MISHKA BEN-DAVID

ST. PETERSBURG'TA YASAK AŞK'ın yazarından

BEYRUT'TA DÜET



Orijinal adı: **DUET IN BEIRUT**
Telif hakkı © **Mishka Ben-David**
İbrani Edebiyatı Çeviri Enstitüsü'nün onayıyla yayımlanmıştır.
Yazan: **Mishka Ben-David**

Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının
yazılı izni olmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

İngilizce'den çeviren: **Arın Rubacı**
Yayına hazırlayan: **Işıl Ölmez**
Redaksiyon: **Elif Mutlu**
Düzelti: **Fulya Tükel**
Kapak tasarım: **Kerem Yavi**
Grafik tasarım: **Sevgi Aslan**

1. Baskı: Mart **2014**
Türkçe yayın hakları © **Koton Kitap, 2014**
ISBN 978-605-64686-0-5

Baskı: **Kitap Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.**
Merk. Efendi Mah., Davutpaşa Cad. No: 123
Kat: 1 Topkapı, Zeytinburnu - İSTANBUL
Tel: 0212 482 99 10 Sertifika No: 16053

KOTON KİTAP YAYINCILIK BASIM VE
TANITIM HİZMETLERİ LTD. ŞTİ.
Keresteciler Sitesi, Kestane Sok., No: 14, Kat: 3
34010 Merter, Güngören / İstanbul - TÜRKİYE
Tel: +90 (212) 553 46 95 - Fax: +90 (212) 554 25 38
www.kotonkitap.com Sertifika No: 22711

Beyrut'ta Düet



GİRİŞ

Terminalin üstündeki ışıklı tabela Gadi'ye, Uluslararası Beyrut Havalimanı'na hoş geldiniz diyordu. Önceki sefer kullandığı geçerli vizesi olan pasaportu getirmeyi tercih etmemişti çünkü yetkililerin geçen seneki olayları ne kadar ciddiyetle araştırdıklarını, isminin bir çeşit kara listede olup olmadığını bilmesine imkân yoktu. Vize memuru, sınır görevlisi veya gümrük komisyoncusunun hafızası özellikle keskin değilse geçişte bir problem yaşamayacağını düşündü.

Alitalia'nın Roma'dan gelen uçağının çoğu Lübnanlı, bir kısmı İtalyan, çok azı da başka ülkelerin işadamlarından oluşan yolcularıyla beraber ilerledi. Her zamanki gibi işadamları inmek için acele ederken Gadi turistlerle geride kaldı. Üzerinde sadece ceketi –uçakta öteki yolcuları inceledikten sonra kravatını çıkarmıştı– ve taşıdığı el bagajıyla kendisine uygun bir imajı, hali vakti yerinde bir turist ile ciddi bir işadamı arası bir görüntüsü vardı.

Yenilenmiş terminal pırıl pırıl ve neredeyse boştu; duty-free satış elemanları mağazaların girişlerinde durmuş, ince bir

sıra halinde geçip giden yolcuları izliyorlardı. Gadi asansörle ikinci kata, vize bölümüne çıktı. İki Finli sırt çantalı turistin kafalarının üzerinden dikkatle bakınca görevlinin geçen Beyrut ziyaretinde vizesini kontrol eden memur olduğunu gördü.

Bir ajanın yaptığı yolculukların sayısı arttıkça hissettiği korkunun derecesinin azaldığı ne kadar doğru olsa da, korkunun hiçbir zaman tam olarak kaybolmadığı da bir gerçekti. Onlara haklı korkularını ve bunlarla nasıl başa çıktığını anlattığında astları onun bile midesine kramplar girdiğini öğrenince şaşırıyorlardı. Düşman topraklarında, diyelim sınır memuruna yaklaşırken, yolunda gitmeyen bir şey olursa başının büyük belaya gireceğini bilmene rağmen korku hissetmemek insanın tabiatına aykırıydı.

Yalan söylemesinin, gümrükten mal kaçırmasının veya sahte belgeler kullanmasının ülkesinin iyiliği için olduğunu bilmesi, Gadi'nin korkusunun azalmasına yardımcı oluyordu. Yalancı değildi; bir amaç uğruna yalan söylüyordu. Bir casustu. Fakat şimdi bu mantığın arkasına saklanamıyordu; düşman bir devletin toprağına kimsenin onaylamadığı bir görevi yerine getirmek üzere izinsiz girerken kendi ülkesine de yalan söylüyordu.

Birden üstlendiği şeyden endişeye kapıldı. Ya hesapları hatalıysa? Ya doğru olanın Ronen'e ulaşmak ve onu eve dönmeye ikna etmek olduğu konusunda yanılıyorsa? Bu kadar büyük bir sorumluluk almaya, bir ulusun kaderiyle oynamaya nasıl cesaret etmişti? Tehlikede olan şey çok büyüktü. Kim olduğunu düşünüyordu, Süpermen mi? James Bond bile sayılmazdı.

Önündeki turistin işi bitti. Memur ona ilerlemesini işaret etti.

"İyi akşamlar," dedi Gadi, pasaportunu ve vize ücretini memura uzatırken.

Memur onu inceleyip pasaportunun sayfalarını karıştırdıktan sonra tekrar Gadi'ye baktı.

"Lübnan'a ilk gelişiniz mi?" diye sordu sakince.

Gadi öyle olduğunu söyledi ve gülümsedi. Memurun yü-

zünde beliren güvensizlikle bir şeyi anımsamaya çalışmanın karışımı bir ifade göründüğü kadar çabuk kayboldu. Kaşları bir an "Öyle olsun" der gibi kalktı, parayı aldı ve vizeyi pasaporta yapıştırdı. Gadi teşekkür etti ve pasaport kontrolüne doğru ilerledi.

Memurlardan biri ona tamamen yabancı geldi, dolayısıyla Gadi onun sırasına girdi. Küçük bir Beyrut haritasına dalmış olan iki Finli kadın yine önündeydi.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu Gadi, gülümseyerek.

"Şehirde sadece bir gece kalacağız," diye cevap verdi biri.

"Otel önermemi ister misiniz?"

"İnternet üzerinden Intercontinental'de bir oda ayırtmıştık."

Memur Finlilere işaret etti. Pasaportları hemen damgalanan turistler ilerlediler. Gadi bankoya yaklaştı.

"Sizinle aşağıda buluşuruz," diye arkalarından bağırdı. Onlara ve memura aynı anda gülümseyerek pasaportunu uzattı.

Memur pasaporttaki fotoğrafı Gadi'yle karşılaştırdı, vizeyi buldu ve damgaladı.

"İyi tatiller, Bay..." pasaporta baktı, "... Ford," dedi.

Gadi yüzünde hâlâ belli belirsiz bir gülümsemeyle ilerledi. Bu dönüşümü nasıl becerdiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Gülümsemeyi zor bulduğundan değil ama bunun kendisine bu kadar kolay gelmesine halen şaşırıyordu. Eğitimi sırasında hile, rol kesme, numara yapma konularında zayıftı; ne zaman olursa olsun onu dövüştürün, ona baskın yaptırın, hedef izlettirin ama yalan söyletmeyin. Ne var ki zaman üzerinde etkisini göstermişti.

Terminalin en alt katına indi, Hertz bankosuna gitti ve kilometre sayacı sadece birkaç kilometreyi gösteren bir Ford Mondeo kiraladı. Satış temsilcisi onu arabaya götürdü.

"Beyrut'ta nasıl seyahat etmeniz gerektiğini açıklamak zorundayım çünkü bazı mahalleler oldukça tehlikelidir," dedi.

"Önemli değil, başa çıkarım," dedi Gadi, çantasını yan koltuğa yerleştirip direksiyona otururken.

"Beyrut'u biliyor musunuz?" diye sordu Hertz satış temsilcisi.

Gadi motoru çalıştırdı. "Şehir şehirdir. Çok şehir biliyorum." Gülümsedi ve arabayı sürdü.

Satış temsilcisi içten bir endişeyle mırıldandı: "Ama burası... tehlikelidir..."

***

Ebu Halid'in ofisine giden Beyrut'un anacaddesinden geçerken Gadi'nin içinde tuhaf bir his vardı. Yükselen yeni binaları fark etmişti ama sanki bu sokaklarda, geçen seneden beri hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Beyrut'a ilk kez geldiği, hiçbir şeyin onun için tanıdık olmadığı zamanları hatırladı. Bundan on yıl önceydi. Ajanlar bilmece gibi bir şehri çözmeyi severdi; doğruydu, şehir şehirdir. Ya da daha iyi anlatmak gerekirse, her bölgenin şehirleri birbirine benzer: Avrupa şehirlerinin her zaman bir ring caddesi, şehrin merkezinde yayalara ayrılmış bölgeleri, bir katedrali, meydanı ve eski surların yakınında bir belediye binası vardır. Arap şehirlerinde merkezi bir çarşı, şehri ikiye bölen geniş bulvarlar olur, hükümet binaları ve oteller serpiştirilmiştir ve varoşlarda göçmen kampları vardır.

Beyrut'ta Corniche, hem ring caddesi hem de ana bulvar görevi görüyordu. Kuzeyde limandan başlayıp koy boyunca devam eden, batıya doğru sahil kenarında gezi yoluna dönüşüp sonra doğuya dönen, eski Hıristiyan ve Müslüman şehirle güney merkezinde göçmen kampı bulunan Şii mahallesi arasında sınır teşkil eden geniş, dairesel bir caddeydi. Corniche'in her bölümü ayrı bir isim ve ayrı bir karaktere sahipti; Gadi'nin ekip arkadaşları caddeye bir bölümünün isminden hareketle Corniche el Mazraa diyorlardı.

Bununla birlikte her şehrin sürprizleri de vardır. Nehrin Mavi Nil ve Beyaz Nil diye ayrıldığı yerde konumlanan şehri boydan boya kaplayan çayırlarıyla Hartum onları şaşırtmıştı.

Şam'da sayısız ağaç, çimenlik alan ve geniş parklar, Amman'da sadece zengin Haşimoğulları'nca değil aynı zamanda Suudi Arabistan ve Körfez Emirlikleri'nin varlıklı vatandaşları tarafından yaptırılan taş oymalı dev villalarla dolu mahalleler vardı. Beyrut'ta ise sahilin canlılığı, restoranlar ve kafeler, yürüyüş yapanlar ve koşanlar şaşırtıcıydı. Beyrut'ta ilkinden daha az memnuniyet verici bir diğer sürpriz ise polis ve askerlerin fazlalığıydı. Her kavşakta en az iki silahlı emniyet görevlisi olurdu. Bunlardan bazıları Suriyeli, bazıları Lübnanlıydı ve beraberce şehri saran sıkı bir güvenlik çemberi oluşturuyorlar, bilgi toplamayı ya da ekip için kaçış noktaları bulmayı zorlaştırıyorlardı. Bu konu istihbarat notlarında her zaman belirtilirdi ama şahsen görmek işin operasyonel yönüne yeni bir anlam katıyordu.

Mazraa'nın güneyinde durum çok daha kötüydü. Şiilerin yoğun olarak yaşadığı Dahiye, iki mahalleyi içeriyordu. Kuzeydeki Bir el Abid, çok katlı özel mülkler ve dar, sakin sokaklarıyla diğer Arap şehirlerini hatırlatıyordu. Öte yandan güneydeki Haret Hreik, sürekli ve sonu gelmeyen trafiğe yol açan yaya ve taşıt yoğunluğunu kaldırmayan dar sokaklarıyla çirkin, altı ila sekiz katlı bir apartmanlar öbeğiydi.

Dahiye'nin kalbi, Hizbullah'ın özerk bölgesiydi. "Sınırlar" ve barikatlar her aracı durduran ve arayan Hizbullah'ın silahlı nöbetçileriyle donatılmıştı. Körfezi dolaşan yol, göçmen kamplarından ve en fakir mahallelerden geçerken bile görece rahat olsa da, Hizbullah'ın kontrolündeki özerk bölgeye girmek çelik gibi sinirler ve sağlam bir hikâye gerektiriyordu. Beyrut'un Hıristiyan sakinleri bile girmeyi denemeye cesaret edemiyordu.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce ekip lideri olarak Gadi ve en tecrübeli adamlarından Udi, Dahiye'ye Ebu Halid'in yerini bulmak için gözcü olarak gitmişlerdi. Oraya, Hizbullah'ın denizaşırı operasyonlarının başı Ebu Halid

tarafından yönlendirilen bir intihar bombacısı Kudüs'te bir pazarda kendini havaya uçurup yüzlerce kişiyi öldürdükten sadece birkaç gün sonra gönderilmişlerdi. Gadi ve Udi Ebu Halid'in ofisinin iki mahalleyi ayıran ve sahil yolunu Beyrut-Şam yoluyla birleştiren geniş bir cadde üzerindeki bir ofis binasında, trafiğin yoğun olduğu ama epey rahat aktığı bir noktada olduğunu öğrendiklerinde memnun olmuşlardı. Sokağa yakınındaki mahallenin ismini vermişlerdi: El Obeiri. Her Arap şehrinde olduğu gibi tek tük birilerinin dikkatini çektiklerini her ikisinin de fark etmesine rağmen binanın altında, sokak hizasında bulunan dükkânlar, Udi'nin neredeyse şüphe uyandırmadan bilgi toplamasına imkân tanımıştı.

Ebu Halid'in Bir el Abid'de üç katlı apartmanların olduğu dar bir sokaktaki evini tespit etmek biraz daha fazla çaba gerektirmişti. Mahallenin yapısı yaya olarak, hatta kiralık bir arabayla dolaşmayı neredeyse imkânsız kılıyordu. Binalardan biri, yerel bir ajan tarafından hazırlanan rapora dayanılarak verilen istihbarat brifinginde tarif edilene uyuyordu. Mahalleden birkaç defa geçtikten sonra binanın otoparkında, aynı zamanda ofiste de park edildiğini gördükleri açık yeşil bir Mercedes'i belirlemeyi başarmışlardı. Bir sonraki sabah El Obeiri Sokağı'nın girişinde beklerken Ebu Halid'i aynı Mercedes'in içinde gördüler. Bulmacanın parçaları bir araya gelmeye başlamıştı ve araba farklı yerlerde başka Hizbullah militanlarıyla görüldüğünde yeni operasyon ihtimalleri ortaya çıkmıştı.

Gadi, istihbarat işinin bir sonraki aşamasını planlamak ve ilave bilgiler toplamak için ikinci bir ekip göndermek üzere ilk bulgularla İsrail'e dönmeye karar vermişti. O ve Udi orada şimdiden çok vakit geçirmişlerdi; ofisin yanındaki dükkânın sahibinin ya da Ebu Halid'in evine en yakın barikattaki güvenlik görevlisinin şüphelenip şüphelenmediğini bilmenin yolu yoktu. Bir polis devletinde şüphelenmekten tutuklanmaya giden yol kısadır, Hizbullah'ın dokunulmazlığı olan

bölgede ise şüphelenmekten kaçırılmaya ya da öldürülmeye giden yol daha da kısadır.

İsrail'e döndüğünde Gadi, Ebu Halid'in arabasına gece evinin ya da belki belli şartlar gözetilerek gündüz ofisinin otoparkında patlayıcı bir düzenek yerleştirilmesi fikrine odaklanılmasını ve istihbarat toplama çalışmalarına devam edilmesini önerdi. Bu tip bir operasyon için karısının ve çocuklarının da arabayı kullanıp kullanmadığı gibi bilgilere ihtiyaç duyacaklardı.

Ancak bu arada Ebu Halid bomba yüklü araçla başka bir saldırı emri daha vermişti. Kudüs'te daha fazla ceset vardı ve Gadi'nin ekibine hemen harekete geçmeleri talimatı verildi. Daha fazla bilgi toplamadan bir arabaya bomba yerleştirmek sakıncalıydı. Olay yerinde bulunan masumlar yaralanabileceği ve bunu bir başka bomba yüklü araç ya da Celile'ye Katyuşa füzesi yağdırmak gibi bir misilleme izleyebileceği için Başbakan da çekimserdi.

Gadi, Operasyon Birim Şefi Doron'un Mossad Başkanı ve Başbakan'la yaptıkları toplantıdan döndükten hemen sonra personeli topladığı o günü çok iyi hatırlıyordu. Acil ve tamamen bir noktaya odaklanan bir operasyon emri vermişlerdi. Saldırı emirlerini veren ve teröristleri gönderen Ebu Halid olduğuna göre hemen öldürülmesi gereken kişi de Ebu Halid'di. Tüm istihbarat çalışmaları, kaçış yollarını planlamakla ilgili olanlar bile askıya alınmıştı.

Sadece iki gün sonra Gadi, Doron ve Mossad Başkanı planlarını Başbakan'a sundular. Gadi acil durum planı hazırlamaya ya da simülasyon yapmaya hiç zaman olmayacağını kısaca belirtmek için fırsat kolladı. Ekibin bir kısmı, "Bir Numara" –nişancı– Ronen de dahil, Beyrut'u bilmiyorlardı ve çatışma içeren bir operasyonun zorunlu aşaması olan kaçış rotalarının öğrenilmesi işine ayıracak zaman yoktu. Ne var ki bunun bir göreve başlamak için kesinlikle doğru bir yol olmadığını söylemekten vazgeçti.

Kararın verildiği bir önceki toplantıda tüm bunları Başkan'ın ve Doron'un Başbakan'a zaten söylemiş olduklarını mı varsaymıştı? Çok geç olduğunu ya da her halükârda bunu yapmanın üstü olan Doron'un görevi olduğunu mu düşünmüştü? Yoksa eylemin harareti içinde, terörist saldırıların baskısıyla da, bölümün gözüpek operasyon geleneğinin doğası gereği böyle şeyler söylenmiyor muydu?

Gadi tüm bu sorulara hâlâ cevap veremiyordu. Ama bir sene sonra baktığında bütün bu süreç ona tamamen delice geliyordu. Aynı sokaklarda geziyordu, her şey ona aynı gözüküyordu ama o zaman başarısızlıkla sonuçlanan bu operasyon ülkesinde kargaşaya neden olmuştu.

Gadi, Ebu Halid'in ofisine yaklaşırken akşam olduğuna ve dükkânların kapalı olmasına sevindi. Bu ilk geçişinde binadaki dükkân sahiplerinden birine tanıdık gelebileceğinden endişelenmesine gerek yoktu.

Yine de ofis binasıyla karşılaştığında içinde bir şey kıpırdadı. Otopark boştu ve gelip geçen kimsenin olmadığı kaldırımda iki silahlı asker ona doğru yürüyordu. Binanın içinde güvenliğe ilişkin hiçbir belirti göremedi ama belki de bu ikisi en yakın kavşağa yerleştirilmiş iki çift asker için takviyeydi. Nefesinin uzaklaştıkça normale döndüğünü hissederek binayı geride bıraktı. Ronen'in varlığına ilişkin henüz herhangi bir işaret görmemişti ama zaten şu an orada olması için herhangi bir neden de yoktu.

Bir el Abid'in girişinde iki silahlı nöbetçi tarafından tutulan zincirli bir barikatta durduruldu.

"Doktor Itzmat Abdül Ganem'e," dedi Gadi. Bu, önceki yıl üzerinde detaylıca çalıştıkları hikâyeydi. Şimdi herhangi bir dayanağı yoktu. Hizbullah'ın nöbetçilerinin tembel olduklarını ve araştırmayacaklarını umut etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Niye gelip seni buradan almadı?" diye sordu nöbetçi. Batılıların mahalleye kendi başlarına girdikleri nadirdi.

"Evine daha önce iki kez gelmiştim," diye cevapladı Gadi, Amerikan aksanlı Arapça'yla. "Hıristiyan hastanesinde beraber çalışıyoruz."

Gadi midesinde kelebekler delice uçuşurken gülümsüyordu. Kendisiyle hapishane arasında bir gülücüğün duruyor olması ilk kez başına gelen bir şey değildi ama önceki durumlarda en azından elinde, karşı tarafta birisinin cevap vereceği bir telefon numarası gibi, hikâyesini bir şeye dayandırmak için imkânı olmuştu. Ama şimdi hiçbir şey yoktu. Bir çift başıboş Kalaşnikof dünyanın sonu olmasa da sonuna epey yakındı. İki el ateşten sonra o ve Mondeo'su göz açıp kapayıncaya kadar oradan uzaklaşmış olurdu. Gadi onları nasıl vuracağını ve arabayı nereye döndüreceğini zaten planlamıştı. Çabuk toparlanıp onu vurmazlarsa ya da yoldaşları giderken ona yetişmezlerse kaçmak için bir şansı vardı. Tam da başarısız olan operasyonda Ronen'in başına geldiği gibi. Sadece bu sefer o gün kendisinin yaptığı gibi bir arabayı sinsice kalabalığın içine sürecek kimse yoktu.

Nöbetçiler zinciri indirdi.

Arabası Ebu Halid'in dar sokağına girer girmez Gadi uzaktan binanın otopark girişinde kaldırıma yerleştirilmiş küçük, yeni güvenlik kulübesini gördü; operasyonumuzdan ders aldıklarının göstergesi, diye düşündü. Sokağın iki tarafındaki binaları gözden geçirdi, güvenlik kulübesinde bir hareketlilik gördü ve bakışını başka tarafa çevirdi; mahalleden ilk geçişinde korumanın dikkatini çekmek istemiyordu. Korumanın ne kadar uyanık olduğunu ya da orada görevlendirilmiş başka birisinin olup olmadığını bilmesinin hâlâ bir yolu yoktu.

Bugün için bu kadarı yeterli, diye düşündü Gadi ve arabasını Corniche'teki küçük bir otele doğru çevirdi. Daha yakınlarda bulunan otellerden birinde kalmak mahalledeki varlığını mazur gösterirdi ama geçen sene oralarda kalmıştı ve şehrin güneyindeki diğer otellerde bir yabancı olarak kesinlikle hoş karşılanmazdı.

Bu, Ronen'in mahallede bilgi topladığı ikinci geceydi. Bir gece keşif devriyesi ve iki de gündüz gezisiyle zaten öğrenebileceği kadar şey öğrenmişti. Ebu Halid'in evinin silahlı bir nöbetçi tarafından yirmi dört saat gözetim altında tutulduğunu da biliyordu. Şimdi nöbetçi arabayı, binayı, bahçeyi, komşu bahçeleri kontrol ediyor mu, yoksa çoğu güvenlik görevlisi gibi kulübedeki bir sandalyeye çöküp dış dünyayla irtibatını neredeyse keserek arada uyukluyor mu onu görmek istiyordu.

Ronen kiralık BMW'siyle geçerken korumanın kulübesinde oturduğunu gördü, ilk kavşaktan sağa döndü, durdu, arabadan çıktı ve komşu binanın bahçesine girdi. Bu yeri daha önce gün içinde gözüne kestirmişti; kolonlar üzerinde duran evin altındaki geniş alan yüksek çitlerle çevrilmişti. Burası Ebu Halid'in evini izlemek için mükemmel bir noktaydı: nöbetçiden iki bina aşağıda, yolun karşısında, hareketlerini izleyebilecek kadar yakın ama dikkatini çekmeyecek kadar uzakta. Nöbetçinin kendi bulunduğu yöne bakmayacağından neredeyse kesinlikle emin olabilirdi.

Yakın çevre, arabasına inen her komşu, top oynayan her çocuk, avare avare dolaşan her genç grup daha açık bir düşmandı. Bir yabancının burada bir dakika olsun hayatta kalma şansı yoktu; onlarca silahlı adamın çevre binalardan inmesi için sadece birkaç çığlık yeterliydi. Bu hissi çok iyi biliyordu ve hâlâ taze olan anısı tüylerini ürpertiyordu.

Ronen binanın etrafını dolaştı, otoparktaki araçların arasından geçti ve en uzaktaki kolonun dibinde durdu. Nöbetçi kulübesini iyi görüyordu ve çitte eğer komşulardan biri kendisini fark ederse arasından kaçabileceği bir nokta belirlemişti.

Orada bir saatten fazla kalmasına gerek olmadığına karar verdi; eğer nöbetçi saatte bir dolaşması yönünde bir emir aldıysa bunu öğrenmiş olacaktı ya da içeride bir saatten uzun süre kalırsa o zaman düzenli aralıklarla dolaşmaya çıkmadığı varsayılabilirdi.

Bunun gibi bir gözetleme işi normalde saatlerini benzer

koşullarda geçirmiş Ronen için zor olmazdı. Fakat bu sefer tamamen farklı hissediyordu; telaşa kapılıyor, her birkaç dakikada bir saatine bakıyordu. Pis su borusundan geçen suyun sesi, bir kedi, bir pencerenin çarpılması, kısacası geçmişte onu rahatsız etmeyen bütün sesler şimdi onu korkutuyordu. Bir araba geçerken özellikle eğer sağa dönmüş ve farları üzerinde parlamışsa hızla eğiliyordu. Başka bir gözetleme noktasından, merdiven boşluğundaki ışık yandığında, oradan gitmesi için onu uyaracak hiç kimse yoktu.

Ve hepsi bu da değildi. Kendisiyle ilgili bir şey her zamanki gibi yolunda gitmiyordu. Havalimanında maruz kaldığı etraflı soruşturmayı ancak bu şekilde açıklayabilirdi. Vize görevlisinin sınır memuruna döndüğünü, sınır memurunun da gümrük komisyoncusuna işaret ettiğini fark etmişti. Gümrük komisyoncusunun içeri alıp bavulunu boşaltırken vize görevlisiyle sınır memurunun sorduğu soruların aynısını tekrar sorduğu tek Batılı oydu. Sorulara asabi cevap vermişti. Onu hedef almaları hayret verici değildi: Tıraş olmamıştı, üzerinde kot, polo yaka tişört ve bir ceket vardı. Niyetini, içindeki kötülüğü ve hatta yüzündeki deliliği okuyabildiklerini hissediyordu. Naamah'ın söylediği başına geliyordu. Onun delice azmini görebiliyorlardı. Demek "suç teşkil eden azim"in ötesinde bir aşama daha var Gadi, diye düşündü Ronen.

Ronen hissettiği telaşın ya da baskının karşı karşıya kaldığı taktiksel zorluklardan kaynaklanmadığını biliyordu. Her kuralı çiğniyordu ama bu duygu ve düşüncelerin bilincine işlemesine izin vermeyecekti. Hedefi öldürme kararı onun üzerinde bir yerde, Başbakan, Savunma Bakanı, Mossad Başkanı, Araştırma Bölümü seviyesinde dikkatli ve yeterli bir değerlendirmeden sonra verilmişti ve muhtemelen başka bir dizi unsuru içeriyordu. Şimdi ise kendi kendine karar veriyordu. Özel olarak bu adamın, Ebu Halid'in öldürülmesi kararının daha önceden alındığı doğruydu; eğer o zaman bu iş yerinde bulunduysa, özellikle İsrail'in Afula şehrine yapılan son saldırıdan

sonra ahlaki yönden ve Hizbullah'ın üzerinde yaratacağı etki açısından şimdi de öyleydi. Ama ne zamandan beri bir "Bir Numara" sadece suikastı yapacağı uygun zamana değil aynı zamanda suikasta da kendi başına karar veriyordu? Ve başarılı ya da başarısız, sebep olacağı muhtemel karışıklıklara ilişkin hangi muhasebeleri yapmıştı?

Yapmamıştı, yapmak da istememişti; sadece mahvettiği şeyi düzeltmek istiyordu. Ama kimi kandırıyordu ki? Başaramadığı şeyi başarmak istiyordu. Tam olarak komutanı Gadi gibi, özellikle de karısı Naamah gibi kabiliyetli olduğunu ispat etmek istiyordu; daha da ötesi, her şeyi tek başına yapabilirdi. Geçen yıl daha ilk seferiydi ve hiç kimsenin onu önceden hazırlamadığı küçük bir sürpriz, acil durum planında kimsenin bahsetmediği bir olasılık meydana gelmişti. Şimdi ikinci seferiydi ve diplomasını almıştı: Daha önce filmler dışında hiç kimsenin yapamadığı şeyi kendi başına yapabilirdi.

Şimdi de geçen sefer olduğu gibi zamanı kısıtlıydı. Ama bu sefer başarabilirdi. Onu endişelendiren, başka bir saldırı emrini vermeden Ebu Halid'i öldürmeyi başarma düşüncesinin yarattığı baskı değildi. Ebu Halid'in birçok saldırıyı planladığı biliniyordu ve kesinlikle planlamaya devam da edecekti. Hissettiği etraftakilerin üzerindeki baskısı da değildi: Arkanızı kollayan kimse yokken ve her an biri bağırarak sizi gafil avlayabilecekken tek başına çalışmak kolay değildi ama bununla da başa çıkabilirdi. Onu endişelendiren, Mossad'dı. Onun nerede olduğunu anlamaları ve onu durdurmaya çalışmaları ne kadar sürerdi? Naamah'ın anlaması ve Gadi'ye koşması, dolayısıyla da bütün sistemi ona karşı harekete geçirmesi ne kadar sürerdi?

Bir an önce, kesinlikle de içindeki, onun yaptığı şeyi tüm açıklığıyla görmesini engelleyen ve sadece alışılmış, otomatik hareketlerin etkilemesine izin veren sis dağılmadan bu işi bitirmek ve orayı terk etmek istiyordu.

Nöbetçi kulübesinden çıktı, gerindi, bahçenin etrafında

bir tur attı ve tekrar içeri girdi. Ronen bahçeyi turlarken ne yaptığını görmek için onun bir sonraki devriyesini yakından izlemek istiyordu. Arabayı kontrol etmiş miydi? Ronen sokağın karşısına, Ebu Halid'in evinden iki kapı aşağıda bulunan binaya, oradan da çitleri aşarak Ebu Halid'inkine bitişik binaya geçti ve oradan izlemeye başladı. Gadi başka tarafa bakarak arabayla önünden geçerken adam orada duruyordu.

Kaderlerin tayin edildiği bir yere benzemiyordu. Askeri üsteki, biri kovuşturmalar için kullanılan, diğeri komisyon üyelerinin ofislerini barındıran iki prefabrik binadan oluşan Soruşturma Komisyonu'nun ofislerini ilk kez gördüğünde böyle düşünmüştü Gadi. İki binanın arasına gerilmiş tente soruşturmanın başlangıcında biraz gölge sağlasa da kovuşturmaların sarktığı kış aylarında yağmaya başlayan yağmurdan koruyamıyordu.

İki bina alelacele tellerle ayrılmış, girişe bir nöbetçi yerleştirilmişti. Kovuşturma kayıtlarında birçok gizli bilgi birikmişti, bu yüzden yirmi dört saat korunuyor olması Gadi'ye yerinde göründü. Zaten asıl detaylar pay sahibi olan taraflarca sızdırılmıştı. İsrail medyası halkı her gün gelişmelerden haberdar ediyor fakat olayları o kadar saptırıyordu ki sadece doğrudan işin içinde olan insanlar oldukça sınırlı gerçeklere dayanan esas durum ile yorumcuların fantastik kurgularını ayırabiliyordu.

Her halükârda artık hepsi geçmişte kaldı sayılır, diye düşündü Gadi. Başlangıçta üst üste üç gün süren ifadesinden ayrı

olarak ilave ayrıntılara ulaşmak ya da anlattıklarını diğer ajanlarla ve merkezdeki personelin ifadesiyle karşılaştırmak için üç kez daha çağırmışlardı. Ve nihayet bugün, geçen ay boyunca durmaksızın yollarda olduğu için birçok kez ertelenen özetleme yapılacaktı. Ekip iki eski Sovyet cumhuriyetinden İran'a uzun ve dolambaçlı bir yoldan yapılacak silah sevkıyatını takip ediyordu ve Ukrayna'daki üsten çıktığı andan beri peşinde oldukları kamyonlardan birinin izini bir an olsun kaybetmek bütün operasyonun sonunu getirirdi. Gadi işin başında değilse de operasyon için gerekliydi. Rusça bilgisi problemleri çözmesini, tabelayı okumasını, şüphelenen bir polis memuruyla konuşmasını ya da bir otele kayıt yaptırmasını sağlıyor, böylelikle Kafkas dağları boyunca Gürcistan'dan Azerbaycan'a seyahat eden bir grup Avrupalının varlığı dikkat çekmiyordu.

Gadi tam söylenen saatte vardı. Orada, boş tek bir ânını bile geçirmek istemezdi ama Rikki, komisyon sekreteri, onu gördü ve odasında ona katılmasını işaret etti.

"Senden öncekinin işi henüz bitmedi," dedi suça ortaklık eden bir sırıtmayla. "En azından sana bir fincan kahve ikram edebilirim."

"Sonunda bugün bizimle işleri bitiyor değil mi?" diye sordu Gadi, ofise girerken.

Kadın kahveyi koymak üzere baştan çıkarıcı, armut biçimli kalçalarını ona dönerek eğilirken gülümsedi.

Öyle kal, demek istedi Gadi: Bu sevdiğim pozisyon, hareket etme. Ama flört etmenin zamanı olmadığını biliyordu. Ve böyle bir şeyi aslında hiç söyleyemezdi. Komisyonda neler olduğunu öğrenmek için sorgulananlardan birinin ona bariz bir hayranlık gösterip göstermediğini merak etti. Şu anda komisyonda kimin sorgulandığını bile sormamak için kendini dizginledi. Tam bu sırada kapı açıldı ve Ronen dışarı çıktı.

Ronen ofise doğru yürürken düşünceli görünüyordu, omuzları biraz düşmüştü ama siyah giysileri ve uzun boyuyla hâlâ etkileyiciydi. Tek parmağıyla yakasından tuttuğu bir

motosiklet ceketini omzuna atmıştı. Gadi, Ronen'in komisyonu etkilemek için özel olarak giyinmemiş olmasını takdir etti. Ronen, ofisin kapısına vardığında Gadi'yi fark etti ve bir an irkildi, sonra tepkisinden utanmış gibi gülümsedi.

"Karşılaşmak için tuhaf bir yer," dedi Gadi.

Ronen ekipten iki ay önce, Soruşturma Komisyonu'nda rüzgârın hangi yönden estiğini anladığında geçici olarak izne ayrılmıştı, Mossad'ın eğitim okulunda istihbarat ve karşı istihbarat dersleri veriyordu.

"Tuhaf mı? Bilmem, bundan daha tuhaf yerlerde bulunduğumuz oldu," dedi ve ekledi: "Ama daha tehlikeli değildi."

Yüzü ciddileşti ve bakışını Gadi'nin üzerinde sabitledi. Gadi komisyonda Ronen'in durumunun iyi olmadığını biliyordu; Ronen'in bunun için *kendisini* suçlamadığını umuyordu. Suçun ikisi arasında eşit şekilde bölüştürülebileceğini düşündü ama komisyon üyeleri, belki sadece ona tuzaklar kurup duran Shalgi hariç, kovuşturmalar boyunca Ronen'i tutmuştu.

"Gadi, seni bekliyorlar," dedi Rikki.

Gadi onu duymazdan geldi ve Ronen'e yaklaşarak elini uzattı. Gadi'den yarım baş kadar uzun olan Ronen uzun, kemikli parmaklarıyla Gadi'ninkileri, söyleyemediği her şeyi açığa vuran bir güç ve hararetle yakalayarak onun elini sıktı. Ronen'den daha yapılı ve güçlü olan Gadi'nin ilk şaşkınlığını üzerinden atıp Ronen'in elini bütün gücüyle kavramasıyla, iki adam ortak bir içtenlikle el sıkıştılar.

"İyi şanslar," dedi Ronen, parmaklarını gevşetip gitmek üzere dönerken. Gidişine bir özür olarak zayıf, şaşkın bir gülümsemeyle, "Bizi gizli bir anlaşma yapmakla suçlamalarını istemeyiz," dedi.

Benim tanıdığım adam bu değil, diye düşündü Gadi, endişeyle Ronen'in uzaklaşmasını izlerken. Ronen'in, ekibin eğitim tesisine gelişinin üzerinden on yıl geçmişti. Mossad'ın sınıflara ayıran uzun sürecini yeni tamamlamış ve ajanlık eğitimi için gönderilmişti. O zamanlar Gadi eğitimden sorumluydu ve sekiz

ay sonra, kursun sonunda, beraberinde bir grup yeni ajan getirerek ekibin yardımcı komutanı oldu.

Grup, Deniz Komando Filotillası'nda görevli olan üç eski denizci, daha önce Fransız Ordusu'nda komando olarak görev yapmış bir göçmen ve iki savaş pilotundan oluşuyordu; Gadi, önceden paraşütçü olduğundan tarafsız kalamadığı denizciler ve paraşütçüler arasındaki geleneksel rekabetten kurtulduğu için en azından rahatlamıştı. Üç denizci kendini beğenmişlikleriyle paraşütçüler olmadan da yeterince çabuk sinirine dokunmayı başarmışlardı. Ancak denizcilerin yumuşak, delişmen ve hatta cazibeli kibrini pilotların züppe ve biraz azametli kibrinden ayırt etmeyi neden sonra öğrendi.

Havacıların egolarını biraz söndürmek için Gadi, kendisinin şahsen öğrettiği göğüs göğüse dövüş gibi fiziksel güç isteyen aktivitelere ağırlık vermeye başladı, çünkü pilotlar daha güçsüzdü. Ama onu hepsinden çok kışkırtan, eğitim şefi rakibi ve dolayısıyla kum torbası olan sırık gibi uzun, kaslı Ronen'di. Ronen'in dövüş anlayışı, yumruk yiyip düştükten sonra tükürükler saçarak "Tamam, ama bir yıl içinde neler yapabileceğimi bekle de gör bakalım..." gibi şeyler gevelemesi Gadi'nin hoşuna gitmeye başlamıştı. Sonra yeni bir yumruk yer, düşer ve bu sefer yarı baygın, "Şunu iki yıl yapalım," derdi.

İki yıl sonra Gadi ekibin komutanı olma yolundaydı ve Ronen genç, fazlasıyla haşin bir ajandı. Elinde sakin tavırlarından, çevreye uyum sağlamasından ve kuşku uyandırdığı bir durumda gülümsemesinden veya güzel konuşmasından başka silahının bulunmadığı yabancı, düşman topraklarda iş görecek biri için gerekli esneklik ve rahatlığı alışkanlık haline getirmeyi öğrenememişti. Gadi Ronen'in kontratını üçüncü yılın sonunda yenileyip yenilememeyi düşünüyordu ama akıllı ve tecrübeli bir birim başkanı, bir mücevherin ne kadar değerliyse o kadar zor işleneceğini ama buna değeceğini söylemişti.

Ronen'e eğitiminin sonunda diplomasını verdiği için kendisini sorumlu hissediyor ve ona kendisini kanıtlaması için fır-

satlar sunmaya devam ediyordu. Hâlâ, onlarca ilave görevden sonra Ronen katılığını kıramamış, ortama uyum sağlamayı öğrenememişti. Bu süre zarfında ekip komutanı olan Gadi, pratik sebeplerle ondan vazgeçmiş, onu daha kolay görevlere, bilhassa Avrupa'ya atamış ve yıllar içinde ona takım lideri ya da tetiği çeken "Bir Numara" gibi isimlerle hitap etmekten imtina etmişti. Bu, Ronen'e sonunda bir şans verdiği Beyrut'taki o berbat operasyona kadar böyleydi.

Gadi, kovuşturmaların sürdürüldüğü bina ile arasındaki birkaç metrelik yolu yürüdü ve Ronen'e son bir kez bakmak için döndü. Ronen giriş kapısının yanındaki çalıların oraya park ettiği motosikletinin üzerine eğilmişti ve dönüp bakmadı. Gadi derin bir nefes aldı ve odaya girdi.

Eski prefabrik yapının bir duvarı, konferans salonunu genişletmek ve atmosferine belki de hiçbir zaman sahip olamadığı saygı ve nezaket içeren bir mahkeme salonu izlenimi katmak için kaldırılmıştı. Komisyon üyeleri salonun arka kısmında, gri-yeşil bir ordu battaniyesiyle örtülmüş üç küçük masanın arkasında oturuyorlardı. Her birinin bir mikrofonu ve bir not defteri vardı. Gadi odanın diğer ucundaki, yüzü oturum üyelerine dönük duran mikrofonlu küçük tanık masasına doğru ilerledi. Başkan Nov, kalın çerçeveli gözlüğünün arkasından Gadi'ye dostça bakarken iki ast komisyon üyesi, Shalgi ve Tal, bir şeyler yazmakla meşguldüler.

Komisyonun başına getirilmeden önce Nov, büyük bir firmanın yönetim kurulu başkanıydı; Tal, Milis Kuvvetleri'nde tuğgenerallikten yeni emekli olmuştu; Shalgi de Milis Kuvvetleri'nde kıdemli subaydı ve halka açık bir şirketin başında bulunuyordu. Mossad ajanları için komisyonda, sahada değerlendirilmesi gerekenleri, küçük ayrıntıları anlayan, diğer operasyonları bilen ve bazı şeyleri kıyaslayabilen biri olmazsa Beyrut görevinin deli işi görüneceği açıktı. Ebu Halid'i, Hizbullah'ın denizaşırı operasyonlar sorumlusunu, Beyrut'un

Şii mahallesinin kalbindeki sıkı korunan merkez ofisinde vurup sessizce kaçmanın olası olduğuna kim inanırdı? Görevin başarısızlıkla sonuçlanmasının ardından gelen aşağılanma duygusu içinde, böyle bir komisyon üyesi için usulca talepte bulunulmuş ve önemsenmemişti.

Oturuma, Mossad'ın Beyrut'taki Başarısızlığını Soruşturma Komisyonu adı verilmişti ki bu, soruşturmanın parametrelerini açıkça belirtiyordu: Hedefin seçilmesi ve onaylanması ya da karar alınması süreci araştırılmayacak, işin operasyonel yönüne odaklanılacaktı. Başbakan, onun hükümetteki danışmanları ve hedefi onaylayan ordu soruşturma dışında bırakılacaktı. Başlarda bu karar eleştiri topladı fakat soruşturma sürüp gittikçe eleştirenlerin hepsi, Mossad'ın Operasyon Birimi'nde kendi aralarında acı acı söylenen ajanlar hariç, işin peşini bıraktı.

Sorguya çekilen bir insanla onu sorgulayanlar arasındaki ilişki ilginçtir. Burada, karşısında, kendisiyle ortak noktası çok az olan üç kişinin olduğunu düşündü Gadi, ne var ki sadece birkaç gün içinde geleceğine karar verecek olanlar onlardı. Soruşturmanın sürdüğü aylar boyunca Gadi ve komisyon üyeleri aralarında hatırı sayılır bir saygı geliştirmişlerdi. Bu, birçok yabancıyla olduğu gibi, bu tip operasyonlarda görev alan ve başarısız olan insanlara karşı duyulan tereddütle başlamıştı. Ama bu ve bunun gibi başka operasyonların detayları komisyon üyeleri için aydınlandıkça Gadi, kendisine duydukları hayranlığın arttığını hissediyordu, özellikle de kafasını tekrar tekrar aslanın ağzına sokmak için akademik kariyerini bırakma kararı göz önünde tutulursa. Bu operasyon düğüm noktasındayken, Ronen işi berbat ettikten sonra da yaptığı tam olarak buydu, böylelikle çok daha kötü sonuçları engellemişti.

Her ne kadar başarısızlıktaki payının çok küçük olmadığını hissetse de soruşturmanın sonucu hakkında Gadi'nin içinde iyi bir his vardı. Komisyon onu sorumluluktan tamamen kurtarsa bile yine de Mossad'lı günlerinin sona ermekte olduğunu hissediyordu.

Beyrut'tan döndüklerinde çevrelerini saran bir grup insan her şeyden önce onları hayatta ve sağlıklı gördüğü için memnundu. Ama daha sonra Gadi hiç kimsenin kendilerini affetmek niyetinde olmadığını fark etti. Kabul edilebilir aksilikler olurdu ama silahını çektikten sonra ateş etmemeye karar veren ve kızgın bir güruhun kendisini kovalamasına neden olan bir ajan bunlardan biri değildi. Gadi'nin şahsen müdahale edip son dakikada Ronen ve John'u linç edilmek üzerelerken yaralı halde kurtardığı doğruydu. Kaçış planının tamamen olması gerektiği gibi, geride hiç yaralı bırakmadan işlediği de doğruydu. Ama bunlar durumu hafifletmeye yetmiyordu. Ebu Halid'in Mossad'ın ajanlarının nasıl kaçtığını anlatırken gülümseyen yüzünü bütün o televizyon ekranlarından silmenin yolu yoktu.

Bu şekilde başarısız olmanın bir özrü yoktu, özellikle de olay medyaya yansıyıp hepsinin aptallar gibi gözükmesine yol açmışken. Operasyon Birimi kırgın ve öfkeliydi ancak Gadi daha sonra Mossad'ın daha az övülen birimlerindeki insanların içten içe sevindiklerini öğrenince başarısızlıklarının medyada teşhir edilmesinin kötünün iyisi olduğunu anladı.

O olaydan sonra Gadi dünyanın dört bir yanında birçok operasyonu yürütmeye devam etti, bazıları Beyrut'ta başarısız olan operasyondan çok daha çetrefilliydi ama o başarısızlığa dahil olan herkesin er ya da geç Mossad'dan ayrılmak zorunda bırakılacağını biliyordu. Soruşturma Komisyonu'nun onu suçlu ya da masum bulması önemli değildi; Genel Merkez'in koridorlarında karar çoktan verilmişti. Birimin ününün ne kadarının geçen on yılda Ronen, kendisi ve diğerleri sayesinde kazanılmış olduğu da önemli değildi. Bu ün, Bayt Lid'de meydana gelen büyük terörist saldırıyı takiben intikam için gerçekleştirilen İslami Cephe'nin başı Halili'nin öldürülmesi gibi, Mossad çalışanları tarafından bir araya getirilen parça pinçik bilgilere dayanıyor ve halka neredeyse daha da azı ulaşıyordu. Ama şimdi bunu kim hatırlıyordu ki? Ve İsrail'in güvenliği için hayati olan çok önemli bilgilerin elde edildiği yüzlerce başarılı

gizli operasyonu kim biliyordu? Gadi ve Ronen Mossad'ı şimdi maskara etmişlerdi ve bedelini ödeyecek olanlar da onlardı. Soruşturma Komisyonu çok az şey değiştirebilirdi.

"Gadi, başarısızlığın nedenini iki cümleyle özetlemen ve suçlu tarafları belirtmen istenirse, ne dersin?" diye sordu Nov.

Aylar boyunca süren soruşturma Gadi'yi bu soruya hazırlamamıştı. Heyet üyeleri prosedürleri, tatbikatları, kumanda sorumluluğunu, orada Beyrut'ta neler olduğunu derinlemesine soruşturmuşlardı ama soruşturulmaktan birini suçlamaya bu ani rol değişikliği onu gafil avladı. Şimdiye dek soruları, en azından sonuçla ilgili endişelenmemeye karar verdiğinden beri kolayca ve gönül rızasıyla cevaplamıştı. Sonunda dışarıdan birinin eski prosedürlerin tozunu atacağı ve operasyonun çok tehlikeli olduğunu ve gerçekten gerekli olmadığını söyleyeceği umudunu beslemeye başlamıştı. Ama bu rahatlık omuzlarına inen büyük bir yükle yok oldu: Gerçekten kimin suçlu olduğunu düşündüğünü söylemesini mi bekliyorlardı? Onun, Gadi'nin, suçta pay sahibi olduğu kesin olan taraflardan birinin? Gerçekten suçu astlarından birine atacağını mı düşünüyorlardı? Ya da üstlerinden birine? Ya da kendisine?

Daha tam olarak ne zaman bir cevap formüle ettiğinden emin olmadan kendi konuşmasını duydu. Sanki kendisini yandan, omuzları kamburlaşmış, biraz üzgün bir halde, heyetin üç üyesi de merakla onu süzerken, bakışlarını Nov'a indirdiğini görebiliyordu. Mahkemeden çok antropolojik bir araştırmaya benziyordu. Ya da daha doğrusu bir fazilet testine. Ya da belki heyet üyeleri bulgularının soruşturma altındakilerin düşünceleriyle ne kadar uyuştuğunu görmek için kendilerini test ediyorlardı.

"Operasyona ben komuta ettim. Sahada otorite de sorumluluk da bölünmez. Dolayısıyla eğer sorumluyu bulmanız gerekiyorsa hiyerarşik olarak o kişi ben olmalıyım. Ve bir şey daha," dedi, bakışlarını bir heyet üyesinden diğerine

gezdirerek. "Operasyonun planlama yönüyle de derinlemesine ilgilendiniz. Ekip komutanı olarak planlamadan ben sorumluyum. Bir kez daha sadece kendimi gösterebilirim."

"Sesin buna tamamen ikna olmuşsun gibi çıkmıyor," dedi Nov.

"Emir almak böyle bir şeydir," dedi Gadi. Söylediği şeyi düşünerek duraksadı. "İşimizin genel ifadelerle size anlatıldığını ve sizin bunun gibi bir operasyonun gerçekten bir istisna olduğunu anladığınızı biliyorum. Bizim birimimizin görevi özel operasyonlar sırasında istihbarat toplamaktır. Bizden, ancak ihtiyaç doğduğunda suikast yapmamız istenir, bunu başarabilecek en eğitimli birim bizimki olduğu için."

Uzun boylu ve sarışın olan Shalgi, Gadi'ye sabırsızca gelen bir tonda sözünü böldü: "Evet, bunu anlıyoruz. Aynı düşman hatlarının gerisinde bilgi toplamakla görevlendirilen İSK'nin* Özel Kuvvetler Komando Birimi gibi. Yapılması gereken başka bir şey olduğunda onu da yaparlar çünkü en deneyimli savaşçılar onlardır. Böyle olduğu halde görev görevdir."

Gadi, Shalgi'nin araya girmesini göz ardı ederek devam etti: "Bir Arap ülkesinde bilgi toplamanın bazen bir suikast gerçekleştirmek kadar zor ve tehlikeli olduğunu anlıyorsunuz. Ayrıca çevreye ve şartlara bağlı olarak Beyrut'takinden daha kolay olmayan, hedefin, kaçmanın zor olduğu bir adada bulunduğu vakada olduğu gibi başka suikastlar olmuştur. Her operasyonu karmaşıklığına göre planlarız. Ama bu sefer terörist saldırıların sıklığı ve yukarıdan gelen baskılar sebebiyle bize çok kısıtlı bir zaman verildi ve," Gadi doğru sözcüğü aradı, "çuvalladık."

Bakışlarını indirdi. Nov sözlerinin bir etki yaratmasını sağlamak için bir anlığına bekledi, sonra kibarca "Gadi, sana sorumluluk hakkında soru sormadığımıza dikkatini çekerim. Emir-komuta zinciri bizim için oldukça açık. Sana suç hakkında soru sordum," dedi.

* İsrail Savunma Kuvvetleri, IDF.

"Ronen de sahadaki son karar verici olarak sorumluluğu üzerine aldı ama suçta üstlerinin ve planlamacıların da payı olduğunu söyledi," diye ekledi Shalgi. "Şöyle söyleyeyim: Senin kendi başına suçlu olan taraf olmadığın açık. Yüzde olarak suçu, diğer pay sahibi olanlara nasıl bölüştürürdün?"

Gadi Shalgi'ye bakarak tekrar duraksadı, sonra usulca cevap verdi: "Öncelikle, Ronen'in ne söylediğini bana aktardığın için üzgünüm. Bu doğru değil ve umarım göz ardı edebilirim. Bana, bu talihsizlik özellikle hangi eylem farklı olsa önlenmiş olurdu, diye soruyorsan, Ronen'inki olduğunu söyleyebilirim. Ama bana hazırlıklar aşamasında düşünülmeyen şeyleri, yeterince dikkatli tartışılmayan acil durum planlarını, yeterince tatbik edilmeyen simülasyonları soracak olursan ben ve emir-komuta zincirindeki üstlerim suçludur. Mantıksız zaman çizelgesini ben hazırlamadım ama daha fazla zaman da istemedim. Nedeni son zamanlardaki terörist saldırılar olduğu kadar hiçbir zaman 'yapamam' ya da 'henüz hazır değilim' diyememezdi."

Üç heyet üyesi birbirlerine baktılar.

"Suçun Ronen ve üstleri arasında yarı yarıya bölüştürülmesi gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Tal.

"Böyle bir hesaplama nasıl yapılır bilemem," dedi Gadi sesinde bir öfke tınısıyla. Burada neler oluyor, diye düşündü. Aylar süren soruşturma sonunda komisyon üyeleri suçu kendisinin, Gadi'nin mi bölmesine ihtiyaç duyuyordu? Soruşturma altındayken fikrinin ne anlamı olabilirdi? Kendi kararlarının ne kadar yerinde olduğunu mu görmek istiyorlardı? Birden, onca aydan sonra bile bu tip bir işin ince ayrıntılarını ya da gerçek tehlikelerini kavramadıklarının, anlamadıklarının farkına vardı. Ve tabii olanaklarını da.

Ancak şimdi, soruşturmanın sonuna vardıklarında bunu anlayabiliyorlardı. Ve gerçekten, hayatını tanklar ve uçakların koruması altında ilerleyerek geçiren orduda görevli bir tuğgeneralin bir Mossad ajanının yabancı bir şehirde, etrafı

her an düşmanlarına dönüşebilecek insanlarla çevriliyken, bilmemesi gereken bir dilde cevap vermeyi göze alırken ya da daha önce başka yerde başka bir kimlikle tanıştığı biriyle karşılaştığında hissettiği yalnızlığı anlama ihtimali neydi ki? Muhalif bir çevrede, oranın makul davranış kurallarına zıt olarak çalışmak, göze batmadan gözlemlemek, takip etmek, bilgi toplamak, çevresindeki herkesle aynı giyinmek zorunda olduğunu, yaptığı her hatanın bilmediği sonuçlara yol açarak kendisini polisle karşı karşıya getirebileceğini bir general nasıl anlayabilirdi? Ya da işi öyle gerektirdiği için neredeyse her seferinde tuhaf saatlerde oteline girip çıkarken şüphe uyandırabileceğini? Ve tüm bu tehlikeleri dengelemek için elinde olanlar sadece sahte bir pasaport, sahte bir kimlik, uydurma bir hikâye ve emniyet ve özgüven duygusu duygusunu yansıtması beklenen bir gülümsemeydi.

Komisyon üyelerinin, sokaklarda hüküm süren kuralların akışına göre ilerleyebilmenin, insanı içine çekebilecek bir girdaba benzeyen bir pusuyu fark edebilmenin kaç yıllık tecrübe istediğini, bu kurallarla ne kadar içli dışlı olmak gerektiğini anlayabilmelerini sağlama şansı neydi? Bu kuralları yaşamamış birine, saatler ve günler süren manevralar ve simülasyonlar, uzun geceler süren acil durum planı analizleri yapılsa, kaçış planları çizilmiş olsa bile sokakta, gerçek zamanlı olarak farklı kuralların işlediğini nasıl anlatırdınız? Sonuçta neredeyse sadece duyuötesi işaretleri algılama yeteneği görevin başarısını belirlerdi: Sağdan beşinci arabadaki çift, özel dedektif, yaklaşan yaşlı adamın köpeği hırlıyor ve saldırabilir, karşılaşmak üzere olduğun iki genç seninle konuşacak gibi. Bazen bu yetenek oradadır, bazen değildir.

Yani belki de ancak şimdi o sokakta, o belirli anda olanların bütün o talim manevralarına, bu özel operasyonun planlamasına bağlı olduğu kadar, ondan ayrı, ondan kopuk olarak, görevi omuzlarına yüklenmiş olan yalnız bir adamın karakterine ve yeteneklerine de bağlı olduğunu anlıyorlardı.

Gadi'ye şimdi başvuruyor olmaları, aynı kendisinden önce Ronen'e başvurmaları gibi bir yardım çığlığıydı.

Gadi devam etti: "Her rütbenin kendi sorumluluğu vardır. Silahını çekip ateşlemeyi başaramayan el Ronen'e aitti ama o elde benden Başbakan'a kadar bütün emir-komuta zinciri asılıydı. O el tek başına ya da başıboş hareket etmedi. Hepimizin parçası olduğu bir şeyin sonucu olarak hareket ediyordu."

"Son bir soru," diye sertçe araya girdi Shalgi, "sadece Başbakan'a değindiğin için. 'Sorumluluk burada durur'* deyişini biliyor musun? Kararların verildiği ve sorumluluğun alındığı yer burası."

Gadi kafasıyla onayladı. Shalgi'nin geçmişinin etkisiz kararları kabullenmesine hiçbir şekilde izin vermeyeceğini biliyordu. Askeri kariyerinde ona büyük düşüşlere mal olan hatalar olmuştu ve şimdi, hâkim rolünde, kimsenin paçayı kolayca sıyırmasına izin vermeyecekti.

"Bu deyişin Mossad'da birinin masasının üstüne konması gerektiğini düşünmüyor musun? Sorumluluğun Mossad'dan bu kadar kolay kapı dışarı edilmesi sana adil geliyor mu?"

"Buna cevap vermem gerektiğini düşünmüyorum," dedi yavaşça Gadi. "Size sadece bu olayda, yaşadığım başka hiçbir olayda olmadığı kadar, zaman sınırlamasının Başbakan tarafından konulduğunu hatırlatacağım."

***

Anacaddeden yaşadığı köye giden yola saparken Ronen, kışın denizin kokusu her nedense daha keskin, diye düşündü. Limon ağacı çiçeklerinin de, ıslak toprağın da kokusunu alıyordu; hepsini ciğerlerine çekmek için kaskının vizörünü

* "The buck stops here."Amerikan Başkanı Harry Truman tarafından popülerleştirilen bir Amerikan deyişi. Sorumluluk burada durur anlamına gelir. Görevde olduğu süre boyunca Harry Truman'ın masasında üzerinde bu deyişin yazılı olduğu ahşap bir isimlik vardı. (ç.n.)

kaldırdı, vitesi küçülttü, koruluğun içindeki patikadan neredeyse sessizce indi.

Önceleri ordudan, sonrasında, ekibe katıldıktan sonra da alışılmış denizaşırı seyahatlerden eve, bu eşi olmayan yere, bu sakin vahaya dönerken duyduğu heyecan neredeyse hiç değişmemişti. Sonra Ronen'in her halini görmüş ve yaşamış olmasına rağmen onun dönüşünü merakla ve aşkla bekleyen Naamah'a dönerken de aynı heyecanı duyardı; hep bir gün döndüğünde onun gitmiş olacağından korkuyordu. Ondan sonra da Ronen'in ebeveynlerinin arka bahçesine denize karşı kondurdukları yeni evlerinin yapı iskelesine; kendi elleriyle bitirmeye niyet ettiği ama henüz bitiremediği hemen her şeye dönerken de. Ve son günlerde, minik kızının içinde şimdi çok karmaşık duygular uyandıran kokusuna ve o muhteşem gülüşüne dönerken de.

Anne babasınınkine varana dek bütün eski, hava şartlarından yıpranmış evleri geçerek köyün sokaklarında motorunu sürdü, sonra kendisininkine giden dar yola saptı. Ağır deniz havasını içine çekti ve daha motoru kapatmadan aşağıdaki taşlı sahile vuran dalgaların sesini duyabildi. Eve girmeden önce bir an için durdu, motoruna yaslandı; kâbus gibi geçen günü sona ermişti ya da belki bu daha sadece bir başlangıçtı. Etrafındaki her şey ruh haline son derece uyuyordu: yavaş yavaş inen karanlık, rüzgâr, dalgalı deniz. İçeride Naamah ve Lital şımartmak için onu bekliyorlardı, bu zevkin tadını çıkarabilecek durumda olmadığını hissediyordu. Endişeleri omzunda bir yük haline gelen ve onu sinirlendiren anne babası evlerindeydi. Ve bunun ötesinde hiç kimse, bir zamanlar anne babasının evinin verandasında askerlik anılarını anlatıp dinlemek için her cuma toplanan arkadaşlarından bir teki bile yoktu. Serüvenlerinin detaylarını paylaşmak imkânsız hale gelince sayıları azalmış ve sonra Naamah'ı getirip günlerini onunla yalnız geçirmeyi tercih etmeye başladığında tamamen ortadan kaybolmuşlardı.

Ronen kapının kolunu dirseğiyle indirdi ve iki elinde alışveriş torbalarıyla içeri girdi. Hafif müzik ve yemek kokusu kendisiyle beraber içeri giren dalga sesi ve deniz kokusuna karıştı. Ayağıyla kapıyı kapadı ve bir anda dışarıyla ilişkisi kesildi.

"Ronen?"

Çarpan kapının sesi mutfakta ağır ağır pişen yemeğe arada göz atabilmek için yemek odasında kitap okuyan Naamah'ı uyarmıştı. Ronen elindeki torbaları tezgâha bırakırken Naamah kitabını ters çevirip masanın üzerine bırakarak mutfağa gelip ona arkadan sarıldı.

"Zor muydu?"

Ronen yavaşça döndü. Dışarıda, motosikletinin üzerinde rüzgâra karşı, soruşturmacılara karşı sert olmak onun için kolaydı ama Naamah'ın sözleri, dokunuşu, evin sıcaklığı, kokular, müzik hepsi bütün vücudunun titremesi için işbirliği içindeydi. Eğer titreme koruyucu kabuğuna ulaşacak olursa onu geri dönüşü olmayacak şekilde kıracaktı, aynı bir civcivin yumurtanın kabuğunu kırması gibi.

Yüzüne bakmadan bile Naamah Ronen'in çok endişeli olduğunu anlayabiliyordu.

"Bugün neden oraya geri gitmek zorunda kaldın?"

"Konuyu toparlamak için," dedi, aldıklarını buzdolabına yerleştirirken. "Sonuç olarak kimin suçlu olduğunu düşündüğümü söylememi istediler."

"Ve...?" diye sordu Naamah.

Ronen buzdolabının kapağını kapadı ve karısının yüzüne bakmak zorunda kalmamak için uzaklaştı.

"Bir Numara olarak işi sonuçlandırıp sonuçlandırmamanın benim kararım olduğunu söyledim. Durumu yanlış değerlendiren ve hatalı karar veren bendim. Bunda açık olmayan ne var ki?"

Onun arkasında dolanan Naamah şaşırıp durdu.

"Onlara doğrudan kendi hatan olduğunu mu söyledin? Sadece senin?" Sesi hayal kırıklığıyla azar karışımı bir tona bürünmüştü.

Ronen sertçe ona doğru döndü. "Evet, sonuç olarak benimdi," dedi kızgınlıkla. "Ama başka faktörler de var," diye ekledi usulca. Bir an sonra yine sinirle, "Her halükârda benim üzerime atacaklar," dedi.

Saatine –dalgıç saatiydi– göz attı.

"Haberler başladı. Bugün hangi yalanları veriyorlar, neler sızdırıldı görmek istiyorum." Oturma odasına doğru giderken durup Lital'in yerde bıraktığı bir oyuncağı aldı ve odanın köşesindeki oyuncak sandığının içine yavaşça attı. Her akşam ekranın karşısına oturuyor, her kelimeyi hırsla dinleyip küfür ediyor, bilgi sızdıran her kimse yakalayıp birini bilgi sızdırdığı, diğerini her şeyi Mossad'daki herkesi kirletecek şekilde çarpıttığı için iki taşağını da sökeceğine yeminler ediyordu.

Naamah onu takip etmeden önce bir an duraksadı. Ronen şu anda kesinlikle büyüklük taslamasını istemezdi. Yeni işe alınanlar için verilen partide ilk tanıştıklarında, Ronen daha yeniyken, Naamah, yalnız birçok operasyonda İki Numara olarak görev almış eski bir ajan değil aynı zamanda Gadi'nin eski sevgilisiydi. Ronen'in ve diğer yeni alınanların, yani Gadi'nin stajyerlerinin gözünde, bu Naamah'ı da pratikte komutan yapıyordu. Ama aslında Naamah'a hayran olmak için uzun boyu ve koyu teni, yontulmuş Sefarad yüzü, düz burnu, çıkık çenesi, koyu parlak gözleri ve uzun siyah saçları dışında başka şeye ihtiyaç yoktu, bir flamenko dansçısı olabilirdi.

Naamah'ın Gadi'yi, komutan yardımcısı olduğunda, bütün işaretler Gadi'nin hayatının uyanık olarak geçen her saatini kaplayacak bir iş olan komutanlığa yükseleceğini gösterdiğinde bıraktığı söyleniyordu. Ekip komutanı sadece yükü bölüşen ajanların tersine denizaşırı her operasyona eşlik etmekle kalmaz, aynı zamanda kendi ülkesinde eğitim çalışmalarına katılıp gözlem yapmakla, Genel Merkez'deki tartışmalara katılmakla, operasyonları planlamakla yükümlü olurdu. "İsrail Devleti'nin uzun kolları"ndan birinin komutanının başka bir şeye vakti yoktu. Ronen, kastanyetinin bir

tıkırtısıyla etrafındaki bütün dansçıların önünde eğileceği Naamah'ın gerçekten kendisini seçmesine çok şaşırdı; o da çok seyahat edecek, tatbikatlara katılacak, belki bir gün komutanlığa yükselecekti. Yine de kendisini seçmişti.

Başlarda Ronen başına gelen her şeyi tüm detaylarıyla Naamah'a anlatırdı: Biri gelip kendisine yolunu kaybedip kaybetmediğini sorana kadar nasıl sokağın köşesinde durup hedefin dükkânını izlediğini; Naamah güler ve ânında bu işin daha iyi yapılacağı üç ya da dört metot üretirdi (dükkânın karşısında bir otobüs durağı yok muydu ya da oturup gözlem yapabileceği bir kafe?). Ya da bir gece nasıl başka bir ajanla beraber arabanın içinde beklerken şüphelenen bir komşu arayıp şikâyette bulunduğu için bir polisin arabanın camına vurup belgelerini görmek istediğini; Naamah katılarak gülmeye başlar, kadın ajanların nereye kaybolduğunu sorar ve iki adam görevlendirilmesi şartsa en azından arada sırada öpüşmeleri gerektiğini söylerdi. Ronen Gadi'yi ve eskiden buna benzer sonsuz sayıdaki gecede Naamah'ın ortağı olmuş ajanları kıskandığını fark eder, sonra onu kucağına alıp yatağa fırlatır, Naamah'ın o çok sevdiği o güçle ve çocuksu hislerle yanına giderdi.

Zamanla tavsiyelerine daha kapalı hale geldi ve Naamah en sonunda onun gerçekten çekindiğini hissetmeye başladı. Ronen'in stajeri olarak kalamayacak kadar tecrübe edindiğinin farkına vararak bunun normal olduğunu düşündü ve operasyonlarını anlatırken sadece ilgi ve merakla dinleyerek tavsiye vermeyi bıraktı. Kafasında kolaylıkla yakaladığı hatalarını listeliyor ve daha uygun bir zamanda bahsetmek üzere depoluyordu.

Ama şimdi bu, artık bir ajan olarak tecrübesiyle ilgili bir mesele değildi: Şimdi bütün karakteri sorgulanıyordu ve bir anda bütün o eski kurtların, üstlerinin onu nasıl çaba sarf etmeden parçalara ayırdıkları gözünün önüne geldi. Masumiyeti, iyi kalpliliği, dürüstlüğü gibi onu iyi bir koca, baba ve arkadaş yapan ama ekibin sokak hayatına ve kesinlikle de

bir sorgu odasına uygun olmayan özellikleri yüzünden tehlikeyi fark edememişti bile. Daha önce nasıl olup da bunu düşünemediğine şaşırarak kendine kızdı. Daha önce nasıl bu konuyla ilgili konuşup ona kendisini savunmasını öğütlememişti? Ve şimdi her şey olup bittikten sonra bir şey söylemenin anlamı neydi?

Koltukta oturup kumandanın düğmelerine basarken onu izledi ve ona karşı olan aşkı kabardı. Onun gibi bir adam bu günlerde bulunmuyor, dedi kendi kendine, yıllar önce arkadaşı Dalia'nın Ronen hakkında tavsiyesine başvurduğunda verdiği cevabı kelimesi kelimesine tekrarlayarak. Senden genç ve masumsa ne olmuş, demişti o zaman Dalia, uzun ve yakışıklı fiziğine değinmeden. Dalia Ronen'in büyük, güçlü ellerinin Naamah'ın üzerinde dolaşırken ne kadar şefkatli olduğunu da bilemezdi. Çok sevimli bir adam, dedi Dalia, gerçekten iyi bir parça.

Gözlerinden yaşlar taşmak üzereyken Naamah Ronen'in yanına oturdu, ayaklarını koltuğa çekip başını Ronen'in omzuna yasladı. Ronen acıyla irkildi ve Naamah hemen başını kaldırdı. Ah, özür dilerim, unuttum, diye mırıldandı ve Ronen'e her gün Beyrut utancını hatırlatan kurşun yemiş omzunun acısı kendi acısıymış gibi içine işledi. Ronen şimdi Batı Şeria'dan görüntüler gösteren ekrana bakmaya devam ediyordu.

"Lital sen gelinceye kadar ayakta kalmak istedi ama burada koltuğun üzerinde uyuyakaldı. Onu biraz önce yatağına yatırdım. İçeri gidip onu görmek ister misin?"

Ronen tepki vermedi. Kızlarıyla ilişkisinde bir şey kötü gidiyordu ama Naamah ne olduğundan emin değildi. Bütün dertler üst üste gelmişti. Usulca parmaklarını ensesindeki saçların arasında dolaştırdı.

"Hepsinden seni sorumlu tuttuklarını sanmıyorum. Ya diğerleri? Emir-komuta zincirinin son halkası nedir biliyorum, ama yine de zincirin bir parçası. Zaten seni en başta suçlayabilirlerdi. Neden bunun için aylarca soruşturma yapma ihtiyacı

duysunlar? Eminim tüm sisteme ilişkin bir eleştirileri olacak."

"Senin zamanında soruşturma komisyonları yoktu," dedi Ronen, kısa bir sessizlikten sonra gözlerini ekrandan ayırmadan. "Kendi içlerinde sessizce hallederlerdi. Dolayısıyla alınan dersler gerçekti ve herkes gerçekten kendi hatalarının sorumluluğunu üstlenirdi. Şimdiki bambaşka bir hikâye."

Konu olarak başka şeylerle beraber istihbarat meselelerini de ele alan televizyon yorumcusu Milken ekranda belirdi. Ronen Naamah'ın dokunuşundan kaçarak öne eğildi.

"Mossad'ın Beyrut'taki başarısızlığını inceleyen Soruşturma Komisyonu bugün olayın kahramanlarının ifade özetlerini dinledi," dedi Milken. "Tahmin edildiği gibi ajanlar üst kademeleri planlama hataları ve operasyon yönetimi yüzünden, üst kademeler de ekibi iyi bir planı uygulayamamakla suçladı."

Naamah bir şey söyleyecek oldu ama Ronen onu susturdu.

"Ya da," diye devam etti Milken, "önemli tanıklardan birinin çok renkli bir şekilde ifade ettiği gibi, aktarıyorum: 'Asılmayı hak eden herkes, silahı çeken o ele asılıydı.' Kısaca," dedi yüzünü sunucu kadına dönerek, "bu olayda büyük, erdemli kahramanlar yok. Komisyon üyeleri buna katılıyor mu, yoksa Mossad'ın, İstihbarat Toplama ve Özel Operasyonları Batırma Teşkilatı'nın taklit elmas halesi en azından bir kısmının gözlerini kör mü etmiş, yarın göreceğiz." Sunucu kendisine teşekkür ederken Milken kendi sözlerini onaylar gibi kafasını sallarken gülümsemesini bastırarak kameraya döndü. Sonra yüzü ekrandan kayboldu ve sıradaki görüntü belirdi.

Naamah yüzünde endişe dolu bir ifadeyle "Milken'in dediği doğru mu?" diye Ronen'e sordu.

"Ben sadece kendi söylediğimi biliyorum, o da tam tersiydi," diye cevap verdi Ronen kumandayla televizyonu kapatırken. "Bu pislik son altı aydır yalanlar söyleyip duruyor ama bu kimsenin umurunda değil gibi."

"Belki diğerlerinden yaptığı alıntılar doğrudur. Belki sadece sen suçu üzerine aldın. Yani, hepsini uyduruyor olamaz."

Ronen ayağa kalkıp Naamah'a baktı.

"Hepsini uyduruyor olamaz mı? Sen kendin bana Halili'den kurtulduğumuz gün Milken'in, öldürülen İbrahim El Sheikh'in kim olduğunu anlatırken duyduğu ve anlattığı her detay son derece yanlış olduğu için yanlış adamı öldürdüğümüzü düşünmeye başladığını söylemiştin."

"Bu doğru," diye kabul etti Naamah pişmanlıkla. Ekip Halili'ye, kılık değiştirip sahte kimlik kullanmasına rağmen, ufak bir adadaki bir konaklama yerinde yakalamış ve gazeteciler, vurulma şekli sayesinde adamın açıkça bir terörist olduğunu anlamışlardı. Daha o zamanlar İbrahim El Sheikh'in İslami Cephe'nin başındaki sahte isim olduğunu bilmiyorlardı, dolayısıyla büyük bir hata yapmamak için genel –daha doğrusu tamamen uydurma– ifadeler kullanmışlardı.

"İşte olan bu," dedi Ronen, dışarı çıkmak üzere dönerken konuşmayı bitirerek, "bilgi sahibi olmayınca uyduruyorlar."

"Ama senin üzerine kalamaz. Önlemek için bir şeyler yapmalıyız," dedi Naamah, ama kendi kendine mi konuşuyordu, Ronen'le mi belli değildi. "Gadi'yle konuşmak istiyorum," diyerek telefona yöneldi.

"Sakın Gadi'yle benim için konuşma," diye alçak sesle homurdandı Ronen. Bu noktada Gadi'yle ilişkiyi bitiren tarafın Naamah olmasının, Gadi'nin bir eşi ve iki çocuğu olmasının ya da Lital'e sahip olmalarının bir önemi yoktu; Naamah'ın Gadi'ye yardım etmesi için ricada bulunmasını kabul edemezdi. Kendi başarısızlığı için derinlerde bir yerde Gadi'yi suçlarken olmazdı.

Ronen Naamah'ın elinden ahizeyi aldı.

"Ronen!" Sesi boğazında düğümlendi.

"Ne demek *Ronen*? Yaptığın ilk iş Gadi'ye koşmakken nasıl sakin kalmamı bekliyorsun?"

"İlk iş mi? Bu operasyon ve soruşturma başladığından beri altı aydır bir kez bile konuşmadık. Ve zaten ekipte olduğun on yıl boyunca hemen hiç görüşmedik. O senin komutanın, görüşmek *durumunda*."

"Seni rahatsız eden şey bu mu?" diye sordu Ronen, dudaklarında acı bir gülümsemeyle. "Aramamış olması mı? Merak etme, seni unutmadı. Yıllardır beni *onun Naamah*'ına uygun olup olmadığımı görmek için test ettiğini anlamadım mı sanıyorsun? Ve kendisine denk olduğumu göremeyesin diye ekipteki en kıdemli kişiyken bile Bir Numaralığa terfi etmeme engel olduğunu bilmiyor musun?"

"Ronen, ilişkimiz sen daha ekibe girmeden önce bitmişti," dedi Naamah keyifsizlikle koltuktan kalkarken. Ama Ronen onu dinlemeden devam etti:

"Ancak zar zor İki Numara olmama izin verdi. Sen, tabii ki onun hep İki Numarasıydın. Ateş etmene bile izin verirdi. Senin kadar iyi olmadığımı ispat etmeye çalıştığını düşünmüyor musun yani?"

"Gerçekten böyle olduğunu düşündüğüne inanmıyorum. Onca yıldan sonra..."

Birden aralarındaki bütün o korku, şüphe ve öfke tek bir odakta toplanmıştı: Gadi. Arkadaşı Dalia, sırf Gadi'yi rahatsız etmek için onun yeni ajanlarından biriyle çıkmaya başladığında ne demişti? Bu konu çok tehlikeli, onunla oyun oynama. Bir gün senin başında patlayacak.

Ronen'le ilk çıkmaya başladığında bu gerçekten Gadi'ye meydan okumak içindi. Naamah ona bir ekip liderinin karısı olarak hayatına devam etmek istemediğini söyledikten sonra Gadi, Danimarkalı güzel bir üniversite öğrencisi bulmakta gecikmemiş, düğün davetiyesi de hemen arkasından gelmişti. İlk başta Ronen Naamah'ın Gadi'ye olan ilgisini göz ardı edemiyordu: "Gadi çıkmamız hakkında ne düşünüyor acaba? Hiçbir şey mi? Onu gerçekten ilgilendirmiyor mu? Ya çocuklar?"

"Çocuklarla ya da Gadi'yle senin hakkında konuşmuyorum," diye cevap verirdi Ronen biraz kırılmış olarak.

Ronen ile aralarındakinin aşk olduğunu anladığında onun kalbine ektiği kıskançlık ve şüphe tohumlarını ortadan kaldırmak için artık çok geçti. Evliliklerinin, kızları Lital'in,

Gadi'den hiç bahsetmemenin bunu sağlayacağını ummuştu. Ama işte, hiçbirinin işe yaramadığı kanıtlanmıştı.

***

Televizyon ekiplerin ve muhabirlerin oluşturduğu insan barikatı, Toyota marka resmi aracı, Başbakanlık Ofisi'nin otoparkının demir çubuklarla kapatılmış girişine birkaç metre kala durdurdu. Nov elinde bir evrak çantasıyla aracın ön koltuğundan inerken boş boş gülümsedi. Bir anda etrafı yüzüne mikrofon doğrultan muhabirlerle çevrildi. Shalgi ve Tal isteksizce arka koltuktan inince Nov'u çevreleyen kalabalıkta önlere ulaşamayan diğer haberciler de ellerinde mikrofonlarıyla onların önüne koştu.

"Mossad Başkanı'mn kovulmasını tavsiye edeceğiniz doğru mu?" diye bir muhabir sorarken, bir ikincisi, "Bu da, kapıyı koruyan er suçu üstlendiği için üst kademelerin yara almadan kurtulduğu Planörcüler Gecesi gibi bir dava mı olacak?" diye araya girdi.

Nov girişteki nöbetçi kulübesine doğru kalabalığı yararak ilerlemeye çalışırken cevap vermeden sabırla gülümsedi. Shalgi ve Tal de arkasından onu takip etmeye çalışıyorlardı. Planörcüler Gecesi hakkında soru soran gazetecinin yanından geçerlerken Shalgi, bir sır veriyormuş gibi gülümseyerek "Bunun olmasına izin vermedim," dedi.

Kanal Bir haberlerinin muhabiri, Nov'un kolunu bir an tuttu. "Halk soruşturmanın sonuçlarını öğrenmeyi hak etmiyor mu?"

Nov ona dönünce muhabirler ordusu birbirlerini susturarak dinlemek için hücum etti.

"Soruşturma Komisyonu Başbakan tarafından atanmıştır, bu sebeple sonuçlar da Başbakan'a verilecektir. Aslına bakarsanız raporun büyük bir kısmı, varılan sonuçlar öyle olmasa da çok gizli. Eğer Başbakan açıklama gereği duyarsa uygun bir

zamanda bunu yapacaktır. Teşekkür ederim beyler."

Nov ve beraberindekiler binaya girip gözden kaybolunca, bütün o soru yağmuru arkalarından kayarak kapanan cam kapıya takıldı. Radyo muhabirleri izlenimlerini mikrofona, yazılı medya muhabirleri ses kayıt cihazlarına, televizyon muhabirleri ise kameralara aktarmak üzere aceleyle döndüler.

"Beyrut'taki başarısızlıktan altı ay sonra," dedi Kanal Bir muhabiri kameraya, "Soruşturma Komisyonu bugün, bulgular, ifadeler ve kısa bir sonuç bölümünden oluşan kalın bir raporu teslim etti. Komisyon üyeleri doğal olarak ihtiyatlı sessizliklerini korurken ana kararları ortaya çıkarmayı başardık: Komisyon üyelerine göre daha baştan başarısızlığa mahkûm Beyrut operasyonuna, yapılan sistematik hatalar yol açtı. Çoğunluk oyuyla komisyon suçu operasyon aşamasına yüklerken muhalif oya sahip Komisyon Üyesi Shalgi, Mossad Başkanı'nın da sorumluluğu kabul edip makamını bırakması gerektiğini belirtti."

***

Onlarca genç kadın ve erkek –neredeyse bütün ekip– brifing odasında toplanmış Gadi ve Ronen'in Mossad Başkanı'nın ofisinde yapılan toplantıdan dönmelerini bekliyorlardı. Haber bültenlerinde başarısızlığa uğrayan Beyrut operasyonlarıyla ilgili söylenenleri duymuş, bu talihsizliğin parçası olan her bir kişinin sorumlu tutulacağını öğrenmişlerdi. Komisyon raporunun bütün bölümleri zaten internette bulunabiliyordu ama ajanların, bunların sızdırılan gerçek bilgiler mi, yoksa uydurulmuş şeyler mi olduğunu bilme ihtimalleri yoktu. Yapılacak tek şey, resmi açıklamayı beklemekti. Mossad Başkanı'nın ofisine Gadi'yle beraber sadece Ronen'in çağırılmış olması bulguların ikisinin üstünde yoğunlaştığını gösteriyordu.

Bu, zaten birçok ajanın düşünceleriyle de uyuşuyordu: Operasyonda neredeyse hepsi görev aldıysa da başrollerin ko-

mutan ve onun Bir Numarası tarafından oynandığı açıktı. Dahası, başka herhangi birinin yaptığı işin hususi sonuçlarını kesin olarak saptamak da zordu. Gözetleme ekibi görevini etkin bir şekilde yerine getirmişti, tahliye ekibi ve bir engel olarak yerleştirilen araba da öyle. Ronen'in destek kuvveti de silah tutukluk yaparsa diye yanındaydı, harekete geçmediler ve bir suçları yoktu. Ronen onlara bir problem olduğunu söylememiş, sadece tetiği çekmemeye karar vermişti ve destek kuvvetine onun yerine ateş etmeleri için bir komut verilmemişti.

Gadi ifadesiz bir yüzle telaş içinde odaya girdi, Ronen hemen arkasında morali bozuk duruyordu. Hemen sorular sorulmaya başlandı ama Gadi ekip üyelerinden oturmalarını rica etti. Bir kısmı brifing odasının köşesindeki televizyona bakan kanepe ve koltuklara beraberce oturdular. Diğerleri sandalyeleri çekip eşmerkezli daireler oluşturarak odayı doldurdular. Ronen de onlarla beraber otururken Gadi ayakta kaldı.

"Mossad Başkanı bize komisyon kararlarının bir özetini okudu," diyerek formaliteleri atlayıp konuya girdi Gadi. "Hemen sonuca geleceğim. Komisyon bunun her biri başka sorumluluk seviyesinde bir dizi yanlış kararın sonucu olduğunu belirtmiş. Mossad Başkanı ekibi gönderdiği için yönetimsel sorumluluğa sahip. İstifa etmesi gerektiği yönünde azınlıkta kalan bir görüş vardı ama komisyon onun görevinde kalmasını önermiş. Ben planın eksik kısımlarından sorumluyum, Ronen kararsızlık gösterdiğinde, ateş edilmesini sağlayacak bir parola belirlememiş olmak gibi. Yine de komisyona göre eylemlerim operasyonun başarısızlığına doğrudan etki etmemiş, dolayısıyla benimle ilgili herhangi bir önerileri yok. Sizinle ilgili de," dedi ve yakında oturan Ronen dışında tüm ekibe bakarak, "bir yorum yapılmamış. Ronen emir-komuta zincirinin son halkasıydı ama komisyon sadece onun eylemlerinin operasyonun başarısız olmasını önleyebileceğine ya da buna sebep olabileceğine karar vermiş. Soruşturmalarını

tamamladıktan sonra bile Ronen'in neden silahını çekip ateş etmediğini anlayamadıklarını, belki de silahını çekmek için çok acele edip tetiği çekmekte çok çekimser kaldığını belirtmişler. Bu nedenle onu operasyonel aktivitelerden çekmeyi öneriyorlar. Raporun özeti burada, okumak isteyen alabilir."

Gadi ceket cebinden bir deste fotokopi kâğıdı çıkarıp dairesel sandalye sıralarının arkasındaki küçük bir masaya fırlattı. Buna rağmen birkaç kişi hemen uzanıp kâğıtları aldı.

"Ama her şeyden önce şunu bilmenizi isterim ki," dedi Gadi, fısıldaşmalar ve homurdanmaların sesi çok yükselmeden, "ben Ronen'den daha az sorumlu değilim, hatta daha da fazla sorumluyum. Gerektiği kadar istihbarat toplamamız için yeterli zamanın olmadığını, her zaman yaptığımız gibi simülasyonlar yapamadığımızı biliyordum ve yine de hiç kimsenin masasını yumruklayıp onları istifa etmekle tehdit etmedim. Komisyon kararları bundan farklı olsaydı kendimi daha rahat hissederdim fakat ne yazık ki söyledikleri bunlar.

"Başbakan'a istifamı vermek istediğimi söyledim ama toplu tepki gösterileriyle uğraşmaya niyeti olmadığını ve komite ne öneriyorsa onu yerine getireceğini söyledi."

Gadi ekibinin söylediklerinin ne kadarına inandığını ya da inanıp inanmadığını bilmiyordu. Ne kadar suçlu hissettiğini, komisyonun suçu Ronen'e değil de onun omuzlarına yıksa kendini ne kadar iyi hissedeceğini kimse bilemezdi. Yıllar boyunca Ronen'e uyguladığı onca testten ve sınavdan sonra kendisinin masum, Ronen'in suçlu bulunduğu bu talihsizlik, sadece Ronen'le ilişkisi açısından değil aynı zamanda Ronen'in diğer ajanlar arasındaki konumu ve tabii Naamah'la ilişkisi açısından da çok problemli bir durum yaratıyordu.

"Operasyonel faaliyetlerden kasıt ne?" diye sordu daha genç ajanlardan biri olan David. "Bu, Bir Numara olamayacağı anlamına mı, yoksa operasyonlarda hiçbir görev alamayacağı anlamına mı geliyor?"

"Ronen'in operasyonel faaliyetlere katılması yasaklandı.

Komisyon operasyon görevleri arasında fark gözetmiyor," diye cevap verdi Gadi.

"Ama farklılar," dedi Sharon, Ronen'in öne eğilmiş yüzüne göz atarak. Sharon birçok denizaşırı görevde Ronen'in ortağı olmuştu. "Nasıl olur da Mossad'ın başı operasyonel aktiviteleri onaylamaya, sen de komuta etmeye devam ederken Ronen görev alamaz?"

Başka bir ses, "Peki ya Doron?" dedi. "Operasyon Birim Şefi olarak kalmaya devam edebiliyor mu?"

"Ya Başbakan? O bizi akıl almaz zaman sınırlamalarıyla sıkıştırmaya devam edebilecek mi?" diye seslendi arkadan biri.

"Sakin olun arkadaşlar," dedi Gadi. "Nasıl hissettiğinizi anlıyorum ve ben de hemen hemen aynı şeyleri hissediyorum. Ama Başbakan'ı biz atamıyoruz ve emirleri kimin vereceğine de biz karar vermiyoruz. Biraz vicdan muhasebesi yapıp böyle emirler aldığımızda nasıl davranmamız gerekiyor ona karar vermeliyiz."

"Burada o şartlar altında Ronen'den daha iyi performans sergileyecek kimse bulunmuyor," dedi Danny, ekibe ilk katıldığında Ronen'in sorumluluğunda olan genç bir ajandı. "Ronen hakkında verilen kararlar aslında hepimiz hakkında."

"Kendini kaptırma, olur mu?" dedi yaşça büyük ajanlardan biri olan Izzy sinirli sinirli. Beyrut operasyonunun hemen öncesinde Gadi'nin yardımcılığına atanmıştı. "Ve lütfen beni affet," dedi Ronen'e, sonra tekrar Danny'ye döndü. "Ama birden Ronen hakkındaki eleştirini unutmuş gibisin. Silahını çekmeden birkaç adım geri atmamış, gözlerini her şeyi görmek için, kulaklarını her şeyi duymak için açmamış olmamasına ne kadar kızdığını unuttun herhalde. Burada neler oluyor? Hiçbirimiz çaylak değiliz, burası da Hollywood değil, silahını çekersin ve ne olacaksa olur. Bütün bunları tartıştığımızı unuttun mu? Bu durumda hepimizi aynı kaba koyma, olur mu?"

"Izzy, iş olup bittikten sonra hepimiz akıllıyız," dedi en yaşlı ajan Udi İngiliz aksanıyla, "sahadaki eylemlerimizi sonrasında,

mikroskop altında incelemek akıl işi değil. Kontrollü koşullarda planlama yapılması ile görevin sokağa taşınmasının tamamen ayrı iki şey olması gibi. Bunu hepimiz biliyoruz. Sen de ben de birbirimizi planlama aşamasında öngörülmeyen ve operasyon sonrası analizde hiç yapılmaması gerektiği ortaya çıkan nice hataları yaparken görmüşüzdür. Ama böyle şeyler olur, bunu hepimiz biliyoruz çünkü sokağın kendi kuralları vardır."

Ronen, akranları tartışmaya devam ederken sanki konu kendisi hakkında değilmiş gibi oturmaya devam etti. Bir tanesi bile suçlu olduğuna ilişkin karara karşı çıkmıyordu; ekipteki yakın arkadaşları bile ona kızgındı, böyle bir talihsizliğin olmaması gerektiğini düşünüyorlardı. Eleştirdikleri, sorumluların listesi oldukça uzunken sadece Ronen'in bedel ödüyor olmasıydı. Aynı zamanda geçmişte katıldığı yüzlerce olaysız biten görev varken onun operasyonel aktivitelerden tamamen men edilmiş olmasına da öfkelilerdi. Bir Numara olmaması gerektiği doğruydu ama sıradan bir ajan da olamayacak mıydı?

Gadi düşünceli düşünceli dinleyerek ayakta durmaya devam etti. Komisyonda sorulmayan ama hep orada, geri planda duran bir soru vardı: Neden Ronen'i Bir Numara olarak seçmişti? Bir keresinde bir görevden sonra ateş etmeden önce gözlerinin her şeyi üstten gören bir tepegöze dönüştüğünü hissettiğini ve vücudunun sokakta olan her harekete tepki verdiğini söyleyen Gadi'ydi. Bir operasyonu yürütürken en ufak hışırtıya duyarlı dev bir alıcıya dönüşür, düşünceleri bilgisayardaki bir satranç programı kadar açık ve keskin olurdu. Her şey dikkate alınıp değerlendirilir ve o yapmak üzere olduğu şeyi ve yakınında bulanan her bir kişinin tepkilerini her zaman gerçek zamanın üç adım önünde görürdü. Aynı zamanda kendini de dışarıdan, bir film izler gibi görebilirdi. Tam olarak nerede olduğunu ve diğerlerine nasıl göründüğünü bilirdi. Ve sonra usulca, fark edilmeden harekete geçerdi. Adım atma, silah çekme, ateş etme. Birden çok cılız bir ses duyulur ve biri vücudunun çeşitli parçalarını bir arada tutan

bir tel kopmuş gibi düşer ve bedeni kuklacının elinden kurtulmuş bir kukla gibi yere çarpardı, filmlerde olduğundan çok farklı şekilde. Ve oradan geçenlerin tepkilerini görürdü: bakıp yürümeye devam edenleri, omzunun üstünden şöyle bir bakış atanları, şok içinde uzaklaşanları, yıldırım çarpmış gibi olduğu yerde kalakalanları, yardım etmek için eğilenleri... Ve o, arkasında tam olarak neler olduğunu, kaçış aracının beklediği sokağa sapana kadar kaç adım atması gerektiğini bilerek bir gölge ya da bir esinti gibi gelip geçenlerin arasına karışır ve ancak sokağa saptıktan sonra sanki biri filmin sesini yeniden açmış, ruhu bedenine aniden geri dönüyormuş gibi kaburgalarında bir darbe hissederdi. Bir anda sokaktaki sesler, kokular, görüntüler ve vericisinden gelen parazitler üzerine hücum ederdi. Tekrar ayağı yere basar, tüm duyuları ve sorumlu olduğu yaşamsal mekanizma geri gelir, ekibini tehlikeden uzaklaştırır ve vericisinden derin, sakin sesiyle operasyonun sorunsuz tamamlandığı bilgisini verirdi.

Tekrar tekrar kendisine ekibinden kimin Bir Numara olacak yetkinliğe sahip olduğunu sormuştu. Bu iş başka hiçbir şeyle kıyaslanamazdı; hedefine doğru gizlice yüzen bir deniz komandosu, düşman uçağını hemen arkasından takip eden bir savaş pilotu ya da iyi korunan bir hedefe ateş altında ansızın saldıran bir paraşütçü asker olmak gibi değildi. En yakın benzerlik belki yedinci *dan* iki Japon savaş sanatları ustası arasındaki savaş dansıyla kurulabilirdi. Kendisi lotus pozisyonunda otururken yaşlı ustanın arkasında elinde tahta bir kılıçla saldırmaya hazır beklediği çok uzun bir dakika boyunca Gadi'nin onu görmeden ve hatta nefesini bile hissetmeden kılıcın üzerine ineceği ve bedenini ışık hızıyla yana savuracağı ânı seçmesine benziyordu. Onu Ninjitsu ustalarının nadir erişilen mertebesine çıkaran şey bu hisli. Bunda mistik bir yan yoktu, sadece yüksek bir yoğunlaşma ânı, havadaki titreşimi hissedebilme, akıl ve bedene tamamen hükmedebilme ve yakın çevresini kontrol edebilme becerisi. Ekibinden kim bu kontrol seviyesine erişebilirdi?

Binlerce başvurudan sadece biri Mossad'da çalışmaya uygundu ve yüzlerce Mossad çalışanından sadece biri görevi düşman hattı gerisinde bilgi toplamak ve özel gizli operasyonlar gerçekleştirmek olan ekibinde kendine bir yer bulabilirdi. Herhangi bir zamanda ekipte tetiği çekmeyi üstlenebilecek, işi yapıp bir gölge gibi gözden kaybolabilecek bir ya da iki kişi olur, diye düşündü. Kendi bölgelerinde çalışan mafya adamları yetiştirmek kolaydı. İranlı tetikçiler elçiliği diplomatik plakalı arabalarla, silahlarını diplomatik valizler içinde taşıyarak terk eder, tetiği çeker ve sonra diplomatik dokunulmazlık sayesinde elçilik binasına geri dönerlerdi. Ama diplomatik pasaport olmadan bir düşman başkentine sızmak, tetikteki görevlileri masumca geçmek, hiç kimsenin dikkat etmediği bir sokak kedisi gibi doğru zaman gelinceye kadar beklemek, saldırıyı gerçekleştirip tek bir parmak izi bile bırakmadan sıvışmak, havalimanında polis müfettişlerinin burunlarının ucundan kalbin deli gibi atarak ama yüzünde sakin bir ifadeyle uçağa, özgürlüğüne giderken aradıklarının sen olduğunun farkında olmamalarını sağlamak – işte tüm bunlar tamamen bambaşka bir sanattı.

İki kişiyi yetiştirmiş fakat ikisi de ayrılmıştı. Izzy ayrılacağını açıklayınca Gadi onu kendi yardımcısı yapmıştı ve şimdi de sadece bölümlerinin başı Doron, onu bir sonraki ekip komutanı yapacağını söylediği için kalmaya devam ediyordu. Udi hiçbir zaman o tip bir iş için uygun olmamıştı ve sıradaki, kıdeme göre, Ronen'di. Beyrut'a doğru yola çıkmalarının arifesinde, Ronen ilk kez Bir Numara olarak görevlendirilmişken Gadi, onca yıl Naamah yüzünden mi Ronen'i seçmediğini kendi kendine sormuştu. Onu yanlış anlamış, ilerlemesini geçerli bir neden olmaksızın engellemiş, onu çok sert olup esnek olmamakla haksız yere mi suçlamıştı? Bir sonraki nesli eğitmeye başlamış olmalıydı fakat genç ajanlar arasında daha iyisini bulamamıştı. Operasyonların uygulanmasını Izzy ve kendisi arasında bölüştürmeye

devam etmesi doğru değildi, özellikle de Izzy yardımcı komutan olarak tüm lojistik işleri idare etmeye devam ederken. Ve böylece Ronen'in sırası gelmiş ve Ronen kendisiyle beraber herkesi dibe çekmişti.

Bu felaketin meydana geldiği zamandan beri onu rahatsız eden suçluluk hissinin ve astının aksine suçsuz bulunmanın yarattığı hoşnutsuzluğun yanı sıra Gadi Ronen'e karşı derin bir sempati besliyordu. Esnek olmadığı ve dalavere yapamadığı, rol yapma kabiliyetinin sınırlı olduğu doğruydu ama aynı şeyler Gadi'nin kendisi için de söylenemez miydi? Şimdiye kadar bir insanın ne kadar güçlü ve açık sözlü, dürüst, masum ve iyi kalpli olursa rol yapma yeteneğinden o denli yoksun olduğunu sadece Ronen değil başkaları sayesinde de öğrenmemiş miydi? Ve Ronen gerçekten kelimenin tam manasıyla iyi bir adamdı; hilekâr olamamasını istekle ve azimle telafi etmişti. Gadi, omuzları kambur, bakışları yere dönük Ronen'e baktı ve korkunç bir hüznün karın boşluğunu sıkıştırdığını hissetti.

Gadi tartışmayı farklı bir yöne çevirmek istedi. Elini kaldırdı ve birkaç mırıltıdan sonra sessizlik sağlandı.

"İşimizin üstlerimizi eleştirmek ya da soruşturmanın sonucu hakkında dedikodu yapmak olmadığını yinelemek isterim. Bizim her şeyden önce değerlendirmemiz gereken konu Ronen. Ronen'in nasıl bir insan olduğunu hepimiz biliyoruz, onu yargılayanların her birinin altına etmesini sağlayacak nice görevleri gerçekleştirdiğini hepimiz gördük. Umarım komisyonun önerisini Ronen'in bizimle kalmasını sağlayacak şekilde yorumlamakta özgür oluruz, bunun için gereken herkese baskı yapacağım. Her halükârda kesin olan tek şey var: Ronen bizi bırakmıyor ve biz de Ronen'i bırakmıyoruz. Bugün olduğu gibi gelecekte de ailemizin ve bütün sosyal aktivitelerimizin bir parçası olacak. Ondan vazgeçmiyoruz."

Konuşmasının tonundan Gadi'nin kendisi de memnun değildi; Ronen'e bakınca ağzından dökülenler sadece bunlar olmuştu. Konuşmasını bitirince hoşuna gitmeyen birtakım

mırıldanmalar duydu: Naamah'ın adı geçiyordu. Oda tekrar sakinleşince Gadi Ronen'e döndü.

"Herhangi bir şey söylemek ister misin Ronen?" diye sordu alçak sesle.

Ronen kafasını salladı. O da Naamah'ın ismini duymuş ve bağlantıyı kurmuştu; ekibin onu tutanlar ve ona iftira atanlar olarak ikiye bölündüğünü anlıyordu. Genç olanlar, ekipteki ilk yıllarında kendisi tarafından eğitilen David, Danny, Sharon ve diğerleri onun tarafındaydı. Sekiz aylık eğitimden sonra bilinmesi gereken her şeyi bildiklerini düşünürlerken onunla yolculuk yapmaya başlamış ve eğitim kurslarının Atina sokaklarından apayrı olduğunu anlamışlardı. Ronen onlara şehrin merkezinden kaçış rotalarını gösterirken "Bu sokakları bir taksi şoföründen daha iyi biliyorsunuz," demişti bir keresinde David hayranlıkla. Ve Sharon iş saatlerinden sonra, otel odasında belirgin şekilde cilve yaparak fazladan tavsiyeler almak için çaba harcamıştı.

Ekipte biraz daha uzun süredir, üç ila beş yıldır bulunan diğer grup birden çok kez Ronen'in gözetlemede biraz uzun kaldığını, biri ona gelip bir şey mi arıyorsunuz, diye sorduğunda da gülümsemeyi ve yardım istemeyi beceremediği için terslenip dönüp giderek şüphe uyandırdığını görmüşlerdi. Onlar neden Ronen'in değil de kendilerinin daha hassas işlere, daha tehlikeli görevlere verildiklerini anlıyorlardı. Her zaman her görevi üstlenmeye gönüllü olan, gece boyunca kar altında gözetleme yapmaktan, belli bir yere ulaşmak için yirmi dört saat durmaksızın araba kullanmaktan şikâyet etmeyen Ronen Avrupa, Afrika, Asya ve Güney Amerika'nın kralıydı ama diğerleri Tahran, Şam ve Beyrut'ta çoktan onun geçirebileceği zamandan fazlasını geçirmişlerdi. Ona kıdem olarak hak ettiği saygıyı gösteriyor ama görev dönüşü yapılan soruşturmalarda onu eleştirmekten geri durmuyorlardı.

Izzy ve Udi gibi daha deneyimli ajanlar, hemen her operas-

yondan sonra iş Ronen'i eleştirmeye gelince sözlerini sakınmıyorlardı. Artık sadece otel rezervasyonu yapmak, araba kiralamak, ofis ve şirketlerde soruşturmalar yapmak gibi "temiz" işlerle ilgilenen Udi Ronen'e nazik bir şekilde çıkışırken Izzy eleştirilerini sertçe dile getiriyordu. Ronen'in özellikle küstahça davrandığı Viyana'daki bir gözetleme operasyonundan sonra Izzy Ronen'e "Orduya geri dön. Muharebedeymiş gibi davranmayı hiçbir zaman bırakmadın ve bir ajan olmayı da hiçbir zaman öğrenemeyeceksin," diye fırça atmıştı.

Ve bir de Naamah yüzünden her şeyi daha keskin bir ışık altında gören Gadi vardı. Tabii ki Naamah yüzündendi. Diğer hiç kimsenin onu Gadi kadar eleştirmemesinin sebebi buydu. Ama Gadi'nin haklı olduğunu kanıtlamamış mıydı? Belki ekibin başka bir üyesi silahını o şartlar altında çekmezdi ya da en azından orada elinde silahla kalakalmaktansa işi bitirirdi. Diğer yandan, eğer önceden gerekli hazırlıkları yapabilmiş, on yıl arka sıralarda zaman geçirip daha kolay görevlerde bulunduktan sonra birden Beyrut'un Şii mahallesinde bir ölüm-kalım savaşının ortasına atılmamış olsa bu yaşanır mıydı? Bu, tüm konulara ilişkin birkaç saniye süren, bildiğin ve olduğun her şeyin teste tabi tutulduğu bir final sınavıydı. Ama şimdi ne önemi vardı ki? Sonuçlar biliniyordu ve herkesin onlar hakkında bir fikri vardı. Soruşturma Komisyonu'nun önünde, hatta ondan önce de uzun günler boyunca süren ekip içi ve kapsamlı Operasyon Birimi soruşturmalarında söyleyeceklerini söylemişti. Kendini ve orada olan herkesi birçok kez dinlemişti; geçen yıllar boyunca hemen hemen hiçbir hatası, aksiliklerin hepsi karmaşık şartlarda gerçekleşmiş ve onların üstesinden iyi, saygı duyulacak şekilde, hatta zarafetle gelmiş olsa da tartışılıp analiz edilmeden bırakılmamıştı. Bunlara şimdi değinmenin yararı neydi?

Gadi bir an bekledi, Ronen'in boş ifadesinin sırasıyla hayrete, kızgınlığa, sonra da kabullenmeye dönüştüğünü gördü. Devam etti.

"Şahsi kanaatimi sizlerle paylaşmak isterim," dedi. Ajanların Ronen konusundan kendilerini koparmalarını sağlamak için durakladı. "Her şeyden önce sözlüğümüze yeni bir kavram eklememiz gerektiğini düşünüyorum: 'Suç teşkil eden azim'. Suç teşkil eden ihmalin akrabası." Söylediği şeyi sindirdiklerinden emin olmak için bir süre durdu.

Orada bulunan kimse Gadi'nin bu terimi daha önceki birim başkanıyla yaptığı bir görüşmede kullandığını ve tüm bölüm başkanlarını kızdırdığını bilemezdi. Planlama Bölümü Lübnan'ın derinliklerinde yapılacak çok karışık bir operasyonun planlarını sunmuştu. Operasyonda ajanların görevi yerine getirmek için doğru zaman gelene kadar yolun kenarındaki tepelerde saklanması gerekiyordu. Gadi söz istemişti.

"Bunu ekibiyle görevi gerçekleştirmek durumunda kalacak kişi ben olduğum için söylemiyorum; Arap kılığında görev yapan ajanlardan oluşan Mistaravim timi ile Rami'yi de ya da her kimi istiyorsanız onu da gönderebilirsiniz. Ben sadece geçen bir yıldaki operasyonlarımıza bakarak şunu görüyorum: Sürekli risk seviyesini yükseltiyoruz. Terazinin birinde 'azim eksikliği', diğerinde 'suç teşkil eden azim' yazıyor ve bu iki gözden sürekli ikincisine ağırlık konulmaya devam ediliyor. Benim görüşüme göre böyle riskler almanın yerinde olacağı operasyonlar sadece konvansiyonel olmayan silahların sevkıyatına engel olmak gibi stratejik önemi olanlar ya da kayıp askerimiz Ron Arad'ı özgürlüğüne kavuşturmak gibi ulusal önemi olanlar. Ve bizim burada konuştuğumuz konu bu değil."

Gadi konuşmasını bitirince oda sessizliğe gömüldü. Bir an kendisine bakan yüzlerdeki ifadenin onaylama mı, şaşkınlık mı olduğunu anlayamadı. Orada bulunanlar birimin kıdemli komuta memurlarıydı: Operasyon ekiplerinin üç komutanı –ki biri rütbesi ordudaki albaya denk düşen Gadi'ydi– ile birimin Planlama, İstihbarat ve Mühimmat bölümlerinin başkanları görüşmeye katılıyorlardı. Daha önce planlamanın

başı ve şimdi denizaşırı biriminin üst düzey temsilcisi olan Coby de, Operasyon Birimi'ni bir önceki müdürden devralmakta olan Doron da oradaydı.

Birim başkanı boğazını temizleyip "Biz bir görevin uygunluğuyla ilgilenmiyoruz, sadece yapıp yapamayacağımızla ilgileniyoruz. Bu 'yapılamayacak' bir örnek değil, bu görevi kesinlikle yerine getirebiliriz. Alınacak riskler var, onları da amirimize ileteceğiz. Kararı o verecek," dedi.

Bu, birim başkanının kendi rolünü algılayış şekliyle uyuşsa da Gadi'nin gündeme getirdiği konuya bir cevap değildi aslında. İki personel amiri "suç teşkil eden azim" terimini sorguladı ama Coby "Burada suçlular olduğunu düşünüyorsan o zaman kalk ve burayı terk et," diyerek ona saldırdı. Doron da dahil diğerleri sessiz kaldı. Sadece İstihbarat Bölüm Başkanı ölçünün iki yıl önce olduğundan farklı yerde olduğunu kabul etmeye cesaret etti ama hiç kimse alenen Gadi'yi desteklemedi. Sonrasında, koridorda Rami Gadi'nin omzuna vurarak ona gülümsedi, başka bir ekibin başı olan Yankol, "Söylesene, ayrılmaya mı karar verdin? Sistemin içinde kalmayı planlayan biri böyle konuşmaz," dedi.

Gadi, kimsenin bir operasyona, hele ki Birim Şefi'nin desteklediği bir operasyona alenen karşı çıkmaya cesaret edemediği bu kusurlu kurumsal yapının ne kadar sağlam olduğunu o an anladı. Kendisi gibi hissediyor olması gereken ekip komutanları bile konuşmaya cesaret edememişti. Bundan kısa bir süre sonra Amman, Beyrut ve ekip komutanının Yankol olduğu Avusturya'da bir dizi aksilik meydana gelmişti. Genel merkez bunu içselleştirmese de en azından ben kendi ekibime işleyeceğim, tabii eğer çok geç değilse, diye düşündü Gadi.

"Operasyonda olan biteni 'suç teşkil eden azim'den daha iyi özetleyebilecek bir ifade düşünemiyorum," diye devam etti Gadi. "Başbakan'ı suçlamanın bir anlamı yok. Hiç kimse görevi yerine getirmemiz için kafamıza silah dayamadı ve yeteri

kadar tatbikat yapmadan yola çıktığımızı biliyorduk. Hedefin yerini belirledikten sonra birçok detayı sahada çözmemiz gerekeceği için hiçbirimizin içi rahat değildi ama yine de yaptık. Ve işte bu, suç teşkil eden azimdir."

"Neden o kadar acele hareket ettiğimizi unuttun mu?" diye bağırdı Izzy.

"Hiçbir şeyi unutmadım," dedi sertçe Gadi. Birden Izzy'nin gözüne her şey yolunda görünmüştü. Soruşturma Komisyonu'nun Gadi onu sorumluluktan muaf tuttu diye hakkında hiçbir yorum yapmadığı Izzy. Yardımcımın operasyonda belirgin bir rolü yoktu, demişti Gadi; Izzy'nin sorumlu olduğu lojistik konusunda da herhangi bir problem çıkmamıştı. Izzy'nin sürecin her aşamasına dahil olduğu gerçeği onu –ne kendi ne de Doron'un gözünde– Gadi'den sonraki ekip komutanı olmaktan mahrum bırakmıyordu. Ve şimdi Izzy diğer ajanlar arasında da konumunu belirlemeye başlamıştı.

"Hâlâ," diye söze başladı Gadi, başlangıç noktasına dönerek, "hazır olmadığımızı dile getirmenin bizim sorumluluğumuz olduğunu düşünüyorum. Yukarıdan gelen talimatları nasıl ele alabileceğimizi kendi içimizde değerlendirmeliyiz. Eğer yapabileceğimizden kesinlikle emin ve istekli değilsek üstlerimizi memnun etmekte, onların isteklerine rıza göstermekte haklı değiliz. İsrail Devleti başarısızlığımızın bedelini ödemek konusunda isteksiz ve başarısız. Bu durum, bu olayda Başbakan'dan başlayarak en alt düzey gazeteciye, bizim orada olduğumuzu bilmeyen ve bizimle Mossad'ın beceriksizleri diye şakalaşan arkadaşlarımızdan komşularımıza kadar her seviyedeki insan tarafından kanıtlandı."

Gadi'nin son sözleri birkaç kişinin oturdukları yerde kıpırdanmasına neden olmuştu; birçoğunun Mossad ajanlarıyla konuştuklarını bilmeyen insanların Mossad'a yönelik eleştirilerini dinlemek gibi sevimsiz tecrübeleri olmuştu.

"Sonuç olarak benim bütün bunlardan çıkardığım, bizim evet efendimci olmayı bırakacağımız. Her birimizin görevi

almamamız gerektiğini bilirken sessiz kalması sadece suç teşkil eden azimden değil aynı zamanda fazlasıyla terbiyeli ve itaatkâr olmasından. Amirlerimize 'Ne? Aklını mı kaçırdın?' demek bizim için uygun değil ama söylemezsek de bizden gerçekten ne istediklerini bilmelerine imkân yok. Onlar küçük detayların farkında değiller."

Gadi dinleyicilerinin üstünde yarattığı etkiyi tartmaya çalıştı ama net bir fikir sahibi olamadı. Deniz Komando Filotillası'nın denizcileri ya da İsrail Savunma Kuvvetleri Özel Kuvvetler Komando Birimi'nin üyeleri gibi kendilerini taarruz birliği olarak gören insanların sadece bir grup iyi çocuk olduklarını kavramaları kolay değildi. Ama Gadi onları tanıyordu ve tam olarak da öyleydiler. Yafa ya da Ramla'daki sıradan bir suçlu için aynı şeyi söyleyemezdiniz ama Mossad doğuştan katilleri ya da hırsızları işe almazdı. İyi çocukları alır, onlara yalan söylemeyi, gizlice bir yere girmeyi, öldürmeyi öğretirdi. Ve bunun için ödenen bir bedel olurdu.

"Bence sessiz kalmak, bizim, İsrail'in uzun kollarının, aslında bir grup iyi, kibar, evet efendimci olduğumuzu ifade etmenin bir yolu. Bana göre artık en azından bu sona ermiş oldu ve umarım aynı şey sizin için de geçerlidir."

Gadi, hem Ronen'in hem de operasyonun hatasının aynı yerden kaynaklandığını anlamıştı. Sadece iyi niyetli adamlar bunun gibi zorlayıcı bir operasyonun gerçekleştirilmesine izin verir ve sadece iyi niyetli adamlar son anda tereddüde kapılırdı. Ronen zaten hatasının bedelini ödemişti; şimdi Gadi'nin istediği, tüm organizasyonun kronik hastalığını iyileştirmekti. Sistemin her bir unsurla ayrı ayrı ilgilenebileceği ortadaydı ve hemen her operasyonda sonuç alındığı da gerçekti. Ama teşkilatın iyi bir adamın fazlasıyla zorlayıcı bir operasyonda Bir Numara olarak görev alması gibi savunulamaz bir eleştiri karşısında başarılı olması mümkün değildi.

Ajanlar odada huzursuzca etraflarına bakındılar, çenelerini sadece Gadi'ye olan saygılarından kapalı tutuyorlardı; henüz

kendisiyle aynı fikirde olmadıklarını anladı. İddiasını yeteri kadar açık ortaya koymakta başarılı olduğundan emin değildi. Öne sürmeye çalıştığı neden ile sonuç arasındaki gizli bağlantıyı anlamak onun da biraz zamanını almıştı. Ne anladılarsa anladılar, diye düşünerek tekrar Ronen'e baktı.

"Ronen, fikrini değiştirdin mi?"

***

Ronen dudaklarında acı bir gülümsemeyle gözlerini kaldırdı. Aslında Gadi'yi kendisinin aşırı azminden, sonuçları her ne olursa olsun devam etmektense bırakıp şartlar daha avantajlı olduğunda tekrar denemenin daha iyi olduğundan kaç kez bahsettiğine dikkat ederek dinliyordu. Ama şimdi fark ettiği, Gadi'nin evet efendimci olmaları hakkındaki serzenişleri ile arkadaşlarının öğretmen sorun çıkaran kişiyi sınıftan atınca hiçbir şey söylemeyen çocuklar gibi ikaz edilmişçesine sessiz kaldığı bu toplantı arasındaki bağlantıydı. Komisyonun bulguları hakkındaki yumuşatılmış eleştirilerini ne kadar da çabuk bir kenara bırakmışlardı.

"Evet efendimciler," dedi Ronen gerginlikle dolu sessizliğe doğru, "başkalarının kararlarının önemli olduğunu düşünenler, başkalarının kendileri hakkındaki kararlarına uyanlardır." Birden, orada daha fazla kalamayacağını, oradaki varlığının uzamasının komisyon kararlarının doğru olduğunu kabul etmek anlamına geleceğini, operasyonel olmayan işlere getirilmeyi kabul etmeye gönüllüymüş gibi olacağını hissetti. "Bir evet efendimci kendi aklına başvurmaz, sadece söyleneni yapar. Tanrı bütün küçük iyi evet efendimcilerin yardımcısı olsun."

Onu diğerlerinden ayıran saydam duvar, diğer taraftakiler zorlukla seçilebilecek kadar buğulanmış gibiydi. Günlerini, gecelerini, aylarını ve yıllarını dünyanın beş kıtasındaki gözetlemelerde, takiplerde, gizlenmelerde, kaçışlarda beraber

geçirdiği arkadaşları ona yalnızca ihanet etmemişlerdi, ondan tamamen farklıydılar da.

Ronen neredeyse fiziksel olarak içinde bir şeylerin kırıldığını hissetti. Bir de Naamah'ın ona çok saf ve iyi olduğunu söylemesini düşünüyordu. Öyleyse bu insanlar neydi? Gadi haklıydı, onlar gerçekten sadece bir grup iyi çocuk, bir grup evet efendimciydiler ama onları bir şeyin değiştirebileceğini düşünüyorsa bu konuda yanılıyordu. Bu olaydan şahsen etkilenmemiş kimse değişmeyecekti; sadece kendisi, Ronen bu darbeye göğüs germişti. Savaşmalı mıydı? Yalan mı söylemeliydi? Ya da ifadesini yumuşatmalı mıydı? Çok doğru ve dürüst mü davranmıştı? Hayır, tam tersine: Bugüne kadarki tutarlılığı şimdiden sonra olacak olana kıyasla hiçbir şeydi. Gadi gerçekten ne düşündüklerini söylemelerini, sadece söylenenleri yerine getirmemelerini mi söylüyordu? Tamam, o da aynen bunu yapacaktı.

Oda sessizdi, insanlar Ronen'in sözüne devam etmesini bekliyordu. Hayrete düşmüş olan Gadi de söyleyecek söz bulamıyordu. İçinden, devam et Ronen içindekileri dök, diye düşündü. Öyle yapman herkes için iyi olacak. Fakat Ronen içindekileri dökmek istemiyordu, kafasında yeni kelimeler biçimlenmedi ve içine yayılan karanlıkta ayırt edebildiği tek his hafif bir mide bulantısıydı. Ayağa kalktı ve odayı terk etti.

Ronen ağır ağır çıkıp odasına yöneldi. Odası asıl olarak çalışmak, rapor yazmak ve manevralar arasında dinlenmek içindi ama meslekte on yıl orayı Ronen'in ekipteki tarihçesini anlatan şeylerin deposu haline dönüştürmüştü.

Masasının arkasında asılı duran mantar pano gelişigüzel bir şekilde Ronen'in fotoğraflarıyla kaplıydı: takım elbise giymiş Arap şeyhleriyle kahve içerken, oryantal tarzda döşenmiş bir restoranda yerel işadamlarıyla yemek yerken, karlı bir havalimanında küçük bir özel jetin yanında bir Rus kalpağıyla gösteriş yaparken, isimsiz bir marinada zengin yatların arasında

bir hız teknesinde giderken, ekip manevraları sırasında balıkadam elbisesiyle bir plastik botta otururken, dünyanın çeşitli başkentlerinde ekip üyeleriyle sarılmış poz verirken.

Ronen büyük bir seyahat çantasını açtı ve içine fotoğrafları doldurmaya başladı. Ondan sonra topladığı onlarca hatıra objesini, rengârenk taşlarla üzerine egzotik olan ya da o kadar da egzotik olmayan birçok ülkenin isimleri yazılmış kutuları, fildişi, altın, gümüş ve bakır işlemeli kılıfları olan bıçakları dikkatle raflardan boşalttı. Büyük bir özenle çantaya tahtadan ve deriden yapılmış atları, develeri, filleri ve son olarak da Brezilya, Arjantin ve Paraguay'ın birleştiği bölgeye yaptığı kısa bir seyahatte kendisine âşık oluveren genç bir kadının ona verdiği yün ve deriden yapılmış lamayı ekledi. Bu noktadaki birçok şehirde Hizbullah bir altyapı kurmaya karar vermiş ve Buenos Aires'teki İsrail elçiliğini bombalayan adamları buradan göndermişti. O, Danny ve David oraya yakın Iguazu Şelaleri'ni görmeye gelen binlerce turistten üçü gibi davranarak Hizbullah'ın adamlarının yaşadığı, ibadet ettiği, toplandığı yerleri bulana kadar bir aşağı bir yukarı dolaşıp sonra Gadi, Izzy ve birtakım küçük kayıt cihazlarıyla geri dönmüşlerdi. O andan sonra elçiliklerinden birini havaya uçurmayı planlayacak olurlarsa önceden bileceklerdi.

Ronen odadaki yatağın üzerine biri büyük biri küçük iki bavul yerleştirip içine dar metal dolaptan çıkardığı kıyafetleri yerleştirmeye başladı: iki takım elbise, yazlık ve kışlık birçok takım elbise ceketi, hayatının geri kalanında giyebileceğinden fazla beyaz gömlek ve artık ihtiyaç duymayacağı çok çeşitli kravatlar. Dolabın çekmecelerinden kotları, fitilli kadife pantolonları, eşofman takımlarını, ekose gömlekleri –beş kıtada her durum için gerekli olabilecek kıyafetleri– çıkardı. Harcamalarının neredeyse dörtte birini teşkil eden yıllık kıyafet bütçesiyle alınmış bu giysileri tutmasının doğru olup olmadığından bir an şüphe etmesine rağmen dolaptan çıkarıp bavullara atmaya devam etti. Yatağın altından kumaş bir seyahat çantası çekip içini siyah, kahverengi, şık, gündelik, yazlık, kışlık ayak-

kabılarla doldururken kendi kendine, acaba bu bavullar bile benim değil mi, diye sordu.

Sonra birden durdu. Neden bu hiç istemediği ve ihtiyaç duymadığı kıyafetleri topladığını merak etti; ne takım elbiseleri, ne şık ayakkabıları ne de bavulları istiyordu. Hayatının o dönemi bitmişti.

Sharon odaya girince Ronen ona döndü. Sharon gözlerinde yaşlarla ona sarıldı. Elleriyle gömleğini ve sırtını kavradı. Ronen ona hafifçe sarılarak karşılık verdi.

Beraber ilk seyahatlerinde Tel Aviv'deki eğitim çalışmalarında olduğu gibi Ronen, Sharon'un ilgisinin sadece yeni bir ajanın kursta öğrendiklerinin aslında ne kadar az olduğunu her gün kendisine gösteren kıdemli eğitmenine duyduğu hayranlıktan ibaret olduğundan emin değildi. İkinci yolculuklarında *danışma* ya da olayları *analiz etme* arzusunun, Sharon'un arzu ettiği gibi kendisinin ya da onun otel odasında sürüp gitmesinin sadece mesleki kaygılardan kaynaklanmadığı ortaya çıkmaya başlamıştı. Uzun boylu ve epey çekici olan Sharon Ronen'e göre biraz fazla zayıftı ama küçük sert göğüslerinin, uzun ince boynunun ve sıkı bir kalçada sonlanan Vogue standartlarındaki uzun, güzel bacaklarının bir büyüsü olduğu kesindi. Ronen onu görmezden geldi, o da imalarla yetindi. Ta ki Paris'e kadar.

Basit bir görevdi. Fransa'nın başkentinde İranlı bir terörist yapılanmasını ortaya çıkarmak üzere İranlı istihbaratçıların gittikleri yerleri, buluştukları kişileri, kaldıkları gizli daireleri tespit edeceklerdi.

Sharon otel odasının kapısında belirip "Ekip yönetmeliklerinde eğitmenine âşık olmakla ilgili bir şey var mı bilmiyorum ama bunu kendi başına bulmana bel bağlayamam," dedi.

Ronen gülümsedi, Sharon'un sarı, kısa, erkeksi saçlarını karıştırarak, "Önemli olan yönetmelikler değil. Ve teşekkür ederim ama bunu bu noktada bırakalım," dedi. Sharon kızarınca ekledi: "Çok sevimlisin."

"Sevimli mi?" Sharon ona şaşkınlık, kızgınlık ve meydan okuma karışımı bir ifadeyle baktı.

Sharon'dan birkaç yaş daha büyük olan Ronen konu kadınlar olunca bir oğlan çocuğu gibiydi. Naamah onun hayal edebileceği ve hayal ettiği her şeydi.

"Söyleme şeklini kastetmiştim. Sen çok, çok güzel bir kadınsın. Çekicisin de. Ama bu noktada duralım," dedi yine.

Sharon yaklaştı, parmak uçlarında yükseldi ve onun burnunun ucunu öptü. Geri dönüp dışarı çıktı ama Ronen onun dudaklarındaki küçük, gizli zafer gülümsemesini fark etmişti. Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordu.

Bir yıl daha geçti. Sharon artık operasyonel aktivitelere tam olarak katılıyordu. O ve Ronen İran'a konvansiyonel olmayan silah parçaları sağlayan bir fabrikaya gizlice girmişlerdi. Henüz onlar içeride çalışırlarken dışarıda gözcülük yapan ajanlar beklenmeyen misafirlerin geldiğini bildirdiler. Takım planlandığı gibi dağıldı. Ronen ve Sharon onları kaçırmak için bekleyen arabanın karşı tarafındaki ağaçlığa çekildiler ve bir saatlik yoldan sonra saklanmak için dağdaki bir otelin boş kalan tek odasını bulabildiler.

Duş aldıktan, otomattan aldıkları sandviçleri yiyip yine otomattan aldıkları kahveleri içtikten sonra hiç konuşmadılar. Ronen ne o ne de kendisi için mazeretler üretmek istemiyordu. Yabancı, alışık olmadığı bir vücudun dokunuşunun ve kokusunun ne kadar heyecan verici olabileceğini, küçük kaygan bir dilin ağzında dolaşmasının harikalığını, uzun ince bacakların beline dolanmasının büyüsünü, daha fazlası için yalvaran baygın bir sesi unutmuştu. Yalvaran, Naamah gibi talep eden değil.

Ronen ilk seferinde kendini haklı görmeyi başarmıştı ama ikincisinde Naamah'a karşı kendini kötü hissetti. Ekipte sır tutmanın ne kadar zor olduğunu da biliyordu ve önlerindeki partiyi, Naamah'ın, kendisiyle Sharon arasında geçenleri bilen insanların arasına karışacağı partiyi düşünmek ona dayanılmaz geliyordu.

Ronen bu konuda Sharon'la konuşmadı, sadece kendilerini tekrar beraber bir otelde bulabilecekleri durumların oluşmamasını ayarladı. Sharon da görünüşe göre vazgeçmişti.

Şimdi kollarında ağlıyordu ve Ronen onun kendisi için mi, yoksa ilişkilerinin bir geleceği olmadığı için mi ağladığını bilmiyordu. Sharon'un sırtını kavrayan kendi elleri gevşekti. Ronen onun da ellerini gevşettiğini hissetti, sonunda Sharon kendisini bıraktı ve aceleyle odadan çıktı.

Odanın duvarlarında sadece üç çerçeve kalmıştı. Ronen onları yavaşça, sırayla her birine bakarak indirdi. Birincisinde etrafında Etiyopyalı çocuklarla çöldeydi. Başbakan'ın yazdığı bir yazı şöyle diyordu: "Siyonizm'i bir hayalden gerçeğe dönüştüren birkaç kişiye ithaf edilmiştir." Bu Mossad'daki ilk senesinde gerçekleşmişti. İkincisi Mossad Başkanı tarafından "İsrail güvenliği ve istihbaratı için çok değerli bilgiler elde edilen bir operasyonda, düşman hattı arkasında çok zor koşullarda hedefe ulaşmakta gösterilen kararlılık" için verilmiş bir teşekkür belgesiydi. Ronen üçüncüyü de duvardan aldı. Bu şair ve şarkı sözü yazarı Haim Hefer'in *Adres* isimli şiiriydi. Dizeler şöyle diyordu:

Sağlığına kadeh kaldırmak istiyor bu ulusun insanları
Perde arkasında gizlilik içinde çalışan arkadaşlarımız
Kalpten bir teşekkür gönderirdik bir bilsek
Neresi gönderileceği yer mektupların, hangi adres.

Üzerinde başka bir başbakan tarafından yazılmış bir yazı vardı: "Patlayıcı Şimşek Operasyonu'na katılan Ronen'e: Adresi bilen ben, sana teşekkür ediyorum."

Ronen çerçevelenmiş şiire ve yazıya baktı, üç çerçeveyi yavaşça küçük çöp kutusuna bıraktı ve odadan çıktı.

2

Evinin arkasında dalgalar üzerinde sörf yapmak için dünyadaki bütün zamanlar onundu. Ronen sörf tahtasını aletlerin durduğu barakadan aldı, kalkan plastik parçalarını soydu, biraz yağ ve boya sürdükten sonra sörf tahtası yeni gibi olmuştu. Kendi başına sörf yaptı; başka hiç kimse sörf sezonu gelmeden dalgalar üzerinde kayacak kadar deli değildi. Bazen tepenin üzerindeki evlerinin bahçesinden kendisini seyreden Naamah'ın suretini görüyordu. Vücudu hareketleri oldukça çabuk hatırlıyor, dalgadan dalgaya ustalıkla slalom yapıyordu. Hissettiklerini de aynı çabuklukla hatırlamayı umut etti; ama günler, haftalar boyunca soğuk suyla temas etmek, dalgaların üzerinde dolaşmak ve denize hâkim olmak, o sonsuz hazzın, sörf yaparken içinde titreşen zafer hissinin anısını canlandırmaya bile yetmedi.

Onlara hiç uygun olmayan tuzlu topraklarda gül dikmek için dünyadaki bütün zamanlara sahipti. Büyük çukurlar açacak, onları toprakla dolduracak, gülleri dikecek, sulayacak ve yapraklarda rüzgâr yüzünden biriken tuzları temizleyecek

zaman vardı. Ve güllerin arasına mevsimlik çiçek dikecek ve solgun tuzlu toprağı girintili çıkıntılı sahil taşlarıyla çevreleyip küçük bir su kabıyla sulanan koyu kahverengi çiçek tarhlarını kırmızı, pembe, mor ve beyaz çiçeklerle bezeyecek kadar. Naamah kendisine bahar yaklaşırken delikli sulama borusu döşemenin iyi bir fikir olup olmayacağını sordu ama Ronen ona gerekli olmadığını söyledi. Sulama için yeterli zamanı vardı.

Ve küçük bir spor salonuna dönüştürmek istediği bodrum katını temizlemek için de dünyadaki bütün zamanlara sahipti. Kum ve çimento getirip zemine ince bir tabaka beton dökerek düzleştirdi, duvarları beyaza boyadı, ağırlık kaldırma ünitesini onardı ve çok amaçlı kondisyon aletiyle bir de koşu bandı siparişi verdi. Yağmur sezonunun başlamasıyla Ronen sahilde koşmayı bıraktı, koşu bandına geçti, sonra da buna bir saat ağırlık çalışmayı ekledi. Lital uyurken Naamah aşağı iner, onunla beraber çalışır, hızlanmış nefes alıp verişleri konuşma ihtiyacının yerine geçer, kelimelerin eksikliğini örtbas ederdi.

Tekrar çalışmaya başladığında, bu kendi kendine dayattığı avarelik ayları geride kaldığında ofis olarak kullanabileceği küçük tavan arasının duvarlarına kaplama yapmak için de dünyanın bütün zamanlarına sahipti. Çatı penceresinden görünen tek şey denizdi ve kendini saatlerce, beraberinde getirdiği ince ahşap kaplama parçalarının yanında boş boş durup büyülenmiş halde denizi izlerken buluyordu. Neredeyse pencerenin önünden her geçişinde manzara onu oraya hapsediyor ve denizin her seferinde söyleyeceği farklı bir şey oluyordu. Bazen sonsuz olasılıkların koyu, çok koyu mavisi, bazen belirsiz bir geleceğin durgun gök mavisi, bazen titrek yeşil, bazen tehlikelerle dolu bir griydi. Öğleden sonraları, görüşü ve düşünceyi kör eden bir altın rengine bürünürdü. Ve alacakaranlıkta – tamam, alacakaranlığı tavan arasındaki manzara çok dar olduğundan denize bakan verandada geçirmeyi tercih ederdi.

Alacakaranlıkta gökyüzünün ve denizin her bir parçasının Ronen'in gözleriyle yediği farklı bir şekli, farklı bir rengi olur-

du. Elinde sıcak bir fincan kahveyle –güneşin batışı ve denizden gelen rüzgârın şiddetini artırmasıyla sıcaklık düşmüş olurdu– oturup pembenin önce turuncuya, sonra kızıla ve sonra her an koyulaşan mora dönüşmesini, göğün her bir parçasının sürekli değişmesini içine çeker gibi izlerdi. Güneş battıktan sonra bile ışınları, kuzey ve güneydeki bulutlar çoktan mordan gecenin koyu mavisine dönmüşken, battığı yerin hemen üstündeki bulutların kenarlarını altın rengine boyamaya devam ederdi. Batıdaki bulutlar içlerinde saklı olan ışığın tadını çıkarmaya devam eder, ondan ancak yavaş yavaş feragat eder, savaşmadan bırakmaz, prizmadaki renkleri teker teker kaybederdi; önce altın, sonra pembe, sonra turuncu ve sonunda kaçınılmaz olan karanlık.

Bulutların aslında kendi kuralları, her an değişen kendi şekil ve renkleri vardı. Bazıları güneşin altın rengi ışınlarını emer, onları pembe olarak yansıtırlardı. Bazıları onları tavan arasına boya rengi seçerken kullandığı boya kataloğunda ismi bulunmayan renklere kırarlardı. Sadece doğrultu belliydi: Her şey karanlığa doğru yol alıyordu. Her akşam yakalayıp saklamaya çalıştığı şeyin kaybolması zaman meselesiydi. Yakın zamana kadar güneşin ufka –deniz çizgisine değil onun hemen biraz üstüne– değmesiyle düzleşmeye başlayıp önce bir Rus Ortodoks kilisesinin soğan şekilli kubbesine, sonra bir cami kubbesine, sonra bazen bir bomba patlamış gibi bir haleyle taçlanan bir masa lambası şapkasına dönüştükten sonra aniden denizin üzerinde sadece parlayan bir çizgi gibi kalıp sonra yok olması arasında geçen sürenin iki ya da üç dakika olduğunu fark etmemişti.

Mevsimler birbirini kovalarken güneş battıktan sonra çok daha uzun süren bu zamanın güzelliğinde teselli bulmak mümkün oluyordu. "Eksi altı derece" oluncaya kadar geçen on beş dakika, güneşin ufkun altı derece altında olduğu ve güneş ışınları tepelerin zirvelerini aydınlatarak, bulutlardan prizma gibi yansıyarak can çekiştiği için hâlâ düşman tarafından

görülebilir olduğun ve suyun altında kalman gereken zaman; "eksi on iki derece" oluncaya kadar bir on beş dakika daha, güneş zaten teslim olduğundan savaşı kaybettiği ve arkasında sürüklediği koyu mor ve mavinin gecenin krallığı için yolu döşediği için kafanı sudan çıkarabileceğin ve yavaşça sığ sulara yüzebileceğin zaman; ve "eksi on sekiz derece" oluncaya, hava tamamen kararıncaya kadar on beş dakika daha, çömelerek, çitleri geçerek ilerlediğin, pozisyon aldığın ve saldırmak için emir beklediğin zaman. Tüm bunlar başka bir filmin görüntüleriydi, çok uzakta kalan, artık bir parçası olduğundan emin olamadığı bir filmin.

Önce en dıştan ele geçirerek ve sonra, bunun başka türlü sonlanmasının mümkün olmadığını bildiği için sessiz ve şamatasız merkezi kuşatarak, geniş bir yay şeklinde sokulan istilacı gecenin güzelliği de teselli veriyordu. Ve merkez cephedeki savaş tamamlanmadan önce, gece, ışık kalıntılarının ufukta tam önünde beyaz bayrak sallamasına izin veriyordu. Orada burada birer yıldız. Savaş sona erdiği anda bayrak taşıyıcılar siperden beyaz bayrağı tekrar tekrar kaldırıyordu. Belki de bunlar aslında mezar taşlarıydı, sonucu belli olan savaşın kayıpları, "Cennet'in parıltısı gibi parlayanlar". Daha baştan başarısızlığa yazgılı, demişti Soruşturma Komisyonu.

Ama belki hiç de öyle değildi. Belki "Tanrı bir kapıyı kapar, diğerini açar"dı ve tek bir kötü niyetli, kör eden kuru güneş, ona ordudaki bitmez tükenmez yürüyüşlerde eşlik eden güneş yerine yalnız seyir eğitiminde olduğu gibi gece görüşüne yardım eden birçok küçük yıldız vardı. Çok fazla olduklarında bir araya gelen halelerini görebiliyor, aniden Samanyolu belirgin hale geliyor ve çalıştığı kitaplarda gördüğü haritalardan, kendisini, Dünya'yı, Güneş Sistemi'ni çevreleyen yüz milyar yıldızın oluşturduğu tekerleğin tek bir teli olan ve üzerinde parlayan kuşağa göre nerede olduğunu bilebiliyordu.

Nerede olduğunu gerçekten biliyor muydu? Düşüncesi bile komikti. Aslında değil nerede olduğunu, kim olduğunu bile

bilmiyordu. Annesinin, babasının, verandadaki arkadaşlarının, çocukluğunun Ronen'i miydi, yoksa Lübnan'da baskınlar yapan Deniz Komando Filotillası'nın Ronen'i mi, Avrupa sokaklarındaki gözetleme ve içeriye sızma görevlerinin Ronen'i mi ya da kontrol edemediği büyük mutlulukların ve yoğun tutkuların, Naamah'ın Ronen'i mi? İçeride bir yerde gizli bir acıya dokunduğu için birden yanaklarından yaşlar yuvarlanır, Naamah onları yalar, olanca gücüyle başını kollarının arasına alır, kendisi de gözünde yaşlarla, bu kadar sevmenin mümkün olduğunu ben de bilmiyordum, derdi ve bunlar Ronen'in ona inandığı yegâne zamanlardı. Ya da her hazırlık ve ayrılış kalbini ikiye ayırdığından evden ayrılmamayı tercih eden Lital'in Ronen'i mi; ya da, Sharon'a karşı koyamayan, eve kendisine kızmış halde gelip kızgınlığını anne babasına ya da Naamah'a yönelten yalancı Ronen mi; yoksa ekipte on yıl, daha önce de Deniz Komando Filotillası'nda beş yıl boyunca çalışmasının ve yaşamının amacı olan, tüm varlığıyla Bir Numara olması gereken kritik anda, bir anda Lital'in babası ve sahilde oynayan bir çocuk olmaya geri dönen, bütün dünyası altüst olmuş ve bütün bir ulusun yükünün omuzlarına çökmesiyle parçalanan başarısız Ronen mi?

Ama kim olduğunu ya da daha ne kadar var olmaya devam edeceğini bilmese de karanlıkta, denizden esen rüzgârda, altında hareket eden ve nefes alan karanlığın içinden görebildiği kıyıya vuran dalgaların köpüğünde teselli bulabiliyordu. Bazen öylece uyuyakalır, Naamah da parmak uçlarında ona yaklaşarak çocukluğundan beri onun olan yün battaniyesini üzerine örterdi.

***

Naamah ahizeye "Bayan Dolev, buyrun," dedi, neşeli olmaktan çok azarlar tonda bir sesle. Hattın diğer ucundaki Gadi şaşırmıştı. "Daha önce aramadığım için üzgünüm Naamonet," dedi. Gadi'nin ona taktığı, başka bir zamana, başka

bir duruma ait bu takma isim Naamah'ı irkiltti. Hiçbir şey olmamış gibi ona bu isimle hitap edebileceğini nasıl düşünebiliyordu? Bunca zaman sonra ona başka bir şekilde değil Naamonet diye sesleniyordu. Sanki Ronen'e –ve kendi kendisine– sayısız kereler aralarındaki ilişkinin bitmiş bir ilişki olduğunu söylememiş gibi. Ama hayatın kendi kuralları, kendi akışı vardı ve Gadi her zaman arka plandaydı.

"Daha erken aramam gerektiğini biliyordum, istedim de, ayrıca bu ne de olsa benim işim ama Ronen aramamamı söylediğinden beri bu bir probleme dönüştü," dedi Gadi tereddütle, "ve bu ay çok yoğundu. Seyahatlerin arasında neredeyse sadece iki gün evde olabildim."

"Evde." Eğer Naamah'ın Gadi'ye ültimatom vermesine neden olan saldırganlığı olmasa, eğer Gadi'nin onunla orta yolu bulmayı dahi reddetmesine neden olan inatçılığı ve kibri olmasa Naamah'ın da evi olabilecek evde. Sanki aşkları var olmamış, sanki öylesine eşsiz ve büyüleyici deneyimleri paylaşmamışlar, sanki hiç delicesine sevişmemişler gibi. Başka kim Kıbrıs'ta bir motosiklette sevgilisinin arkasına oturup Nahariya saldırısından birkaç gün sonra saldırıyı gerçekleştiren Suriyeli üç FHKC ajanını taşıyan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi temsilcisinin arabasına yetişmiş, mini-Uzi silahını sevgilisiyle uyum içinde çekerek –adam sürücü koltuğuna, kadın yolcu koltuğuna– cephanesini boşaltmış, aracı mermi deliği içinde bırakmıştı. Gadi gaza yüklenip ileri atılınca ona sımsıkı yapışmıştı ve üç hızlı dönüşten sonra engebeli bir yolun yakınında park edilmiş penceresiz minibüse ulaşmışlardı. Sürücü hemen rampayı indirmiş ve göz açıp kapayıncaya kadar motosikletle beraber içine girmişlerdi. Çabucak kasklarını çıkarıp deri kıyafetlerini değiştirmiş, silahlarını verip yakınlarda park edilmiş Fiat'ın anahtarını almış, şehre geri dönmüş, doğrudan gizlenecekleri daireye gitmişlerdi. Ya Gadi kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz sevişmeleri. Naamah çoktan üzerine yapıştığı için arkasını dönmeye bile fırsat bulamamıştı, o kadar ıslaktı ki Gadi evde çamaşır makinesi var

mı, diye sordu: "Bütün gün pantolonumda senin kokunla dolaşmak istemiyorum." Daha Gadi pantolonunu çıkarırken Naamah onu içine almıştı bile ve Gadi "Komşular her an gelebilir, biraz yavaş ol," demiş, Naamah da onun omzunu ısırmıştı. Ve Gadi'yi yatağa çekmiş, sırtüstü yatırıp üzerine çıkmış ve içinden kayıp çıkmasın diye aşağı yukarı değil ileri geri gidip gelerek boşalmıştı. "Böyle gelmen için birkaç Arap'ın ölmesinin gerekmesi çok kötü," demişti Gadi. Aynı gece eve dönmek üzere denize açılınca "Akdeniz'deki en aşağılık sevişme"yi kutlamışlardı ve sonrasında sakinleşince Naamah ona "Birçok adamla seks yaptım ama bir tek seni becerdim," demişti. Âşıktı ve bunun olması gereken şey olduğundan emindi.

"Daha önce aramadığım için üzgünüm," dedi Gadi, kendi düşüncelerini toplayıp Naamah'ı anılarından koparark.

"Üzülme," dedi Naamah soğuk soğuk. "Aşk hiçbir zaman üzgün olduğunu söylemek zorunda kalmamak demektir."

Gadi hattın diğer ucunda gülümsedi. İşte Naamah ve onun farklı anlamlara çekilebilecek sözleri. Gadi onun bunu yaptığının farkında olup olmadığından emin değildi, yıllardır hiçbir yere varmayan bu oyunların. Ronen emrinde çalışırken, hele ki şimdi bunun olmasına izin veremezdi. Bu yüzden onunla iletişimini kesmişti: Naamah'ın aslında onu istediğini ve aptalca bir oyunun her birini farklı yönlere savurduğunu keşfetmesi çok korkunç olurdu. Helena ile arası kötü olduğundan değil ama bir doğanın yarattığı yollar, bir de insanların yarattığı yollar vardı. Naamah'la paylaştığı yol ilkiydi.

"Tamam, üzgün değilim ama yaşadığınız şeyleri düşünmeden geçirdiğim tek bir gün bile yok. Her ikinizin de." Ses tonunu yumuşatmak için çaba gösterdi: "Ronen benimle konuşmaya hazır mıdır dersin? Havaalanına gidiyorum ve düşündüm de..."

"Bir dakika bekle." Naamah'ın sesi tekrar mesafeli ve soğuktu.

Mutfağı geçip bahçeye çıkan kapıya gitti. Ronen, üzerinde

eski bir asker pantolonu ve mavi bir tişört, arkası ona dönük çiçek tarhlarının başında çömelmiş yabani otları ayıklıyordu.

"Gadi arıyor," dedi Naamah, ahizenin ağız kısmını eliyle kapatarak, "havalimanına gitmek üzere yoldaymış ve bir merhaba demek istiyor."

Ronen çömeldiği yerden kalkmayarak yan döndü. "Ona meşgul olduğumu söyle," dedi ve yeniden yabani otlarına döndü.

"Hadi ama Ronen," dedi Naamah hem itiraz hem ayıplama içeren bir tonda ama Ronen cevap vermedi. Sırtı gerildi ve parmakları öfkeyle otları ayıklamaya devam etti. Naamah iç geçirdi, içeri girdi ve ahizeyi tekrar kulağına yaklaştırdı.

"İkinizle ilgili bir gelişme kaydedemiyorum. Sen ve senin 'iş'in, o ve onun yabani otları. Görünüşe göre yabani otlar daha önemli. Konuşmak istemiyor."

"En azından bahçe çiçek açıyor."

"Bahçe gerçekten bakımlı," dedi Naamah, Gadi'nin oyununu reddederek, "ama Ronen canlılığını yitiriyor. Ve bahçeyi saplantı haline getirmiş olmasından gerçekten hoşlanmıyorum."

"Hiçbir şey yapmadığını zannediyordum. En azından son konuşmamızda bana öyle söylemiştin." En son ne zaman konuşmuşlardı, iki ay önce mi? Ronen ona bir daha aramamasını söylediğinde miydi?

"Evet, ama hiçbir şey yapmama konusunda takıntılı. Mossad'ı tamamen bırakması bir hataydı." Bir an düşündükten sonra ekledi: "Prensipleri devreye girdi."

"Ona yapmaya hazır olduğu işi vermeleri için elimden gelen her şeyi yaptım," dedi Gadi.

Bir kez daha Ronen'in sözcüsüne dönüşen, olayları görmemiş ve teşkilatın tepki göstermesinin nedenini anlamıyormuş gibi, tamamen onun tarafını tutarak Naamah'tan özür diliyordu.

"Gerçekten Mossad'da kalmasını istedim, keşke daha fazla şey yapabilseydim," diye ekledi.

"Ama yapmadın," diye kısaca özetleyerek Naamah konuşmayı bitirdi.

Gadi düşünceleriyle baş başa kaldı. Onu üzen Naamah'ın mesafeli oluşu değil, Ronen'in onunla konuşmak istememesiydi. Gadi'ye bir daha kendisine iş teklifinde bulunmamasını, artık kimseyle konuşmak istemediğini, hayatında o defterin kapandığını söylediği zaman ortada olan isteksizlikti. Ama yine de Gadi denemişti; Ronen onun şahsi başarısızlığıydı. Onu eğiten, diplomasını veren, çalıştıran oydu; Ronen'in adına Mossad'ı yumuşatması gereken kişi oydu. Komisyonun önerilerinin cehennemin dibine kadar yolu vardı, burada on sekiz yaşından beri ülkeye hizmet etmiş ve ne merkezde masa başında bedava öğle yemeği yiyerek altmış beş yaşına kadar oturmak ne de Tel Aviv sokaklarında yeni ajanları eğiterek eğlenmek isteyen bir adamdan bahsediyorduk. Böyle kaç tane adam vardı ki?

En başta Gadi onu ekipte İsrail'deki eğitimlerden sorumlu mühimmat ve nefsi müdafaa baş eğitmeni olarak tutmak istemişti ama ne var ki bu seçenek hem Ronen hem de Genel Merkez tarafından reddedildi. Birimin başı Gadi'ye, "Bu komisyonun önerilerine uygun değil," Ronen ise, "Yarım iş olmaz. Ya hep ya hiç," demişti. Ronen'in ekibin çevresinde bile kalmak istemediği belli olunca Gadi onun için savaşmakta daha özgür olmuştu. Şimdi hiç kimse Naamah'ı yakınında tutmak istediğini fısıldayamazdı. Ronen evde çürürken hiçbir şey olmamış gibi davranmak ona dayanılmaz geliyordu. Kendisi bunun Naamah'la hiçbir alakasının olmadığını biliyordu ya bu onun için yeterliydi. Bu, bir komutanla onun astı arasındaydı. İki arkadaş arasında.

Evet, her şeye rağmen arkadaştılar. Yurtdışı seyahatlerde gözetleme yaparken uzun saatler boyunca beraber vakit geçirmiş ya da motosikletle hedef takip etmiş veya yabancı bir şehirde bir otel odasında sadece oturmuşlardı. Gadi kendini ona çok yakın hissediyor, diğer ekip üyeleri gibi onu da küçük kardeşi,

ortağı gibi görüyordu. Gadi ekibini gerçekten seviyordu. Her birinin korkuyla, evden uzak olmakla, düşman bir çevrede bulunmakla başa çıkma yöntemleri farklıydı; her birinin cesaret, zekâ, kıvraklık, muhakeme ve sadakat gibi özellikleri benzersizdi. Bazıları aynı zamanda hilekârdı ki onlarla uğraşması kolay olmuyordu ama en azından Ronen'le bu açıdan problem yaşamıyordu. Ve her birinin kendine özgü davranışları vardı; ne de olsa tamamen normal olan hiç kimse onların bulundukları yere ulaşamazdı. Dışarıdan hiç kimsenin ne yaptığınızı bilemeyeceği, bu "teşekkür" beklemeyen işi yapmak muhakkak parlak bir zekâ ve gizli bir delilik istiyordu.

Şimdi ise küçük kardeşi yaralanmıştı ve bunda onun da payı vardı; yardıma ihtiyacı vardı ve Gadi ona yardım edebilirdi, dolayısıyla yapabileceği her şeyi yapacaktı. Naamah'ın varlığı arka planda solup kayboluyordu. Bunu onun için yapmıyordu; bu, onun ve Ronen'in arasındaydı. Başka ekip başlarını, başka departmanları devamlı arayarak adını şimdiden bir baş belasına çıkardığını biliyordu. Ama üstleri olumlu cevap verip enteresan işler bulduklarında bile Ronen kararlıydı: Genel Merkez çalışanlarından biri olmayacaktı, "Yeni Başlayanların Eğitimcisi" olmaya hevesli değildi.

Son seyahatine çıkmadan önce Gadi bir kez daha Ronen'e daha az ön planda olan, Avrupa'daki terör faaliyetlerini takip eden, güven içinde çalışan bir ekipte iş verilmesini rica etmişti. Doron çok hevesli gibi görünmese de konuyu Mossad Başkanı'na ileteceğine söz vermişti.

***

Helsinki'den gelen El Al uçağı terminale biraz uzak bir mesafede durdu. Uçak daha durmadan ayağa kalkıp koridorda bekleyen yolcular hidrolik merdivenler yerleştirilir yerleştirilmez kapıya hücum etti. Gadi, David ve ekibe yeni katılmış Rusça konuşabilen Ina, uçağın ön tarafındaki sıra azalana

kadar yerlerinden kalkmadılar. Takım elbiseler içinde, kalın paltolar ve küçük valizler taşıyarak sıranın sonuna katıldılar ama kendileriyle terminale gidecek otobüse doğru ilerleyen diğer yolcular arasında mesafe bıraktılar.

Havanın yeni kararmış olması, merdivenden inen üçlünün diğer yolculardan ayrılmalarını ve uçağın burnunda kendilerini bekleyen iki Mazda Lantis ve bir minibüse doğru yürümelerini mümkün kıldı. Operasyon Birimi Şefi Doron ve birimin İstihbarat Bölüm Müdürü Eli onları bekliyordu. Üç sürücü de arabalarından indi ve Gadi, David ve Ina'nın ellerini sıktı.

"Şef, yürüttüğünüz operasyonla ilgili en içten tebriklerini iletti," dedi Doron Gadi'nin elini sıkarken. Gadi Doron'la birçok görevde bulunmuştu ve onu birçok kez tatsız durumlardan kurtaran profesyonelliğine, cesaretine, soğukkanlılığına saygısı büyüktü. Doron Beyrut'taki başarısızlıktan kendini kurtarıp Gadi ve ekibine sırt çevirince, iyi görünüşlü ve sıradışı uzun, kıvırcık saçlı Doron'la arasına mesafe koymuştu. Sanki kullandıkları metodu hâlâ ekip komutanı olduğu sıralarda Doron'un kendisi bulmamış ve işe yarayacağından tamamen emin olmasa operasyonun yapılmasını önleyemezmiş gibi!

Yine de Gadi Doron'un havaalanına kadar gelip Başkan'ın tebriklerini iletmesini, âdet olduğu üzere sıradışı önemli başarılara gösterilen bu jesti takdir ediyordu. Rus-İran silah antlaşmasını rayından çıkarmak için gösterilen politik çabalar başarısızlığa uğrayınca yapılabilecek tek şey, sevkıyatın hazırlandığı Sibirya askeri üssüne girmek ve işi başka şekilde bozmak olmuştu. Bu operasyonun en zor kısmı askeri üsse girmek ya da yaklaşmakta olan devriye tarafından tutuklanmak korkusu değil soğuktu. Arka arkaya geceler boyunca üsse girmiş ve karanlıkta, korkunç soğukta, dişleri takırdayıp elleri titreyerek, hep en ufak teknik hatanın tüm çabaları boşa çıkaracağını bilerek çalışmışlardı.

Birkaç takdir sözcüğünden sonra Doron, "Mossad Başkanı yarın sabaha koyduğumuz dönüş soruşturmasına katılmak istiyor," dedi.

"Yarın sabah mı?" David hayal kırıklığını saklamayı beceremedi. "Ama karımı iki haftadır görmedim!"

Ina, "Böylesi daha iyi," dedi, "bittikten sonra biraz izne çıkarız."

"İzne raporlarınızı yazdıktan sonra çıkarsınız," dedi Eli.

"Bizi öldürüyorsunuz," diye lafı bağladı David üzgün üzgün.

"Tamam, daha fazla vakit kaybedersek yazık olur. Şoför ikinizi de bırakacak," dedi Doron, David ve Ina'ya.

Gadi kollarını ikisinin omuzlarına koydu ve Doron'a, "Yeni nesil ajanlarımız bize ilerisi için bir-iki şey öğretecek. Güle güle çocuklar," dedi David ve Ina'ya, "yarın görüşürüz."

David ve Ina minibüse bindi ve minibüs uzaklaştı.

Bir başka şoför Gadi'ye arabasının anahtarlarını verdi ve Eli'yle birlikte Mazda'ya bindi, Doron da onlarla Genel Merkez'e dönecekti.

"Sürekli Ronen'i düşündüm," dedi Gadi Doron'a ayrılırlarken. "Biliyorsun bu operasyon için istihbarat toplamaya başlayan oydu."

"Hayır, hatırlayamadım," dedi Doron.

"Evet. Bize üsle ilgili, operasyonun nasıl yapılacağına karar vermemizi sağlayan bilgiyi getiren Ronen'di. Boş ver, şimdi konu o değil. Başkan Ronen ile ilgili talebime cevap verdi mi? Şimdi evine uğramayı düşünüyorum ve ona bunu söylemeyi umut ediyordum."

"Henüz onunla bu konu hakkında konuşmadım ama hiç şansı yok. Komisyon kararlarına göre Avrupa'da çalışmak da operasyonel faaliyete giriyor."

"Frankfurt'ta yapılacak bir gözetlemeyi nasıl olur da bir Arap ülkesindeki ya da Sibirya'daki bir operasyonla karşılaştırabilirsin? Neredeyse bir eğitim manevrası düzeyinde."

"Ve Ronen eğitmen olmak istememişti," dedi Doron sertçe.

"Komisyon kararlarını işine geldiği gibi yorumlamak yerine neden heyet üyelerine danışmıyor ve eğer gerekliyse onlara karşı gelmiyorsun? Bu bir siyah-beyaz sorunu değil."

"Bu kesinlikle siyah-beyaz sorunu," diye cevap verdi Doron. "Onu operasyonel faaliyetlerden uzak tutmamızı söylediler."

"Onlar önerilerdi, talimatlar değil. Benim kadar sen de çok iyi biliyorsun ki eğer Ronen'e görev süresini Avrupa'da ya da Asya'da ya da Güney Afrika'da gözetleme yaparak bitirmesi için bir şans verilse çok başarılı olur."

"Bu konuyu tekrar açmayacağız," dedi Doron, konuşmayı sona erdirerek.

Doron Gadi'den yaşça biraz daha büyüktü ve eğitimleri hemen hemen aynıydı ama Gadi'nin üniversitede geçirdiği yıllar boyunca Doron ajan olarak hizmet vermiş ve ekipte takım komutanı olmuştu. Gadi Mossad'a Rusça bilgisi sebebiyle "tek bir görev" için çağrıldığında Doron ekip komutanı olabilecek niteliklere sahip biri olarak öne çıkmıştı bile. Karşılıklı olarak birbirlerine profesyonel anlamda saygı duyuyorlardı ama şimdi, on beş sene sonra, ordudaki bir generalin rütbesine eş bir pozisyonda olan Doron üstünlüğünü kullanıp Gadi'ye haddini bildirmesini biliyordu.

"Anlıyorum," dedi Gadi sinirli sinirli. Arabasına bindi; paltosunu ve valizini yan koltuğa attı, motoru çalıştırdı ve uzaklaştı.

***

Naamah usulca Lital'i yatağına yatırdı. Son zamanlarda bebek huzursuz ve aksiydi ve bu artık diş çıkardığı için de değildi. Kulak testi de bir sonuç vermemişti ama zaten Naamah ondan da olmadığını biliyordu. Ronen yüzündendi.

Odadan çıkarken Lital'e "Yanında oturması için babanı çağıracağım," diye fısıldayıp oturma odasına gitti.

Ronen televizyon karşısında uyuyakalmıştı. Naamah içinde yükselen öfkeyi hissedebiliyordu: On dakika önce Ronen'e uyumadan önce Lital'le biraz vakit geçirmesini söylemişti. Birkaç dakikaya gelirim, demişti Ronen, Nature Channel'da

bağımlısı olduğu bir programı seyrederken. Naamah bir an tereddüt edip sonra ona yaklaştı ve yavaşça sağlam olan sağ omzunu sarstı.

"Ronen, Lital iyi geceler öpücüğünü bekliyor."

Ronen gözlerini açtı fakat bir şey söylemedi.

"İçeri git, her an uykuya dalabilir."

Ronen tekrar gözlerini kapadı. Naamah öfkeyle omzunu sarstı.

"Böyle devam edemezsin. Neredeyse iki aydır onu kollarına almadın, onu öpmedin. Sana neler oluyor? Çoğunlukla yurtdışında olduğun zamanlarda bile onunla şimdi olduğundan daha fazla zaman geçiriyordun."

Ronen kendini koltuktan zorla kaldırıp yatak odalarına doğru sürükledi.

"Odası bu tarafta," dedi Naamah, ters istikameti göstererek, "unutmuş olabilirsin. Neden her zaman çok yorgunsun?" diye arkasından hiddetle söylendi Ronen odaya dönerken. "Bütün gün boyunca hiçbir şey yapmıyorsun. Artık bahçede bile çalıştığın yok!"

Lital odasından "Baba, baba!" diye seslenerek babasını çağırdı ve Naamah kendini Ronen'in kalktığı koltuğa bıraktı. Ona neler oluyordu ve neden Lital onun yabancılaşmasının, kendi kendine dayattığı inzivanın yükünü taşıyordu? Ronen'in kızına duyduğu büyük sevgi nereye kaybolmuştu? Lital'e sımsıkı sarılıp onu baştan ayağa öpücüklere boğarken Ronen'in onu inciteceğinden korktuğu zamanlar olmuştu, şimdiyse ona zorlukla gülümseyebiliyordu.

Kapının zili Naamah'ın düşüncelerini böldü. Kapıyı açıp elinde bir şişe Rus votkasıyla Gadi'nin orada durduğunu görünce şaşırdı. Onu içeri davet etmeden önce duraksadığı an boyunca, başarısız telefon konuşmalarının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini, bu habersiz ziyaretinin sebebini ve Ronen'in ne düşüneceğini, ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini düşündü.

"Uçaktan şimdi indim. Ronen'e operasyondan bahsetmek istiyordum. Başlangıç aşamasında üzerinde çalıştığı bir şeydi."

Ronen'e bahsetmek mi? Büyükannene bahset, demek istedi Naamah ve onun ne düşündüğünü yüzündeki ifadeden anlayan Gadi kendi kendine buraya gerçekten Ronen'le konuşmak için gelip gelmediğini sordu.

"Evet, şey, çoktan uyudu bile," dedi Naamah kısaca.

"Hay Allah," dedi Gadi, içgüdüsel olarak gömleğinin kolundan bir türlü kurtulmayan saatine bakabilmek için bileğini sallayarak.

"Bu kıyafetlere hiç alışamayacağım," dedi.

"Saat dokuz falan," dedi Naamah. "Kuşlarla beraber uykuya dalıyor."

"Onlarla beraber de uyanıyor mu?"

"Öyle olmasını isterdim. Okuldan dönünce onu uyandırabilirsem ne mutlu bana."

"Bu sene izin aldın sanıyordum."

"Lital'le beraber olabilmem için öyle planlamıştık ama Ronen artık evde olunca ben de işe dönebildim. Önümüzdeki yıl sözleşme sona erdiğinde ücretli izin alıp daha fazla para kazanmak için başka bir işe gireceğim."

"Yani günlerini Lital'le mi geçiriyor?"

"'Yapılan her plan değişim için bir sıçrama tahtasıdır.' Onu bakıcıya bırakıyorum."

Naamah evinin yakınlarındaki Rupin Lisesi'nde beden eğitimi öğretmeniydi. Ekibe girdiğinde Wingate Enstitüsü'ndeki eğitimi yarım kalmıştı ve o yıl tamamlamayı planlıyordu. Naamah'ın ücretli iznini ertelemesi ve Ronen'in Lital'e bakamıyor olması Gadi'ye endişelendirmişti. Ama daha fazla kötü haber almak istemediği için konuyu değiştirmeye karar verdi.

"Hadi, onu uyandır, memnun olacaktır."

"Hayır, öyle olacağını sanmam."

"Uyandırmazsan üzülmez mi?"

"Bilmiyorum. Sonunda sizi unutmaya başladı," dedi Naamah

biraz durakladıktan sonra, "seni böyle, operasyondan eve dönerken görmek ona iyi gelmez. Aslında, senin açından da bu epey aptalca bir davranış."

"Sen bilirsin. Ama yazık oldu. En azından ona bu votkayı bırakabilir miyim?"

"Tam da ihtiyacım olan şey. Sanırım son şişeyi dün bitirmişti."

"Bu kulağa pek iyi gelmiyor."

"Evet, iyi değil. Baksana, içeri girmek ister misin? Burada ayakta konuşmak aptalca."

Gadi kapıdan girip Naamah'ı mutfağa kadar takip etti. Mutfak dolaplarına gömülmüş küçük ampuller mutfağı soluk bir ışıkla aydınlatıyordu.

"Şimdi bu şişeyi getirdiğim için kendimi gerçekten kötü hissediyorum. Lütfen kaldırır mısın?"

Naamah kıkırdadı ve şişeyi Gadi'nin elinden aldı. Parmakları bir an için birbirine değdi. Gadi mutfak masasına oturdu ve şarapların arasına şişeyi yerleştirmek için uzanırken yandan görebildiği Naamah'ın bedeninde gözlerini gezdirdi. Uzun, gür siyah atkuyruğu havada sallanıyor, vücudunu saran koşu kıyafetleri göğüslerini ve biçimli kalçasını ortaya çıkarıyordu.

"Bitiyor," dedi Naamah.

"Ne bitiyor?" diye sordu Gadi, bakışlarını aceleyle kaçırarak.

"İçki stoğu. Şişeni buraya sokmamın senin için bir sakıncası yok değil mi? Bu sayede Ronen, senin şerefine şişenin dibini görmek zorunda hissetmez kendini."

Naamah masaya döndü ve oturdu.

"Biliyor musun, görevden tuhaf bir ruh hali içinde döndük. Yani en azından ben öyle döndüm. Havaalanındaki karşılama bile eskisi gibi değildi. Kimse 'ulusun güvenliğini güçlendirmek'ten ya da hatırlayabileceğin diğer zırvalardan bahsetmedi. Hiçbir şey eskisi gibi değil."

Kısa bir sessizlikten sonra yumuşak, sakin bir tonda ekledi:

"Sen bile bir zamanlar olduğun kişi değilsin, Naamonet. Pardon: Bayan Dolev."

"Bir de bana sor," dedi Naamah.

Ronen yatak odasından mutfağa doğru sendeleyerek ilerledi; mutfaktan gelen sesler onu yatağından çıkarmıştı. Yaklaşıp Gadi'nin sesini tanıyınca şaşırdı ve durdu. Bulunduğu yerden sadece karşı duvara düşen gölgelerini görebiliyordu. Yumuşak ışıklar ve kısık seslerle romantik bir atmosferin oluştuğu kesindi ama başka bir cephede daha savaşacak gücü kalmamıştı ve Lital'le olduğu gibi Naamah'la da ilişkisi gözlerinin önünde dağılıyordu; arkadaşları, gelecek için yaptığı planlar onu bir bir terk etmişti, her şey ona karşı birleşmişti, hepsi birbirine bağlıydı. Ve hepsi o bir saniyelik hata ânında, o tereddüt ânında başlamıştı. Meselenin kaynağı oydu ve ona geri dönmesi gerekiyordu. Yıkılan bir çadırda olduğu gibi sadece bir kanadı kaldırmak işe yaramazdı, ortaya gidip merkezdeki direği kaldırmak gerekiyordu, o zaman her şey ayağa kalkacak ve sakince yerine oturacaktı.

Ama şimdi burada durup bir casus gibi onları dinlemeyecekti; ya onlara katılacak ya da rüyasız uykusuna geri dönecekti. Hayır, mutfağa girmeyecekti.

***

Naamah masadan kalkıp tavandaki lambayı açarken Gadi'ye "Ne içmek istersin?" diye sordu.

"İçmesem daha iyi. Başka bir zaman tekrar gelirim."

"Ronen'in seni görmek istemediğini söylediğim halde buradasın. Bu ziyaret bizi iki adım ileri gitmişken bir buçuk adım geri götürür."

Gadi elinde olmadan "biz" demiş olmasına takıldı. "Sen de mi benim sizi bir daha ziyaret etmemi istemiyorsun? Sen de hâlâ bana kızgın mısın?" diye sordu usulca.

"Benim ne hissedip ne istediğim önemli değil. Ronen'e iyi gelmiyor. Şu an ben sadece onun iyiliğini düşünüyorum, tamam mı?" Ona meydan okuyan bir bakış fırlattı.

"Özür dilerim. Orospu çocukluğu yapmak istememiştim."

"Görünen o ki bu konuyla ilgili bir problemin var. İstemeden de olsa sürekli öyleymiş gibi davranıyorsun."

Gadi mahcupça kafasını kaşıdı. Naamah gülümsedi, Gadi'nin masada duran elinin üstüne hafifçe vurdu ve elini uzunca bir an onun elinin üzerinde bıraktı.

"Kocaman oğlansın, atlatırsın. Seni teselli etmek isteyecek bir sürü adam ve kadın var."

"Artık değil," dedi Gadi usulca. "Üstüne yapışan başarısızlık havasının insanları nasıl kaçırdığını görmek inanılmaz. Gerçek arkadaşları dalkavuklardan ayıran turnusol kâğıdı gibi. Ama bu zaten seni hep rahatsız ederdi değil mi, her zaman etrafımda olan onca insan?"

"Sen herkese aittin, bense sadece benim olacak birini istiyordum."

"Ve Ronen öyle mi?"

"O sana, Mossad'a aitti. Ama şimdi evde olunca onu, yalnızlığını gerçekten hissedebiliyorum. Yani şimdi evet, sadece bana ait."

Gadi iç geçirdi, yavaşça ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Naamah hemen arkasından takip ediyordu. Kapıyı açtı, arkasına dönüp onu yanağından öptü. Naamah öpücüğü soğuk karşıladı.

Gadi onun şampuan, vücut losyonu ve kendi bedeninin hoş bir karışımı olan, çok yakın ama aslında çok uzak kokusunu aldı. Birden Naamah ile sarı saçlı, mavi gözlü, açık tenli, yumuşak, yuvarlak hatları ve tatlı bir sesi olan Helena arasındaki farklılıkları düşündü. Kokuları arasındaki fark, farklılıklarını diğer her şeyden daha iyi tarif ediyordu. Naamah deniz gibi, ateş gibi, yağmur ya da fırtına gibi kokuyordu, Helena ise çiçekler, çimen ve yaklaşan yaz, sonbahar ya da kış tarafından

bozulmamış bahar gibi.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı? Yardım edebileceğim herhangi bir şey?" Elinin tersiyle hafifçe Naamah'ın yanağına dokundu. Naamah kibarca elini uzaklaştırdı.

"Sanmıyorum."

Gadi arkasını döndü ve karanlıkta uzaklaştı. Naamah kapıyı sessizce kapadı ve arkasına yaslandı, onun her gidişinde olduğu gibi yine kalbi sıkışıyordu.

"O kimdi?"

Yatak odasından yükselen Ronen'in sesi onu hâlâ kapıya yaslanmış dururken hazırlıksız yakalamıştı.

"Gadi. Rusya'daki bir operasyondan dönmüş ve sana ondan bahsetmek istiyordu."

"Ama bekleyecek zamanı yoktu. Orospu çocuğunun her zamanki hali."

"Ona uyuduğunu söyledim."

"Onu koruma, olmaz mı? O piç beni uyandırabilirdi. Herhalde mutlu olmuştur, listesinden 'başımdan attığım ajanı ziyaret et' sekmesini silebilir."

"Seni *başından* mı attı? Ah, lütfen Ronen. Katledilmenden bir dakika önce seni oradan kurtardığını unutma lütfen."

"Her zaman onun tarafında olmandan bıktım," dedi Ronen Naamah'ın sözünü keserek. "Belki seni görmek için gelmiştir, benim uyuyor olmam da işine geldi."

Ronen mutfağa girdi, Bay Romantik evine gittiği için tavandaki lambanın açılmış olması dikkatini çekti. İçki dolabına gitti, yeni votka şişesini görmezden gelip onun yerine hemen hemen boşalmış olan viski şişesini çıkardı.

Kendini yatağında oturmaya, odasından çıkmamaya, ne konuştuklarını dinlememeye, hatta hayal bile etmemeye zorladığı uzun dakikalar Ronen'e sonsuz gibi gelmiş, şakaklarındaki damarlar patlayacak gibi olmuştu. Böyle zamanlarda insanın zihninden ne kadar çok kötü düşünce geçiyor ve mantığa kulak

verip dengeyi bulmak ne kadar zor oluyordu. Gadi'nin hayatını kurtardığı ve bu konuya neredeyse hiç değinmedikleri doğruydu; Rusya'dan dönüşte ona operasyondan bahsetmek için uğramış olması da, soluk mutfak ışığında onu uyandırmamak için fısıldamış olmaları da mantıklıydı. Ama içinden bunları dile getiren ses çok zayıftı ve sadece öfkesini büyütmeye yarıyordu. Gadi'den hiçbir iyilik istemiyordu; onu bataklığa gönderen Gadi'nin kendisini oradan çıkarmasını istemiyordu; kendisinin başlattığı ama Gadi'nin itibar kazandığı operasyon hakkında hiçbir şey duymak istemiyordu; Gadi'nin kendisine iyi davranmasını, karanlıkta karısıyla oturmasını istemiyordu. Gadi'nin hayatından cehennem olup gitmesini istiyordu.

Naamah kapıda durmuş ona ve şişeye bakıyordu.

"Ona ihtiyacın yok. Bunu bize neden yapıyorsun?" diye yalvardı.

"*Bize* mi?" diye gürledi Ronen, masaya bir bardak koyarken. "Bunu '*bize*' mi yapıyorum?"

Ağır ağır oturdu, bardağını doldurdu ve çabucak birkaç yudum içip yüzünü buruşturdu. Elini Naamah'a uzattı. "Gel de bana hâlâ '*biz*' olduğumuzu göster."

Naamah isteksizce teslim oldu. Ronen'in yüzündeki çarpılmış ifade yok olmadı. Naamah'ın bildiği Ronen'e, Ronen'ine hiç benzemiyordu ve Lital uyanabilirdi.

"Senin yüzünden değil," dedi Ronen, onun tüylerini diken diken eden bir kahkaha atarak. "Uyuyordum, o yüzden sabah olduğu gibi ereksiyon halindeyim." Onu kendine çekti.

"Sarhoşsun," dedi Naamah yüzü ona ve eski pijama altından çıkarak aralarında bir vites kolu gibi duran aletine dönük olarak kucağına otururken. Ronen kollarını ona sıkıca dolayıp elleriyle kalçalarını bastırarak kendine yaklaştırdı, penisi bacaklarının arasına sıkışmış vulvasının üst kısmına sürtünüyordu. Naamah yüzünü onun yüzüne eğip saçlarını, alnını, gözkapaklarım ve alkolle ıslanmış ağzını öptü. Ronen'in dudakları ve dili yavaş yavaş karşılık vermeye başladı. Şimdi

onun çok sevdiği genç oğlan çocuğu ve sarhoş adam bir araya gelmeye başlamıştı. Aşk ve iğrenme karmaşası karnının ve şakaklarının yanmasına neden oldu. Birkaç becerikli eğilip bükülmeyle külodunu çıkarıp kucağına tekrar oturmayı başardı. Vajinasının dudaklarıyla aletini kavradı ve usulca aşağı yukarı hareket etmeye başladı. Kısa bir an için onu yumuşatmasını, kalbini tekrar kazanmasını, aşkına onu inandırmasını bilen Naamah'tı; ama sonra bir anda evli bir kadın olmaya geri döndü. Kocası aylardır onu kendinden uzaklaştırmıştı –seks yaptıkları birkaç sefer bir makine gibi davranmıştı– ve şimdi uyanıyor, onu istiyor ve bütün vücudunu yenilenen bir umutla dolduruyordu.

Ronen Naamah'ın üstündekini kaldırıp başını içine soktu, göğüslerinden birini emerken diğerini avucuyla okşadı. Diğer elinin parmaklarıyla sırtındaki duyarlı noktalara dokunup onun sıçrayarak zevkten inlemesine neden oldu. Naamah esir olmuş şekilde kafasını kaldırıp Ronen'in ensesindeki saçları çekti. Koca bebeğinin saçlarını.

Naamah elini onun penisine indirdi, kendini biraz kaldırıp onu içine kaydırdı ve onu olması gerekenden çok daha zevk dolu bir ateşle yakan, kısa bir an için bir zamanlarki aşkına döndüren o muhteşem patlamayı hissetmek için hareket etmesine bile gerek kalmamıştı.

***

Lital ve Naamah, bodrum ve tavan arası, deniz ve bahçe üç koldan etrafını sarıyordu. İlk birkaç ayda olduğu gibi anılar ve düşünceler tarafından boğulmuyordu ama şimdi hepsi beraber bir girdaba dönüşerek yeni, henüz açık olmayan ama yine de tehditkâr olan bir şey yaratıyordu. Ara sıra geç sabah saatlerinde motosikletiyle nispeten boş sokaklarda dolaşırken o üç koldan da kurtulmayı başarıyordu. Bir polise, sert bir viraja ya da şeridinden taşmış bir kamyona rastlama düşüncesi

onu rahatsız etmiyordu; rüzgârın suratına çarpması için vizörünü kaldırdığından incecik bir çizgiye dönmüş gözleriyle onları göremiyordu bile. Ve eğer yol onu son zamanlarda sık sık olduğu gibi Tel Aviv sahil şeridindeki bir gezinti yoluna götürüyorsa, eh, bu da onu rahatsız etmezdi. Deniz aynı deniz, koku aynı kokuydu ama görülecek çok şey olduğundan gözleri biraz daha açılırdı: insan sesleri, renkler ve görüntüler ve pişirilen yemeklerin tanıdık olmayan kokuları. Hâlâ içinde bir yerlerde, istenmeyen gebelik, hoş olmayan düşüncelerin gayri meşru çocuğu ve öfke dolu anılar, ihanet ve terk edilme, büyümeye ve kuvvetlenmeye devam ediyordu.

Denize iki blok uzaklıktaki, Bograshov Caddesi'nin yokuş aşağıya inmeye başladığı yerdeki genç işadamlarının, borsacıların ve gazetecilerin gittiği, özel olarak bu kafeyi ne zaman seçmişti? Minderli metal sandalyelerine Tel Aviv'in Kim Kimdir'inin –Ronen'in tanımamak için çaba gösterdiği– deri motosiklet ceketi ve botları içindeki kendisinin yanında takım elbiseleri, kravatları ve küpeleriyle sahte sarışınların tünediği öteki küçük yuvarlak masalara yakın bir yerde kaldırım üstündeki küçük bir yuvarlak masaya oturdu. Ve güneşle arasında durarak onu gözlerini daha da açmak zorunda bırakan mini etekli bir garson tarafından getirilen büyük boy espresso'yu ne zaman ısmarlamıştı? Ben Yehuda Caddesi'nin köşesinde bir araba kuyruğu kaplumbağa hızıyla hareket ediyor, yavaş çekim bir kaleydoskop görüntüsü yaratıyordu ve acı kahve, dilinden bağırsaklarına inerken kendini iyi hissetti.

Bir ses onu tatlı güneş ışığından uzaklaştırıp nahoş yerlere sürüklediğinde kendini bu şekilde, uzun bir süredir transa girmiş bir halde buldu. Onu kafasından uzaklaştırmaya çalıştı ama Milken'in sesi ısrarcıydı: "İçeri gir ve kıza her zamankinden istediğimi söyle. O bilir."

Ronen'in başı bir robot kadar mekanik bir şekilde döndü, gözleri hareketsiz kalmaya çalışırken sadece zum sessizce çalıştı. Evet, bu, kanlı canlı Milken'di, sadece makyajsız belirgin şekilde

daha yaşlı ve daha çirkin görünüyordu. Milken'in cep telefonu çaldı: "Evet, kesinlikle, onunla konuşmam şimdi bitti," dedi Milken yüksek sesle sanki canlı yayındaymış gibi. "Bu adamın nasıl bir baş belası olduğuna inanamazsın, ona Hadera'nın belediye başkanlığı yarışında büyük faydamın dokunabileceğini söyledim, oradaki yerel bir gazetede tam sayfam var. Ve o hıyar bana ne cevap verdi dersin? Hadera onu ilgilendirmiyormuş! Sanki *ben ona* borçluymuşum gibi! Başına o kadar bela sardıktan onra ve neredeyse onu bir yalan makinesi testine sokacaklarken bütün bu saçmalıklar. Ona, üzgünüm dostum, sana önerebileceğim tek şey bu, dedim..."

Biri Ronen ve Milken arasına girip oturdu. Yüzü genç ve tanıdıktı ama Ronen kim olduğunu hatırlayamadı. Milken devam etti: "Tabii ki sakinleşecek, şimdi onun bana ihtiyacı var, benim ona değil."

Telefonunu kapattı, bir zafer mimiğiyle genç meslektaşına gülümsedi. "Siparişi verdin mi?" diye sordu.

"Evet, yemek yolda. Kendime de seninkinin aynını sipariş verdim." Milken ona şaşkınlıkla baktı. "Aynını mı?! Biraz aceleci değil misin?" diye kıkırdadı. "Haberi kovalamaktansa bir kafede oturup haberin sana gelmesini beklediğin noktaya gelmek için daha çok ter dökmen gerekecek."

"Ben tembel değilim," dedi genç adam. "Zaten haber sana gelmiyor. Haberi sen *yapıyorsun*."

"İyi dedin," dedi Milken tatmin olmuş bir gülümsemeyle. "Bir ülkeyi bu şekilde yönetirsin. Ama her şeyden önce çalışman gerekir. Birkaç gün önce Avusturya'da olanlara dönelim."

Ronen başını gayri ihtiyari yanındaki masaya eğerken kulak kaslarının gerildiğini hissedebiliyordu.

Yankol ve ekibi Avusturya'da rutin bir operasyonla uğraşıyorlardı: Bir kez daha Hizbullah'a bağlı bir Lübnan vatandaşı Mossad'la işbirliği yapmayan bir Avrupa ülkesine yerleşmiş ve Avrupa'da terörist saldırıları mümkün kılacak ya da teröristler için İsrail'e güvenli bir geçiş oluşturacak bir yapılanma kurmaya

başlamıştı. Ve bir kez daha ekip o kişinin peşine düşmüştü, daha önce yüzlerce kez yaptıkları çeşit bir işti, bağlantılarını takip etmek ve bütün şebekeyi ortaya çıkarmak. Ama bu sefer bir şeyler yolunda gitmemiş ve polise ihbar edilmişlerdi. Yankol ekibini güven içinde dışarı çıkardıktan sonra işi bitirmek için geride kalmış ama polis gelmeden kaçmayı beceememişti.

Ronen Yankol'u sadece ismen biliyordu. Yanında olan insanları bilmiyordu, bir başka "Ronen" ya da "Sharon" ya da "David". Gündüzleri üniversiteye gidip geceleri barlarda takılmaktansa gündüzleri bilgi toplayıp geceleri gözetleme yapan genç insanlar.

Avusturya'daki talihsizliği duyduğunda kalbi daralmıştı. Bir diğer başarısızlık, bir diğer aşağılanma, bir diğer medya festivali, sanki yakalanan İsrail değil Mısır ekibiymiş gibi. Nispeten daha güvenli bir ortamda yaşanan bu başarısızlığın Beyrut'taki kendi başarısızlığının vahametini azaltacağını söyleyen düşünce kırıntısını zihninden kovdu. Onların da muhtemelen baştan kısıtlı bir zaman çizelgeleri vardı ve ideal koşulları beklemek de istememişlerdi. Ronen Yankol'un ikilemini düşünmek bile istemiyordu; ekibiyle birlikte acil çıkıştan kaçıp işin peşini bırakmak mı, yoksa polisin birkaç dakika gecikmesi ihtimalini değerlendirip işini bitirerek kanıtları temizlemek mi? Belki bu da bir suç teşkil eden azim vakasıydı ama kendisi de tam olarak aynı şekilde davranırdı, Gadi de öyle. İşi bitirip kıl payı kaçmakla bütün kabloları açıkta bıraktıktan sonra polis gecikince saçını başını yolmak ve Genel Merkez'de neden "kaçtığını" açıklamak zorunda kalmak arasında dağlar kadar fark vardı.

Yankol tabii ki ekibini organize edip polisleri etkisiz hale getirerek kaçmayı düşünmemişti. Yönetmeliklerde böyle bir şey yoktu. Aynı Ronen'in kaçış arabasının önünde dizilmiş olan Lübnanlı polisleri vurmayı aklından bile geçirmemesi gibi. Omzundaki kurşun yaraları yönetmeliklerde ne kadar çok boşluk olduğunu ortaya koyuyordu.

"Hapse attıkları adamın adresi zaten bende var," dedi Milken. "Nasıl diye sorma, var işte. Oraya git, ortamı kokla. Adamın kim olduğunu, kayıtlarını bul, renkli bir şeyler – belki okuldan atılmıştır, bu büyük kahraman acaba orduda neler yaptı, haberlerde kullanabileceğim şeyler işte."

Yani bu orospu çocuğu Yankol'u teşhir edecekti. Büyük ihtimalle ona sadece "Y" diyecek ama hakkında o kadar zehirli detay verecekti ki bu halkı eğlendirmeye ve Yankol'u maskara etmeye yetecekti. Milken'in söylemediği, Hizbullah'ın Avrupa'daki her adamının sürekli peşinde olan Yankol ve onun gibiler sayesinde İsrailli toplulukların Alpler'de huzur içinde kayak yapabildiği ve Avrupa'da on yıldır bir terörist saldırının olmadığı ya da sadece aylar, yıllar süren zor pis işlerin Avrupa'da Müslümanların yoğun olarak yerleştiği bölgelerde, Tel Aviv'in Azrieli Kuleleri'ne uçakla çarpabilecek terörist hücrelerinin yükselmesini önlediğiydi.

"Sadece orada yaşayan 'Ebu' adlı birinin Hizbullah'la bağlantılı olup olmadığını öğrenmek adına Avusturya'daki bir bodrum katına gecenin bir yarısı zorla girmeleri için insanlar gönderiyor olmaları sana da abartılı gelmiyor mu?" dedi genç adam. "Bu enayilerin yapacak daha iyi işleri yok mu?" Birden Ronen onun kim olduğunu hatırladı: Soyadı Haramati idi. Radyo için bazen istihbarat meseleleri üzerine haberler sunuyordu ve gazetelerden birinde bir köşede ağzına geleni söylüyordu.

"Doğrusu şu ki," dedi Milken dikkatle, "enayi değiller, ama onların kahraman olduğunu söylersek biz ne yaparız? Arada sırada hata yapmasalar biz ne hakkında konuşacağız? Hey, siparişimizi unuttular mı? Yemek eleştirmeni değilsem n'olmuş?"

"Ben gider getiririm," dedi Haramati ve sandalyesinden kalkıp restorana girdi. Bir dakika sonra içi yemekle dolu büyük bir tepsiyle dışarı çıktı. Yerine giderken geçeceği yol Ronen'in masasına çok yakındı.

Ronen kayıtsızca ayağını uzattı. Haramati takılıp düştü, tepsi ve bütün içindekiler Milken'in üzerine döküldü.

Haramati ve Milken şaşkınlıkla ayağa kalktılar; uzattığı ayağını masanın altına geri çekmek zahmetine bile katlanmayan Ronen'e dönüp ters ters baktılar. O da onlara artan bir ilgiyle, sakin sakin, dudaklarının ucunda bir gülümsemeyle baktı. Makarna, salata ve meyve suyu içinde çok komik görünüyorlardı, çok çaresiz, şaşkın ve öfkeli.

Bir garson içeriden koşarak gelip tepsiyi kendisi getirmediği için özür diledi. "Kapa çeneni, aptal!" dedi Milken ağzından tükürükler saçarak Haramati'yle beraber aceleyle restorana doğru ilerlerken.

Ronen tadı şimdi özellikle güzelleşen kahvesini bitirdi. Eve geri dönüş yolculuğu uzun zamandır bu kadar rahat, kırların görüntüsü ve kokusuyla bu kadar uyumlu olmamıştı. Hâlâ içinde yanan ateşin yok olduğunu hissetmiyordu ama alevi biraz küçülmüştü.

***

Bu sefer Afula merkez otogarında cesetler vardı. Ronen her zamankinden önce televizyon karşısındaki yerini almıştı, karnı düğüm düğümdü. Sağlık görevlileri yaralılara bakıyor, polisler meraklı kalabalığı uzakta tutmaya çalışıyor, ambulanslar gelip gidiyor, insanlar ağlıyordu. Lübnan'dan kaçışıyla sonuçlanan olaylar girdabına onu fırlatan terörist saldırıları hatırlamıştı. Endişe içinde beklerken iki olay arasında bir ilişki olmaması için dua etti. Ama haberci Hizbullah'ın uluslararası operasyonlar ofisinin bu olayı da üstlendiğini duyurdu.

İçinde hissettiği dehşet yetmezmiş gibi ekranda Milken'in yüzü belirdi. Onu son gördüğünde içtiği kahvenin acı tadını o zaman olduğu gibi damağında hissedebiliyordu.

"Kudüs'teki intihar saldırıları dizisinden sonra bu, bir yılı aşkın süredir Hizbullah'ın İsrail'de gerçekleştirdiği ilk saldırı," dedi Milken. "Bu, Beyrut'ta Ebu Halid'e başarısız suikast girişimiyle Mossad ajanlarının sergilediği etkileyici kabiliyet

karşısında donakalan Hizbullah liderlerinin, uluslararası terör şebekelerine İsrail'e saldırmaktan vazgeçtiklerini söylediklerini iddia edenlere tokat gibi oldu."

Ebu Halid, Şii türbanı altında sakallı, gülümseyen yüzüyle bir an ekranda belirdi. İstihbarat amirlerinin operasyon öncesi evini, arabasını, günlük rutinini, karısını ve beş çocuğunu ve bir parçası olduğu tüm terörist aktiviteleri anlatan yarı yasal "suç kaydı"nı kapsayan dosyayla beraber temin ettikleri fotoğraflardakine benziyordu. Hizbullah'ın mücadelesini İsrail'in saldırıya daha açık olduğu bölgelere, Latin Amerika'ya, Asya'ya, Afrika'ya ve elbet İsrail'in kendisine kaydırma fikri ondan çıkmıştı. Devrim Muhafızları Ordusu'nun desteğini ve Buenos Aires ve Londra'daki İsrail elçiliklerini havaya uçurmak için lojistik desteklerini almak üzere şahsen Tahran'a uçan oydu. İsrail'e gönderilen her intihar bombacısını görevlendiren oydu. Yankol'un yakalandığı bodrum katında yaşayan ajan gibi Avrupa'daki ajanların ve denetleyicilerin rapor verdiği kişi oydu. Bütün yollar ona çıkıyordu ve bütün talimatlar ondan geliyordu; iki yüzden fazla kişinin ölümünden şahsen sorumluydu. Belge ihtiyatlı bir şekilde Ebu Halid'in işten uzaklaştırılmasının Hizbullah'ın İsrail'deki ya da dünyanın herhangi bir yerindeki operasyon kabiliyetini bir süreliğine etkisiz hale getireceğini belirtiyordu.

Bir felakete dönüşen suikast girişimlerinden bu yana geçen huzur ve sessizlik dolu bir yıl Mossad'daki bazı insanların Hizbullah liderinin değiştiğini varsaymalarına yol açmıştı. Ama işte ekranda canlarına kıyılan insanlar ve Ebu Halid'in, Milken'in incecik gülümsemesi gibi, bu varsayımın tersini kanıtlayan sırıtık yüzü vardı.

Ronen neredeyse bir yıldır kalbinin derinliklerinde, belki de verdiği zararın o kadar da kötü olmadığı hayalini beslemişti. Dahası, bazı yorumcular eğer tetiği çekseydi Hizbullah'ın misillemesinin bir sürü ölüme yol açabileceğini söylemişlerdi. Aynı Genel Sekreter Musavi öldürüldüğünde Hizbullah'ın

Arjantin'de harekete geçmiş olması gibi. Etrafındaki diğer her şey paramparça olurken bir tek bu teorinin Ronen'in hayatına bir anlam verdiği zamanlar olmuştu. Ve işte şimdi yine, hoşuna gitse de gitmese de kendi hareketlerinin ve başarısızlıklarının ayrılmaz bir parçası olduğu bir karışıklığın içindeydi.

Milken haklıydı. Karakterinin bir parçası olan saldırgan alaycılığına rağmen haklıydı. Gerçeğin tüm bedenini kurşun gibi ağırlaştırdığını hissetti. Ağır ağır koltuktan kalktı ve yatak odasına doğru yürüdü. Dolaptaki bir yığın giysinin altından metal bir kutuyu çekip içinden silahını çıkardı. Ajan olmak üzere aldığı eğitimi bitirdiğinde kendisine verilen ağır, gümüş ve siyah renkli bir Jericho tabancasıydı. Ronen ağır tabancayı elinde tarttı ve içinden yükselen ateşi hissetmemezlik edemedi. Bu geçen on beş yılda silahlar vücudunun birer uzantısı haline gelmişti: Ordu tarafından verilmiş M16'sını teslim ettikten sonra zarif Baretta'dan ayrılmak da ona zor gelmişti ama sonra çabucak Glock 17'nin etkili, neredeyse çirkin gelenekselliğine alışmıştı. Ama kayıt ilanlarında bahsedilen "birbirine sıkı sıkıya bağlı Mossad ailesi"ne girdiğinde sahip olduğu umutları sembolize eden bu Jericho, en kalpten bağlı olduğuydu. Bu, o aileden ayrılışının bu kadar soğuk ve nihai göründüğü bugün bile böyleydi. Ronen dolabın çekmecesinden içi dokuz milimetrelik kurşunla dolu gümüş gri bir şarjör çıkardı. Geri planda hâlâ Milken'i duyabiliyordu:

"Dahası, çok da riske girmeden şunu iddia ediyorum ki Mossad'ın Amman, Beyrut ve yine yakın tarihte Avusturya'daki başarısız işleri olmasaydı bugünkü saldırı gerçekleşmeyebilirdi."

Canı cehenneme. Ronen hantal hantal oturma odasına yürüyüp koltuktaki yerine oturdu ve silahını okşadı. Çok kuru, diye düşündü; ruhsatını yenilediğinde gittiği atış poligonundan beri ona dokunmamıştı ve o zaman sürdüğü ince yağ tabakası neredeyse yok olmuştu. Şarjörü yerine taktı.

Milken yüzünde yarım bir gülümsemeyle sağındaki haber spikerine döndü: "Belki Mossad'ın Ürdünlü, İngiliz, Fransız

ya da Avusturyalı benzerlerinden işi onların yerine yapmasını istemesi yerinde olur."

Bu, Ronen'in, iyi rating getiren ve üstleri tarafından kınanmayan dizginlenemez ahlaksızlığına, anlamakta zorlandığı dengesiz kaynaklarına, yeri geldiğinde övgüde bulunmakta gösterdiği gönülsüzlüğe ve hatta bu son kibirli, sinik demeçine rağmen söylediği her şey gerçeğin bir zerresini barındırdığından Milken'e cehenneme gitmesi için küfretmek zorunda kaldığı üçüncü seferdi.

Gerçeğin bir zerresi bir yorumcunun ihtiyacı olan tek şeydi. Ne kadar kısmi ve şüpheli olursa olsun gerçeğin bir zerresiyle kuşanmak, profesyonellikten tamamen yoksun olunca çarpıtılmış bir tablo çizmeyi mümkün kılıyor ve bununla gayet güzel yaşanabiliyordu. Ama benim işimde sadece yüzde yüzlük başarı geçerlidir, diye düşündü hüzünle, daha azı değil.

Ronen silahın namlusunu yere doğrulttu ve horozunu kaldırdı. Ağır kızak yataktaki bir damla yağın üzerinde geriye doğru kaydı. Ronen parmaklarını gevşetti ve ateşleme mekanizması şarjörün en üstündeki mermiyi alıp namluya sürerek eski yerine döndü. Kurulu horoz Ronen'in başparmağının tabanına sürtüyordu.

Milken kameraya gülümseyerek cümlesini tamamladı: "Sonuçlar çok daha iyi olabilirdi, bundan çok eminim."

Beyrut'taki o lanet olasıca son seferin aksine şimdi tabanca Ronen'in eline rahat, doğru, dengeli geliyordu. Yavaşça namluyu kaldırdı.

Naamah, yanında mama sandalyesine oturmuş yemek yiyen Lital'le beraber mutfaktaydı. Ronen'i aile hayatının günlük ritüellerine dahil etmekten çoktan vazgeçmişti. Sonuçsuz gezintilerinden dönüp gerçekten evde olduğu zamanlarda bile. Tavan arasındaki onarım işlerini yapmadığında, bahçeyle ilgilenmediğinde ya da bodrum katta vücut çalışmadığında – son zamanlarda bunlar için fazla enerjisi yoktu– televizyonun

önünde bir çuval gibi oturup kalıyordu. Onu azarlarsa ya da Lital için yardım etmesini isterse Ronen'in bir başka viski şişesinin daha dibini göreceğini biliyordu. Sanki orada olduğunu görmüyormuş gibi dokunmadan bıraktığı tek şişe Gadi'nin getirdiği votka şişesiydi.

Afula saldırısı haberleri Naamah'ın zihninde tehlike çanlarını çaldırdı. Ronen'in açık yaraları üzerinde oluşmaya başlamış kabukların koparılması gaddarlıktı. Milken'in sesini duyabiliyor ve onun Ronen üzerindeki etkisini biliyordu. Lital'e yemeğini yedirmeyi bitirip onu yatırdıktan sonra hemen oturma odasında Ronen'e katılacaktı.

Korkunç bir patlamanın takip ettiği bir el silah sesi kafasının içindeymiş gibi gümbürdedi. Lital'in yüzü buruştu ve çocuk acı acı ağlamaya başladı. Naamah orada ne bulacağından korkarak oturma odasına koştu.

Ronen kımıldamadan koltukta oturuyordu. Tabanca elinde, bacaklarının üzerinde gevşekçe duruyor, namludan hâlâ dumanlar yükseliyordu. Odanın öteki ucunda televizyon paramparça bir halde yerdeydi.

3

Sabah saat sekiz, ekip üyelerinin ve eğitim tesisindeki Genel Merkez personelinin olağan bir araya gelme saatiydi ama genç olanlardan ikisi ya da üçü güne vücut ya da savunma sanatları çalışarak başlamak için bir, hatta iki saat erken gelirdi. Bunlar Ronen'in eğittiği ekip üyeleriydi; onlara Gadi'den öğrendiği ama onun gibi bir aile kurduktan sonra bırakmadığı bu geleneği miras bırakmıştı. Ronen'in Mossad'dan ayrılışından beri bu erken sabah seanslarına onsuz devam ediyorlardı.

Gadi tesise her zamanki gibi sekize birkaç dakika kala geldi. Ekip komutanı olarak bir arabası vardı ama onu geceleri eğitim tesisinin otoparkında bırakır, sadece işle ilgili buluşmalarda ya da diğerlerini de alması gerektiğinde kullanırdı. Aksi takdirde motosiklet kullanıyordu; bu şekilde işe gidiş gelişlerde trafik yoğunluğundan etkilenmeyerek programına tam olarak uyabiliyordu. Ekip üyelerinin çoğu motosiklet delisiydi ve üçe ayrılıyorlardı: Suzuki heveslileri, Honda hayranları ve aristokratlar, BMW çocukları.

Ronen kendine evlilik hediyesi olarak piyasaya yeni sürülen

bir Suzuki 600 aldığında Gadi, iletişimsiz geçen epey uzun bir süreden sonra Naamah'ı arayıp bunun bir intihar makinesi olduğu konusunda onu uyarması gerektiğini düşünmüştü. Kendisi hızlı, küçük bir Vespa kullanan Naamah Ronen'in siparişini engelleyememiş ama hemen kendi Vespa'sını Ronen'in Suzuki'sine ciddi bir rakip olan küçük bir spor arabayla değiştirmişti. Gadi kariyerine küçük, sağlam bir Honda 250 ile başlamıştı. Yıllar sonra bir BMW 850'ye geçtiğinde bile Honda'nın klasik görüntüsünü sevmeye devam etmişti. BMW'nin cüssesinin trafik yoğunluğunda her zaman işe yaramadığı doğruydu ama Helena arkada otururken gerekli güvenliği sağlıyordu.

Gadi'yi tanıdık bir yemek kokusu karşıladı. Erken sabah sporundan sonra ekip üyeleri kendilerini duş sonrası proteini yüksek bir kahvaltıyla şımartıyorlardı ve Gadi genellikle onlara kahve içmek için katılırdı. Mutfakta pişmekte olan omletlerin kahve, şampuan ve after shave ile karışan kokusu çok sevdiği kendine has, belirgin, hoş bir aroma meydana getirirdi.

"Buna inanmayacaksın ama Sharon ve Leslie'yi sabah saat altıda burada Varşova raporlarını yazarken buldum," dedi sarı saçları hâlâ ıslak olan David.

"Dün akşam ben çıkarken de yazıyorlardı, umarım geceyi burada geçirmemişlerdir," dedi Gadi.

"Hayır, saat altıdan biraz önce benimle beraber geldiler," diye yanıtladı Danny.

Gadi kendine bir fincan kahve koyarken, "Ben gidip bir şunlara uğrayayım," dedi.

"Bugün ters uçan tekme atmayı başardım," diye arkasından seslendi Danny.

Gadi "Hemen dönüyorum," diyerek koridorda ilerlerken David'in kendisi hakkında yaptığı yorumu kaçırdı: "Bu tip şeyler artık eskisi gibi Gadi'nin ilgisini çekmiyor." Danny de ekledi: "Beyrut görevinden, özellikle de komisyonun bulguları açıklandığından beri Gadi değişti, artık 'işe kalbini koymadan', sadece gerekli olan şeyleri yapıyor."

Sharon ve Leslie kapıya arkaları dönük oturuyorlardı. Önlerindeki masaya ve odanın uzun duvarları boyunca karşılıklı duran yataklarına onlarca fotoğraf yayılmıştı.

"Ah, geldiğin iyi oldu, bizim bazı kararları vermemize yardım edebilirsin," dedi Sharon. "Tekli çekimler panoramalardan daha iyi ama istihbarat amiri panoramaları seviyor."

"Siz sahaya ilk kez çıkmadan önce hangisinin elinize geçmesini tercih ederdiniz onu düşünüp ona göre karar verin," dedi Gadi. "Ve bu abartılı çalışkanlığın sebebi nedir bu arada?"

"Raporumuz bu öğleden sonra başka bir ekibin brifinginde kullanılacakmış," diye cevap verdi Leslie. "Söylesene, James Bond'a da her seyahatinden sonra rapor yazdırıyorlar mıydı?"

Ofisine geri dönerken Gadi, küçük spor salonundan geçti. Metalin metale değme sesi içeri bakmasına sebep oldu; iki ekip üyesi ağırlık kaldırıyorlardı. Gadi onlara saatini işaret etti. Saat tam olarak sekizdi ve bugün daha sonra yapacakları manevraların hazırlıkları ile ilgili bir brifinge katılmaları gerekiyordu. Ekibe atanan İstihbarat Amiri Moshe şimdiden elinde haritalar ve brifing dosyalarıyla bekliyordu. Katılımcılar teker teker toplanmaya başladı.

Ekibin sekreteri Tamar, elinde bir fincan kahve ile bilgisayarların arasında, her birini açıp şifreleri girerek ve yazıcıları açarak dolanıyordu. Gadi'yi gördüğünde onu neşeyle selamladı. Gadi bir gülümseme ile karşılık vererek odasına girdi.

Gadi'nin ofisi, ekip genel merkezinin toplantı odası ve ekiple işi olan diğer birim amirlerinin buluşma yeri görevini görüyordu. Duvarlar İsrail Savunma Kuvvetleri operasyon personel müdürü tarafından İSK birliklerinin uzaktaki bir kıyıya sessizce inmelerinin ya da bir Arap ülkesinin derinliklerindeki hedeflere ulaşmalarının sağlandığı operasyonlara karşılık verilen başarı sertifikaları ile kaplıydı. Duvarlarda aynı zamanda ekip üyelerinin dünyanın dört bir tarafında çekilmiş fotoğrafları ve üzeri çeşitli operasyonlardan hatıra kalan özel

objelerle dolu raflar vardı: ekibin etkisiz hale getirdiği konteynırlardan çıkan eşyaların ve kullandıkları kostümlerin yanında göze çarpan cezveler, nargileler ve mücevherli kılıçlar.

Dar sandalyelerle çevrili uzun T şeklindeki masa odanın ortasına doğru uzanıyordu. Gadi, kendisini diğerlerinden uzakta bırakan T şeklinin başındaki her zamanki yerine oturdu. Tamar'ın getireceği çıktıları bekledi. Mossad birkaç yıl önce "kâğıtsız bir ofis"e dönüşmüş olsa da o belgelerini ekrandan değil, bir markerle yeniden okumak ve derinine inmek istediği bilgileri işaretlemek için matbu kâğıttan okumayı tercih ediyordu. Masasında ona bakan iki orta boy fotoğraf vardı. Birinde yalnız Helena, diğerinde dördü, kendisi, Helena ve iki çocukları, Ami ve Ruth, Dan River Doğal Parkı'nda yürüyüşteydiler.

Tamar diyafondan seslendi:

"Ronen'in Naamah'ı hatta."

Naamah'ın onu tesisten araması o kadar nadirdi ki Gadi hemen ahizeyi kaldırdı.

"Ronen ortadan kayboldu," dedi Naamah daha merhaba demeden.

Gadi'nin yüreği hopladı.

"Ne zaman?"

"Dün."

"Ve nerede olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Sorun da bu. Evet, var ve bu çok kötü."

"Neden bahsediyorsun?" diye kekeledi Gadi. "Sana ne söyledi?"

"Bana hiçbir şey söylemedi. Dün sabah gitti ve geri dönmedi. Dün gece endişelenmiştim ama bütün hastaneleri ve polisi aradıktan sonra tekerlekli küçük valizinin ortadan kaybolduğunu fark ettim. Banyo takımlarının ve çeşitli kıyafetlerinin de öyle. Geri geleceğini ya da telefon edeceğini umdum ama öyle olmadı."

Gadi, Naamah'ın aklından geçen şeyi biliyordu ve daha o

bir şey söylemeden haklı olduğunu hissetti.

"Ve..."

"Ve evet, oraya geri döndüğünü düşünüyorum," dedi Naamah Gadi'nin cümlesini tamamlayarak.

"Oraya mı?" Gadi yanılıyor olmayı umuyordu.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun, telefonda daha fazlasını söyleyemem. Evet, geçen sene bitiremediği işi bitirmek üzere geri gitti."

Gadi doğru sözcükleri bulamıyordu. Terlemeye başlamıştı, gömleğini çıkarttı.

"Herhangi bir şey söyledi mi, ima etti mi?"

"Gadi, bu evde onunla ben yaşıyorum, sen değil," diye sözünü kesti Naamah. "Sadece biliyorum."

"Bekle, oraya geliyorum."

Gadi telefonu kapadı ve diyafona bastı. Bu içgüdülerin mantıksal analizlerden daha önemli olduğu durumlardan biri olsa da onaya ihtiyacı vardı. Afula'dan sonra Genel Merkez'de yapılan tartışmalarda Gadi de Ebu Halid hakkında bir şey yapılması gerektiğini düşünmüş, Ebu Halid'in yeniden baş hedef olarak belirlenmesini talep etmişti. Ne var ki bunun olmayacağını, Afula'nın bombalanmasından hemen sonra Ebu Halid'in Hizbullah'ın genel merkezinde üst politik bir pozisyona atandığını ve isminin listeden tamamen çıkarıldığını öğrenmişti.

Gadi araştırmacı moddan aktif moda geçti. Doron yurtdışındaydı ve kaybedilecek bir an bile yoktu.

"Tamar, lütfen bana mümkün olduğu kadar çabuk Mossad Başkanı'yla bir toplantı ayarla. Bir saat içinde demek istiyorum."

"Doron yurtdışında olduğundan bu zor olacaktır. Yeni Başkan birim şeflerinin Genel Merkez personeliyle yapılan bütün toplantılara katılması konusunda ısrar ediyor."

"Ona acil bir durum olduğunu söyle," dedi Gadi. "Ben Naamah'ın evine gidiyorum ve sonra onun ofisine çıkacağım.

Hillel'e hemen odama gelmesini söyle."

Gadi'nin idari asistanlarından biri olan Hillel kapının eşiğinde belirdi. Tamar merakla omzunun üzerinden bakıyordu. Gadi bu noktada gereksiz bilgi yaymak istemiyor ama Hillel'e verdiği talimatların meseleyi açık edeceğini biliyordu.

"Hillel, lütfen Ronen'in herhangi bir belgesi kayıp mı diye bakıp Ben Gurion Havalimanı'ndan Ronen'in ismini kullanan birinin çıkış yapıp yapmadığını Şin Bet'ten doğrulatabilir misin?" Bu, İsrail milli güvenlik servisi Şin Bet'in yurtdışındaki dengi Mossad'a düzenli olarak sunduğu bir hizmetti. "Dün sabahtan başlayarak Ben Gurion'dan kalkan bütün uçuşlarda gerçek adı Ronen Dolev'i ve kullandığı diğer bütün adları kontrol edin."

Ayağa kalktı, motosiklet ceketini kaptı ve Tamar ve Hillel'in yanından geçerken "Sonuçlar için beni cep telefonumdan ara. Ve bundan kimseye bahsetme," dedi.

Motosikletle gitmek Gadi'nin zikzak çizerek sahil otoyolunda büyük bir süratle kuzeye, Gadi'nin evine doğru yol almasını sağladı ama beklenmedik bir trafik sıkışıklığı tekrar hız yapabileceği Sharon Vadisi'nin tarımla uğraşan küçük yerleşim yerlerinin arasından dolaşan ve eski Tel Aviv-Hayfa yoluna doğru giden toprak yollara sapmasına neden oldu. Son birkaç haftadır Ronen'le kendisine dayattığı mesafe bir bumerang gibi geri dönmüştü. Ronen gerçekten kötüleşmeye devam ettiyse Gadi bunu görememişti. Neden Naamah arayıp herhangi bir şey söylememişti? Sadece onun da, kendisinin de yanılıyor olmasını umdu.

Gadi elinde kaskıyla kapıyı çaldı. Naamah kapıyı açtığında formaliteleri atlayıp içeri girdi. Naamah'ın üzerinde kot ve üstüne oturan triko bir tişört vardı ve annesiyle telefon görüşmesini bitirmek üzereydi.

"Onu hiçbir yerde bulamıyorum. Her şeyi denedim."

"Dünden beri mi demiştin?"

"Evet. Ama endişelenmeye dün gece başladım. Son zamanlarda saatlerce ortadan kayboluyordu ama geceleri mutlaka geri gelirdi."

"Peki Beyrut'a gittiğini neden düşünüyorsun?"

"Çünkü orada takıldı. Bir sene boyunca o olaydan başka hiçbir şey düşünmedi."

"Sana bu konuda herhangi bir şey söyledi mi?"

"Söylemesine gerek yoktu. Olan biten açıktı. Zaten son zamanlarda pek konuşmuyorduk," dedi Naamah, gözlerini indirerek.

Gadi duraksadı, sonra ellerini Naamah'ın omuzlarına koydu ve gözlerine baktı.

"Naamonet, beni iyi dinle. Onu gözaltına almaları için Lübnan'a bir ekip gönderilmesini önereceğim."

"Gözaltına almak mı?" Naamah kendini onun ellerinden kurtardı.

"Harekete geçmesini engellemeleri ve eve getirmeleri için. Diğer türlü korkunç bir felaket olacak."

Naamah ona arkasını döndü. Bu muhtemelen yapılması gereken şeydi ama Gadi ve adamlarının Ronen'i yakalamak için yola çıkmaları fikri onu rahatsız etti.

"Bu, Ronen'e karşı değil onu korumak için yapılacak. Eğer gerçekten Ebu Halid'i öldürmek amacıyla yola çıktıysa başını ne tip bir belaya sokacak biliyor musun? Sadece kendi başını değil, bütün ülkeyi de. Eğer başarılı olursa Celile üzerine Katyuşa füzeleri atmaya başlarlar. Ve Tanrı korusun onu orada yakalarlarsa..."

Naamah tepki göstermedi. Gadi'nin söylediği her şeyin doğru olduğunu biliyordu ama acaba hangi seçeneğin gerçekleşmesi ihtimali daha yüksekti? Ronen'in eve kendisine zarar gelmeden dönmesinin mi? Gadi ve ekibinin onu iradesi dışında eve getirmesinin mi? Yoksa Ronen, Gadi ve diğerlerinin başlarının belaya girmesinin mi? Beyrut ve söz konusu kişiler hakkında bildiklerine dayanarak üç seçeneğe de eşit

şans tanıyordu. Bir ekip gönderilmesine karşı çıkamazdı ama destekleyemezdi de.

"Naamah, yeniden düşünmeni istiyorum çünkü eğer yanılıyorsan, eğer başka bir açıklaması varsa yok yere çok büyük bir risk alıyoruz demektir."

Naamah tekrar ona doğru döndü. "Afula'daki saldırı onu tamamen bozdu. Oradaki insanların ölümünden kendisinin sorumlu olduğunu düşünüyor."

"O konuda ben de çok kötü hissediyorum," dedi Gadi usulca. "Ama bu, Ebu Halid'i öldürmeye karar verdiğinin kanıtı değil. Mossad Başkanı'yla toplantıya gitmek üzereyim ve hiçbir delilim yok."

Naamah haklı olduğundan kesinlikle emindi. Gadi'nin Ronen'in televizyona ateş ettiğini ya da düşüşünün başka işaretlerini bilemeyeceği doğruydu ama elinde "kanıt" olması konusundaki ısrarı onu kızdırdı.

"Merak etme," dedi dalga geçerek, "suçu ben üstlenirim. Karşı konulamayan Soruşturma Komisyonu'na da kesin olarak Lübnan'da olduğunu bildiğimi söylerim, olur mu? Böylece sen de bir kez daha temize çıkmış olursun; *bunu* dert etmene gerek yok. Sorun onunla orada, Ebu Halid'in burnunun dibinde başa çıkıp çıkamayacağın. Ne de olsa sana yardımcı olmayacak ve seninle eve isteyerek dönmeyecektir. Başına gelenlerin çoğu için seni suçluyor ve şimdi bunlarla uğraşmak zorunda kalacaksın."

"Naamah, ben..."

"Ah, boş versene Gadi," dedi Naamah, Gadi daha ne söyleyeceğine karar vermeden onun sözünü keserek. "Bunu kendin göremiyor musun? Her şey bir başka şeye bağlı, hiç kimse şimdi bunu çözemez. Ronen hiç kimseyi, özellikle de seni affetme yetisine sahip değil."

Gadi sessiz kaldı. "Özellikle de seni" ifadesi daha fazla açıklamaya gerek bırakmıyordu. O kadar açıktı ki Naamah'la ters düşmenin anlamı yoktu. Gadi, Naamah kesin olarak Ronen'in

tarafında olduğu için memnundu. En azından Naamah onun tarafındaydı. Böyle olmak ona yakışıyordu ve Gadi'de onu ve Ronen'i karmaşadan çekip çıkarma isteği doğuruyordu. Kendini içinde bulduğu –Gadi'nin onu içine soktuğu– durum baş edemeyeceği bir durumken elinden gelen her şeyi yapan Ronen de, geçen yılını yaralı, sarsılmış hastasını iyileştirmeye adayan ve ne nefretinin ne sevgisinin onu görevinden alıkoymasına izin vermeyen Naamah da bunu hak etmiyorlardı.

"Doğru," diye cevap verdi dalgın dalgın. "Şimdi çözülmesi mümkün değil. Ve Lübnan'a gidersem bu senin için de olacak."

Gadi döndü ve kapıya doğru yürüdü; Naamah olduğu yerde kaldı. Doğru olduğunu biliyordu, kendisi için de olacaktı; Ronen için, devlet için ve Gadi'nin kendisi için de. Onun ne kadar işkence içinde olduğunu, bu yeni problemi çözmek için sadece zorunluluk değil aynı zamanda *arzu* hissettiğini görüyordu. Ama ona karşı hissettiği sevecenlik diğer hisleriyle, özellikle de o anda büyük bir tehlike altında olabilecek olan Ronen için hissettiği korkuyla kıyaslanamazdı.

Sevdiklerini tehlikeye atmadan nasıl Ronen'i sağ salim eve getirebileceklerini tahayyül edemiyordu. Kendini kazananın olmadığı, sadece çok kaybedenlerin ve daha az kaybedenlerin bulunduğu, sadece daha çok suçlu ve daha az suçlunun bulunduğu bir karışıklığın içine hapsolmuş bulmuştu. Ve şu an ne hissetmesi gerekiyordu? Kocasını evine getirecekleri için minnettarlık mı?

"Sadece size teşekkür etmemi beklemeyin," dedi.

Mossad Başkanı'nın uzun süredir sekreteri olan Sarah Gadi'yi sevecenlikle karşıladı. Onu ekip komutanlığına terfi ettiğinden ve başkanın odasındaki toplantılara katılmaya başladığından beri tanıyordu ama daha önce de ekip toplantılarında, sadece Başkan'ın en yakın ve en güvenilir çalışanlarına tanınan bir ayrıcalık olarak patronlarına eşlik ederken görmüştü.

Diğer sekreter Daphna, Sarah'nın yanına oturdu. Çok gençti ve gözleri hâlâ diğer ekip ajanlarıyla buluşmanın heyecanıyla ve hayranlıkla parlıyordu. Mossad ajanlarının nispeten küçük bir kısmı gerçekten dünyanın dört bir tarafını gezip istihbarat toplayarak izinsiz girişler gerçekleştirir ya da dinleme cihazları yerleştirirdi ve ekibin çok küçük bir yüzdesi düşman hattı gerisine istihbarat toplamak üzere atanırdı. Mossad Genel Merkezi'nde bile sadece bir avuç personel yüzlerini görebilirdi.

Gadi'nin Başkan'ın bürosuna gitmek için çok az fırsatı olmuştu. Ekip operasyonlarıyla ilgili görüşmeler sadece diğer birimlerden idari personelin katılmasına gerek olduğunda orada yapılırdı ve o zaman bile çoğunlukla Operasyon Birim Şefi ekibi temsil ederdi. Sadece nadiren, özellikle operasyonel ayrıntılar diğer birimlerin faaliyetlerini etkileyebileceği zaman bu oturumda ekip komutanının söyleyeceklerini duymak gerekli olurdu.

Gadi sekreterin karşılama bankosunda ayakta dikiliyordu. Tamar'a Mossad Başkanı'nın öğleden sonraya kadar meşgul olduğu söylenmişti ve Gadi büro amirinin yardımıyla bazı şeyleri kaydırmaya çabalıyordu.

Avigur iç kapılardan birinde belirdi.

"Gadi, Sarah bana senin acil bir meselen olduğunu söylediği andan beri inan denedim. Seninle en erken..." ceketinin kolundan saatini kurtarıp baktı, "iki saat sonra görüşebilir."

"Söylesene, ben Çince mi konuşuyorum?" diye sordu Gadi. "'Acil'in 'acil' demek olduğunu anlamıyor musun? Daha önce buna benzer bir istekte bulunduğumu gördün mü?"

"Anlıyorum ama bir problem var. İtalyan meslektaşı ve onun üst düzey çalışanları ile görüşüyor, şimdi seninle konuşamayacağı açık."

Gadi ufak çapta bir olay çıkarmadan istediğini elde edemeyeceğini anladı, içinde büyümekte olan öfkeden istifade ederek bankonun üzerinden Avigur'a eğilip sakin sakin, "Sana

açık olan ne söyleyeyim. Eğer onu oradan çıkarmazsan ben böylece, olduğum gibi oraya girer ve ona söylemem gerekeni söylerim," dedi.

Avigur seçeneği olmayan bir insan edasıyla omuzlarını silkti. Gadi'nin yaşlarında olmasına rağmen Gadi'nin aslında kokteyl partisi olan bir toplantıya deri ceketi ve motosiklet kaskıyla girmesi düşüncesi onun için katlanılmazdı. "Yeniden deneyeceğim," diyerek iç geçirdi ve resepsiyon salonuna doğru döndü. Kapıyı açtığında Gadi etrafı ellerinde kokteyl kadehleri olan takım elbiseli adamlarla çevrili, üzeri sandviç ve keklerle dolu uzun bir masanın farkına vardı. Kapı kapandı ve mutlu seslerin izleri arkasında kayboldu.

Sarah Gadi'ye doğru eğildi. "Eskiden olsa böyle bekletilmezdin," diye fısıldadı.

"Sadece ben mi yoksa Operasyon'daki herkes mi?"

"Ben Operasyon'daki herkesten korktuğunu düşünüyorum gerçekten," dedi gülümseyerek.

"Zaman değişti," dedi Gadi yeni Mossad Başkanı'nın sesini taklit ederek.

Avigur resepsiyon salonundan çıktı ve Gadi'ye Başkan'ın ofisine doğru kendisini takip etmesini işaret etti.

"Sanırım bu, zor kullanmanın hâlâ işe yaradığını kanıtlıyor," dedi Gadi Sarah'ya gülümseyerek. Daphna'dan ofisini aramasını istedi. Hillel ve Tamar'ın araştırmalarında acele etmelerini istiyordu.

Mossad Başkanı'nın mütevazı ofisi Tel Aviv'in kuzeyindeki Hyatt Hotel'e benzeyen yeni binanın üçüncü katındaydı. Asma saksılar her katta yeşil yapraktan aşağıya, merkezi avluya doğru inen perdeler oluşturuyordu. İşe alınmak üzere seçilmiş ve burada yirmi dört saatlerini geçiren yüzlerce idare personeli binayı istihbaratı özümseyen, işleyen ve değerlendiren çok verimli bir fabrikaya dönüştürmüşlerdi. Burası, istihbarat toplama, operasyon yapma emirlerinin verildiği yerdi, tamamı şu

an Gadi ve Avigur'un içinde beklediği merkezi ofisten kontrol ediliyordu.

Gadi'nin cep telefonu çaldı. Arayan Hillel'di.

"Hislerin doğruymuş," dedi Gadi'ye. "'Küçük not defterleri'nden biri kayıp."

"Hangisi?" Gadi bilmek istiyordu.

Hillel bu bilgiyi vermenin doğru şeklini arayarak duraksadı.

"Görevden aldığımız, kullanmamaya karar verdiğimiz."

Gadi Ronen'in çeşitli pasaportlarını hatırlamaya çalıştı. Evet, bir pasaportunu dondurmuşlardı. Ronen'in o pasaporttaki ismi Jesse Smith'di.

"Jerry Seinfeld?" diye sordu Gadi.

Gadi'nin baş harfleri kullandığını anlamak Hillel'in bir ânını aldı. Güldü ve Gadi'nin tahminini doğruladı. "O isimdeki bir adam dün öğleden sonra Paris'e gitmek üzere İsrail'den ayrılmış," diye ekledi.

Yani korktukları şey başlarına geliyordu. Bu Gadi'nin yeni Mossad Başkanı'yla şahsen ilk görüşmesiydi. Ona nasıl hitap edeceğinden bile emin değildi. Başkan diye mi? Daha öncekine hitap ettiği gibi ilk ismiyle mi? Ya da Lübnan'daki Falanjistlerle iletişimden sorumlu olduğu zamanlardaki kod adı olan Beaufort diye mi?

Sahada grup komutanı, sonrasında yardımcı ekip komutanı ve ekip komutanı olarak çalıştığı süre boyunca Gadi dört farklı Mossad Başkanı altında hizmet vermişti. Her biri birinci öncelik olarak esas işi yapan –ve sayıları çok da fazla olmayan– saha ajanlarıyla tanışmayı görev edinmişlerdi. Yeni Başkan henüz bunu uygun görmemişti.

Beaufort göreve, uzun kariyeri sonuna erişmiş gibi görünürken getirilmişti. Dışilişkiler Birimi ve İstihbarat Birimi'nde birçok pozisyonda bulunmuş ve Personel Müdürü olmuştu. Mossad Başkan Yardımcılığı'na çok uygun görülüyor ama asla gelecek Mossad Başkanı olarak düşünülmüyordu. Beaufort'un Başbakan'la, İSK'yi doğrudan Beyrut'a soktuğu 1982'deki

Lübnan Savaşı'na dayanan yakın şahsi bağı hayret verici şekilde ona zirveye çıkan yolu açtı. Yine de altmışına merdiven dayayan Beaufort, işin gerekliliklerinin kendi yaşında bir adamın yeterliliğini aştığını hissediyordu.

İstihbarat bilgilendirmelerini büyük bir ilgiyle her sabah saat altı buçukta ofisine gelir gelmez okuyordu. Detaylara tamamen hâkimdi ve büyük bir hızla resmin tamamını çıkarabiliyordu. Saat yedi buçukta çeşitli birimlerle toplantılarına başlardı. İstihbarat toplama görevlerine doğru vurguyu ve talimatları vermek veya idari ya da personelle ilgili konularda karar almak gibi kendi uzmanlık alanlarındaki işlerde karar almakta hiç sorun yaşamazdı. Mossad ve onun başka ülkelerdeki benzerleriyle ve İsrail'in diplomatik ilişkiler kurmadığı devletlerle arasındaki ilişkilerle uğraşmaktan özel olarak hoşlanıyordu. Bu konuda ilgili gezilerde ve gizli görüşmelerde bile şahsen bulunuyordu. Yine de Operasyon Birimi'nden insanlarla toplantı yapmaktan kaçamıyordu; onların hiçbir zaman ertelenemeyen, her zamanki acil toplantıları, "sahada adamları" olduğu için alınması gereken acil kararları vardı. Dolayısıyla kapısına, başarısı ya da başarısızlığı, sahadaki davranışların çok ufak ayrıntılarına, verilen ya da verilmeyen bir tek parolaya, kumanda odasının bir hamleyi onaylayıp onaylamamasına, otoritenin sahadaki komutana devredilip devredilmemesine bağlı operasyonlarla ilgili kararlar bırakırlardı. Ondan bu tip şeylere karar vermesini nasıl bekliyorlardı? Tekrar tekrar gece geç saatlerde ilave toplantılar yapmak zorunda kalıyor, tekrar tekrar iş gününü gece geç saatlerde yorgun, gözleri sulanmış tamamlıyordu.

Neden kendisinin alıştığı tarzda geleneksel istihbarat toplama yöntemleriyle, yerel ajanlar ve yabancı istihbarat ajanslarıyla idare edemiyorlardı? Beraber çalıştığı bu Tarzanlar her şeyi kendileri yapmak istiyorlardı: İşleri kendi deyimleriyle yüzde yüz "İsrail malı" olmalıydı.

Beaufort, verimli bir işbirliğine teşekkür jesti olarak

Mossad'ın Avrupa ofisinin başı olarak görev yaptığı dönemden tanıdığı İtalyan gizli servisinden insanları kokteyle davet etmişti. Ama daha onların eşliğinin tadına varamadan Avigur onu Gadi ile acil bir toplantı için dışarı çağırdı.

Mossad Başkanı odaya sabırsızlık havası içinde girdi. Koltuğunun arkasına yaslanarak kısılmış gözlerle Gadi'yi dinledi. Gadi, adamın bir askerden çok bir profesörünkine benzeyen yüzünü, gevşek bedenini, pahalı takım elbisesinin saklayamadığı ufak göbek çıkıntısını süzdü ve masasına bırakmak üzere olduğu şey için üzüldü.

Gadi, Mossad'ı, etraftaki en karışık ve en duyarlı teşkilatlardan birini yönetmenin nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Araştırma ve organizasyon kabiliyetleri ya da diğer organizasyonlarla iyi ilişkiler kurma becerisi karmaşık görevleri yönetmekten daha az önemli değildi. Yine de bir ajan olarak geniş tecrübe sahibi olmayan birinin ne anlattığı durumu ne de bu durumdan çıkış seçeneklerini anlayabileceğini düşünmeden edemiyordu. Beni tanımıyor, diye düşündü, hakkımda çok az şey biliyor ve söyleyeceklerime gereken önemi veremez.

Gadi sözünü bitirdikten sonra Beaufort duyduklarına inanmayı reddederek duraksadı. Ona saçmalık gibi geliyordu. Doron burada olsaydı sapla samanı çoktan birbirinden ayırırdı, diye düşündü. "Söylesene," dedi, "senin içine doğan şeyle ilgili benim ne yapmam gerekiyor? Başbakan'ı arayıp ona adamlarımdan birinin yetkisi olmadan Ebu Halid'i öldürmek üzere yola çıkmış olabileceğini ama bundan çok da emin olmadığımı söylemem mi? Sadece içine öyle doğduğu için, öyle mi?" Şikâyet olarak başlayan şey saldırıya dönmüştü.

"Bu sadece içime doğan bir his değil," dedi Gadi sakin sakin, "ben Ronen'i de karısı Naamah'ı da neredeyse on yıldır tanıyorum. Karısı Ronen'den önce benim ajanlarımdandı. O Ronen'in orada olduğundan emin ve ona güvenebileceğimi biliyorum."

Başkan Gadi'yi şaşırttı. "Evet, onu duydum ve bana çok

sağlıklı bir durum gibi geldiğini söyleyemeyeceğim. Her halükârda," diye devam etti, "hâlâ sadece tahmin sınırlarında. Yanılıyorsam beni düzelt ama Ronen'in Ebu Halid'i öldürmek üzere yola çıktığına ilişkin gerçek bir *bilgi* sahibi değiliz."

"Ronen hakkını kendi eliyle alması olası tipte biri. Hayatı kendi kurallarına göre yaşar. Ve şimdi kovuluşundan dolayı bütün sisteme çok öfkeli..."

"İstifa etti!" dedi Başkan sözünü keserek. "Kovulmadı, istifa etti. Sana operasyonel olmayan iş tekliflerini reddettiğini hatırlatırım."

"Ronen'e göre hepsi bir. Eğer bırakıp giderse insanların mutlu olacağını düşünmeye sevk edildi." Kısa bir duraksamadan sonra ekledi: "Aynı benim, insanlar artık terfimle ilgili konuşmaktan kaçındığı ve yerime gelecek kişi arkamda sıraya girdiği için günlerimin sayılı olduğunu düşünmeye sevk edilmem gibi. Ama tartışmaya geldiğimiz konu bu değil."

"*Gerçekten* tartışmaya geldiğimiz konu bu değil," dedi Başkan çabucak, kalkacakmış gibi sandalyesini geriye çekerek. "Dolayısıyla beni şimdi kariyerinle meşgul etme."

"Hayır, ama eğer Ronen'i durdurmak için bir şey yapmazsak Mossad'ın ve İsrail Devleti'nin kendini içinde bulacağı felaketle ilgili seni meşgul etmek durumundayım." Gadi sesindeki tırmanmakta olan öfkeyi hissedebiliyordu.

"Lübnan'da yapacağımız herhangi bir operasyon sadece daha büyük bir rezalet anlamına geliyorken tam olarak ne yapacaksın?"

Gadi Beaufort'un sesindeki gerçek çaresizliği hissetti. O anda anladı ki Beaufort'u Ronen'i yakalamak için bir ekip göndermeye ikna etme ihtimali, Lübnan'da devamlı varlık gösteren başka bir ülkenin gizli servisinden yararlanması ihtimali gibi sıfırdı.

"Onu ben durdurabilirim," dedi, "Ebu Halid'i bulmak için nereye gideceğini biliyorum. Eğer yanıma bir ya da iki adam daha almama izin verirsen bugün yola çıkabilir ve onu Ebu

Halid'e ulaşmadan yakalayabiliriz. En kötü ihtimalle onu zararsız hale getiririz."

"Kulağa gerçekten sevimli geliyor. Mossad ajanları Beyrut'un Şii mahallesinin kalbindeki Ebu Halid'in evinin önünde kavga ediyor. Beyrut'u biraz biliyorum, lütfen senaryoyu tamamlamama izin ver: Korumaların dikkatini çekiyor, birkaçını vuruyor ve birkaç saniye içinde ortaya çıkan onlarcası tarafından vuruluyorsunuz. Sana tanıdık geliyor mu?"

Gadi gözlerini indirdi. Mossad Başkanı'nın öfkesi aşikârdı ve büyük oranda da haklı olduğunu itiraf etmesi gerekiyordu. Gadi sessiz kaldı ve Beaufort devam etti: "Ya da aynı oranda korkunç şekilde Hizbullah sizi rehin alır. Sence İsrail Devleti üç vatandaşının daha rehin alınmasını kaldırabilir mi?"

Gadi bir kelime bile etmedi.

"Hâlâ gideceği yere ulaştığına dair olumlu bir teyit almadın değil mi?"

"Evet, sadece dün Paris'e gittiğinin teyidini aldım."

Başkan ayağa kalktı. Birbirinden beter çeşitli olasılıklar çabucak zihninden geçti. Ve yine de Gadi'nin haklı olmaması ihtimali, iyi bir ihtimal vardı. Doron'un fikrini duymaya, çeşitli olasılıkların kendisine düzenli bir şekilde sunulmasına ihtiyacı vardı. Tek bir adamın varsayımlarına dayanarak hızlı bir karar vermesi mümkün değildi.

"Paris'ten insan her yere uçabilir," dedi Beaufort. "Beyrut'a giren yolcular listesinde olduğunu onaylar onaylamaz bana haber ver. Bu arada Doron'a bilgi vermeni ve Planlama ve İstihbarat ekibini de olaya dahil etmeni istiyorum. Doron'a beni aramasını ve görüşlerini bildirmesini söyle. Uygun olabilecek planlar üzerinde çalışmaya başlayın."

Mossad Başkanı gitmek üzere arkasını döndü.

"Cevap süresini kısaltacak bir seçenek daha var," dedi Gadi, Beaufort'un tekrar kendisine yönelmesini sağlayarak, "birimde işleri başlatabilir ve sonra Avrupa'ya gidebilirim, böylelikle harekete geçmeye karar verirseniz birkaç saat içinde, hatta bu

gece orada olabilirim."

Beaufort koltuğuna geri döndü ve Gadi'nin sözlerini değerlendirdi.

"Söylediğin mantıklı ama planlama aşamasında nasıl bulunacaksın?"

"Doron'la iyi anlaşır, aynı doğrultuda düşünürüz. En kötü ihtimalle arkadan gelecek olan ekip üyeleri bana detayları bildirir."

"Tamam, aktarma için Avrupa'ya gitmeni onaylıyorum ama önce buradaki planlama sürecini başlat. Doron'a haber ver. Sen burada olmayacaksan Doron'un planlama için gelmesi gerekir."

Ayağa kalktı ve aceleyle odayı terk etti. Gadi kafası karışmış, oturduğu yerde kalakaldı. Bir sürü şey yurtdışında bulunan Doron'a ulaşabilmesine, ona şifreli olarak olabildiğince çok detay vermesine, onun da kendisiyle aynı hislere sahip olmasına bağlıydı. Aynı zamanda geçen her an Beyrut'taki tehlikeyi ağırlaştırıyordu. Gadi durumun şimdiden Mossad'daki üst kademedekilerin çözüm bulmak için ellerinden geleni yapmalarını gerektirecek kadar ağır olduğunu düşünüyordu ama onun yerine kendisi "planlama sürecini başlatmak" üzere gönderiliyordu.

Tüm yük onun omuzlarına yüklenmişti. Gadi öfkeyle sandalyesinden kalktı ve odadan çıktı. Çıkış yolunda Avigur'un yanından geçerken "Söylesene, burada kararların kendi başını kurtarma politikası doğrultusunda verilmediği olur mu? Durumun ciddiyetine göre gerçek kararların verildiği? Ya da, bu da gerçek kararları sahadaki bizlere bırakmak için başka bir fırsat mı?" dedi. Resepsiyon bankosundan ceketini ve kaskını aldı ve geride üç şaşırmış insan bırakarak aşağıdaki Operasyon Birimi'ne aceleyle indi.

Gadi Operasyon Birim Şefi'nin bürosunda bir saattir Doron'a ulaşmaya çalıştıklarını öğrendi. Onlardan bir başka

acil mesaj göndermelerini ve kendisi için Roma'ya bir uçak bileti ve orada bir otel ayarlamalarını istedi, sonra da İstihbarat ve Planlama müdürleriyle "planlama sürecini başlatmak" üzere oradan ayrıldı.

Gadi için İstihbarat Bölümü personelinin uygun istihbarat kaynaklarından bilgi istemeleri ve güncel bilgi edinmeleri önemliydi: Örneğin Ebu Halid'in terfisinin yeni bir ofis, hatta yeni bir eve taşınmasına ya da başka bir araç kullanıyor olmasına sebep olmuş olması kuvvetli bir ihtimaldi.

Gadi arkadaşlarıyla oturmuş plan yaparken zamanının giderek azaldığını fark etti. İstihbarat Bölüm Müdürü Eli dikkatle dinleyip Gadi'nin söylediklerine katılırken bütün birimin iş programının uygulanmasından sorumlu Planlama Bölüm Müdürü Arye Gadi'nin teorisini reddediyor ve sadece üstü öyle talimat verdiği için planlama sürecine dahil oluyordu. "Bana sorarsan," dedi Gadi'ye kızgın kızgın, "sadece Ronen delirdi diye bütün birimin böylesine riskli bir pozisyona girmesini haklı kılacak bir sebep göremiyorum. Mossad ve Askeri İstihbarat'ın farklı bölümlerinden ajandamıza sığdırmak için kafa patlattığım ve ekiplerin korkunç bir iş yoğunluğu olduğu ve nefes alacak zamanları olmadığı için sığdıramadığım onlarca operasyon talebi var. Yani şimdi *bunun* için mi zaman harcamamız gerekiyor?!"

Eli aceleyle "adamlarından birini" sahada bırakamayacaklarını belirtti ama Gadi Planlama Müdürü'nün çıkışının cevap vermeye değer olmadığını düşündü. Arye'nin "*bu*" dediği bir insan, onun öğrencisi, astı, silah arkadaşıydı. Gadi'ye göre Ronen'i kurtarıp kurtarmamak tartışmaya açık değildi. Gadi, Ebu Halid'in evini ya da işini değiştirmediğini öğrenmişti, yine de onun hesabına göre bu ilk planlama toplantısına ve güncel istihbarat profili hazırlığına ihtiyaç vardı. En iyi ihtimalle Doron dönene kadar saatler geçecek, sonra Mossad Başkanı'na planı onaylaması için gidip detayları bildirecekler, test edip Başbakan'ın onayını alacaklardı ve tüm bunlar en az

iki ya da üç gün sürecekti. Halbuki hemen yarın ya da en geç ondan sonraki gün Ronen Ebu Halid'i öldürebilir ya da bunu yapmaya çalışırken yakalanabilirdi.

Gadi uçuş ve aktarma listelerini kontrol etti. Dört saatten az bir süre içinde kalkacak olan Roma uçuşu onun o gece Beyrut'a aktarma yapabileceği son uçuştu. Herhangi bir gecikme varışını bir tam gün ötelerdi. Geriye tek bir çıkar yol kalıyordu: Sadece o Ronen'i yakalayabilirdi ve bunu ancak hemen yola çıkarsa yapabilirdi. Aldığı şahsi risk çok büyüktü ama bunu herkesten önce ve en çok Ronen'e, sonra da olayların akışından etkilenen herkese –isim isim kim olduklarını saymak için durmadı– borçlu olduğunu hissediyordu.

Eli kendi bölümündeki istihbarat amirlerinden birini ve Arye de yardımcılarından birini ön planlamaya başlamaları için tahsis etti. Gadi büroyu Doron'a daha detaylı bir bilgi iletmek için kullandı: Aktarma için Roma'ya gidiyorum. Planlama süreci devam ediyor. Acilen seni bekliyorum, hemen Beaufort'u ara. Genel merkezdeki hiç kimse o zamana kadar Gadi'nin Beyrut'a gitmek üzere karar verdiğini bilmiyordu. Onay alırsa problem yoktu ama almazsa döndüğünde yankılarıyla uğraşacaktı.

***

Gadi'nin karısı Helena, İngilizce öğretmenliği yaptığı bölge okulundan eve döndüğünde kocasını valiz hazırlarken görünce şaşırdı. Gadi ona bütün o sabah olanları anlatırken odalarındaki yatağın üzerinde aralarında açık bir valizle baş başa oturuyorlardı.

Mossad yönetmelikleri Gadi'nin Helena'ya katıldığı operasyonları anlatmasına izin veriyordu ama o çok tehlikeli olanları ya da şiddet içerenleri anlatmazdı. Gadi'nin bir Arap ülkesinde olduğunu bilmeden bile Helena odaklanmasını imkânsız hale getiren nice uykusuz günler ve geceler geçirmişti. Bu sefer

olası komplikasyonların ona her şeyi söylemesini gerektirdiğini biliyordu, onay olsa da olmasa da Beyrut'a gitme kararını bile. Olay olup bittikten sonra bunun Ronen'i kurtarmak için şahsi bir görev olduğunu öğrenmesini istemiyordu.

Gadi'nin Helena'nın ne kadar üzgün olduğunu anlaması için kendisine bir şey söylemesine gerek yoktu. Güzel mavi gözlerindeki parıltı Gadi Naamah'ı ziyaretinden bahseder bahsetmez söndü ve Mossad Başkanı'yla yaptığı toplantıdan söz edince Helena'nın nadiren kapıldığı bir parça öfke dudağının köşesini titretti. Gadi'nin içi titredi ve valizin üzerinden Helena'nın kapalı kalan dudaklarını öpmek için eğildi.

Gadi ile evlilik hayatı Helena'yı bu âna hazırlamıştı çünkü bu, tam olarak Gadi'nin kendisiydi. Daha onunla ilk karşılaştığında bile, bir yıl okuyacağı İsrail'e gelişinden kısa bir süre sonra üniversitenin havuzunda, onun karakterindeki, yıllar içinde ona çok tanıdık gelen çelişkileri fark etmişti. Şezlongda oturup güneşlenirken Helena'nın Danimarka'da ikinci dil olarak öğrendiği Rusça aslından *Budala*'yı okuyan adaleli bir adam. Kısa bir süre konuşmuşlardı ve ona gönülçelen bir gülümsemeyle sadece ilk üç sayfasını okuduktan sonra bile bunun eline aldığı en muhteşem kitap olduğunu bildiğini söylemişti. Prens Mışkin'i bu kadar çok seven bir adam iyi bir insan olmalı, demişti kendi kendine. Gadi diğer öğrencilerden daha büyük ve daha içine kapanıktı ama aslına bakılırsa bu Helena'ya çok uyuyordu. İnatçı olduğu kadar yumuşak ve sevecen olabilen bakışlarına âşık olmuştu. Onun doğrucu, dürüst ve tanıdığı bütün İsraillilerden bir şekilde farklı, daha yumuşak ve kibar olan düşünme şekline, konuşmasına, davranışlarına âşık olmuştu.

Evlenmelerinden bir süre önce Gadi'nin sırayla birbirleri hakkında abartılı hikâyeler anlatan ordudan arkadaşlarıyla oturmuşlardı. Hikâyelerden biri yağmurlu bir gecede en az otuz metre uzunluğunda dikenli kaktüsten bir çite rastladıkları bir yön tayini talimi hakkındaydı. Diğer herkes etrafından

dolaşırken Gadi tüfeğinin dipçiğiyle kaktüsü yarıp geçerek herkesi hayrete düşürmüştü. Gadi, planlandığı gibi düz bir rotayı takip etmeleri gerektiğini ve eğer etrafını dolaşırlarsa aynı çizgide kalamayabileceklerini söylemişti. Tam olarak bahsedilen noktaya, Celile'deki bir Arap köyünün girişinde bulunan dar koruluktaki belli bir zeytin ağacına ulaşmayı başaran sadece o olmuştu. Herkes takdir ederek gülmüştü ve Helena bu küçük hikâyenin Gadi'nin karakterinin bir yönünün, onun doğruluğunun, ciddiyetinin, işi kestirme yoldan halletmeyi reddedişinin mükemmel bir örneği olduğunu biliyordu. Ama bu, zaten Gadi ona bir süre kur yaptıktan ve kendisi hakkında daha fazla şeyi, karakterinin Helena'nın başkalarıyla paylaşmaktan nefret ettiği yönlerini, adanmış, düşkün aşkını, yumuşaklığını, sadece onun için sakladığı aptallıklarını ve kahkahasını göstermesinden sonraydı.

Helena onun şimdi kendisine vermek istediği öpücüğün yumuşak bir aşk öpücüğü olduğunu biliyordu ama gözlerindeki bakış şimdiden dikenli bir kaktüs çitin içinden geçen Gadi'ye aitti. Helena'nın kafasından karmaşık düşünceler geçiyordu: Onu nasıl durdurabilirdi? Onun oradan ayrılmasını ne engelleyebilirdi? Kelimeler öne gelişigüzel atılıyordu. İzin almadan ve yardım olmadan gidemezsin. Neden sen, neden her şeyi kendi omuzlarında olduğunu hissediyorsun? Sen Mossad Başkanı'na söyledin, şimdi iş onun elinde, riskleri biliyor. Eğer verilen karar hiçbir şey yapmamaksa bu mantıklı.

Gadi gülümsedi. Helena karşısında İsrail doğumlu biri gibi konuşuyordu: Sen ona söyledin, artık onun elinde. Aynı pozisyonda olsalar bu arkadaşlarının birçoğuna kâfi gelirdi. Ve tam olarak bu onlarla kendisi arasında neredeyse aşılamaz bir mesafe yaratıyordu. Shalgi'nin söylediği şey neydi? Sorumluluk burada durur. Sorumluluğu daha fazla başkasına aktarmayacak ve üstlerini de artık suçlamayacaktı.

"Ronen benim şahsi sorumluluğum," diye cevap verdi Gadi usulca Helena'nın narin parfüm bulutunun içinde karşılık

bulamayan dudaklarını onunkinden ayırırken. "Onun atıldığı gibi ben de atılabilirdim. Dolayısıyla şimdi kendi başını, hepimizin başını çok kötü bir belaya soktuğuna göre onu ve hepimizi ben bu beladan çıkarmalıyım."

Helena'nın kafa karışıklığını ancak o zaman anlayabildi. Helena yıllardır başarısızca Gadi'nin işini kapının dışında bırakabileceği bir yuva kurmaya çalışmıştı. Küçük ortak yerleşim yerindeki komşularının çoğu Mossad ve diğer güvenlik teşkilatları çalışanları olsa da Helena onların eşleriyle ilişki kurmamıştı. Ekip kültüründen çok uzaktı, kocasının geçmişiyle ilgili bilmesi gerekenleri, Naamah dahil biliyordu ama bu bilgi hiçbir zaman tam bir tablo oluşturmuyordu; kafasındaki yapboz hiç tamamlanmıyor ve eksik parçalar onu rahatsız ediyordu.

Helena Gadi'nin izin verilmese de bu delice yolculuğa çıkacağını ve bunun muhtemelen en tehlikeli yolculuğu olacağını biliyordu –yalnız başına, belki yardım olmadan– iki hasma karşı: Ronen ve çevredekiler. Naamah'ın bu kararda etkili olduğu Helena için çok açıktı; ne de olsa Gadi onu evinde ziyaret etmişti, o da tabii ki ondan kocasını kurtarmasını istemişti ve Gadi tam da kendi hayatını riske atmaya hazır cinsten bir şövalyeydi. Helena ayrılış anlarını karartmamak için herhangi bir şey söylemekten geri durabilirdi ama çoğunlukla yaptığı gibi içinde tutmak yerine meseleleri masaya yatırırsa Gadi'nin aklının başına gelebileceğini düşündü.

"Onu mu, Naamah'ı mı koruyorsun?"

Gadi bir an geri çekildi, sonra bir araya getirebildiği olanca şefkatiyle "Bu da nereden çıktı, Iloush?" dedi.

"Bunu kendin göremiyor musun? Eğer bu hikâyeyi başka bir kadından duysan bu kadar hızlı harekete geçer miydin?"

Gadi buna açık bir cevap vermesi gerektiğini biliyordu. Helena'nın şu anki sıkıntısı çok derinden geliyordu ve Gadi'nin bunu geri kalan kısa zamanda bulup yok etmesi mümkün değildi. Tekrar Helena'ya karşı duyduğu sevgi ve şefkatin içini sardığını hissetti.

"Naamah bu tür şeyleri uydurmaz. Onu bundan emin olabilecek kadar tanıyorum."

"Çok iyi," diye geveledi Helena yıllar içinde artan, en gizli yere, derinliklere saklamayı becerdiğini, hatta belki de kocasının aşkı sayesinde silindiğini düşündüğü acılıkla.

Gadi yataktan kalkıp dolaba yöneldi. Bir kravat aldı ve bağlamaya başladı. Naamah'la uzun süre önce sona eren, geçmişte kaldığını söylediği ilişkisini tekrar tekrar anlatmanın anlamı yoktu. Ama yine de şüpheler devam ediyordu. Helena da ayağa kalkarak onu şaşırttı, dolabın diğer kapağına gitti ve Gadi'nin üzerindeki pantolona uygun ceketi çıkarttı

"Bu delilik, başka bir açıklamam yok," dedi Helena sürmekte olan sessizliği bozarak. "Bana sana gelenin Naamah olmadığını, senden gitmeni istemediğini mi söylemek istiyorsun?" İçinde Naamah'ı kullanarak Gadi'nin gidişini engelleme isteği ile endişesini ve hissettiği aşağılanmayı vurgulama isteği birbirine karışmıştı.

Gadi ona doğru bir adım atıp ona sarıldı. "Beni aradı ve olanları anlattı. Oraya gitme ihtimalimi hiç düşünmedi."

Bu, aslına bakılırsa Helena'ya doğru göründü. Bu tip delice bir fikir ancak Gadi'nin ya hep ya hiççi beyninden çıkabilirdi. Gadi'nin kendisine sarılmasına izin verdi, hareket etmedi. Sonra kollarından ayrıldı ve Gadi'nin ceketi elinde aşağı indi.

Gadi bir dakika sonra valizi kapatılmış ve kravatı sıkıca bağlanmış olarak mutfağa geldi. Gadi'nin valizini toplamak üzere yukarı çıkmadan önce çalıştırdığı kahve makinesi kahveyi hazırlamıştı, o da kendine bir fincan koydu. Helena Gadi'nin kendisine katılma teklifini reddetti.

"Kendine bu konuyu düşünmek için birkaç saat zaman tanı. Belki Ronen'le ilgili başka bir şey akla gelir. Belki seninle birlikte başka birini de yollarlar." Ağzından bir kez daha karışık, her biri Gadi'nin bu delice niyetlerinden uzaklaşmak için tutunacağını umduğu bir başka ip olan fikirler dökülüyordu.

"Onlar kıçlarını kaldırana kadar çok geç olacak. Ve eğer Roma uçağına atlayıp bu gece Beyrut'a bağlantı uçuşunu yakalamazsam çok geç kalabilirim."

"İkiniz de kendinizi bir tür Hizbulah zindanında bulacaksınız. O tabii ki seni de kendisiyle beraber cehenneme götürmek istiyor. Senden nefret ediyor olmalı."

"Beni görünce oyunun bittiğini anlayacağına inanıyorum. İntihar etmek için orada değil," dedi Gadi, son zamanlarda ne kadar kötüleştiği ve orada tam olarak hangi Ronen'in karşısına çıkacağı hakkında gerçekten hiçbir fikri olmadığını düşünürken Helena kadar kendini de ikna etmek için.

"Orada başına bir şey gelse kimsenin haberi olmayacak. Sadece bir trafik kazası olsa bile. Ve buradaki hiç kimse sana yardım edemeyecek."

Gadi, diğer Mossad ajanlarının karıları gibi Helena'nın da her şeye gücü yeten Mossad'ın herhangi bir talihsizlikten onları kurtarmaya geleceği inancıyla yaşadığını biliyordu. Sahte pasaportunun sadece ilk intibada işe yaradığını, dili sürçecek ya da biri onu kontrol etmeye kalkacak olsa güvenecek hiçbir şeyinin olmadığını, kendi başına tamamladığı her görevde hissettiği yalnızlık hissini hayal bile edemezdi. Ninjitsu'da dördüncü *dan* olmasının Beyrut'un ya da Tahran'ın orta yerinde ona hiç yardımı dokunmazdı; kimse onu Hizbullah'ın ya da Devrim Muhafızları'nm mahzenlerinden kurtaramazdı. "Görevde olup da Kazakistan'da bir kaza geçirsem de kimsenin haberi olmaz," dedi Gadi. Saatine baktı ve kapıya doğru yöneldi.

"En azından çocukların eve gelmesini bekleyemez misin? Onlarla vedalaşmadan ülkeyi terk ettiğin hemen hiç olmadı."

İkisi de Helena'nın daha önce hiç kullanmadığı bir silahı kullandığını biliyorlardı. Gadi iki küçük çocuğu için deli oluyordu. Bir Arap ülkesinden Avrupa'ya varıp evi aradığında telefonu Ami ya da Ruth açarsa gözlerinden yaşların süzüldüğünü Helena bile bilmiyordu. Ama geç saatte eve geldiği birçok gece henüz uyumamış olmaları ümidiyle odalarına koştuğunu

biliyordu. Başını onların küçük uyuyan bedenlerine yaslar ve dışarı çıktığında Helena'ya gözleri nemlenmiş gibi gelir, bu da Helena'nın gözlerinin dolmasına sebep olurdu. Yine de ikisi de onu gitmekten hiçbir şeyin alıkoyamayacağını biliyorlardı.

Gadi tekrar saatine bakıp üzüntüyle kafasını hayır anlamında salladı.

"Eğer Tanrı korusun başına bir şey gelirse seni hiçbir zaman affetmeyecekler," dedi Helena, "ben de öyle."

Gadi boş fincanını tezgâha koydu, gidip Helena'ya sarıldı. "İşimden nefret et ama benden etme, Iloush."

Bu onun Gadi'siydi: aşk ifadeleri, gönül alan sözleri ve uzlaşmaz inadıyla. Tüm bunlar bir paket halinde geliyordu.

"En azından bana Genel Merkez'le konuşacağına ve Roma'da bu konu hakkında biraz daha düşüneceğine dair söz ver."

"Söz veriyorum," dedi Gadi.

"Ceketini buruşturuyorsun," dedi Helena gözyaşlarının arasından gülerek.

"Bu son, söz veriyorum."

"Ya evet, aynı çocuklar gibi," dedi omzunun üzerinden. "Son seferden sonra, en son sefer ve sonra en en son sefer ve sonra... Kaç yıldır bana bunu, yakında yalnızca benim olacağını söylüyorsun?"

Gadi, onun bayıldığı aksanının etkisiyle eriyerek daha sıkı sarıldı ve Helena yarı gülme yarı ağlama denebilecek bir ses çıkardı.

Gadi, Piazza Barberini'deki otelinin önünde bulunan ankesörlü bir telefondan söz verdiği gibi –aslında zaten arayacaktı– Genel Merkez'i aradı. Planları da yeniden gözden geçirdi. Ama tahmin ettiği gibi ofiste işler ağır akıyordu: Doron İsrail'e dönmek üzere uçuyordu, varışını takiben gece geç saatte bir toplantı yapılacaktı. İstihbarat Bölüm Müdürü Eli Gadi'ye Doron'un "histerik durum değerlendirmesi" neticesinde geri çağırılmasına oldukça kızdığını ve kendisinin birimin gerçek savaş protokolüne geçileceğine inanmakta zorlandığını söyledi. "Eğer genel direktör bir şeyleri değiştirmezse," dedi Gadi'ye, "hiç kimse yapabileceğinin minimumundan fazla bir şey yapmayacak."

Hiç kimse o gece Beyrut'a devam etmesi için izin vermeyecekti ve bunun yarın gerçekleşmesi de çok zayıf bir ihtimaldi. Gadi şimdi Beyrut'a uçmanın Mossad'ın idaresine ve kurallarına alenen karşı gelmek demek olacağını biliyordu. İleri bir adım daha atmak için bir operasyonel avantaj var olsa da bu kesinlikle tamamen kitaba uygun yapılmayan, başarısı resmi

bir ödüle, başarısızlığı ise kovulmaya ya da hapse neden olan bir operasyon değildi; bu, nereden bakılırsa bakılsın kazanılacak hiçbir şeyin olmadığı bir operasyondu. Yine de bir şans vermesi gerekiyordu. Gadi, hayatında ilk kez hiçbir kuralın, hazırlığın, destek kuvvetin olmadığı bir göreve, başarılı olması halinde bile başarısızlık kokacak bir göreve gidiyordu.

Gadi'nin otele kaydı sorunsuz tamamlandı. Araba kiralama işi ve biraz önce Dahiye'ye yaptığı ziyaret de öyle olmuştu. Resepsiyon görevlisi pasaportunu bırakmasını rica edince Gadi şaşırmış gibi davranarak nedenini ve süresini sordu. "Yarın sabaha kadar," cevabını aldı, "ama eğer sizin için gerçekten önemliyse iki saat içinde geri alabilirsiniz." Az sonra, lobide oturmuş kahvesini içerken El Muhaberat ajanlarının – gizli polis– resepsiyon bankosuna yanaşarak pasaportları alıp ayrıldıklarını gördü.

Bir kumar: Pasaportundaki fotoğraf önceki yıl kullandığına benziyordu. Karşılaştıracaklar mıydı? Her halükârda acaba o soruşturmanın derinliği ne kadardı?

Sorulursa kendisiyle geçen yıl Lübnan'ı ziyaret eden Martinson denilen adam arasındaki benzerliğe şaşırmış görünecek, hatta gülümseyecekti. Bu arada sabırlı olması, karın kaslarını sıkması ve beklemesi gerekecekti. Ne de olsa işinin bundan çok daha zor yönleri vardı. Eğer baş edemiyorsan kendine başka bir iş arayacaktın.

Gadi kahvesini bitirdi. Ronen'in kaldığı oteli bulması gerekiyordu. Geç bir saatti ve çok sayıda telefon açmak şüphe çekerdi. Otel odasından arayamazdı ve kendi otelinin lobisindeki telefonu kullanarak dikkat çekmek istemiyordu.

Gadi karşıdan karşıya geçti ve büyük bir otele girdi. Lobideki ankesörlü telefondan Beyrut otellerini arayarak Bay Jesse Smith'i sormaya başladı. Lobi biraz fazla boştu ve otel güvenliği onu baştan ayağa süzerek bir kez yanından geçti. Gadi on aramalık bir limit koymaya karar verdi, sonra başka

bir otele geçecekti ama şans eseri o kadar uzun sürmedi: Listedeki yedinci otelde, Mar Elias'daki operatör aramayı Bay Jesse Smith'e aktarmak üzereydi. Gadi operatöre hemen geri arayacağını söyledi ve telefonu kapadı. Ronen'in telefonunun dinleniyor olabileceği endişesiyle aceleyle lobiyi terk etti. Ronen en azından kodlara göre doğru şekilde işini yapıyor, diye düşündü Gadi: Beyrut-Şam yolu üzerinde küçük bir otel olan Mar Elias, onun Hizbullah'ın yurtdışı operasyonlar ofisinin bulunduğu El Obeiri yolunu günün hemen her saatinde kullanmasını haklı kılıyordu.

Gadi saatine baktı; neredeyse gece yarısıydı. Mar Elias'a şimdi gidip Ronen'le işleri yoluna koymalı mıydı? Şehrin dışındaki küçük bir otele gitmek şüphe uyandırabilirdi ve bir gün ve iki gecelik keşif gezileri sırasında Ronen'in peşine kimleri taktığını kim bilebilirdi ki. Eğer otelde görünürse kendini doğrudan Ronen'in odasını gözetleyen güvenlik güçlerinin kollarında bulabilirdi. Onu tarafsız bir yerde yakalamak daha iyi olacaktı. Bu durumda yarın erkenden işe başlamaya karar verdi, ya otelinin dışında ya da Ebu Halid'in evinin civarında onu pusuya düşürecekti. Ronen'in gece çok fazla zarar veremeyeceğini umdu.

Her halükârda ilk önce pasaportunu geri almak istiyordu.

***

Hiç durmayan bir şehir, diye düşündü Gadi kendi kendine gülümseyerek ertesi gün çok erken saatte otelin otoparkından çıkarken. Hayret verecek kadar çok sayıda insan gelip geçiyordu. Koşucular gezi yolunda ve yandaki üsten çıkan Suriyeli bir asker birliği de caddenin karşı tarafında bir düzen içinde koşuyorlardı. Şehrin merkezini çevreleyen geniş bulvar boyunca, kavşaklarda çift çift duran silahlı polisleri gözleyerek erken kalkmış seyyar satıcı arabaları, taksiler ve banliyölerden Beyrut'un merkezine gelen çalışanların hırpani araçları arasında zikzak çizerek araba kullandı.

Güneye doğru döndü. Yalnızca birkaç dakika sonra anacaddenin sıkışıklığını geride bırakmıştı; Ebu Halid'in mahallesi henüz uyanmamıştı ve barikattaki uykulu görevliler ona neredeyse hiç dikkat etmedi. Ebu Halid'inkine çıkan, kolonlar üzerinde üç katlı evlerin bulunduğu bu tanıdık mahalledeki dar sokakta çok az trafik vardı.

Gadi hareketlerini dikkatli planlamıştı. Ebu Halid'in evi soldan beşinci evdi. Ebu Halid ofisine giderken evinden sağa doğru dönecekti. Eğer Ronen pusuya yatmış onu bekliyorsa kesinlikle soldaki ilk dört evden birinde, korumanın görüş alanı dışında saklanıyor olacaktı.

Gadi yavaşlayıp ağır ağır ilerlemeye devam etti. Başını hareket ettirmeden gözleriyle sağı solu taradı. Sokak boyunca, bahçelerin içinde, evlerin altında binalar boyunca park edilmiş çok fazla araba vardı. Ebu Halid'in evinin oradaki nöbetçi kulübesine yaklaşıyordu.

Soldan üçüncü evin altındaki park alanında kiralık bir araba gibi görünen bir araç gözüne çarptı ve anlık bir kararla kendi arabasını kenara, eğer kulübesinde kalırsa nöbetçinin kendisini göremeyeceği bir yere çekti.

Gadi arabadan çıkmadan önce binaya baktı. Tüm veranda pencereleri kapalıydı. Park alanına birkaç metrelik mesafeyi yürüdü ve uzun adımlarla birçok aracın arasına park edilmiş olan kiralık BMW'ye doğru ilerledi. Başta araba boş gibi görünüyordu ama sonra karşılaşacaklarını bilerek bakışlarını başka tarafa çeviren Ronen doğruldu.

Gadi derin derin iç geçirdi, BMW'nin yolcu tarafına geçti, kapıyı açıp oturdu. "Arabayı çalıştırıp hareket et," dedi.

Ronen tam karşıya bakıyor, yüzündeki tek bir kas bile hareket etmiyordu. Sonra yavaşça, başını çevirmeden, "Arabadan çık ve buradan uzaklaş. Senin buna karışmanı istemiyorum," dedi.

"Her şeyden önce buradan ikimizin de çekip gitmesi gerekiyor. Ondan sonra konuşacağız."

Ronen, elleri direksiyon simidinde karşıya bakmaya devam etti. "Seninle hiçbir şeyi tartışmaya niyetim yok. Çok geç olmadan arabadan çık ve buradan uzaklaş."

Gadi, "Çok geç değil," diyerek söze başladı ama sonra Ronen'in çenesinin gerildiğini gördü ve bir anda gizli umudu –onu orada görmenin Ronen'i hemen kendine getireceği umudu– yıkılmıştı. Ronen burada astı değildi, ona ve bütün sisteme karşı nefretle doluydu ve kesinlikle otoritesini kabul etmeyecekti. Şu anda onu sakinleştirmek ve acele hareket etmemesini sağlamak Gadi'nin işiydi. Ve bir B Planı vardı ki o da Ronen'e operasyon ekibinin Beyrut'a gelmek üzere olduğunu söylemekti. Gadi Ronen'e Ebu Halid'e uyarı gönderildiğini de söyleyebilirdi ama o zaman Ronen'in kendini bütün sistemle savaşıyormuş gibi algılaması olasıydı ve Gadi onu herhangi bir şeye ikna etme şansını kaybederdi. Gadi başka bir plan seçti. Sesini yumuşattı:

"Eğer şimdi burayı yavaşça terk edersek kimse burada olduğumuzu bilmeyecek. Henüz hiç kimse benim burada olduğumu bilmiyor, sözüme güvenebilirsin."

Ronen Mossad'ın buna karışıp kendisini engellemeye çalışacağından şüphelenmesine rağmen hareket etme hızları karşısında hayret düşmüştü.

Başını yavaşça Gadi'ye doğru çevirdi. "Senin sözün uzun zamandır bana bir şey ifade etmiyor. Yine de bu işe karışman çok kötü oldu," dedi Gadi'yi şaşırtarak. "Çık dışarı. Hem buraya nasıl geldin? Burada olduğumu nereden biliyordun?"

Ancak o zaman Gadi Ronen'in etrafında olan biten her şeyden ne kadar kopuk olduğunu fark etti. Evet, Naamah'ın Beyrut'a gittiğini tahmin edeceğini ve Mossad'la bu kadar çabuk bağlantı kuracağını ya da uluslararası havayollarının yolcu listelerine ulaşmak konusunda bu kadar usta olduklarını bilemezdi ama onun yerini tespit edebilmiş olmalarına şaşırması da neydi? Ronen, nasıl elde edildiklerini hiç sorgulamaksızın istihbarat raporlarına güvenen, emniyetli ve eksiksiz

olduklarına inanan tipte ajanlardandı. Daha az masum, daha şüpheci, her bir parça bilgi için istihbarat memurunu sıkıştıran diğer tipte ajanlar da vardı. İstihbarat memuru da ajanlara sadece görevi yerine getirmek için gerekli olduğu kadar bilgi verildiğinden kıvırmaya çalışırdı. Hedefin çocukları hakkında detaylı bilgi elde etmek için bir okulun bilgisayarına girilmiş olması, yerel bir ajanın hedefin evine seyyar satıcı olarak gönderilmesi, bir hava fotoğrafından hedefin aracının detaylarının belirlenmesi ya da başka bir ajanın önceki gözetleme görevinden hedefin ofisine geçmesi onları ilgilendirmezdi.

Ronen'in dış görünüşündeki sertliği ile saflığı arasındaki çelişki hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Gadi, onun sorusuna cevap verip Naamah'tan bahsetmenin, ona şimdi yalan söylemek kadar yanlış olacağını anladı. Soruyu görmezden gelmeye karar verdi. Gadi kendini gergin ve kararlı hissediyordu ama yumuşak yumuşak konuşmaya devam etti:

"Ronen, bunu bir düşün. Bu sadece seninle ilgili değil. Mossad'ı olduğu kadar bütün ülkeyi karmaşaya sürüklüyorsun. Beni de öyle."

"Ben her şeyi düşündüm," diye cevap verdi Ronen, yüz ifadesi perdelenmiş olarak, "ve başka hiç kimseyi düşünmek gibi bir niyetim yok, tıpkı kimsenin beni düşünmediği gibi."

İkna ve anlayış da işe yaramayacak, diye düşündü Gadi. "Ronen, kendini kontrol et. Aklı başında biri gibi konuşmuyorsun."

Bir an için Ronen'in fersiz ifadesinde bir şey parladı ve başını tekrar önüne çevirdi.

"Belki de artık aklım başımda değildir," dedi düşünceli düşünceli, "bir deli deli olduğunu bilir mi dersin?" diye sordu tekrar Gadi'ye dönerek.

Gadi'nin ona takıldığını düşüneceğini biliyordu ama niyeti kesinlikle bu değildi. Aylar boyunca Naamah eğer yardım almazsa sonunun kötü olacağını söylemişti. Birimin psikoloğu Benny iki kez evlerine gelmiş ama Ronen onunla görüşmeyi reddetmişti. Kendi kendine bunalımda olmaya hakkım var, diye düşün-

müştü: Diğer ajanlar kendilerinin Mossad için büyük bir felakete, en büyüğüne, yıllarca konuşulacak bir şeye neden olduklarını söyleyemezlerdi; diğer ajanlar bir soruşturma komisyonu tarafından töhmet altında bırakılıp ekipten atılmamıştı.

"Belki deli olduğumu bilirsem bu benim normal olduğumu kanıtlar?" diye cevap beklemeden Gadi'ye sordu. "Delirmek için oldukça iyi nedenlerim olduğunu kabul edelim," dedi ve sustu.

Ne kadar da aptalım, diye kendi kendine küfretti Gadi. İstemeden Ronen'in kanayan yarasına parmak basmıştı. Ronen'in deli olduğunu nasıl ima edebilmişti? Durumu bir an önce normalleştirmesi gerekiyordu.

"Deli bir adam diğerine 'Hadi delirelim,' demiş, diğeri de cevap vermiş: 'Delirdin mi?'" diyerek Gadi elini Ronen'in omzuna koydu ve Ronen küçük bir kahkaha attı.

Birden donakaldılar. Otoparkın diğer tarafında biri belirmişti. Adam arabasına bindi ve motoru çalıştırdı. Çıkışa giden yol arabalarının yanından geçiyordu. Ronen ve Gadi birbirlerine baktılar. Aralarındaki huzursuzluk dağıldı; o anda sadece karar ânında bulunan iki deneyimli ajandılar. Gadi öne eğildi ve Ronen de başını Gadi'nin sırtına yasladı. Arabanın geçişini duydular ama Ronen başını kaldırmak için biraz bekledi, dışarıyı kolladı ve doğruldu. Gadi de aynı şekilde davrandı.

"Ronen, burada kalamayız. Az sonra başka bir komşu dışarı çıkacak ve benim kadar sen de çok iyi biliyorsun ki buralardaki iki adamdan biri Hizbullah üyesi."

"Öyleyse git!" diye cevap verdi Ronen öfkeyle. "Benden ne istiyorsun? O aşağılık herif hâlâ insanları havaya uçuruyor, ben de onu öldüreceğim!"

"Her şeyden önce ilk olarak sana son durumu bildireyim. İdari bir göreve terfi ettirildi. Ve ikinci olarak, bu şekilde gerçekten İsrail'e yardım ettiğini mi düşünüyorsun?"

Ronen ağzını kapalı tutup Gadi'ye bakmaktan kaçındı. Orayı terk etmek gibi bir niyeti yoktu. Gadi öfkesinin yükseldiğini

hissetti; Ronen'i evine geri götürebileceğinden bu kadar emin olduğu için kendine Ronen'den daha fazla kızıyordu.

"Gerçekten beyinsizin tekisin. Gerçekten kararlısın, öyle mi? Karar verdin ve öyle olacak. Seni vazgeçirmenin yolu yok, ha? Tamam, dinle o zaman Yalnız Kovboy. Oyun bitti. Ne yapacağımı iyice dinle."

Gadi kafasında küçük bir sesin iyi düşün, dediğini duydu. İyi düşün. Bu, İsrail sokaklarındaki iki kızgın şoför arasında geçen bir kavga ya da ekipte yapılan bir liderlik talimi değildi. Bu, bir operasyondu, gerçek olan bir şeydi. Daha önce bir kez daha buradaydın ve yetersiz planlama yapıldığı için başarısız oldun. Ve yine burada aynı hataları yapıyorsun. Doğaçlama yapmanın, içinden geldiği gibi davranmanın hiç zamanı değil. Daha da ötesi, bu küçük sokaktan bir aşağı bir yukarı insanlar ve araçlar geçmeye başlıyor ve en ufak bir kıvılcım bütün alanı yangın yerine döndürebilir.

Ama bu küçük ses zayıftı. Gadi kumar oynamaya karar verdi. Sadece hemen önlerindeki, Ronen'in tek yönlü amacının peşindeyken göremediği tehlikeyi görebiliyordu. Her an bir şey olabilir, kendilerini bir kez daha kızgın bir çete tarafından kuşatılmış bulabilirlerdi. Ronen'i oradan çıkarması gerekiyordu.

"Ben Ebu Halid'in binasında bulunan kulübedeki nöbetçiye gidiyorum," dedi Ronen'in kendisine inanma ihtimalinin ne kadar olduğunu düşünmeden. "Ona şüpheli birinin bu otoparkta olduğunu söyleyeceğim. Onun buraya gelmesi ve güvenlik kuvvetlerinin bölgeyi kapatması birkaç saniye alır. İstediğin bu mu? İşleri herkes için berbat etmene izin veremeyeceğimi anlamıyor musun?"

Neredeyse tamamen Ronen'in kontrolünde olan bir durum yarattığını biliyordu. Tabii ki arabada kalabilirdi ama o zaman *bütün* kartlar Ronen'in elinde olacaktı.

Kısa bir sessizlikten sonra Ronen hor gören bir tavırla ona baktı ve "Öyleyse durma. Git. Beyinsiz olmaktan bahsedene de bakın. Durma git," dedi.

Gözleri öfkeyle birbirlerine kilitlendi. Ronen planını sonuna kadar uygulamaya hazırdı ve eğer sinirleri dayanırsa bütün dikkatleri üzerinde toplayacaktı. Ama sonra onun gözlerindeki inançsızlık pırıltısını gördü; Ronen kendisine inanmıyordu. Nöbetçinin karışmasını göze aldığından değildi, Gadi'nin nöbetçiyi işin içine karıştıracağına, ekibin altın kuralı olan diğerinin yanında durma ilkesini çiğneyeceğine inanmamasındandı. Rahatça kaçabilecek olsan da kafanı tekrar aslanın ağzına sokup arkadaşını kurtarırdın.

Gadi bu kuralı, şu anda bulundukları yerden çok uzak olmayan bir noktada, bir yıl önce ispatlamıştı. John ve Ronen kaçmaya çalışırken arabalarına açılan yaylım ateşi sonucunda ikisi de vurulmuş, John direksiyonu yana kırınca araba bir engele çarpıp durmuştu. Sokağın karşı tarafında yüzü Ebu Halid'in ofisine dönük arabasının yanında ayakta durarak operasyonu seyretmekte olan Gadi, arabasına atladığı gibi karşı şeritte ters yönden gelen arabaların arasına dalmış, kurşunlardan delik deşik olmuş aracın etrafına toplanmaya başlamış linç etmeye hazır onlarca seyirciyi dağıtmıştı. Havaya ateş ederek Ronen ve John'u kendi arabasına çekmiş, gaz pedalına basıp hızla oradan uzaklaşmıştı.

Şimdi de o kuralı çiğneyeceğini ilan ediyor ve Ronen ona inanmıyordu. Gadi'nin onu ihbar etmeyeceğini, hâlâ kodlara ve kurallara inandığını biliyordu. Güvenini test etmem için önümde otuz saniyelik bir yürüyüş var, diye düşündü Gadi. Eğer onun güveni kazanırsa benim kumarım başarısız olmuş olacak. Gadi sağa sola baktı. Etrafta kimse yoktu. Önünde bir fırsat penceresi açılmıştı. Kapıyı açıp dışarı çıktı ve sokağa doğru yürüdü.

Olan biten Ronen'in zihninde şekillendi. Bu bir bulmaca, zihin jimnastiği ya da Naamah'ın talipleri arasındaki bir horoz dövüşü değildi. Gadi bedeli her ne olursa olsun onu durdurmak için oradaydı. Bu bedel Ronen'in başı bile olsa. Canın cehenneme Gadi, diye söylendi. O kadar mı? Benden o kadar

mı nefret ediyorsun? Beni yaralayacak kadar? Teşkilata o kadar mı az şey ifade ediyorum? Mossad'a bu kadar mı itaatkârsın? Kaskatı kesilmiş uzuvları onu sarsan öfke dalgasıyla çözülüyordu. Her şeyin canı cehennemeydi.

Ronen arabadan çıktı. Gadi sokağa yaklaşırken arabanın kapısının açıldığını, Ronen'in ayak seslerini duydu. İyi, işe yarıyor, diye düşünerek yavaşladı.

Ronen deli gibi koşarak onu yakaladı, sağ kolunu Gadi'nin boynuna doladı ve onu muazzam bir kuvvetle yana eğdi.

"Beni durduramayacaksın," dedi Gadi'ye boğuk bir sesle tıslayarak. "Kesinlikle bu şekilde değil."

Ronen o kadar sıkı yakalamıştı ki Gadi gerçekten bir an kendini kaybetti. Görüşlerinin bir kez daha hatalı olduğunu anlayacak kadar kendine gelmesi birkaç saniye sürdü: Davranışları Ronen'in mantığını yerine getirmemişti. Sol dirseğini Ronen'in karın boşluğuna indirdi ve aynı elinin yumruğuyla hayalarına vurdu. Ronen acı içinde inledi. Gadi topuğunu kaldırıp Ronen'in ayağının üzerine indirdi ve Ronen'in suratına yapışmayı umarak sağ elini körlemesine savurdu. Bir şeye çarptı. Her iki eli de Ronen'in hâlâ Gadi'nin boynunu sıkıştıran kolunu yakaladı ve hızla çekti. Boynunun etrafındaki ilmek biraz rahatlayınca başını kurtardı. Vakit kaybetmeden Ronen'in kolunu arkaya büktü ve onu arabaya doğru sürükledi.

"Delirdin mi?" diye fısıldadı Gadi. "Dikkat çekmek mi istiyorsun? Geçen seferden hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Binanın altına girer girmez Gadi Ronen'in kolunu bıraktı ve onu BMW'nin kaputuna doğru itti. Ronen elleriyle düşüşünü yumuşattı ve çabucak arkasına döndü.

"O bekçiyle konuşayım deme sakın," dedi.

"Öyleyse git buradan."

Ronen yavaşça doğruldu ve ona bakan Gadi'yi yukarıdan süzdü. Ronen'in kolu Gadi'nin arkaya büktüğü yerden acıyor ve Gadi'nin sert, güçlü hamlelerine maruz kalan diğer uzuvları da ağrıyordu. Gadi'nin kendisine nasıl bu kadar çabuk zarar

verdiğini anlayamıyordu. Bilinci tümüyle karşısında duran, sabit, sessiz, inatçı, hedefine giden yolu kesen Gadi'nin görüntüsüyle doluydu. Gadi bir kez daha eve zafer kazanmış olarak dönecekti; Soruşturma Komisyonu bir kez daha Ronen'in işleri berbat ettiğini ve Gadi'nin her şeyi düzelttiğini söyleyecekti. Ve Naamah bir kez daha ona bakıp tek bir kelime etmeden ikisinin arasından hangisinin daha iyi olduğunu, Gadi'nin yine tam zamanında devreye girmiş olmasının ne büyük bir şans olduğunu kabul edecekti. Ekip de görevin gizliliğine ve sürpriz faktörüne rağmen bir kez daha Ronen'in başarısız olduğunu söyleyecekti. Ama bu sefer emir-komuta zincirinin sonunda değildi, tüm zincir oydu. Ve Gadi işte burada karşısındaydı, kolları iki yanında sarkmış şekilde omuzları biraz düşmüş, hükmünü açıklamış sessizce Ronen'in emrine uymasını bekliyordu. Bu sefer değil. Bu sefer değil, lanet olası. Bu görev yeterince karmaşıktı, hayatı yeterince karışıktı ve vermek zorunda olduğu kararlar yeterince zordu. Artık ortadan kaybolup gitseydi ya!

Gadi, Ronen'in gözlerinde yaklaşmakta olan şeyi gördü ve bir an için onun bu yeni öfke patlamasını bastırmayı başaracağını umdu ama yine de kendini bir saldırıya hazırladı. Ronen'in arabayı bırakıp öfkeyle kendisine doğru atıldığını gördü ve vücudu gerildi. Onca yıllık karate eğitimine rağmen Ronen hâlâ kalbinle değil kafanla, vücudunla değil gözlerinle dövüştüğünü öğrenemedi, diye düşündü Gadi bir an. Sırayla önce sağ sonra sol kolunu kaldırarak Ronen'in vahşice savurduğu yumruklarını karşıladı. Gadi, Ronen'in hayalarına atmaya çalıştığı tekmeyi engellemek için arkaya doğru adım atıp kollarını çapraz şeklinde önünde bağladı. İş bu noktaya nasıl geldi, diye düşündü, tam da Mossad Başkanı'nın öngördüğü gibi Ebu Halid'in evinin iki kapı ötesinde birbirlerine girmişlerdi. Çılgınlık.

Ronen'in öfkesi tazelenmişti. Gadi ufak adımlarla gerileyerek yeni darbeleri engellerken otopark alanının dışına, yukarıdaki verandaların birinden bakan herhangi bir insanın onu görebileceğini bir noktaya itildi. Öne ve sağa doğru fırlayıp kaburgalarına

ve karın boşluğuna iki sert yumruk atarak Ronen'den kurtuldu. Ronen'in bir an için soluğu kesildi ve Gadi onu havaya kaldırıp yere fırlatabilmek için sağ kolunu Ronen'in sol kolunun altından geçirip kalçasını Ronen'in karnına dayadı. Bacakları havada tam bir daire çizdi ve Ronen gümbürtüyle yere düştü. Daha başına geleni anlayamadan Gadi ağır bedenini onun üzerine atıp kolunu bir mengene gibi Ronen'in boynuna doladı ve omzuyla başını yere doğru bastırdı. Ronen'in ciğerlerinde hava kalmadı, bir ses çıkaramadı ve bilincinin bulanmaya başladığını hissetti.

"Müfik, çabuk buraya gel!" dedi üstlerinde korkmuş bir kadın sesi.

"Kahretsin!" diye homurdandı Gadi ve kolunu gevşetti. Binanın siperinden sadece bir metre kadar dışarıdaydılar ve hemen oradan gitmeleri gerekiyordu. Aşağıya sesler geliyordu: bir kadın, kocası ve bağırışları duyan komşular. Verandalarında uyanma ve giyinme sürecinin çeşitli aşamalarında belirdiler. Kadın heyecanla onlara kaçırdıkları sahneyi anlatıyordu.

Gadi Ronen'i kaldırıp yolcu koltuğuna taşıdı ve arabanın kaputu üzerinden atlayıp sürücü koltuğuna geçti. Hizbullah'ın silahlı adamları bir dakikadan kısa bir sürede orada olacaklardı. Motoru çalıştırdı ve otoparktan tekerlekleri inleterek hızla çıktı. Dikiz aynasından Ebu Halid'in binasındaki nöbetçinin arkalarından koştuğunu görebiliyordu. Gadi sağa ve sonra hızla sola, şehir merkezine giden en kısa yola döndü.

Bir dakika geçmeden sirenleri çalan bir Land Rover aksi istikamette yanlarından geçti. Yardım etmek için barikattaki yerlerini bırakmış iki görevli arkasına asılmıştı. Komşular arabanın tarifini verirken Gadi ve Ronen şehir merkezinin içinde kaybolmuşlardı bile.

***

Şehrin en batı ucunda, Corniche'in Ras-Beyrut yönünde yoğun olan trafiğin içine girince Gadi yavaşladı ama hâlâ

gerginlikle, kavşaklardaki polisleri ve askerleri inceleyerek ve dikiz aynalarından bir devriyenin bir anda arkalarında belirip belirmeyeceğine bakarak arabayı kullanıyordu. Arada sırada yanında kamburunu çıkarmış, hayata küsmüş, içine kapanık oturan Ronen'e göz atıyordu. Ebu Halid'in komşularıyla yaşadıkları sahnenin bir sonucu olarak Ronen'in halka açık bir yerde kendini tutacağını umuyordu ve bu yüzden tam olarak öyle bir yere doğru ilerledi.

Şehrin kuzey ucunda, yat limanının yanındaki restoran kompleksi başta önlerindeki bir saati geçirmek için mükemmel bir yer gibi göründü ama buruşmuş ve kirli kıyafetleriyle Ronen'e bakınca Gadi oraya gidemeyeceklerine ikna oldu. Bulundukları sahil yolundan çok uzak olmayan, batı mahallesinin kalbinde, genelde işçilerin gittiği büyük bir restoran aklına geldi. Orada daha az dikkat çekerlerdi, dolayısıyla Gadi arabayı bir tepeye tırmanan, garajlar, depolar ve inşaat malzemeleri satan dükkânlarla dolu bir yan yola soktu. Ronen eski haline geri dönmeye başlıyordu: daha dik oturdu, geçtikleri yerlere dikkat etti. Gadi restoranı yüz metre geçip büyük bir mağazanın önüne park etti.

Ronen'in hâlâ sabahki olaylar yüzünden kafası karışıktı; sessiz kalıp Gadi neye karar verirse onu yapmak ona uyuyordu. O da operasyonel açıdan arabayı bırakıp geçici bir sığınak bulmaları gerektiğini düşünüyordu. Ronen üzerindeki tozu, kiri temizlemek için silkelenmeye başladı ve arabadan çıkmak üzere arkasını dönünce Gadi de elleriyle kibarca onun sırtına yapışanları fırçaladı. Ronen Gadi'nin işini bitirmesi için oturduğu yerden kalkmadan bekledi. Kısa bir süre için yine Gadi'nin disiplinli, güvenilir astı olmuştu.

Gadi pencerenin yanındaki, sokağa bakan bir masayı seçti, böylelikle arabayı görebilecekti. Eğer bir devriye arabası durur ve mağazanın içinde olduklarını varsayarsa o ve Ronen'in kaçmak için birkaç dakikaları olacaktı. Yanlarındaki masalar

boştu; diğer yemek yiyenler içeride kasaya daha yakın oturuyorlardı. Garson onların yanına gelmek için kat ettiği uzun yolun canını sıktığını saklamaya çalışmadı.

"Tam kahvaltı," dedi Gadi, mönüyü işaret ederek.

"Kahve," diye homurdandı Ronen sanki sipariş vermeye zorlanıyormuş gibi.

Garson uzaklaşınca Gadi, öğüt vermekle olanları hatırlamak arası bir tonda "Biliyorsun değil mi, akıllıca davranmadık, sadece şansımız yaver gitti," dedi.

"Şans mı?" dedi Ronen dudak bükerek. "Seni gördüğüm anda gerçekten büyük ödülü kazanmış gibi hissettim."

Gadi güldü ve konuyu değiştirmeye çalıştı. Mevcut durumdan bahsetmeden önce Ronen'i yumuşatması gerektiğini biliyordu. "Şans, bizim lanet olası işimizde tüm hazırlıklar yapıldıktan sonra bile oyunun adı."

"Hayır, öyle değil," dedi Ronen ciddi ciddi. "Kurallar yüzünden şansa güvenmek zorunda kalıyoruz."

"Kuralların ne alakası var?"

"Her şeyle alakası var. Karaçi'deki kimya şirketinin tavanında bütün bir gün sadece aptal bir kural masum insanlar incitilemez dediği için seninle sıkışıp kalmıştık. Öyle olmasa dışarıda olan John ve Danny güvenlik görevlisinin bizi bulmamasını sağlayabilir, biz de VIP'ler gibi oradan çıkıp giderdik."

Çatal bıçakları getiren çocuğun gelişi Gadi'ye sahneyi zihninde canlandırma fırsatı verdi.

"Gece bekçisi şimdi geldi, John'un arabasına yaklaşıyor," demişti Danny'nin sesi vericiden gecenin sessizliğinde.

John'un arabası binanın girişinin hemen yakımda, karanlık bir noktada park halindeydi. Bir karışıklık durumunda kapıdan çıkan herhangi birini ezebilir, Gadi ve Ronen de binadan kaçarak arabaya atlayabilirdi. Ama Gadi aksine karar vermişti.

"Kendinizi göstermeyin," demişti usulca. "Biz günü burada geçireceğiz ve siz de bizi yarın gece gündüz bekçisi gittikten

yarım saat sonra alabilirsiniz."

Ertesi gün nöbetçilerden birinin vardiyası bitip ötekininki başlarken arada geçen zamanda geri dönme niyetiyle hızlı bir ayrılış düzenleyebilirdi ama Genel Merkez ona geri dönmesi için asla izin vermezdi. Neden gece bekçisi erken gelmişti ki? Yarın gece de erken gelmeyeceğinden nasıl emin olabilirlerdi? Ofiste arkalarında bir delil bırakmışlar mıydı?

Şirket arşivinin akustik asma tavanını destekleyen kirişe kafa kafaya uzanmışlardı. Gadi, Ronen'in boylu boyunca yatan vücudundan gelen kokuyu hatırlayabiliyordu. Hemen altlarında çalışanların gelip gittiğini görebiliyorlardı.

Ertesi gece Danny gündüz bekçisinin gittiğini ve binanın boş olduğunu rapor etmişti. Bu sefer malzemeleri fotoğraflama ve bilgisayardan dosya kopyalama işlerini gece bekçisi gelmeden bitirmişler, tuvalet penceresinden pissu oluğuna, oradan bodruma ve oradan da John'un arabasına ulaşmışlardı.

Ülkelerine dönünce operasyon sonrası soruşturmada verdiği karar her açıdan değerlendirilmişti ama başarılı olunduğunda tartışma olmazdı. Eskiden, "Aptalca olan şey işe yarasa da aptalcadır," denirdi ama son zamanlarda her şey sonucuyla değerlendiriliyor gibi görünüyordu.

Garson Gadi'nin kahvaltısını getirdi.

"Dalga geçiyor olmalısın. Ne bekliyordun, John'un adamı ezmesini mi?" dedi garson gittikten sonra.

"O zaman istediğim tam olarak buydu," diye cevap verdi Ronen. Kısa bir duraksamadan sonra ekledi: "Sen ve Leslie tünelden kaçtıktan sonra ne yaptım zannediyorsun?"

"Ben operasyon sonrası soruşturmada sıra dışı bir şey konuşulduğunu hatırlamıyorum," dedi Gadi.

"Tabii ki. Rapor edecek kadar deli miyim zannediyorsun? Kurallara uygun oynasaydım şu an burada olmazdın."

"Deme!" dedi Gadi gülümseyerek.

Ronen kurallara göre oynamış olsa Gadi'nin orada, Beyrut'ta olmayacağını anlamıştı.

"Öyle demek istemedim. *Burada*, yaşayanların arasında demek istiyorum. İki polis sizi takip etmeye başlamıştı. Silahlarını çekip ateş etmek üzere oldukları bence çok açıktı. O yüzden arabayı geri geri kaldırımın üzerine çıkardım. Onlarla tünel arasındaki mesafe hemen hemen bir araba genişliği kadardı. Başka seçenek olmadığına karar verdim, onların yolunu kesecek ve gerekirse onları ezecektim."

"Ve...?" Ronen susunca Gadi kafasını tabaktan kaldırdı.

"Ne demek 've'? Arkaya doğru atlayıp silahlarının kabzasıyla pencerelere vurdular, ben biraz olay yarattım ve arabayı çektiğimde siz diğer tarafta gözden kaybolmuştunuz. Benim arkamdan kenarda beklemem için bağırdılar ama sizin peşinizden koşmaya devam ettiler. Ben de doğal olarak oradan uzaklaştım."

"Şey, ilk olarak, gecikmiş bir teşekkür etmek istiyorum," dedi Gadi. "İkincisi, problem tam olarak bu. Sen kurallar senin için yapılmadı zannediyorsun." Gadi, garson kahveleri yenilemek için sürahi ile yaklaşmakta olduğundan Ronen'e konuşmamasını işaret etti.

"Kurallar onları koyanlar içindir, bu şekilde bize zarar verip kendi kıçlarını kurtarabilirler," dedi sonunda Ronen.

"Senin derdin ne?" dedi Gadi kızgın kızgın. "Bir Hizbullah militanına zarar vermekle bir Arjantinliye ya da Pakistanlı bir polise zarar vermek arasındaki farkı göremiyor musun? Onlar bize ne yaptı?"

"Bize zarar vermeye çalışan herkesle bir problemim var, bu insan bir polis olup kötü talihi yüzünden yanlış zamanda yanlış yerde bulunsa bile. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki o tavanda birimiz gaz çıkarsa hayatımızın geri kalanı boyunca John o nöbetçiyi ezmedi diye ağlayabilirdik."

"Eğer Yankol'un ekibi onları tutuklamaya gelen Avusturyalı polisi vursaydı Mossad nasıl görünürdü? Bunu kolaylıkla yapabilirlerdi, biliyorsun."

"Kesinlikle. Bu da kuralın ne kadar aptalca olduğunu

gösteriyor. Sabah birisi adamı bodrumda baygın halde bulurdu ve kimse de kimin yaptığını bilmezdi." Ronen'in sesi yükseliyordu.

"Dinle, Beyrut'un operasyon sonrası soruşturmasında ortaya çıkmadı ama," diye devam etti, "John beni Ebu Halid'in ofisinden aldıktan sonra ve ben nereden çıktıkları belli olmayan iki polisi vurmayıp onlar bize ateş açınca engele çarptık ve tüm o insanlar etrafımıza toplanmaya başladılar. Otuz saniye içinde neredeyse yüz kişi toplanmıştı ve Ebu Halid'in bağırdığını ve bütün o karışıklığı görünce bir şeyler döndüğünü anladılar. Gözlerinde cinayet vardı, bunu görebiliyordum. Silah hâlâ elimdeydi ve onlardan biri kapıyı açtığında namluyu hızla suratına vurdum. Oradan sağ çıkmak istiyorsam, birkaç surat dağıtmak zorunda olduğumu biliyordum ama sonra birden silah sesleri geldi ve herkes durup geriye çekildi. Ne olup bittiğini bilmiyordum, sonra sen geldin ve beni kendi arabana çektin. Eğer gelmeseydin kesinlikle onlara ateş etmek durumunda kalacaktım, gerçekten sadece sıradan vatandaşlar olsalar bile. Beni linç etmek isteyen vatandaşlar," diye ekledi. "Şimdi ne zaman sol tarafıma yatsam o iki lanet olası polise ateş etmediğim için kendime küfrediyorum."

Ateş etmeliydin, diye düşündü Gadi, ama Ebu Halid'e susturucuyla, o iki polise değil. Her şey plana göre ilerlerdi. Ama şimdi bunu konuşmanın sırası değildi. Gadi kelimelerini özenle seçerek, "Umarım söylediğin şeyde ciddi değilsindir," dedi yavaşça. "Havaya birkaç el ateş yeterliydi. Güvenle kaçmak için sıradan insanları vurmaya gerek yoktu. Çok fazla KGB filmi seyretmişsin."

"İşte mesele bu, sen ve patronların hiçbir şey öğrenmemişsiniz," diye cevap verdi Ronen. "Kirli işler yapıp temiz kalabileceğinizi zannediyorsunuz. Kafanı kullan, öyle olmuyor. Pislik üzerine yapışır ve kötü kokar. Ama biz, beyaz gömlekleri olan temizlik işçileriyiz. Bu meslekte sevecenliğe yer olmadığını o tamamen aptal, kendini beğenmiş teşkilata göstermenin

zamanı geldi. Kibar, küçük evet efendimcilere yer yok."

"Sakin ol," dedi Gadi kendilerini izleyen garsonu fark edince.

"Hemen yönetimin tarafını tutuyorsun," diye devam etti Ronen. "Ya biz? Senin o 'masum' kuralların elimi kolumu bağlarken tehlikeli noktalardan nasıl güvenle kaçacağım?"

"Şimdi de yönetimin tarafında mı olduğumu zannediyorsun?" diye sordu Gadi. "Senin buradan sağ salim çıkmanı sağlamak için burada olduğumu göremiyor musun?"

Ronen gözlerini indirdi, mahcup olmuştu. Kahvesini yudumladı ve birden kalkıp arabanın anahtarlarını alarak telaşla restoranı terk etti.

Gadi ayağa kalktı ve aceleyle garsonu çağırdı. Garson ise hiç acele etmedi. Gadi cüzdanını çıkarıp içinden yirmi dolar aldı ve yaklaşmakta olan garsona doğru sallayarak, "Bu yeterli mi?" diye sordu.

Kahvaltısı ve Ronen'in kahvesi bu tutarın yarısından biraz fazla var yoktu ama Gadi üstünü bekleyemezdi. Garson ne düşünürse düşünsün.

Garson memnuniyetle gülümsedi. Gadi parayı masaya bıraktı ve Ronen'in arkasından hızla çıktı. Kapıya ulaştığında BMW'nin tepenin ardına doğru kaybolmakta olduğunu gördü.

5

Gadi, Ronen'in kendisini atlatmayı başardığını kabul etmek zorundaydı. Ronen'i tekrar Ebu Halid'in bulunabileceği yerlerde aramak zorundaydı ve bunun için Ebu Halid'in evinin yanında bıraktığı Mondeo'ya ihtiyacı vardı. Ebu Halid bu günlerde onu kimin koruduğunu öğrense çok şaşırırdı.

Saatine baktı. O sabah Ronen ile karşılaşmasından bu yana sadece iki saat geçmişti. Komşular onu kiralık bir arabada aceleyle giderken görmüşlerdi, iki kişi olduklarını ve kavga ettiklerini de. Aynı binanın kaldırım kenarında park edilmiş ikinci kiralık arabanın da kendilerinin olduğunu tahmin etmeleri güç olmazdı. Mondeo çoktan gözetim altına alınmış olabilirdi. Başka bir araba kiralayabilirdi ama Bir el Abid'de Mondeo'yu bir süre bırakmak şüphe uyandırır ve bir soruşturma ona ulaşmalarını sağlardı. Ne kadar çabuk onu oradan çıkarabilirse o kadar iyiydi. Gadi, taksi tutmaya karar verdi. Bir kez daha eski bahaneyi kullanarak sürücüye, Ebu Halid'in sokağından geçip bir sonraki sokağın köşesinde durmayı gerektirecek olan Dr. Itzmat Abdül Ganem'in adresini verdi. Orada inip taksiciye parasını ödedi.

Bölge sessizdi. Mondeo'nun izlendiğine ilişkin hiçbir işaret göremedi. Kulübedeki nöbetçi kayıtsızlık içindeydi, dolayısıyla Gadi arabayı çalıştırıp uzaklaştı. Barikatta görevliler kuşkulanmadılar, daha çok gelen araçlarla ilgileniyorlardı. Demek ki "temiz"di, takip edilmiyordu ama bu, yine de birinin sokakta bırakılan kiralık arabanın kimin olduğunu araştırmadığını göstermezdi. Otelini değiştirme şansı vardı ama bu sadece onu arayan El Muhaberat memurlarını geciktirmeye yarardı ve otel değişikliği kendi başına bile şüphe doğururdu.

Ronen de aynı şeyleri düşünüyor olmalı, diye düşündü Gadi, o yüzden otelini değiştirip değiştirmediğini öğrenmek iyi bir fikir olabilirdi. Gadi Ebu Halid'in ofisinin etrafını ve daha önceki istihbarat toplama görevinde gittikleri yerleri dikkatle kontrol ederek yavaş yavaş araba kullanmaya devam etti. Ronen hiçbirinde görünmedi. Ebu Halid'in arabası da öyle.

Gadi, bir dizi adresi kontrol ettikten sonra Batı Beyrut'taki bir alışveriş merkezinde bulunan ankesörlü telefonların yanında durdu. Helena hiç şüphesiz endişelenmişti, onu arayıp iyi olduğunu bildirmesi gerekiyordu. Ayrıca ondan Genel Merkez'e ve Naamah'a mesajlar iletmesini isteyecekti. Bazı telefonlar yerlerinden kopartılmıştı ve bütün kabinler grafitiyle kaplanmış haldeydi. Bu pek davetkâr bir durum değildi ama daha konuksever olan oteller çok uzakta kalmıştı. Sadece Helena'ya ulaşması gerekiyordu, bunu ona borçluydu.

Çevirdiği dikkat çekmeyen uluslararası numarayı İsrail'e aktaran uydu bağlantısı yüzünden zaman zaman anlaşılmaz olan Helena'nın sesi birkaç çalıştan sonra cevap verdi.

"Ah, Tanrı'ya şükürler olsun, endişeyle aramanı bekliyordum!"

Danimarkalı aksam uluslararası telefon konuşmalarında kullanmaya alışkın olduğu İngilizce'de İbranice'de olduğundan daha belirgindi ve sadece sesini duymak bile Gadi'nin içini tatlı hislerle doldurdu. Güzel Danimarkalısı bunu hak etmek için ne yapmıştı? Tek istediği İsrail'de bir yıl,

Mossad'ın Gadi'ye aynı üniversitede yüksek lisans tezini bitirmesi için izin verdiği yıl, okumaktı. Ama Helena kendini Mossad operasyonları ekip lideriyle evlenmiş ve iki küçük çocuk annesi olarak bulmuştu. Şahsen bir sürü insanı öldürmüş bir adamın kafasından geçenleri anlamaya, şefkatinin gerçekten şefkat, tatlı sözlerinin gerçekten tatlı, sevgisinin gerçekten sevgi olduğuna ve derinde bir yerlerde depolanmış şiddet dolu sırların bir gün ortaya çıkıp her şeyi yıkıp yok etmeyeceğine inanmaya zorlanmıştı. İsrailli bir kadın bile bu ikiye bölünmeyi, bir emir ya da kararla katil bölmesine giren ve arkasından o bölmeyi sımsıkı kapatıp şefkate geçen bir beyni anlamakta zorlanırdı.

"Aramam bu kadar zaman aldığı için gerçekten üzgünüm," dedi Gadi. "Dün gece yolculuğuma devam ettim. Ronen'le buluşup onunla konuştum ama onu henüz ikna edemedim."

Gadi meseleyi gerçekte olduğundan daha olumlu yansıttığını biliyordu ama Helena'nın korkularını yatıştırmak ve diğerlerine rahatlatıcı bir mesaj göndermek onun için önemliydi. Ronen'le ilk irtibatı kurmuşken ve onunla tekrar yakınlaşmaya başlamak üzereyken kimsenin tuhaf fikirler öne sürmesini istemiyordu.

"Tanrım, daha önce hiç bu kadar gerilmemiştim. Sabahki ilk dersimi iptal ettim. Senden haber almadan evden ayrılamadım. Sonra bunun zaman alabileceğini anlayıp okula gittim. Ama aklım evde kaldı."

Gadi güldü. "Sabah erken onunla birlikteydim, o yüzden daha önce arayamadım. Aslında, aramak bile tam olarak kurallara uygun değil."

"Şikâyet etmiyorum, sadece çok endişelendim. Olayların nasıl gelişeceğini bilmiyordum. Öğrencilerim de beni öldürürdü, biliyorum, çünkü ikinci ders Chaucer üzerine sınav oldular. Sanırım okula gitmemin tek sebebi buydu."

"Ben evden uzaktayken gecelerini böyle mi geçiriyorsun? *Canterbury Hikâyeleri* ile?"

"Keşke şu anda kafam bunu yapacak kadar yerinde olsaydı," dedi Helena iç geçirerek. Gadi bu iç çekişte onun kendisine duyduğu tılsımlı, masum aşkı hissediyordu. Sadece kendisiyle ilgili her şey karmaşıktı, yarısı karanlıktaydı. Bu açıdan o ve Naamah ruh ikiziydiler, tek kelime söylemeden birbirlerine Gadi ve Helena'nın hiç olamayacağı kadar yakın olabiliyorlardı. Helena'ya olan aşkını ise besleyip büyütmek zorundaydı.

"Çocuklar nasıl?"

"Vedalaşmadığın için biraz kızdılar ama ben onlara acil bir durum olduğunu anlattım. Ve bir şey daha," diye ekledi kısa süreli bir duraksamadan sonra, "onlara bunun seyahate çıktığın son sefer olduğunu söyledim. Bunu söylemeli miydim bilmiyorum ama onları biraz rahatlatmam gerekiyordu."

"Önemli değil," dedi Gadi ses tonunu korumaya çalışarak, "söz verdiğim şey buydu." Eğer söz konusu düşünceleri ve niyeti saç rengi kadar açık ve duru olan Helena olmasaydı, onun kendisini bağlamaya çalıştığından şüphelenirdi. Ama şimdi bunu tartışmaya açmanın zamanı değildi. Mesajını iletmek için bütün nezaketini toplaması gerekiyordu.

"Senden bir şey yapmanı isteyebilir miyim? Biraz... hassas bir konu?"

Helena mırıldanarak kabul etti.

"Doron'u ve Naamah'ı aramanı istiyorum. Onlara burada olduğumu, Ronen'le buluştuğumu ve konuyla ilgili çalıştığımı söyle."

"Naamah'ı o aramadı mı?" Helena Naamah'la konuşmak zorunda kalmaktan kurtulmayı umuyordu.

"Sanmıyorum. Lütfen benim için yap, olur mu?"

Helena ona Doron'u neden kendisinin aramadığını sormadı. Mossad'la bağlantılı bir numarayı aramanın sorun olabileceğini anlamış mıydı? Yoksa Operasyon Birimi ile karşı karşıya olduğu hassas pozisyonu mu fark etmişti? Orada bir vatan haini mi, yoksa bir kahraman mı olduğunu bilmesinin bir yolu yoktu. Ama biriyle diğeri arasındaki mesafenin

Genel Merkez'in yoğun, hararetli atmosferinde hemen hemen hiç olduğunu biliyordu. Onu nasıl gördüklerini ölçmeden ona kesin olarak İsrail'e dönme emri verebilecek olan Doron'la bir telefon konuşması yapma riskine giremezdi. Beyrut'tan Roma'ya devam etmek için onay alınması gerektiğini "anlamamak" bir şeydi, emirlere karşı gelmek tamamen başka bir şey.

Telefon görüşmeleri Gadi'ye göre bulunduğu şartlarda kabul edilebilir süreyi şimdiden aşmıştı. Helena anne babasına bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini bilmek istiyordu; bir an düşündükten sonra onlara selamını iletmesini ama bu seyahatin diğerlerinden farklı olduğunu öğrenmelerine izin vermemesini söyledi.

Gadi etrafına baktı, şüpheli bir şey görmedi ve arabasına bindi. Şimdiye kadar anne babasını nasıl düşünmemişti? O gittiğinde ne kadar acı çektiklerini biliyordu; hiçbir şey onları bir seyahatten sonra sağ salim evden aradığı zamanki kadar mutlu etmiyordu. Onları hiç yurtdışından aramamıştı, bu mümkün olduğunda bile. Bunun kötü örnek olacağını düşünmüştü, selamlarını Helena aracılığıyla almaya istekliydiler. Bu, onları Helena'ya yakınlaştırmanın bir başka yoluydu. Başlarda, oğullarını kendi buzlar ülkesine götürecek bu Kuzey Avrupalı periden şüphelenmişlerdi. Ancak sonraları, yurtdışında geçirdiği zamanların niteliği onlar için belirginleştikçe annesi belki Danimarka'da sessiz sakin oturmanın onun için daha iyi olacağını, o ve ağabeyi paraşütçü olduğundan beri geçirdiği endişe dolu yılların kendisine yettiğini söylemişti. Gadi endişenin yanında azımsanmayacak bir gururun olduğunu biliyordu, özellikle babası için. Babası bunu onlar için ya da daha doğrusu onlar *yüzünden* yaptığını biliyordu. Sovyet dönemi ve Alman işgali sırasındaki kişisel tarihleri yüzünden. Onları Filistin'e getiren büyük hayal zaman içinde gerçekleşebilsin diye.

Bu, aynı zamanda Rus Dili ve Edebiyatı üzerine yaptığı

yüksek lisans tezini bırakmasının da nedeniydi. Mossad gelip bunun sadece tek bir görev olacağına söz vermişti. Rusça bilgisi yüzünden kendisi dışında koca İsrail Devleti'nde başka hiç kimse yapamazdı. İşin tadına varmıştı ve oltaya yakalandı; birden İsrail'in Bağımsızlık Savaşı'nın daha tamamlanmadığını gösteren, terörist saldırı dalgalarının yinelendiği ve Müslüman ülkelerin konvansiyonel olmayan silahlar geliştirdiği bir zamanda yaptığı çalışmalar ona bir lüks gibi göründü.

Birkaç dakika daha direksiyon salladıktan sonra Gadi takip edilmediğinden emin oldu ve bir başka telefon kulübesinin önünde durdu. Bay Jesse Smith'in otelden çıkış yaptığını öğrendiğine şaşırmadı. Şimdi Gadi tekrar otelleri aramaya başlamadan önce bir ya da iki saat beklemek zorundaydı.

***

Doron, Mossad Başkanı'nın ofisine doğru giderken hiç olmadığı kadar mutsuz görünüyordu. Acil toplantı isteği hemen kabul edilmişti, o da merdivenlerden koşarak yukarı çıktı.

İsrail'e önceki gece, Ronen'in gerçekten Ortadoğu Havayolları'nın Paris'ten hareket eden uçağıyla Lübnan'a indiği belli olur olmaz apar topar dönmüştü. Başkan konuyla ilgili Başbakan'ı bilgilendirmiş ve Doron'a biriminde çeşitli operasyon alternatifleri hazırlayıp onay için ertesi gün ofisine getirmesi talimatını vermişti.

Doron'un raporu o sabah erken saatlerde Gadi'den haber alınamadığını ve Gadi'nin Roma'da onun için oda ayrılan otele hiç giriş yapmadığını ortaya koyuyordu. Mossad Başkanı Doron'a, Gadi'nin yerinin bulunması için istihbarat toplama araçlarının kullanılması ve bu yeni duruma uygun operasyon planları hazırlanması talimatı vermişti. Bu yapılana kadar ofisindeki toplantıyı ertelemiş, bu arada da Doron'dan birim tarafından üretilen çeşitli eylem seçeneklerinin bir özetini istemişti. Ve şimdi Doron iki, hatta üç kat daha kötü haberler

vermek durumundaydı. İçeri girip kimse söylemeden kapıyı arkasından kapadı.

"Rapor etmem gereken iki şey var," dedi bir yığın kâğıtla meşgul Başkan'ın karşısındaki sandalyeye otururken.

"Umarım kötü haberler ve iyi haberlerdir." Her zamanki gibi Beaufort'un gelişmiş alaycı zekâsı iş başındaydı.

"Orta karar kötü haberler ve korkunç haberler," dedi Doron, Başkan'ı duymak üzere olduklarına hazırlayarak.

"Kötü haberle başla."

"Gadi dün gece Beyrut'a ulaşmış."

Başkan'ın gözleri kısıldı. "Onu orada bulacağımızı hissetmiştim, senin şu Rambo'n... Korkunç haberler de Ronen'le işbirliği yapmış olması mı?"

"Hayır, hayır," dedi Doron, bu fikir karşısında dehşete kapılarak. "O yüzden 'orta karar kötü' dedim. Şimdi Gadi'nin karısıyla konuştum. Ronen'i alıkoymak için gittiği açık ve başarılı olacağına ilişkin bir umut da var. Karısı, Gadi'nin Ronen'le buluştuğunu ve 'bu konuda çalıştığını' söyledi."

"Ne demek 'bu konuda çalışıyor'? Onunla nerede buluşmuş?"

"Hiçbir şey net değil. Karısından bize iletmesini istediği mesaj bu ve doğru olup olmadığını bile bilemiyorum."

"Ben de bu bilgiye güvenemeyeceğimizi düşünüyorum," dedi Beaufort ve bir an düşünmek için duraksadı. "Senin tarafında bir şeyler bozulmuş Doron, bir çeşit hukuksuzluk hüküm sürüyor, tüm bunlar bittikten sonra baştan aşağıya yeniden örgütlemek zorunda kalacağız. Söylesene," diye devam etti, "bu bilgiyi elde etmenin bütün bir gün sürmesinin iyi bir nedeni var mı?"

"Ronen için Paris'ten kalkan bütün uçuşların yolcu listesini kontrol etmek sorunlu oldu. Gadi içinse, bakmaya sadece birkaç saat önce başladık..."

"Bir cevap beklemiyordum," diye sözünü kesti Başkan. "Ama Gadi'nin karısından alman pasif raporlarla tatmin olmuş

değilim. Sence neden kendisi seni doğrudan aramadı?"

"Sadece tahmin edebilirim. Ona derhal geri dönmesini söyleyeceğimizi biliyor."

"Peki. Konuya gel."

Doron yutkunmaya çalıştı ama ağzı çok kurumuştu. "Görünüşe göre Ronen ekibin eski silah deposuna bir ziyarette bulunmuş. Araştırmalarımıza göre bir patlayıcı kayıp."

"Patlayıcı mı!" dedi Beaufort, şaşkınlık içinde. "Ronen oraya nasıl girmiş?"

Doron ilk sorusunu kafasını sallayarak onaylayıp aceleyle ikinci sorusuna cevap verdi: "Kilitlerin şifrelerini biliyordu. Ve girişte kullandığı manyetik kartı sayesinde kimliğini doğrulayabiliyoruz."

"Hâlâ kartı mı var?!"

Doron, "Evet, görünüşe bakılırsa ondan hiç geri almamışız. Patlayıcı sadece bir prototipti," dedi, korkunç, umutsuz açıklamasına devam ederek, "Mühimmat Bölümü test etmemiz için bize gönderdiğinde kullanmamaya karar vermiştik, dolayısıyla eski depoya koyduk."

"Bu patlayıcı ilgili bilmem gereken özel bir şey ya da bir problem var mı?"

"İki parçadan oluşuyor, patlayıcının kendisi ve uzun menzilli operasyon için anteni olan bir alıcı. Ama patlayıcı ve anten arasındaki kabloyu bir zaman ayarlayıcıya bağlayan bir çeşit elektrik devresi var. Böylelikle kablonun bağlantısını kesen kişi aslında saati devreye geçiriyor."

"Bir başka deyişle bu, bir çeşit bubi tuzağı."

"Kesinlikle. Zaman ayarlayıcı önceden veya yirmi dört saat içinde ne zamana ayarlandıysa o zaman patlatabilirdi. Biz bunun uzaktan kumandalı bir patlayıcı için iyi bir fikir olmadığına karar verdik ve geliştirilmesini durdurduk."

"Ronen'in onu Beyrut'a sokmuş olması ihtimali nedir?"

"Henüz geliştirme aşamasında olduğumuz için metal kapağı takılmamıştı, sadece plastikten yapılma geçici kapağı var.

Dolayısıyla patlayıcı metal dedektöründe fark edilmeyecektir, ancak polis köpekleri fark edebilir. Geçtiği havalimanlarında polis köpekleri kullanılmıyor."

"Bu bizi tamamen farklı bir aşamaya getiriyor," dedi Başkan bu yeni bilgiyi bir an düşündükten sonra. "Sizin Gadi'yi göz önüne alarak oluşturduğunuz seçenekler hazır mı?"

Doron onayladı.

"Senin bana sabah erken saatlerde söylediğine bakarsak, en hızlı seçenek Arap kılığına girerek operasyon yapan ekibi, Mistaravim'i kullanmak, öyle mi?"

"Evet, Lübnan'a geçerken Avrupa'dan aktarma yapmak ve benzeri problemleri ortadan kaldırmak istiyorsak öyle. Onları Lübnan'a yerleşik metotlarla, helikopterlerle ya da karadan götüreceğiz."

"Onların Lübnan evrakları var mı?"

"Evet."

"Ve diğer ekipler kadar yetenekliler değil mi? Adam kaçırmanın üstesinden gelebilirler."

"Diğerleri gibi bir operasyon ekibi onlar da. Birçoğu İSK ve Şin Bet'teki benzer birimlerde çalıştı."

"Detaylı bir plan hazırla ve tüm ilgili kişilerle birlikte hazır olur olmaz bana tekrar rapor ver. Ben Dışilişkiler Birimi ile irtibat kuracağım, sen de birimindeki psikoloğu gelirken beraberinde getir. Bu ikisinin arasındaki ilişkiyi anlayan birinden bilgi almak istiyorum ve Gadi ile karısının aracılığı haricinde görüşemiyor olmamızla ilgili bir şeyler yap. Bunu tamamen kabul edilemez buluyorum."

Başkan masasının üzerinde duran bir dizi telefona doğru döndü ve Doron odayı terk etti. Operasyonun bütün komplikasyonlarına ve risklerine rağmen Başkan gerçekte ne kadar tehlikeli olduğunu anlamadan sorumluluğu Doron'a vermişti ve Doron rahatlamış hissediyordu. En azından bir şey yapıyorlardı ve bir şey yapmak onun uzmanlık alanıydı. Hedefleri, düşmanları tam olarak kimdi? Bunun hâlâ belirlenmesi gerekiyordu.

Çıkarken Başkan'ın sekreterine diyafondan, "Bana Başbakan'ı bağlayın," dediğini duydu. "Çok acil."

***

Gadi'yi ektiği restorandan uzaklaşırken komutanının yüzündeki şaşkınlık ifadesi Ronen'i memnun etmişti. Gadi'nin yoluna bir engel daha koyduğu doğruydu ama Ronen'in pes etmeye hiç niyeti yoktu.

Ebu Halid büyük ihtimalle hâlâ evinde olsa da Ronen arabayı Bir el Abid'e süremezdi. Gadi'nin mahallede dolaşıp kendisini arayacağını, komşuların onu tanıyabileceğini biliyordu. Polise veya Hizbullah devriyelerine BMW'nin tam bir tarifinin yapılmış olması bile muhtemeldi. Olayların soğumasını beklemesi gerekiyordu. Ronen kaldığı otel yönünde devam etti. Duş alıp kirli kıyafetlerini değiştirebilir ve sonraki adımlarını planlayabilirdi.

Mar Elias'daki odasına girince Ronen her zaman yaptığı gibi televizyondaki ve radyodaki yerel kanalları açtı. Duş aldıktan sonra Hizbullah'ın ruhani lideri Şeyh Fadlallah'ın o gece Sheraton Otel'de konferans vereceğine ilişkin bir duyuru çalındı kulağına. Anıştırmalar ona göre çok açıktı ve Arapçası Ebu Halid dahil bütün Hizbullah seçkinlerinin orada olacağını anlayabilecek kadar iyiydi. Üzerinden ter boşandı. Daha iyi bir fırsat hayal edemezdi. Ama planlarını –tekrar– değiştirmeli ve işleri hızlandırmalıydı. İlk olarak Sheraton'a yerleşmeliydi; bu şekilde oteli doldurup taşıracak bütün o güvenlik görevlileri arasından serbestçe geçebilecekti.

Sheraton'ın resepsiyon bankosuna yaklaşmadan Ronen, otelin hem açık hem de yeraltı otoparkını kontrol etti. Bir otel lobisine girdiği bu ikinci seferde oldukça tuhaf olan görünüşü güvenlik görevlisinin dikkatini çektiyse de kimse eşyalarını aramaya cesaret edemedi: Yabancı pasaportuyla

beraber American Express kartı hemen her zaman olduğu gibi gerekeni yapmıştı. Kot, tişört giyiyor olmanız ve tıraş olmamış olmanız önemli değildi. Eşyalarınızın arasında patlayıcı parçaları olması bile önemli değildi.

Ronen odadaki şık mobilyalara –yeşil kadife kaplı oymalı koltuklar ve çok büyük bir sayvanlı karyola– hızla göz attı, sonra az sayıdaki giyeceklerini hızla dolaba ve çekmecelere yerleştirdi. Oda hizmetçileri o dışarı çıktıktan kısa bir süre sonra mutlaka odasına uğrarlardı ve uyanık güvenlik memurlarına şüpheli bir rapor vermelerini istemiyordu.

Kapının koluna "Rahatsız Etmeyin" kartını astı, kapıyı kilitledi ve zinciri taktı, sonra patlayıcının eşyalarının arasına birbirinden ayrı olarak saklanmış ana parçalarını birleştirmeye başladı. Parçaları valizinden, el çantasından, paltosundan çıkardı, sonra kendini lüks mermer banyoya kilitledi. Musluğu açıp küveti doldurmaya başladı, böylelikle küstah bir otel çalışanı –her yerde bulunabilecek cinsten– açar açmaz suyun sesini duyunca daha zincirle karşılaşmadan kapıyı kapatacaktı.

Patlayıcının ana parçalarını bir araya getirmek, onları sarmak ve aletlerle birlikte el çantasına yerleştirmek fazla zamanını almadı. Bu kadar hassas bir işe girişirken uzaktan kumandayı üzerinde taşımamak için bir bantla yatağın yanındaki komodinin çekmecelerinden birinin arkasına yapıştırdı. Koyu renk giysiler ve paltosunu giydikten sonra gitmeye hazırdı. Geriye yapılacak küçük bir şey kalmıştı: patlayıcıyı Ebu Halid'in arabasına yerleştirmek.

Bundan kısa bir süre sonra Ronen arabasını şehir merkezine park etti, yanma el çantasını aldı ve bir taksi çağırdı. Bunun Mossad'da hiç yapmadıkları bir şey olduğunu düşündü: birtakım gereçler ve neredeyse hazır bir patlayıcıyla taksiye binmek.

Taksi Ebu Halid'in evinin önünden geçtiğinde hava neredeyse kararmıştı. Ama Ronen yine de kulübesinde oturan nöbetçiyi ve otoparktaki bir Mercedes'i ayırt edebildi. Onun gerçekten Ebu Halid'in Mercedes'i olmasını umdu; karanlıkta

renginin açık yeşil olup olmadığını söylemek zordu.

Ronen taksiden Ebu Halid'in sokağının arkasındaki sokakta indi. Ebu Halid'inkinin arkasındaki binanın bahçesine girmesi gerekiyordu, oradan Mercedes'e ulaşacaktı.

Gece daha geç saatlerde, ev sahipleri evlerine girdiğinde ve nöbetçinin uykusu gelmeye başladığında çalışmaya başlamak çok daha iyi olurdu ama Ronen daha fazla bekleyemeyeceğini biliyordu. İki saat içinde Ebu Halid Sheraton'a gitmek üzere çıkacaktı ve o zamana kadar Ronen otele geri dönmüş, uzaktan kumandayı kullanmaya hazır durumda olmalıydı.

Bir verandada karanlıkta oturmuş onu izleyen kimse olmadığını umut etmekten başka çaresi yoktu. Binanın etrafını dolaştı, bahçeyi Ebu Halid'in binasının bahçesinden ayıran çalılardan oluşan çite yaklaştı ve Mercedes'in gerçekten Ebu Halid'inki olduğunu gördü. Şimdi patlayıcıyı neredeyse nöbetçinin burnunun dibinde –ya da daha doğrusu hemen arkasında– birleştirmesi gerekiyordu.

Uygun bir yer aradı. Bahçede hiçbir yer uygun değildi; otoparka giren her araç onu hemen gözler önüne sererdi. Mossad hiçbir zaman böyle bir risk almama izin vermezdi, diye düşündü çalılarda dizlerinin üstüne çökerken. Paltosunu yere serdi, sonra çantasından kutuları çıkarıp çeşitli parçaları paketlerinden çıkardı ve birleştirmeye başladı.

Vidalar yerlerinde olduğu için sadece iki ya da üç dakikaya ihtiyacı vardı ve karanlıkta seçebilmesi için kablolar bantla işaretlenmişti. Çok çabuk çalıştı, kalbinin çarptığını nasıl olup da duymadığına hayret ediyordu. Sonra işi tam karşıdan yarıda kesildi: Bir araba Ebu Halid'in binasını çevreleyen otoparka girmiş, yönünü Ronen'in arkasında çömelmiş olduğu çalılığa çevirmiş ve çalılığı –ve Ronen'i– ışığa boğmuştu. Ronen donakaldı; yere yatmanın ya da geri çekilmenin bir anlamı yoktu. Tek şansı şoförün çalıların arasından ona dikkat etmemiş olmasıydı. Kör edici bir far doğrudan gözüne girince

Ronen gözlerini eğmek zorunda kaldı. Bu görünmez sürücünün arabada yaptığı her ne ise bitirmesi için geçen süre Ronen'e sonsuzmuş gibi geldi. İşinin bu kadar uzun sürmesinin sebebi neydi? Tuhaf bir şey mi dikkatini çekmişti? Ronen kıpırdamaya korkuyordu. Ve eğer adam bir şey fark ettiyse ne yapmalıydı? Ona saldırmalı mı? Anı olsun diye aldığı küçük bir hançer el çantasında, elinin altındaydı. Ya nöbetçi kulübesinden çıktıysa? Ya da arabada birden fazla insan varsa? Kaçmalı mıydı? Nereye? Yakınlarda bir arabası bile yoktu. Ya orada açıkta duran patlayıcı ne olacaktı? Olduğu gibi bırakmalı mıydı? Bunlar acemilerin, yeni işe alınanların sorunlarıydı; eğitimden böyle aptalca bir planlama yüzünden atılabilirdin. Ne düşünüyordu? Gerçekten istediği için işe yarayacağını mı? Böyle bir operasyon için bütün bir ekibi görevlendirecek standart operasyon kurallarının gelişigüzel, mantıkdışı ortaya çıktığını mı?

Motor sustu ve farlar söndü. Ronen'in etrafı sessizlikle çevrelendi. Gözlerini kaldırdı ve kasları gerildi. Her şeye hazırlıklı olmalıydı. Arabanın kapısı açıldı ve içindeki lamba yanıp Ronen'e kadar ulaştı. Hareket etme, nefes alma. Sadece gözleri hareket edip sürücünün arabadan ineceği yöne döndü. Arabadan bir şeyler çıkarırken adamı bir gölge olarak gördü.

"Bugün geç saate kadar çalıştın ha?" gibi bir şey soran nöbetçinin sesi Ronen'in kanını dondurdu. Nöbetçi kulübesinin dışında, yakındaydı. Adam doğrulup cevap verdi: "Her zamanki gibi." Arabanın kapısı hâlâ açıktı ve ışık üzerinde parlamaya devam ederken birkaç dakika daha sohbet ettiler. Ronen konuşulanları anlamadı.

Kapı hızla kapandığında Ronen istemdışı irkildi. Araba alarmının ikili bip sesi farların bir kez daha üzerinde parlamasına neden oldu ama sürücünün ve nöbetçinin sesleri uzaklaşıyordu ve şimdi Ronen birkaç dakika önce sanki sesi kısılmış gibi hissettiği kalbinin atışını duyabiliyordu. Birbirleriyle vedalaştılar. Adam binaya girdi ve merdiven boşluğunun ışıkları yandı. Ya nöbetçi?

Ronen çalıların arasından dikkatle baktı. Nöbetçi kulübesine giriyordu. İşine geri dönmenin zamanıydı.

Çabucak patlayıcıyı bir araya getirdi ve uzaktan kumanda olmaksızın patlama tehlikesi olmasa da dikkatle eline aldı. Çalıların üzerinden önce bir bacağını, sonra diğerini attı ve eğilerek Ebu Halid'in arabasına yaklaştı. Cebinden aletleri çıkardı ve kayarak arabanın altına yattı.

Patlayıcıyı arabanın altına monte etmek çok çabuk ve olaysız oldu. Ara sıra metal metale çarpınca dondu kaldı ama ona gong gibi gelen ses kulübesindeki nöbetçiye ulaşmadı bile. Patlayıcının her iki parçasını yerlerine yanında getirdiği bantla sabitledi ve metal bantlarla güçlendirdi, iki parçayı birleştiren anten kablosunun sıkı sıkıya bağlı olup olmadığını kontrol etti ve sonra kayarak arabanın altından çıktı. Durup bir an etrafı dinledi; görünüşe göre nöbetçi hâlâ kulübesindeydi, çömelerek çalılara doğru ilerledi, gizlice üstlerinden atladı, boş kutuları çantasına doldurdu, paltosunu aldı ve sokağa doğru yöneldi. Sokağın ışığında ne kadar kirlendiğini görünce paltosunu giydi ve yürümeye devam etti. İki saat sonra Ebu Halid ve arkadaşları havaya uçacaktı.

Ronen arabasını Sheraton'ın yeraltı garajının en uzak noktasına park etti. Bu, onun gerekirse garajı boydan boya kat ederek Ebu Halid'in arabasını aramasına imkân verecekti. Henüz artırılmış güvenlik önlemlerine dair bir işaret yoktu. İnsanların pantolonunun paçalarındaki, ayakkabılarındaki ve yüzündeki kirlere dikkat etmeleri riskini alamayacağı için otoparktan lobiye uğramadan doğrudan odasının bulunduğu kata çıktı.

Manyetik kart kapıyı hafif bir klik sesiyle açtı. Ronen girip kapıyı arkasından kapattı ve holün ışığını yaktı. Paltosunu çıkarıp kapının yanındaki askıya astı ve banyoya girdi. Tişörtü gerçekten kirliydi ve ellerinde ve yüzünde yağ lekeleri vardı. Tişörtünü çıkarıp elini yüzünü yıkadı. Havluyu boynuna asıp

banyodan çıktı ve televizyonu açmaya gitti.

Orada, Gadi'yi odanın diğer tarafındaki koltukta rahat rahat otururken buldu. Bir an irkildi, sonra bir kahkaha patlattı. Havluyla ellerini kuruladı ve ışıkları açtı.

"Niye şaşırıyorum ki? Onlarca 'Ebu'yu bulup odalarına girdiğine göre beni bulmak senin için zor bir şey değil. Yine de iyi iş başardın, tebrikler. Buraya geleli çok olmadı."

Gadi kendisine sükûnetle, "Sen benim için bir 'Ebu' değilsin Ronen ama evet, teknik aynı," dediğinde Ronen, Gadi'nin durumdan keyif mi aldığını, yoksa profesyonelce mi davrandığını anlayamadı.

"Amaç da öyle," dedi Ronen, düşüncesini tamamlayarak.

"Böyle düşünmen gerçekten çok kötü. Senin için buradayım. Eğer bunu sana açıkça ifade edemediysem çok başarısız oldum demektir. Ama bedelini ikimiz de ödeyeceğiz."

"Kapı orada," dedi Ronen, koluyla işaret ederek.

Ronen'in tartışmalarını baştan almaya hiç niyeti yoktu. Gadi'nin savunması öngörülebilir ve kendisi de ne pahasına olursa olsun bu görevi tamamlamaya niyetli olduğundan tartışmak onları bir yere götürmezdi. Gadi nasıl böyle bir oyuncak, bir kukla olabiliyordu? Bir sene önce sadece Ebu Halid'i vurmayı değil, aynı zamanda bir grup dostuyla beraber öldürmeyi istiyordu. Talebi geri çevrilmiş, o da bunu kabul etmişti. Şimdi de görünüşe bakılırsa Mossad onu, Ronen'i –ilk başta yapılmasını istedikleri şeyi yapacak olan adamı– yakalamasını istiyordu, dolayısıyla Gadi de doğal olarak bunu yapacaktı.

Ronen minibara gitti, minik bir şişe viski çıkardı ve iki bardağa koydu. Birini Gadi'ye uzatıp karşısına oturdu.

Gadi ikna etmek için çabalamaktan vazgeçmiyordu.

"Diyelim ki hiç kimseyi umursamıyorsun. Diyelim ki herkes seni aldattı. Ne olmuş? Bir adamı öldürmeye karar verip bütün bir ulus için işleri karıştırmaya ne hakkın var? Sen kendini ne zannediyorsun, Tanrı mı?"

Ronen viskisini bitirdi ve bir an çenesini kenetleyip sonra, "Aslında Tanrı olduğumu düşünmüyorum ama kim öyle düşünüyor biliyor musun? Sizin ona verdiğiniz listeden öldürmek istediği insanı seçen Başbakan. Ve tabii bu tip listeler oluşturmaya cüret eden sizler de. Benim için bunun Araştırma Birimi ya da İstihbarat Bölümü ya da Mossad Başkanı olup olmamasının bir anlamı yok. Ve sen Gadi, sen de bunun bir parçasısın. Tanrı'nın yardımcısı gibi davranıyorsun: Dün birini öldürmeye karar verdin ve bugün adamın yeni bir işi oldu diye onu affediyorsun. Ya da belki de Tanrı gibi her şeyi bilenlersiniz ve yarın o adam birini öldürecek mi öldürmeyecek mi biliyorsunuz."

Ronen ayağa kalkıp bardağını sıkıca kavrayarak odada yürüdü. Gadi merakla onu inceliyordu. Birden tamamen farklı bir Ronen olmuştu; ekip üyelerinin yıllarca tartışmaya cesaret edemeden beraber yaşadıkları şeyler hakkında konuşuyordu. Her biri kendi vicdan muhasebelerini yapıp genellikle bunu bastırır, bu konuyla ilgili kesin cevaplar arayan hemen herkesin silahını bir kenara bırakıp bu işe uygun olmadığını kabul etmesi gerekeceği için kalplerini koruma zırhlarının arkasında muhafaza ederlerdi. Bu işi yapmaya devam edebilen çok az kişi bile her hedef için kendilerini doğrulamak zorunda kalacak ve hedefi uyarmanın ya da sadece yaralamanın bir seçenek olmadığına ikna edilmeleri gerekecekti. Ama hiçbir teşkilat böyle bir davranışa dayanamazdı.

Gadi'nin kendisi de, Sınıflandırma Bölümü'nün kararlarına, bir hedefin gözetlenmesini ya da ajan olarak işe alınmasını ya da nadiren de olsa öldürülmesini önermenin kimin işi olduğuna karışmadan edemezdi. Sorular sormuş, meseleleri netleştirmiş ve her bir hedefin öldürülmesinin gerekliliği konusunda engel teşkil etmişti. Hedefin "ellerinin kanlı" olduğundan, saldırı düzenlemeye devam ettiğinden emin olabilirler miydi? Her bir olasılığı düşünüp elemişler miydi? "Bürokratik" suikastlardan çok şüpheliydi: Araştırmacılar

uyarılarda bulunmaya mecbur hissediyorlardı, Sınıflandırma Bölümü bir hedef göstermeleri konusunda yapılan baskıyı hissediyordu, müdürler çalışanlarına iş yaratmak ve Operasyon Birimi varlığını haklı çıkarmak istiyordu. Bir ekip komutanı ve astlarının sözcüsü olarak sorduğu zor sorular bir şekilde katlanılırdı ama hakkında başka insanların işlerine burnunu soktuğu konusunda şikâyetler vardı: Araştırmayı yapan insanlar araştırmayı yapar, hedefleri önerenler hedefleri önerir, kararları verenler kararları verir, operasyonları yapanlar da operasyonları yaparlardı.

Gadi'nin içinde her zaman Ronen'in kendini o koruyucu zırhın içinde muhafaza edemediğine dair bir his vardı ama şimdi Ronen çok daha fazlasını söylüyordu.

"Kızıyla aramda elli-altmış santim ya var ya yoktu. O orada olduğu için görevin iptal olduğunu söylemeni bekledim. Ama Tanrı teröristlerin çocuklarına acımıyor. Mossad da ve dolayısıyla sen de. Ve ben sadece elçiydim. Bu yüzden sakın beni kendimi Tanrı zannediyorum diye suçlamaya cüret edeyim deme."

Ronen düşüncelerini bitirmeye gönüllü olmadıysa da ima ettiği şey açıktı. Bununla beraber operasyon sonrası uzun iç soruşturmalarda, meslektaşları onu suçladığında bile söylemeye cesaret edemediği bir şeyi ortaya koyuyordu.

Gadi bütün o sahneyi tekrar zihninde canlandırdı. Sokağın karşısında ayakta duruyordu. John kaçış arabasında, yan binanın önünde park halindeydi. Ronen binanın girişinde, merdivenlerin tepesindeydi. Ebu Halid merdivenlerin altında duran arabasından çıkmış, el sallamış ve merdivenleri çıkmaya başlamıştı. Ronen ona yaklaşıp silahını çekmişti. Tam o anda küçük bir kız arabadan atlayıp merdivenlerden yukarı babasına, "Yabba, Yabba" diyerek koşmuştu. Kızın arabada olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Ebu Halid kıza dönmüş, birden şaşıran şoför arabadan çıkıp kızın arkasından koşmuştu. Ve orada Ronen, uzun susturuculu silahını çekmiş dikiliyor ve ateş etmiyordu.

Vur, demişti Gadi yakasına tutturulmuş vericinin ağızlığına, vursana. Ama Ronen öylece dikilmiş, donmuştu. Şoför onu görmüş ve bağırmıştı. Ebu Halid şoförünün baktığı yöne dönmüş ve silahın namlusuyla burun buruna gelip korkudan donakalmıştı. Kızı pantolonuna asılıyor, ona sesleniyordu. Ateş et, demişti Gadi. Aksine Ronen silahını indirmiş ve Ebu Halid'den gözlerini ayırmadan merdivende kenara çekilmişti.

Gadi birazdan bir ayaklanma olacağını biliyordu. "John, şimdi, çabuk onu al!" diye emretmişti. John tekerlekleri inleterek kalkmış, Ebu Halid'in arabasını geçmiş ve hızla kapıyı açmıştı. Ronen koşarak merdivenlerden inmiş ve arabaya atlamıştı.

Gadi'nin zihnindeki tablo netleşti. Demek Ronen'in ateş etmesini engelleyen şey buydu! Kızı görmüşlerdi, hatta Soruşturma Komisyonu'nda da ondan bahsedilmişti. Ama Ronen vuramamasının nedeninin o olduğunu ima etmemişti ve ekipten hiç kimse bu olasılığı dile getirmemişti. Ekibin patlatmak üzere oldukları aracın aile bireylerini taşıdığını öğrenince görevi iptal ettiği olmuştu ama hiç kimse bir aile üyesinin varlığı yüzünden tetiği çekememezlik etmemişti. Ve birimlerinin tarihini çalışan herkes gibi Ronen de karılarının yanında öldürülen adamlar, çocuklarının yanında öldürülen babalarla ilgili operasyonları duymuştu. Duymuş ve sesini çıkarmamıştı. Utanmış mıydı? Bu yüzden mi sebebini açıklamamıştı? Ona profesyonelliğe aykırı mı gelmişti? Safça? Çocukça? Uzun süreden sonra kendisine duyulan güveni suiistimal etmiş gibi mi? Hatta belki sonuçlara bakılacak olursa aptalca ve sorumsuzca?

Gadi elini Ronen'nin omzuna koydu. "Kimse seni o şartlar altında ateş etmedin diye suçlayamaz Ronen," dedi sakince. Ama aynı zamanda Gadi içinden bir başka sesin şöyle dediğini duydu: Ya ateş et ya da silahını çekme, suikast izci çocuklara göre bir oyun değil. Ve üçüncü bir ses soruyordu: Profesyonelliğin küçük bir çocuğun gözlerindeki bakıştan daha önemli olduğu doğru mu? Ya da kendisi silahını çekse ve ancak ondan sonra çocuğu görmüş olsa ne yapardı? Geçmişte, istihbarat

toplarken kurbanlarının çocuklarını görmüştü. Ama silahını ateşlerken hiç onlarla karşı karşıya kaldığı olmamıştı.

Gadi'nin kendi sorularını cevaplayacak zamanı yoktu. Ronen omzundaki elinden kurtuldu ve odanın diğer tarafına yürüdü. Öfkeyle, "Birincisi orada neler olup bittiğini daha yeni yeni anlamaya başlıyorsun. Ve ikincisi, artık bunun için biraz geç," dedi.

"O zaman şimdi de onun küçük kızını düşün Ronen," dedi Gadi.

Ronen sertçe ona döndü: "Şu an tek düşünebildiğim onun yüzünden Afula'da öldürülen insanlar ve *onların* çocukları. Ve bunun benim başarısızlığım yüzünden yaşanmış olabileceği. Ebuların çocukları ile Cohenlerin çocukları arasında seçim yapmak zorunda kaldığım için hepinizden nefret ediyorum."

"Kendi kızını seç Ronen, yakında babasız kalacak."

Ronen minibara gidip başka bir küçük şişe çıkardı. "Yeter. Beni yalnız bırak. Aynı anda hem senin zırvalarına hem de kendiminkilere yetecek kadar kuvvetim yok. Burada benim komutanım değilsin."

Ronen tekrar bardağını doldurdu ve bardağı hâlâ tamamen dolu olan Gadi'ye doğru ilerledi ve o anda Gadi ayakkabı ve pantolonundaki kiri fark etti. Yüzü karardı.

"Arabasıyla uğraşmışsın."

Ronen bir an dondu, şaşırmıştı, sonra Gadi'nin pantolonuna ve ayakkabılarına yönelttiği bakışlarını takip etti. Gadi bardağını bıraktı ve koltuğundan kalktı, Ronen'i sertçe iterek banyoya doğru gitti. Ona karşı hissettiği iyilik ve şefkat mermer tezgâhtaki kirli tişörtünü ve lavabodaki kir ve yağ kalıntılarını gördüğü anda buhar olup uçtu. Elinde tişörtle banyodan çıktı.

"Arabasına patlayıcı yerleştirmişsin," dedi.

"İyi iş, Sherlock," dedi Ronen yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

Gadi'nin yüzü hâlâ ciddi ve endişeliydi. Patlayıcıyı nereden

bulmuş olabilirdi? Doğaçlama bir şeyler mi yapmıştı, malzemeleri kaçak olarak sokmayı mı başarmıştı ya da belki de Beyrut'tan mı almıştı? Her halükârda, neden ülkeyi terk etmemişti? Yoksa Ronen'i tam ülkeyi terk edecekken mi yakalamıştı?

Gadi dolaba gitti ve Ronen'in elbiselerinin orada olduğunu gördü. Hayır, çabucak kaçmayı planlamıyordu.

"Demek gecikmeli," dedi Gadi sesli düşünerek. Ronen, Gadi araştırmasına devam ederken onu küçümsemeyle karışık bir merakla izledi.

"Yaklaşıyorsun ama korkarım hâlâ epey uzaktasın, sevgili Watson. Sanırım sana Sherlock demekle hata ettim."

Gadi anlamaya başlamıştı, parçalar yerlerine oturuyordu. Ronen çok rahattı, zamanı vardı. Bu durumda gecikmeli bomba olamazdı. Uzaktan patlatabileceği bir bomba olmalıydı! Ama neden otel değiştirmişti ve her yer olabilecekken Sheraton'daydı? Ronen lüks bir ortamda intihar etmek isteyecek tiplerden değildi... Olay tam burada gerçekleşecek olmalı!

"Ebu Halid buraya geliyor ve onu uzaktan kumandayla öldüreceksin." Ronen'in yüzündeki gülümseme silindi.

Gadi otelin girişini gören pencereye gitti ve perdeyi araladı. Bir dizi Mercedes yeraltı otoparkına doğru yol alıyorlardı.

"Gelmeye başladılar," dedi Gadi geri dönüp perdenin tekrar kapanmasına izin verirken. Elini uzattı, yüzü çok ciddiydi. "Bana uzaktan kumandayı ver."

Ronen gülümsemeye çalıştı. "Baş üstüne efendim. Ben de onun için buraya gelmiştim."

"Ronen, oyun oynamanın zamanı değil," dedi Gadi sert bir sesle.

"Gergin misin komutan? Belki de sıcak-soğuk oynamalıyız. Asma tavandan başla, belki oraya saklamışımdır?"

"Ronen!" diye bağırdı Gadi sabırsızlıkla.

"Hayır mı? Peki. Öyleyse bana karşılığında ne vereceksin?" dedi çocuksu bir gülümsemeyle.

"Ronen!" dedi Gadi uyarır bir tonda.

"Mizah anlayışını tamamen kaybetmişsin. Belki bana işkence etmek istersin? Ne de olsa bu bana uzaktan kumandanın nerede olduğunu söyletmenin tek yolu."

Gadi tekrar pencereye gitti ve aşağı baktı. Tam da başka bir Mercedes'in kuyruğu yeraltı garajına doğru gözden kayboluyordu. Yavaşça arkasına döndü, viski bardağını aldı ve bir dikişte bitirdi. Tek kelime etmeden bardağı Ronen'e doğru uzattı. Ronen gülümseyerek bardağı aldı.

Gadi bardağı Ronen'e uzatmadan kararını vermişti: Ronen uzaktan kumandayı kendi iradesiyle vermeyi reddediyordu ve onun için kavga etmeleri birinin yanlışlıkla düğmeye basmasına ve arabayı boşken ya da doluyken havaya uçurmasına neden olabilirdi. Uzaktan kumandayı bulmak istiyorsa Ronen'i devreden çıkarması gerekiyordu. Kumanda hiç şüphesiz odanın içinde saklıydı ve arama işini fazla ses çıkarmadan yapması gerekiyordu.

Ronen minibarın kapağını açmak üzereyken Gadi hızla birkaç adım atıp aralarındaki mesafeyi kapattı. Sağ elini Ronen'in sol omzunun üzerine kaldırdı ve doğrudan boynuna bir shoto darbesi indirdi. Darbenin şiddetini de planlamayı başarmıştı, eğer tam güçle indirilse boynu ya da omuru kırarak öldürebilir, fakat biraz tereddütlü indirilirse sadece yoğun bir acı verebilirdi. Ronen'in sadece yarım saat kadar yerde kalmasını ve sonra sağlıklı bir şekilde ayaklanmasını istediğinden, darbenin şiddeti ve yeri kesinlikle kusursuz olmalıydı.

Ronen'in kafası sallandı, dizleri boşaldı ve kalın halının üzerine yığıldı. Gadi'nin bardağı elinden yere düştü.

Gadi hemen üzerine eğildi, gözkapaklarını kaldırıp nabzını kontrol etti. Bayılmıştı. Gadi gevşek bedenini kaldırıp onu yatağa yatırdı. Ronen'in valizinin yanında duran spor ayakkabılarından bağları çıkarıp birini Ronen'in ellerini birbirine ve sonra yatağın başucuna bağlamak için, diğerini de ayaklarını yatağın ayakucuna bağlamak için kullandı. Parmağını ayakkabı bağıyla Ronen'in el ve ayak bilekleri arasına sokarak çok sıkı bağlamadığından, kan dolaşımını engellemediğinden

emin oldu. Bu mesafe uyanınca Ronen'in iplerden kurtulmasını mümkün kılacaktı ama kan dolaşımını kesmekten iyiydi.

Şimdi Gadi uzaktan kumandayı aramaya başlamıştı. Onu bulursa Ronen'in planını gerçekleştirmesini önleyecek ve bu ona – hatta belki de Genel Merkez'in izniyle– patlayıcıyı Ebu Halid'in arabasından söküp almak ya da almamak ve bunu yapacaksa ne zaman yapacağı konusunda düşünecek zaman verecekti. Gadi biliyordu ki uzaktan kumanda elinde olmadığı sürece Ronen bir anda herkesi çok büyük bir belaya sürükleyebilirdi.

Gadi Ronen'in paltosunun ve pantolonunun ceplerine baktı. Sonra valizini yatağın üstüne boşalttı ama kumanda orada değildi. Valizin gizli bölmesi olup olmadığına baktı ama bulamadı. Dolapta bulduğu elbiseleri, çorapları, iç çamaşırlarını silkeledi ama hiçbir şey yoktu. Odada bulduğu el çantasını ters yüz etti, birkaç boş kutu içinden düştü. Gadi durdu ve derin bir nefes aldı. Parçaları sakladığı yer burasıydı. Demek gerçekten bir patlayıcı vardı, bu sadece çılgın bir tahmin değildi. Bu adam cesurdu ve aptal değildi. Çılgın ama profesyoneldi. Gadi üzerinde korkunç bir baskının oluşmaya başladığını hissetti. Ronen'i biraz kaydırıp yatağı kaldırdı. Hiçbir şey yoktu. Bir sandalyenin üzerine çıkıp asma tavanın bir parçasını kaldırıp içine baktı. Onu orada bulmak hemen hemen imkânsızdı. Masaların çekmeceleri boştu ve koltuk minderlerinin altında hiçbir şey yoktu, duvardaki resimlerin de öyle.

Lanet olasıca şey nerede olabilirdi? Gadi Ronen'i kontrol etti. Hâlâ baygın durumdaydı ama çok uzun sürmezdi. Ve Ronen'i böyle bağlı ne kadar tutabilirdi ki? Bu şartlar altında en iyi seçenek toplantı bitene ve katılımcılar dağılana kadar onu bağlı bırakmaktı. O anki tehlike geçmiş olacak ve sonra ne yapacağına karar verecekti. Ama Ronen'in uyandığında nasıl tepki vereceğini öngörmek imkânsızdı, vahşileşebilir, bağırabilirdi. Gadi onu tekrar bayıltamazdı, göreceği zarar çok büyük olurdu.

Ronen etkisiz haldeyken patlayıcının sökülmesi gittikçe daha gerekli hale geliyordu. Gadi'nin üzerine bir umutsuzluk çöktü,

bir koltuğa oturdu. Planlarında gerçekten bu yoktu: Ronen'e yetişip onunla açıkça konuşmak, tartışmak, hatta kavga etmek bir şeydi, korkunç zaman sınırlamaları içinde Ebu Halid'in arabasını bulup gizlice altına girmek ve patlayıcıyı parçalarına ayırmak başka bir şey. Bu, tam bir delilikti. Her yerin koruma ve şoför dolu olduğuna şüphe yoktu. Ve Ronen bu arada uyanabilir ve Gadi arabanın altındayken bombayı patlatabilirdi. Bunların hepsi çok iç karartıcıydı ama bu korkunç felaketin gerçekten önüne geçmek istiyorsa başka ne seçeneği vardı ki?

Gadi ağır ağır ayağa kalktı. Ronen'in el çantasında bir tornavida gördüğünü hatırlıyordu; onu bulup cebine attı. Ronen'in aletleri arasında ne bir fener ne de bir yan keski vardı. Karanlıkta patlayıcıyı sökmeyi nasıl başaracaktı? Hâlâ baygın olan Ronen'e baktı. Başka şansı yoktu. Bu işi önündeki beş-on dakika içinde yapıp bitirmek zorundaydı. Eğer bombayı etkisiz hale getirmeyi ya da arabadan sökmeyi başaramazsa en azından anten kablosunu kesebilirdi.

Gadi kapıya gitti, "Rahatsız Etmeyin" kartını kapının dışına astı, kilidin düğmesine bastı ve kapıyı arkasından kapadı.

***

Yurtdışındaki istihbarat teşkilatlarıyla iletişimden sorumlu Dışilişkiler Birimi'nin başı Aloni, biriminin üç müdürüyle başkanın odasının bitişiğindeki küçük toplantı salonuna girdi. Doron ve birimin psikoloğu Benny halihazırda Beaufort'un karşısına, Avigur da yanına oturmuştu. Beaufort Doron'un hazırladığı operasyon emri teklif taslağını okuyordu, kafasını kaldırmadı. Aloni gözle görülür şekilde kasvetli bir hava içindeydi. Elini içtenlikle Doron ve Benny'ye uzattı, kendine bir yer seçti, yardımcıları da yanına oturdu.

Önceki gece Beaufort Aloni'ye durumu bildirmiş ve ondan Ebu Halid'in evinin ve ofisinin oradan geçerek Ronen'i bulup yakalamalarını ya da en azından ona bir mesaj iletmelerini

isteyebilecekleri yabancı -mümkünse Beyrut'ta özellikle güçlü olan Batı Avrupalı- bir istihbarat teşkilatı olup olmadığına bakmasını istemişti. Sonra ona Gadi'nin orada olduğu haberini iletmişti ve şimdi konuyla ilgili Aloni'nin müdürlerinin fikrini duymak istiyordu.

İlk olarak CIA ile ilişkilerden sorumlu müdür konuştu ve doğrudan hiçbir Amerikan elçilik aracının Şii mahallelerinin yakınına gitmeyeceğini ve Beyrut'taki Amerikan istihbaratının kapasitesinin elektronik gözetlemeden ibaret olduğunu söyledi. Onun Batı Avrupa'dan sorumlu meslektaşı Şii bölgelerinde devriye gezebilecek birçok istihbarat servisi olduğunu ama ondan fazlasını yapmayacaklarını söyledi. "Onları başka Arap ülkelerindeki birleşik operasyonlarda gözlemlemiştik. Güzel söz söylemesini biliyorlar ve tabii ki diplomatik araçlar içinde dolaşıp elçiliklerinden telefon dinleyebilirler ama operasyon ekipleri, özellikle de Ronen'i kaçırabilecek tipte bir operasyon ekipleri yok." Beyrut'ta başıboş dolaşan iki İsrailli ajan hakkındaki bilginin elçiliklerden sızabileceğinden endişe ettiğini de ifade etti. Bu servislerin masa altından Hizbullah ve Suriye ile ne tip ilişkiler geliştirdiklerini biliyordu.

Tesadüfen İsrail'de bulunan ve toplantıya katılması istenen Mossad'ın Almanya temsilcisi, Alman gizli servislerinin Beyrut'ta adam kaçırma gibi düşmanca bir operasyonu yürütecek donanıma sahip olmadıklarını söyledi. "Daha da kötüsü," diye ekledi, "böyle bir isteği muhakkak kendilerinin Hizbullah'la dostça görüşme önerilerine meşruiyet katmak için istismar edeceklerdir, aynı kayıp askerlerimiz ve özellikle Ron Arad'ın izini sürmek için yardım istediğimizde İranlılara karşı yaptıkları gibi. Buna meşruiyet kazandırmanın anlamı yok."

Oradaki herkes bunu Ortadoğu'yu yeniden alevlenen büyük bir yangından kurtaracak bir önlem olarak yansıtacak olsalar bile hiçbir Doğu Avrupa teşkilatına güvenmenin mümkün olmadığını düşünüyordu.

Batılı meslektaşlarından Gadi ve Ronen'in bir sığınağa

ihtiyacı olması ya da Gadi'nin Ronen'in hakkından gelmesi durumunda onlara elçiliklerinin kapılarını açmalarını istemeleri ihtimalini tartıştılar. Gerçekten de Doron'un Helena ile yaptığı görüşme ikisinin iletişim kurduğunu ortaya çıkarmıştı ama bunun nasıl bir iletişim olduğunu bilmiyorlardı. Çeşitli seçenekleri kısaca analiz ettikten sonra Aloni şöyle itiraz etti: "Eğer Gadi ve Ronen Lübnanlılar onları takip ederken bir elçiliğe ulaşırlarsa hiçbir delegasyon, söz vermiş olsalar bile onlara kapılarını açmaz. Ve eğer yabancı bir elçilik onları binalarına alırsa ve Lübnanlılar bunu bir soruşturma sürecinde bulurlarsa sonuç İsrail'in arada sıkışıp kaldığı siyasi bir kriz olur. Hizbullah'ın elçilik çevresini büyük bir kuşatma tertipleyip 'Siyonist ajanlar'ın kendilerine verilmesini istediği sahneyi gözümde canlandırabiliyorum. Eğer kendimizi *böyle* bir pozisyonda bulursak Tanrı bizim –ve o yabancı delegasyonun– yardımcısı olsun."

Doron her halükârda, bir delegasyon kabul etse bile, Ronen ve Gadi'ye belli bir elçiliğe sığınabileceklerini söyleme fırsatlarının olmayacağını belirtti. Sonunda bilginin sızma tehlikesi bu seçeneği ortadan kaldırdı.

Aloni'nin ortaya koyduğu sonuç, Beyrut'ta görev yapan hiçbir yabancı istihbarat servisinin yardım edebilecek kapasitesinin olmadığıydı. Bir diğer deyişle, biriminin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Lübnan'da bir güvenlik ağı, yumuşak düşüş ihtimalleri yoktu; her başarısızlık bir felaketle sonuçlanacaktı.

Beaufort Aloni'nin takımına teşekkür etti ve onları gönderip Aloni'nin kalmasını istedi. Daha onlar çıkmadan Beaufort taslak halindeki operasyon emrini yine eline alıp dikkatle okumaya başladı.

***

Doron'un yüzü gizemliydi. Başkan'ın bürosundaki bu toplantı onda melankolik bir *déjà vu* hissi uyandırmıştı: Üzerinde şimdiden başarısızlık bayrağı dalgalanan, Beyrut'un Şii

mahallesinde yarım yamalak bir savaş prosedürü kullanarak sahneye konacak bir operasyon planı.

Doron Beaufort'un kendisini teslim etmekle görevlendirdiği ve kendi talimatnamesine göre Planlama Müdürü'ne hazırlattığı operasyon emrinin sonuçlarını çok iyi biliyordu. Beyrut'ta daha önce Doron'un kendisinin de görev aldığı ve bazılarını yönettiği İsrail operasyonları olmuştu, dolayısıyla başarılı olan bütün o operasyonların ortak paydasının titiz planlama, çok detaylı bir istihbarat çalışması ve taviz verilmeyen hazırlıklar olduğu açıktı. Başarı, tek tek her birine gerekli özen gösterilmiş olan küçük detaylara bağlıydı.

Benzer şekilde, oradaki başarısızlıklar da telaş yüzündendi. Bütün başarısız operasyonların –sayısı çok azdı ama başarısızlıklar yankılanmaya eğilimli olurdu– ortak paydası, çatışma prosedürünün her bölümünden kısmak zorunda kaldıkları sıkıştırılmış zaman çizelgesiydi. Bunun da Mossad geleneğinin bir parçası olduğu doğruydu; yetmişlerde ve seksenlerde, o henüz ekibin genç bir üyesiyken bir Arap ülkesinden gelen bir teröristin hemen arkasından Kıbrıs, Atina ya da Roma'ya inerlerdi, istihbarat bilgilendirmelerini havalimanında aldıkları, temel planlamaları hedef Filistinlilerin gittiği kafelerde yaptıkları olmuştu. O zamanlar ekibin gücü, gizli ilişkiler, gece kulüpleri, camiler, genelevler ve teröristlerin kısa ziyaretleri boyunca sık sık gittiği buluşma yerlerine iyice aşina olmalarını sağlayan gelişmiş keşif çalışmasındaydı.

En kötü hatalar, bu sürüp giden operasyon metodu –ekibin hedefin yerini belirlemekte, saldırısını sahadaki komutanın takdirine göre yapmakta özgür olduğu– güvenliğin sıkı olduğu, ekibin çok iyi bilmediği yerlerde uygulandığında yapılırdı. Beyrut'ta ya da Amman'da akışına bırakılan bir operasyon yapamazdınız. Bu şehirlerde operasyon en küçük detayına kadar hesaplanmalı ve ancak çok geniş bir istihbarat çalışması ve titiz hazırlıklar yapıldıktan sonra gerçekleştirilmeliydi.

Doron, yabancı pasaportu olduğu keşfedilince ordu

karargâhına çağırılmıştı. Kısa bir eğitim kursundan sonra kendini Avrupa'nın dört bir yanında terörist kovalarken bulmuştu. Operasyonlarının ve başarılarının sayısı yüzlerceydi. İronik olarak, ekibe ve sonra da bütün birime özel planlama yöntemlerini sunan, işe doğaçlama operasyon günlerinde başlamış olan Doron'du. Şimdi Mossad Başkanı'na korkunç bir doğaçlama, çok aşina olunmayan bir bölgede saldırgan, kaba hareketler içeren bir görev için hazırlanmış operasyon emrinin taslağını sunmuş olması da aynı derecede ironikti: fazla dikkat çekmeden gerçekleştirilmesi neredeyse imkânsız ve zayiat olmadan başarıya ulaşma ihtimali çok düşük olan bir operasyon.

Sonunda planını teslim etti çünkü Beaufort'un Başbakan'a bu karışıklık için bir çözüm –herhangi bir çözüm– sunmak zorunda olma sıkıntısını hissediyor ve bu karışıklığı kendisinin iki çalışanı yarattığı için kendini suçluyordu. Doron ikisini de yabancılaştırdığının gayet farkındaydı, ikisinin de kendisiyle ilgili bir sürü, en azından gerçek niyetlerini kendisinden saklayacak kadar şikâyetleri ve öfkeleri vardı. Sadece ona uygun bir iş bulmakta başarısız olduğu, düşüşünü yumuşatmak için çok az şey yaptığı Ronen'in değil, aynı zamanda Doron'un kendisini pozisyonundan alma girişimlerinin farkında olan Gadi'nin de. Bu artık ona güvenmediğinden değil –Doron Gadi'nin herhangi bir görevde herkesten daha iyi performans göstereceğini biliyordu– komisyon tarafından aklandığından beri ortalıkta suçu yüzünden okunur gibi dolaşmasındandı. Gadi'nin yanında Doron'un kendini temize çıkarma suçu, kabul etmeyi reddettiği suç öne çıkıyordu. Ana Operasyon ekibinin başındaki kişinin, kendini Doron'un dengi gibi gören ve bağımsızlığıyla çok fazla kibirlenen biri değil de görevini kendisine borçlu biri olsa kendini çok daha iyi hissederdi.

Beaufort'a verdiği evrakta Doron riskleri vurgulamıştı: Hedefin ofisinde ya da evinde korumalarla çatışma, ateş altında takip, olası deniz ya da hava yoluyla kurtarma gereksinimi. Mossad Başkanı'nın bunu Başbakan'a bu halde sunması gerekecekti.

Ne var ki bu tip riskler işin içindeyken bir operasyona girişilmemesi gerektiğini biliyordu. Öyleyse nasıl, o parlak, temkinli siciline rağmen, bir kez daha aynı tuzağa düşmüştü? Neden Başkan'a, üzgünüm, size sunabileceğim uygun bir plan yok, diyememişti? Ve bir süredir anlamdan yoksun bir "sıfır hata" sloganına dönmeye çalışmıyorlar mıydı? Birimin geleneğinde "bir planım yok" ya da "yapamam" demek olmadığı için mi? Doron bir an için kendine yabancılaştı. Bu kendisi –değerlendirmeleri her zaman yerinde olan makul, sakin mizaçlı adam– değildi.

Daha sonra Mossad Başkanı'yla baş başa oturacak ve ona bunu söyleyecekti. Ne de olsa operasyon emrinde yazılı olan şeyler Beaufort için tamamen teorikti. Ayrıntıların farkında değildi; ekibin gerçekten kendilerini Lübnanlı olarak yutturmayı becerip beceremeyeceklerini bilemezdi ya da ateş altında oradan kaçmanın ne kadar korkunç olabileceğini. Bunların hepsini ona anlatması gerekiyordu. Sonra.

Beaufort elindeki beş sayfayı incelemeyi bitirdi, tek kelime etmeden masanın üzerine bıraktı, gözlüğünü çıkardı, arkasına yaslandı ve bir araya gelen adamlara baktı.

"Şu senin planının çok tartışılması gerekiyor," dedi Doron'a bakarak. Yüzünden aklmdan geçenler anlaşılmıyordu. "Senin adamlarının iktidarsızlığının da öyle," diye ekledi Aloni'ye dönerek. "Ama önce, hiç kimseyi göndermezsek bizi bekleyen nedir onu daha iyi anlamak için biraz Gadi ve Ronen hakkında konuşmak istiyorum. Bu yüzden birim psikoloğunun bize katılmasını istedim."

Benny boğazını temizledi. Başkan ona baktı ve konuşmaya devam etti: "İkisinin de ne yapmak istediğini bildiğimizi varsayarak öngörülen sonuçlara ilişkin görüşlerini öğrenmek istiyorum. Önerilerimizi Başbakan'a bu gece sunmak zorundayım."

Onun gözünde kabul edilmez olan bütün o planları kendisine sunmalarına izin vermeye ve sonra onları Başbakan'a da

sunmaya mecbur kalmaya niyeti yoktu. "İzin verin size belli başlı seçenekleri açıklayayım," dedi, "ilki, Gadi'nin işi yapmasına izin vermek. İkincisi, hemen hemen senin bana verdiğin plan doğrultusunda Doron, muhtemelen Mistaravim ekibini Gadi'nin yardımına göndermek. Üçüncüsü Gadi'yi eve geri getirmeye çalışıp Ronen'i kendi haline bırakmak. Ona ne olursa olur; herhangi bir sorumluluk üstlenmeyiz. Belki farkında değilsiniz ama Ronen yetki verilmeden kendi isteğiyle Lübnan'a seyahat etmiş bağımsız bir İsrail Devleti vatandaşı. İsrail Devleti ya da Mossad tarafından görevlendirilmiş değil. Burada onu kurtarma ihtimalini tartışmak üzere toplanmış olmamız adil muamelenin ötesinde. Yasal olarak ona karşı hiçbir yükümlülüğümüz yok. Ahlaki olarak olup olmadığı tartışmaya açık. Sadece onu harekete geçiren sebepleri tahmin edebiliriz ve akıl sağlığının sallantıda olduğuna inanmamız için nedenimiz var. Bunların hepsini göz ardı edemeyeceğimiz üçüncü seçenekle alakalı olarak dile getiriyorum. Ama hadi birinciyle başlayalım. Doron."

"Hem Gadi hem de Ronen Beyrut'u oldukça iyi biliyor," diye başladı Doron her zaman olduğu gibi doğrudan konuya girerek, "bu, Ronen Ebu Halid'in yerini tespit etmekte hiç zorlanmayacak demektir. Ve görünen o ki Gadi de Ronen'i bulmayı başardı. Ama bunun ne demek olduğunu tam olarak bilemiyorum. Tahminime göre buluştukları yer Ebu Halid'in tehlikeli bir bölgede bulunan evi değil, büyük ihtimalle ana bir cadde üzerinde olan ofisi civarında."

"Sonuçlar derken kastettiğim bu değildi," dedi Başkan sözünü keserek. "Ve sana daha önce de söylediğim gibi, şu iletişimsizlik problemini çözmen gerekiyor. Gadi ile doğrudan iletişim kuramıyor olmamız ve karanlıkta yolumuzu bulmaya çalışmaya zorlanmamız kabul edilemez."

Doron kızardı ve iyi bir cevabı olmadığı için işittiği azarı görmezden geldi. Doğrudan Beaufort'un çizdiği hatların ana noktası üzerinde devam etti: "Eğer Ronen patlayıcıyı yerleştirecek

olursa Gadi'nin onu patlatmaktan alıkoyma şansı çok düşük."

"Bir şey söylemek istiyorum," dedi Benny bu sözleri takip eden utanç verici sessizliği bozarak.

"Lütfen," dedi Beaufort, eliyle işaret ederek.

"Buluşmalarının nasıl sonuçlanacağı sorusu sadece operasyonel bir soru değil. İşin içinde korkunç karışık insan ilişkileri var."

Benny'nin söylediklerden hoşlanmayan Doron araya girdi: "Başkan'ın psikolojik profillerle ilgilendiğini sanmıyorum. Sonuca ulaşmak istiyor."

Doron'un bu ani saldırganlığına şaşıran Benny, onun küstahlığını görmezden gelmeye çalışarak sadece soruyu cevapladı: "Sonuç şu: Ronen bu işi bitirecek kadar çıldırmış durumda ve onu önleyebilecek insan Gadi olmayabilir. Sorun Gadi'nin Ronen'e kıyasla operasyonel kabiliyetleri değil, daha çok Gadi'nin Ronen'in gözünde onu terk edip ortada bırakmış olan teşkilatın bir temsilcisi olması." Benny Başkan'ın yüzündeki sert ifadeyi görünce sözlerine devam etmek için acele etti: "Başarısızlığın sorumlusu olarak görülen ve aksini ispatlamaya çalışan Ronen'in karşısındaki Gadi ise başarılı bulunan kişi. Ve sonuçta Naamah için rekabet her zaman arka planda olacak. Ronen hatasını anlasa da Gadi'yi orada gördüğü anda sırf sayı yapmak uğruna suikastı gerçekleştirebilir."

"Bu epey büyük bir sonuç oldu," dedi Doron azımsanmayacak bir güvensizlik taşıyan bir gülümsemeyle. Ama Benny istifini bozmadan devam etti:

"Gadi içinse, bilinçaltında Ronen'in bu çılgınlığı sonuna kadar götürmesini *istemesi* gibi bir olasılığı göz ardı edemem, aynı Gadi'nin –yine bilinçaltında– durumu eşitlemek için Ronen'in kendisini yenmesine izin verebileceği olasılığını göz ardı edemeyeceğim gibi. Durumun karışıklığı şu ki ben olsam ikisinin irtibat kurmuş olması gibi basit bir şeye çok önem vermezdim."

Benny içten içe, amacı bütün birim ajanları, Mistaravim,

istihbarat memurları, teknokratlar ve tabii geri kalan tüm Mossad çalışanlarının çözemediği Gordion Düğümü'ne kılıç savurmak olan Gadi'nin inatçı deliliğine hayran olmadan edemiyordu. Yine de teşkilatın kendilerine bir şey borçlu olduğuna inanan bu iki adamın gizlice birlik olabileceğini hissediyordu.

"Bu iş başladığından beri eşleriyle konuşuyorum," dedi sözlerini güvenilir kılmak ister gibi. "İkisinin de söyleyecekleri çok şey vardı, dinleyecek olsanız," dedi doğrudan Başkan'a, "durumun karışıklığını anlayabilirsiniz. Sırası gelmişken Gadi'nin de Mossad'la ilgili şikâyetleri var, kuyusunun kazıldığını düşünüyor ve ikisinin arasında gizli bir anlaşmaya yol açabilecek bir durum olamazmış gibi yapamam."

Şimdi Benny Başkan'ın gözlerinde de hoşnutsuzluğu görebiliyordu. Beaufort soruşturma komisyonunun kendisini iki dulla boy ölçüşmek zorunda bırakabileceğini şimdiden hissedebiliyordu.

"Bana yarın bir 'Kadınlar Günü' ayarlayın, neler hissettiklerini duyalım, bakalım biz onlara nasıl yardımcı olabiliriz ve onlar bize nasıl yardımcı olabilir," dedi Başkan Avigur'a. "Basit bir soru sordum," dedi kendisine bakan adama dönerek, "ve sizi buraya bana nutuk çekesiniz diye çağırmadım. Söylediklerinden anladığım," dedi Psikoloğa, "Gadi seçeneği yeterince iyi değil. Psikolojik açıdan konuşursak sonuçlardan emin olamayız. Senin söylediklerinden de operasyonel olarak aynı şeyi anlıyorum Doron." İki adam da başlarıyla onayladı.

"Yani gerçekçi olursak," dedi Başkan, "iki seçeneğimiz kaldı: Mistaravim ekibi ya da Ronen'i kendi haline bırakmak." Gitmek üzere zorla ayağa kalkan Benny'ye teşekkür etti. Daha söyleyeceği çok şey vardı.

Sarah, Benny'nin ayrılışını fırsat bilerek küçük bir servis arabasıyla içeri girdi. Başkan için soda ve sade kahve, Doron, Aloni ve Avigur için makineden cappuccino vardı. Başkan

kahvesinden içti ve bedeninin uyuşukluktan sıyrıldığını hissetti. İki birim şefinin sunacağı şeyi biliyordu: bir taraf savaş, diğer taraf feragat.

Doron'un Başkan'a verdiği taslakta "Beyrut sokaklarında çatışma" ... "yaralı" ... "kurtarma için askeri müdahale" gibi ifadeler vardı: kısacası, gerçek bir facia. Yaşlı hilekâr Aloni, baştan teslim olduğunu, yardımcı olamayacağını ve sanki esas umurunda olan onlardan puan kazanmakmış gibi aslında servislerden yardım istemek istemediğini kendisi söylemek zorunda kalmasın diye bölüm müdürlerinden oluşan ekibini getirmişti. Beaufort'un kendisi Lübnan'da aktifken Falanjistlerin faaliyetini gizlice yönetmenin yanı sıra Falanjistlerin tavırlarını değiştirmesi ihtimaline karşı Beyrut'taki birçok yabancı istihbarat servisinin yerel sorumlularıyla kuvvetli bağlar kurmuştu. Aloni ise bölgeyi ihmal etmişti.

Mossad'da otuz beş yıl Beaufort'a yükselen yıldızlara, gelecek vaat eden delikanlılara güvenmemeyi öğretmişti. Aloni artık genç olduğundan değil ama kendisi Dışilişkiler Birimi'ni bıraktığında Aloni'den on yaş büyüktü. On yıl daha çok bağlantı, kişisel ilişki, birleşik operasyon ve onu diğer ajansların şeflerine bağlayan daha çok sır demekti. O ve İtalyan gizli servisinin dışilişkiler sorumlusu karşılıklı ziyaretlerde beraber yemek yaptıkları zaman, hazırladıkları sadece makarna değil aynı zamanda hiçbir zaman resmi onay alınamayacak olan gizli faaliyetleri mümkün kılan bir ilişkiydi. Şimdi bu ilişkileri iyi bir şekilde kullanmanın tam zamanıydı. Ama bugünün yıldızları tepeye tırmanırken geçtikleri makamlarda ancak bir ya da iki yıl kaldıkları için bu tip ilişkileri kuracak fırsat olmuyordu.

Doron ve ekibine gelince; Başkan'ın onlar hakkında daha da büyük kuşkuları vardı. James Bond çağının geçtiğini, hiçbir Avrupalı ulusun sokaklarında Filistinli teröristleri öldürerek dolaşan Mossad ajanlarına hazır olmadığını halen anlamamışlardı. Neredeyse bütün dünya ülkeleri Filistinlilerle bir anlaşmaya

varmışlardı ve Ortadoğulu bir "kabile savaşı"nın savaş meydanı olmaya gönüllü değillerdi. Dünya çapında çeşitli gizli servis teşkilatlarının başkanlarını iyi tanıyordu: Gösterişli, iyi eğitimli analistlerdi, istihbarat toplama ve analiz yapma konusunda çok kabiliyetli ama herhangi bir macera hissinden uzaktılar. Hepsi de sadece barış ve sükûnet istiyordu. Hepsi de büyük ve güçlü ülke İsrail'in mazlum bir halkla uğraştığını düşünen bir nesle mensuptu. Bugünkü durumun ortaya çıkmasına neden olan şartları sadece teoride biliyorlardı: Soykırım, Arap komşuların süregiden saldırıları ve Filistinlilerin İsrail'in var olma hakkını kabul etmekte gösterdiği gönülsüzlüğe karşı bağımsızlık mücadelesini. Değerlendirmeleri geneldi; İsrail, Arap ülkeleri ve İslam dünyasının karşısında devede kulaktı. İslami terör onları vurduğunda ve onlar da karşılık vermeye karar verdiklerinde bile İsrail'in yardımını istemiyorlardı ve kendi bölgelerinde İsrail maçoluğuna kesinlikle tahammül göstermiyorlardı. Ama bunlar Doron'un, onun seleflerinin ve adamlarının anlamaktan uzak olduğu şeylerdi.

Sokaktaki adamın, medyanın ve ülkenin liderlerinin son birkaç senede çeşitli başarısızlıklara gösterdiği tepkiler ona operasyonlardakilerin özümseyemediği başka bir şey daha öğretmişti: İsrail halkının başarısızlığa tahammülü yoktu. Şartları, planı, uygulamada meydana gelen sapmaları incelerlerdi; cadı avında altına bakılmamış taş kalmazdı. Her muhabir zarar verici bilgiler ortaya çıkarmakta, her yorumcu alaycı yorumlar yapmakta bir diğeriyle yarışır, her politikacı meslektaşlarından daha masum olduğunu öne sürer, her askeri yetkili kendi silah arkadaşlarından daha hızlı olaylara ilişkin bilgisini ve ilgisini inkâr ederdi. İsrail halkına Beyrut'ta bir sene önce başarısız olan görevi haklı gösterecek nedenler sunmaları mümkün olmuş olsa da halka bu *sefer* ne mazeret sunabilirlerdi?

Beaufort önünde oturan iki sessiz birim şefini izledi, biri mavi gözlerini önüne indirmişti, diğeri karanlık, kışkırtma

iması taşıyor gibi görünen zeki bir ifadeyle kendisinin umursamaz suratını ilgiyle inceliyordu. Kurtuluş bu ikisinden mi gelecekti?

Beaufort'un karşısında oturan iki generalinin ona hiç iyi haber getirememiş olmasının yarattığı hayal kırıklığı, bir farkındalıkla birleşti: Bu durumu başına kendisi sarmıştı. Ronen'in çeşitli pozisyonlara atanması için Gadi'nin ilettiği talepler masasına gelmiş, o ise derhal reddetmişti. Dahası, Gadi'nin Mossad'daki görev süresinin bitirilmesi için Doron'un yaptığı girişimleri desteklemiş, Gadi'nin yardımcısı Izzy ile yakın gelecekte ekibin komutasını almasıyla ilgili bir anlaşma yapmasına, personel müdürüne Gadi'ye uygun bir pozisyon önermemesi talimatını vermesine izin vermişti.

Gadi'nin başarılarının uzun bir liste oluşturduğunu, teşkilatın ona çok şey borçlu olduğunu ve Genel Merkez'de ona uygun birkaç pozisyon bulunduğunu biliyordu. Ama başarısızlığın dokunduğu herkesin Mossad'dan uzaklaştırılması anlayışını, şimdi fark ediyordu ki çok kolay benimsemişti. Dahası, böyle bir duruşun olumlu bir mesaj, başarısızlığın tolere edilmediği mesajı vereceğine kendini çok çabuk ikna etmişti. Bir süredir Mossad'da kendisinin işe alım ve işten çıkarma politikalarının her türlü insani değerlendirmeden yoksun olduğu söylentileri dolaşıyordu. Ama her hatanın kritik olduğu böyle bir teşkilatı yönetmenin etkili yöntemi de bu değil miydi?

Beaufort Başbakan'a sakin sakin Beyrut fiyaskosuyla ilgisi olan herkesi kovduğunu söylediğini hayal ettiğini inkâr edemezdi; bunu gazetelerde "Mossad Personeli İçinde Bahar Temizliği" başlığıyla verilen övgü dolu haberler takip edecekti. Şimdi ise aksine "Mossad Kontrolden Çıkıyor" başlıklı bir makale olacaktı ve Başbakan'a nasıl olup da kovulan bir ajanın teşkilatın hiç haberi olmadan burnunun ucunda delirdiğini ve yüksek kademe bir komutanın yetki verilmeden arkasından gittiğini açıklamak zorunda kalacaktı. Tüm bunlar yetmez-

miş gibi kendi gözünde seçenek bile olmayan iki sefil seçenek sunmak zorunda kalacaktı. Bunu daha onlarla tartışmak üzere masaya oturmadan önce bile biliyordu.

***

Otoparka inmeye karar verdiği yangın merdiveninin en altında Gadi, orada ne yaptığına ilişkin mantıklı bir açıklaması olmadığını fark etti. Sheraton'daki park problemlerini biliyordu ve otel görevlisinin arabasını onun yerine park etmek için –özellikle de Avrupalı gibi göründüğü için– ısrar edeceğini bildiğinden arabasını otelinde bırakıp Sheraton'a taksiyle gelmişti. Şimdi otelin yeraltı otoparkında zaman geçirmesi gerekecek ve oradan muhtemelen çok kirlenmiş olarak çıkacaktı. Bunu fark edince dudaklarını ısırdı; eğer bunu birkaç dakika önce düşünmüş olsaydı Ronen'in paltosunu alıp ona sarınırdı. Ama aptalca bir şekilde, hiç aklına gelmemişti. Lanet olsun! Nasıl olup da kendini bir başka planlanmamış operasyonun içine sokmuştu, hem de aynı hedef üzerine? Ama gerçekten başka ne şansı vardı?

Küçük ve duruma uygun biçimde karanlık olan koridor Gadi'yi merdivenlerden otoparkın girişine ulaştırdı. Gadi kendini duvara yaslayarak karartılmış alanı inceledi. Otoparkın uzak bir köşesinde yürüyen Gadi'nin dikkatini sıra sıra dizilmiş Mercedesler çekti. Daha dikkatli gözetleyince iki koruma görevlisi gördü, biri arabaların arasında dolaşıyor, diğeri sabit duruyordu. Bir ya da iki makam şoförünün de arabalarında uyuyor olması muhtemeldi. Gadi yere eğilip Mercedeslere doğru emekledi. Karanlıkta hepsi birbirine benziyordu, yanlarına kadar gidip plakalara bakarak Ebu Halid'in arabasını tespit etmesi gerekecekti.

Mercedes sırasının birkaç metre ötesindeki bir aracın arkasında çömeldi. Onlara ulaşmak için devriye gezen koruma geçtikten sonra sıranın sonuna ulaşıp geri dönene kadar sadece

birkaç saniyesi vardı. Ronen'i dakikalar önce bıraktığı ve büyük bir patlama sesinin her an duyulabileceği düşünülürse tereddüt edecek zamanı yoktu. Mercedeslerinkine paralel sırada arabadan arabaya geçerek aralardan Ebu Halid'in plakasını bulmaya çalıştı. Karanlıkta zor oluyordu ama iki tanesi hariç tümüne bakmayı başardı. Korumanın geçmesini bekledi ve sonra hızla söz konusu iki arabaya doğru hızla süründü. Yakından Ebu Halid'in Mercedes'ini tespit edebildi ve altına girdi.

Patlayıcının genelde yerleştirildiği yerleri heyecanla araması bir sonuç vermedi. Ronen arabanın içine girip bombayı içeri mi yerleştirmişti? Mesela sürücü koltuğunun altına? Eğer az bir miktar patlayıcı kullanıyorsa bu mantıklı olurdu. Bu düşünce Gadi'nin içini korkuyla doldurdu. Eğer durum buysa iki korumayı yolundan çekmesi gerekiyordu – iki kişiydiler ve tabii ki silahları vardı. İmkânsız değildi ama daha fazla karışıklığa ihtiyacı yoktu. Arabanın altını elleriyle kontrol etmeye devam etti.

Gadi'nin parmakları ana aksın hemen üzerinde patlayıcıyı buldu.

***

Ronen gözlerini açtı ve yataktan kalkmaya çalıştı ama boynundaki şiddetli ağrı onu yatağa yapıştırdı. İçinde bulunduğu durum yavaş yavaş aydınlandı ve kavradığı şey zihnini uyandırdı: O piç beni bir kez daha aldattı. Bir nefret dalgası üzerinden geçti. Başını yataktan kaldırabildiği kadar kaldırdı ve etrafına baktı ama Gadi'yi göremedi.

"Çöz şunları seni orospu çocuğu!" diye seslendi odaya doğru kontrollü bir sesle ama cevap veren olmadı. Neredeydi? Yardım çağırmaya mı gitmişti? Belki de bu arada bazı ekip üyeleri gelmişti. Kollarını ve bacaklarını bütün gücüyle çekince sayvanlı karyola şiddetle sallandı; yatak sağlam olmaktan çok güzeldi, bu yüzden bir kez daha çektiğinde yatak başı öne doğru geldi. Şans eseri sayvan Ronen'in üzerine düşmedi. Oturdu ve ellerini

kucağına getirdi –hâlâ birbirlerine ve yatak başına bağlı durumdaydılar– ve dişleriyle düğümü çözmeye başladı. Hafifçe bağlanmış ayakkabı bağı işini kolaylaştırdı ve göz açıp kapayana dek ayağındaki bağları çözmeye başlamıştı. İplerden kurtulup yataktan atladı ama boynunda yine o korkunç acıyı hissetti. Oda etrafında dönüyordu, tekrar yatağa çöktü.

Yeniden odaklanmayı başardığında eşyalarının odaya saçılmış, dolap kapaklarının ve çekmecelerin açılmış olduğunu gördü. Gadi uzaktan kumandayı bulmayı başarmış mıydı? Kendini zorlukla kaldırdı, komodine gitti ve durdu: Bu çok kolay olmuştu. Yatak çok kolay dağılmıştı, elleri çok gevşek bağlanmıştı, aldığı darbe o kadar güçlü değildi. Oda bile çok bariz şekilde, Gadi'nin kesinlikle uzaktan kumandayı aradığını belli edecek şekilde dağıtılmıştı. Belki de Gadi şu anda onu bir köşeden kumandayı nereden çıkaracağını görmek için seyrediyordu? Gadi, o yaşlı kurnaz tilki, kesinlikle böyle bir şey yapabilirdi. Sonra da gülümseyecek ve dostça sırtına vuracaktı. Ronen etrafına baktı; iki noktada asma tavan yerine yerleştirilmemişti. Orada mıydı? Tuvalet masasının önünde duran yuvarlak ahşap sandalye tam birinin altına yerleştirilmişti. Ronen üzerine çıkıp kafasını tavana soktu. Gadi orada değildi. İkinci noktayı da kontrol edip odayı gözden geçirdi. Gadi'den eser yoktu.

Bir an için Ronen kendini tatmin olmuş hissetti: Görünüşe göre Büyük Gadi bu hamleyi düşünememişti; onun yerine ya yardım getirmeye gitmişti ya da arabanın altına girmiş patlayıcıyı etkisiz hale getirmeye çalışıyordu...

Patlayıcıyı etkisiz hale getirmek! Tam da şu anda arabanın altında benim operasyonumu sona erdiriyor olmak kesinlikle Gadi'ye, o pisliğe yakışır. Etrafta bütün o korumalar olsa da bunu yapabilecek yeteneğe sahip!

Ronen hızla komodine gitti, en alt çekmeceyi zorlukla çıkardı ve elini içeri soktu. Uzaktan kumanda orada arkada yapıştırılmış duruyordu. Birbiriyle çelişen düşünceler zihnine ve bedenine hücum etti: Demek Gadi onu bulamamıştı,

şanslıydı. Ne kadar da aptalım, elimi öyle dikkatsizce savururken yanlışlıkla aktive edebilirdim. Onu dikkatle dışarı çıkarmalıyım. Ya şimdiye kadar bombayı etkisiz hale getirmeyi başardıysa? Ya başaramadıysa ne yapmalıyım, koşup onu durdurmalı mı? Korumalara mı yakalatmalıyım? Ya da bombayı patlatmalı? Belki hemen şimdi buradan patlatabilirim. Ama ya Gadi şu anda oradaysa? Ya da hiç kimse, ne Ebu Halid ne başka bir Ebu orada değilse? Her düşünce Ronen'in her eğilip kalktığında hissettiği baş dönmesiyle birleştiğinde kendi sıcak ve soğuk dalgalarını ve şiddetlenen titremeleri beraberinde getirdi.

Önce durumu değerlendirip öyle karar verecekti. Ronen kıyafetlerinin üzerine saçıldığı yatağa giderek bir tişört giydi ve aceleyle kapıya gitti. Kapının kilidini açtı ve koridora göz attı. "Rahatsız Etmeyin" işareti kapı kolunun üzerindeydi. Bu şartlar altında bile Gadi Gadi'ydi. Ronen işareti yerine astı ve hızla asansöre gitti.

Asansör ikinci katla yeraltı otoparkı arasında gidip gidip geliyordu. Sonunda Ronen'e geldiğinde otopark düğmesine bastı ama asansör ikinci katta durdu. Kapılar açıldı. Bir otel güvenlik görevlisi, kamuflaj giysili ve silahlı bir Hizbullah'la beraber duruyordu. İkisi birden onu süzerken Ronen'in kalbi bir an neredeyse duracaktı. Görünüşü anlaşılan onları rahatlatmıştı, koridordan asansörlere doğru gelmekte olan bir grup Müslüman din adamını karşılamak üzere arkalarını döndüler. Ronen onların arkasından holün ucunda sarık, başörtüsü ve ordu beresinden bir deniz gördü. Herkes hareket halindeydi, anlaşılan konferans sona ermişti. Şimdi ne olacaktı? Aşağıya onlarla beraber mi inecekti?

Güvenlik görevlilerinin sırtları hâlâ ona dönüktü. Ronen hızla elini uzatıp KAPI KAPAMA düğmesine bastı. Kapı holdeki homurtuların üzerine kayarak kapanırken Ronen arkasını dönen iki adamın kızgın bakışlarını yakaladı. Asansör inişine devam etti.

***

Haramati'nin yatağının yanındaki telefon çaldı.

"Ben Milken." Bu tanıdık ses onu sarsıp uyandırmıştı. "Eline bir kâğıt ve kalem al."

Yatağının yanındaki komodinde tuttuğu kalem kâğıdı bulmak için lambayı yaktı. Uyuyan sevgilisi homurdandı, sonra tekrar uykuya daldı.

"Bograshov Sokağı'ndaki kafedeki piçi hatırlıyor musun?" Milken cevabını beklemedi. "İşte onunla ilgili bir şey buldum."

Beni gecenin bir yarısında bunu söylemek için mi uyandırdı? O zamandan beri birkaç hafta geçti, diye düşündü Haramati tatsız tatsız. "Onun kim olduğunu nereden biliyorsun?"

"O gün kafedeki garsona motosikletin plakasını yazdırmıştım. İsmine ve adresine bakıp veritabanıma girdim. Şimdi birden büyük bir şey yakaladım. Sana aşçı olan arkadaşımdan bahsetmiş miydim?"

Haramati hatırlayamadı.

"Teşkilatından birini batırmak istediğinde beni evine yemeğe çağıran bir adam. Epey üst kademede. Onu gazete için yurtdışında çalıştığım günlerden tanıyorum."

"Derin Gırtlak?"* diye şakalaştı Haramati.

"Onun gibi bir şey. Dinle: Şimdi onun evindeki bir yemekten geldim ve bir şeyler, çok ama çok hassas bir şeyler oluyor. Benim için birkaç detay öğrenmeni istiyorum. Bana her şeyi söylemedi. Yazmaya hazır mısın?"

Haramati hazır olduğunu mırıldandı.

"Ondan iki adres öğrendim ve biri tanıdık geldi. Kontrol ettim ve bingo! Bograshov'daki adam. Bu sana da şunu gösteriyor, suç cezasız kalmaz."

"Ne söylediğin hakkında en ufak bir fikrim yok," diye itiraf etti Haramati.

* Deep Throat: 1972 Amerikan yapımı porno film.

"Sabırlı ol, oğlum. İkinci adres Mossad'da önemli birinin adresi. Hikâye çok açık değil, ama Operasyon Birimi'nde bu ikisinin karıştığı bir çeşit isyan var gibi görünüyor. Bazı insanlar yetkileri olmaksızın operasyona gitmiş – bana ne operasyonu ya da nerede söylemedi ama şu anda olup bitiyor. Senin acil olarak bu iki adres üzerinde çalışmanı istiyorum. Kim, ne, ne zaman. Eşleri muhakkak ne olup bittiğini biliyordur, aşırı duyarlı olacaklardır. Dolayısıyla adımlarını dikkatli at. Bu sana söz verdiğim büyük fırsat olabilir."

Haramati adresleri yazdı.

"Sesinde o öldürme içgüdüsünü duyamıyorum," dedi Milken. "Bu sadece gazetecilik değil: Dünyanın seninle uğraşmaması gerektiğini, günün bir gün senin günün olacağını anlamasını sağlamaya başlamalısın."

"Yarın turları atar, konuya açıklık getirmek için seni ararım," dedi Haramati, Milken'in son sözlerini göz ardı ederek.

O zavallı pasaklının işi bitti, diye düşündü Haramati o gün kendisine açıkça tuzak kuran o adamı bekleyen şeyleri düşünerek acımaya yakın bir hisle. Bunu hak etmiş sayılırdı ama Milken maskara etmeden işin peşini bırakmayacaktı; sansür sınırları içerisinde tüm tanıdıklarının onu tanıyabileceği şekilde zekice ismini eğip bükecek ve onu kasabanın soytarısına dönüştürene kadar durmayacaktı.

***

Patlayıcı standart yönetmeliklerde belirtildiği şekilde monte edilmemiş, metal bantlar ve kalın koli bantlarıyla sıkıca bağlanmıştı. Gadi'nin elleri patlayıcının farklı bölümlerini –gövde, kablo, alıcı– karanlıkta körlemesine inceledi. Tornavidayla gövdedeki dört vidayı bulmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Elleriyle yokladı ama vida delikleri yoktu. Patlayıcının kapağı alışkın olduğundan farklıydı. Ronen orada ne yapmıştı?

Asansörün zili çaldı. Adımlar ve sesler geldi. Kutuyu açma-

nın yolu yoksa patlayıcıyı söküp nasıl etkisiz hale getirecekti? Hepsi tamamen doğaçlama yapılan, görünen o ki Ronen'in bir araya getirdiği bir şeydi. Hepsini tümden söküp çıkarması ve sonra başka bir yerde onunla uğraşması gerekecekti. Bir sonraki araba sırasında bir motor çalıştı ve farları Gadi'yi aydınlattı. Donakaldı. Araba gitti ve Gadi işine devam etti. Elleri terliyordu, metal telleri ve bantları buldu; düğüm yapılmış telleri döndürerek çözmeye başladı. Tellerin uçları parmaklarını kesiyordu.

Asansörün zili tekrar tekrar çaldı. Daha çok ses ve çalışan arabalar. Gadi telleri açmaya devam etti. Parmak uçlarından kanlar süzülüyordu ama patlayıcıya ve alıcıya sarılı en az üç ya da dört metal halka daha vardı. Zamanı tükeniyordu. Yakındaki bir arabanın kapısının açılıp kapandığını duydu, insanlar konuşup gülüyorlardı. Konferansın sona erdiğini ve insanların dağılmaya başladığını anladı. Parmaklarının acısı çok artınca tellerin olmadığı yerleri dolduran geniş bantları sökmeye başladı. En iyi ihtimalle birkaç dakikası vardı. Sağ ve solundaki arabalar hâlâ yerindeydi; eğer Ebu Halid ya da şoförü kendisini gafil avlarsa siper alabilmesi için en az birinin yerinde kalması gerekiyordu.

Yaptığı tam bir delilikti; buna benzer bir planı asla onaylamaz ve uygulamazdı. Birden operasyonun kendi sıcaklığı içinde ne kadar uca sürüklenebildiğini, kendini sırf şansa bağlı pozisyonlarda bulmamak için sınırlamalara ne kadar ihtiyacı olduğunu anladı. Bu üç arabanın sahibi aynı anda gelse ne olacaktı? Çoktan oradan çıkmış olması gerekirdi: Denemiş ve başarısız olmuştu, şimdi Ronen'e dönmeli ve uzaktan kumandayla ilgilenmeliydi. Ya Ronen uyandıysa ve elinde kumandayla penceresinin kenarında Mercedes'in dışarı çıkmasını bekliyorsa? Patlayıcıyı sökmek için tüm ihtiyacı olan iki dakikaydı. Belki de zamanı vardı. En azından patlayıcıyı alıcıya bağlayan kabloyu çıkarabilirdi. Birkaç saniye alacaktı ve Ronen daha fazla zarar veremeyecekti. Bu, kötünün iyisiydi. Bombayı bulduklarında ödenecek bedel büyüktü ama en azından patlamamış olacaktı.

Otomatik kapı kilidinin sesi tam olarak Gadi'nin kulaklarında çınladı. Bir çift ayakkabı aniden yakınında belirdi ve durdu. Uçları kendisine doğru bakıyordu. Gadi nefesini tuttu. Kahretsin, patlayıcının ve alıcının etrafında sadece bir metal bant ve birkaç bant halkası kalmıştı. Derin bir nefes alıp devam etti. Kapı açıldı. Arabanın diğer tarafında başka bir çift ayakkabı belirdi ve yolcu kapısı da açıldı. Yukarıda sesler duydu, sonra sesler gittikçe yakınlaştı, ayaklar arttı ve arka kapılar açıldı. Bir bacak yok oldu, araba biraz çöktü, sonra diğer bacaklar da yok oldu ve araba neredeyse göğsüne değecek kadar yakınlaştı. Arabadan dönerek çıkamayacaktı, arada omuzlarını döndürebilecek mesafe kalmamıştı. Sırtüstü yılan gibi sürünerek çıkması gerekecekti. Tabii eğer bunu yapacak zamanı varsa. Sağa mı, sola mı gitmeliydi? Sağında sesler vardı, bir kabloyu bile sökecek zaman kalmamıştı. Yapılacak tek şey anten kablosunu koparmaktı. Eliyle kabloyu buldu ve çekti. Bütün patlayıcı sallandı, yerinden oynadı ama kablo kopmadı. Motor, titremesi Gadi'nin göğsüne vurarak çalıştı. Bütün gücüyle kabloyu elinde tutarak kendini arabanın altından dışarı çekmeye başladı. Başı çıkmıştı, geri vites lambası yanıyordu, kendini çekmeye devam etti. Şimdi bacakları ve gövdesi de çıkmıştı ama eli hâlâ kabloyu tutuyordu. Araba hareket etmeye başladı.

***

Otoparka giden Hizbullahçı insan sürüsünün herhangi bir şey yapmasına engel olacağını bildiğinden Ronen, asansörün tavanındaki ufak yayları sökmüş ve asansör kapısıyla otopark zemininin arasındaki boşluğa sıkıştırmıştı. Asansör yukarıdan çağırıldığında sarsıldı ama sıkışıp kaldı.

Garajı gözden geçirdi, Mercedeslerin oluşturduğu sıranın yanında dolanan insanlar dikkatini çekti. Hızla onlara doğru, bir sonraki sıraya yürüdü. Bir Mercedes, geri vites lambalarını yakarak geri çıkmaya başladı ve sonra çıkış yönünde

ilerledi. Ronen yolcularına bakmak için durdu. Pencere kenarında oturan adam tanıdık geldi, Ebu Halid'in ofisinin mutat ziyaretçilerinden biriydi. Yolcu koltuğundaki adam yüzünü Ronen'e döndü. Bu, Ebu Halid'di.

Ronen içgüdüsel olarak kafasını başka yöne çevirdi ve uzaktan kumanda için elini cebine götürdü. Adam karanlıkta onu görmemişti. Ronen uzaktan kumandayı, önünde başka bir araba olduğu için yavaş hareket eden arabaya doğrulttu. Birden, Ronen göz ucuyla Ebu Halid'in Mercedes'inin yanında park edilmiş olan arabanın altında hareket eden bir şey gördü. Bakışlarını bir bacağın kaybolduğunu gördüğü arabanın altındaki karanlık noktaya çevirdi. Bunun Gadi olduğunu hemen anladı.

Ebu Halid'in arabası ondan uzaklaşıyordu; Ronen hâlâ kumandayı arabaya doğru tutuyor, parmağı düğmenin üzerinde geziniyordu. Araba hâlâ Gadi'ye çok yakındı ve altındaki patlayıcı onunla aynı hizadaydı. Lanet olsun Gadi, diye fısıldadı, yüzüne üzgün bir ifade yayıldı. Düğmeye basamadı, arabanın en azından on beş metre kadar daha uzaklaşmasının bekleyecek ve ancak ondan sonra patlayıcıyı aktive edecekti. Araba hâlâ uzaktan kumandanın menzilinde olacaktı...

İnsanlar kızgınlıkla seslenerek asansörden indiler. Cevap Mercedeslerin olduğu yerden geldi. Ronen çömeldi ve kendisine en yakın arabanın penceresinden etrafı gözetledi. Başka bir araba onunla Ebu Halid'in Mercedes'inin arasına girdi. Her saniye onunla avı arasına mesafe koyuyordu. Artık, nihayet, Gadi tehlikenin uzağında kalmıştı. Sonunda ne olacaksa olacaktı. Ebu Halid menzil dışına çıkmak üzereydi.

Ronen düğmeye bastı, yere çömeldi ve hiç gelmeyecek patlama sesi için kulaklarını tıkadı.

Arap rolü yapan Mistaravim timinin eğitim tesisi İngiliz mandası zamanında İngilizlerin askeri üssüydü ve uzun tonozlu çatılı bir sürü bina hâlâ yerinde duruyordu. İnişli çıkışlı kum tepecikleri denize iniyor ve üssün harp okulu birliklerince kullanıldığı zamanlardan kalan engel pisti şimdi Mossad ajanları tarafından beden eğitimi için kullanılıyor, özel sahil şeridi deniz çıkarması, yüzme, dalış eğitimlerine olanak tanıyordu. Eski binalarla servis yolunun arasına inşa edilen büyük hangar Mistaravim tarafından kullanılacak araçların hazırlanması için bir garaj olarak kullanılmasının yanı sıra spor etkinlikleri ve brifing salonu olarak da kullanılıyordu. Sabah serinliği hangarın içinde iyice hissedilir olduğundan Doron dışarıda güneş alan bir yerde oturmayı önerdi.

Kuvvetli deniz rüzgârları yüzünden eğilmiş bir ağacın yanında bir bank vardı. İki ajan hangardan bir bank daha getirip ilkinin arkasına yerleştirdi. Ellerinde sert sade kahveleriyle dört Mistaravim ve ekibin komutanı parkalarına sarınmış olarak ilkine oturdular. Arkalarında İstihbarat ve Planlama Bölümü

müdürleri ile Mühimmat ve İletişim memurları vardı. Diğer birkaç resmi görevli yanlarında ayakta duruyordu. Birim Şefi Doron karşılarında durdu.

Doron bir gün önce Genel Merkez personeline hazırlıklarına devam etme talimatı vermiş olmasına rağmen yine de Beaufort gece yarısı Başbakanlık ofisinden arayıp da ikinci seçeneğin seçildiğini söylediğinde kulaklarına inanamamıştı.

"Rami seçeneğini mi kastediyorsun?" Mistaravim timinin komutanının ismini vererek doğrulamak istemişti. Mossad Başkanı onayladı; gerçekten de Başbakan'ın kararı buydu.

Doron karar verdiğinde Başbakan'ın yanında Beaufort dışında başka kimin olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen askeri danışmanı, hatta belki İSK kurmay başkanı vardı. Beaufort Doron'u beraberinde götürmemişti çünkü birinci seçeneği, hiçbir şey yapmamak seçeneğini önermeyi düşünüyordu. Toplantının sonunda Doron ve Aloni'ye "Beyrut'ta kan gölündense adam kaçırma daha iyi," demişti. Ama Başbakan ikinci seçeneği seçmişti. Doron ona riskler ve olası komplikasyonlar anlatıldı mı ya da nasıl anlatıldı, Beaufort kendisini ikna etmeye çalıştı mı, fikrine karşı çıktı mı, direndi mi ya da sadece "diğer seçeneği önerdiğini" belirtmekle mi yetindi bilemiyordu. Ve şimdi Mossad kendini istemediği bir başka çılgın operasyonun içinde bulmuştu.

Askeri geçmişi olan bir Başbakan'ın potansiyel karışıklıkları anlaması ve gerçekleşmesine mani olması akla yatkındı ama Doron, Başbakan'ın değerlendirmelerinin taktik değerlendirmelerden çok farklı ve öngörmenin ya da gerçekleştikten sonra bile anlamanın zor olduğunu geçmişte görmüştü. Stratejik bir hedefe yönelik tehlikeli bir görevin onayı sağduyulu stratejik müzakereler sonucunda verilmiş olabileceği gibi yaklaşmakta olan seçimler yüzünden de verilmiş olabilirdi; benzer şekilde Başbakan'ın Amerika Birleşik Devletleri'ne yapacağı bir ziyaret aylardır üzerinde çalıştıkları mükemmel bir operasyonun muhtemel bir mahcubiyetten kaçınmak için iptal edilmesine

neden olabilirdi. Başbakan'ın –her başbakanın– Mossad üzerindeki hâkimiyeti tamdı: Başkanı o atar ve en hassas operasyonlara kendi başına karar verirdi ki Doron bu durumdan sıklıkla rahatsız olurdu. Mossad başkanları Başbakan'a karşı gelemezdi ve her başbakan da Mossad'ı ülkenin çıkarları için değil kendi politik çıkarları için kullanmaktan geri duramazdı. Doron'un kariyerinde gizli nedenlerinin bu olduğundan şüphelendiği iki ya da üç görev olmuştu; şu anki durumda da böyle bir ihtimali tamamen inkâr edemezdi. Ama bununla ilgili ne yapabilirdi ki? Beaufort'la bununla ilgili konuşurdu ama bu ne işe yarardı? Ve bu arada kaybedilecek zaman yoktu.

Başbakan'ın kararıyla ilgili onayı aldıktan sonra Doron birim personelini harekete geçirdi, destek kuvvetleri çağırdı ve Mistaravim tesisindeki bu brifinge kadar kalan zamanında onlarla beraber çalıştı. Ekip şimdi karşısında toplanmış uykulu uykulu oturuyordu. Zaten olup bitenleri biliyorlardı ama Doron şimdi onlara resmi olarak İsrail Devleti'nin hayatlarıyla kumar oynamaya karar verdiğini söyleyecekti. Bu işi yapmanın doğru yolu neydi? Ya da önlenebilir miydi? Doron doğrudan pratik konulara girmeye karar verdi. Güçlü olduğu nokta buydu ve zaten diğer meseleleri üstleriyle çözmesi gerekiyordu.

"Sanırım sizi buraya bu sabah bu kadar erken saatte getiren şeyin anahatları ve aciliyeti ile ilgili daha önceden bilgilendirildiniz," dedi. "Hazırlıklarınıza hemen başlayabilmeniz için ekiplerimiz bütün gece planlar, mühimmat, vericiler ve araçlar üzerinde çalıştı.

"Mümkün olan en kısa sürede Beyrut'a varmak istiyoruz ve bunun en hızlı yolu, sizi bu gece Beyrut'a bir saatten biraz daha uzak süren bir mesafede, Lübnan Dağı civarında bırakmak. Hava kuvvetleriyle gerekli ayarlamaları yaptık. O bölgede deniz çıkarmaları konusunda daha tecrübeli olduğunuzu biliyorum ama bu bizim bir gün daha kaybetmemize neden olur. Ronen, tahmin ettiğimiz gibi Ebu Halid'in arabasına bir patlayıcı yerleştirmeyi planlıyorsa bunu büyük ihtimalle

gece yapacak –tabii eğer hâlâ yapmadıysa– ve sabah Ebu Halid evinden ofisine giderken patlatacaktır. Bu önümüzdeki saatler içinde gerçekleşebilir ama eğer ağırdan alıyorsa onu durdurmak için bir şansımız olabilir. Bu yüzden hemen işe koyulmanızı istiyoruz. Bu göreve Lübnan'da çalışmak konusunda en tecrübeli ekip olduğunuz için seçildiğiniz herhalde aşikârdır."

Bu operasyon için seçilen timin komutanı Yoav elini kaldırdı. Yaşı otuz civarındaydı, Batı Şeria'da benzer bir İSK Mistaravim birimine komuta etmiş, oradan ayrıldıktan sonra Lübnan'da Şin Bet için çalışmıştı. İSK Lübnan'dan çıkınca Mossad tarafından işe alınmıştı.

"Eğer Ronen direnirse onu kaçırmamız mı bekleniyor?"

"Direnirse başka şansımız yok. Bugün yapacağınız talimin bir kısmı adam kaçırma uygulamasını da içeriyor," diye cevapladı Doron. Brifinge tekrar geri dönmek istiyordu ama Yoav tekrar konuştu:

"Adam kaçırma, Ronen gibi iyi eğitilmiş biri karşı koymaya kalkışacak olursa oldukça şiddetli ve oldukça çirkin olabilir. Ne kadar güç kullanmamıza müsaade ediliyor? Bizim için o ne, bir düşman mı?"

Bu kelimenin kullanılması Doron'un hoşuna gitmemişti. "O sizin düşmanınız değil, rakibiniz. O bizden biri ama bize karşı. Sizden sağduyulu davranmanızı bekliyorum."

Yoav rahatsız rahatsız kımıldandı. İki yıl kadar önce Ronen'le geniş çaplı, iki ekibin ortaklaşa yürüttüğü bir operasyona katılmıştı. Şimdi ise rakibiydi. Açık talimatlar istiyordu ama onun yerine kendisine sağduyusunu kullanması yönünde izin verilmişti. İzin verilen tam olarak neydi? Ronen'i silahla tehdit etmek mi? Onu kafasından vurmak mı? Eğer karşı koymaya devam ederse onu orada bırakıp çekip gitmek mi? Neden kararı onun vermesi gerekiyordu? Doron'un ileride bu konuya açıklık getireceğini anlamıştı ama bu arada hâlâ sorulacak birkaç sorusu vardı:

"Eğer onunla evin yakınlarında bir boğuşma olursa tahminime göre onların kuvvetleri bu işe karışacak ve bir çatışmaya girmemiz gerekecek," dedi.

"Ronen'in nerede pusuya yatacağını bilmemizin imkânı yok," diye cevap verdi Doron. "Büyük ihtimalle Ebu Halid'in ofisine yakın, onun trafikte kaybolmasını kolaylaştıracak anacaddede olacaktır. Evden ofise bütün rotayı taramanız gerekecek, o kadar uzun değil. Ama her ihtimale karşı sizin için hazırlanan cephaneyi görmek üzeresiniz. Karşı koyduğunuz her ne olursa olsun onu bastırabilecek ve oradan sağ salim çıkabileceksiniz. Bugün de bir idman yapacaksınız."

Yoav baştan savılamıyordu. "Oradan ayrıldıktan sonra bizi takip edecekler. Nereye kaçmamızı istiyorsunuz?"

"Eğer takipçilerinizi ekemezseniz bir gündüz kurtarma operasyonu gerçekleştireceğiz. Eğer hava kararana kadar dayanabilirseniz o zaman geldiğiniz gibi, bir Yasur helikopteriyle ya da deniz yoluyla döneceksiniz. Ordu teyakkuzda," dedi Doron. "Bu demektir ki aynı zamanda gizlenme yerlerine giden yolları, pistleri ve sahilleri çok iyi öğrenmeniz gerekiyor. Bunun için içinizden birini istihbarat memurlarıyla oturup çalışması için ayırmanızı isteyeceğim."

Doron sözlerini bitirince bir an huzursuzluk yaşandı.

"Zaman çizelgesi böyle bir operasyon için biraz delice, sizce de öyle değil mi?" dedi Yoav. "Bana göre kaçış rotalarının planlanması bile kendi başına iki gün alır." Kimsenin kendisini korkaklıkla suçlamayacağını biliyordu; aranan teröristleri – bir Arap kılığında – Nablus ya da El Halil'de şehrin kalbinden çekip çıkardığı ve kızgın bir çeteden ateş altında kaçtığı oldukça fazla sayıda operasyonda görev almıştı ve Mossad'ın hizmetinde daha önce Hizbullah'ın, Hamas'ın ve İslami Cihad'ın sığınaklarının derinliklerine sızmıştı. Konuları masaya yatıracak referansları vardı. Ama bu konuların diğer ajanların önünde değil birim başlarıyla yalnız konuşulmasının bir Mossad pratiği olduğunu öğrenecek kadar uzun süredir orada değildi.

Doron bu tip uyarılara karşı anlayışlı olsa da bu diyaloğu sona erdirmeye karar verdi:

"Her şeyden önce ben henüz genel plandan bahsederken sen şimdiden acil durum planlaması aşamasındasın. Aslında Ronen ile mücadele, ateş altında kurtarma ve kaçış ile ilgili yapılan acil durum planları var ama sizin varlığınızın Ronen'in planından vazgeçmesini sağlayacağını ve oradan güvenle ayrılacağınızı düşünüyoruz. Ve eğer öyle olmazsa bile Beyrut'ta bir yabancının kaçırılmasının zorunlu olarak hemen bir çatışmaya yol açacağı kesin değil. Onlardan birini kaçırmıyorsunuz. Bunlardan ayrı olarak sahip olduğunuz tecrübeyle beraber bugünkü eğitim seansından sonra bu işi çabucak, etkili ve nazik bir şekilde bitireceğinizi umuyorum." Sözlerinin sindirilmesini beklemek için verdiği küçük bir aradan sonra devam etti: "Dahası, fazla seçeneğimiz yok. Eğer bu gece bu adımı atmazsak çok geç olabilir. Unutmayın ki bizim ana düşüncemiz tüm bu işin sessiz sedasız bitebileceği ve bitmesinin gerektiği."

İlk sıradaki Mistaravim ajanlarından Moussa, yanında oturan Daoud'a doğru eğilip "Son başarısızlıklarından hiçbir şey öğrenmemişler," diye fısıldadı.

Plan ikisine de çok aceleye getirilmiş ve tehlikeli görünüyordu ama gözle görülür şekilde tehlikeli olan diğer görevlerden sağ salim dönmüşlerdi ve sisteme güvenmeyi öğrenmişlerdi: Yukarıda bir yerlerde kararlar verilmeden önce meseleler muhakkak dikkatle değerlendiriliyordu.

Doron bir kez daha "sistem"in temsilcisi durumuna düşme hızına şaşırarak karşısındaki iki esmer adama baktı.

"Homurdanmalar duyuyorum. Bir itirazınız mı var?"

Kimse konuşmadı. Moussa ve Daoud önlerine baktılar; itirazları dile getirecek olanlar Yoav ve Rami idi, onlar değil ve Yaov fena bir iş çıkartmıyordu.

"Eğer yoksa," diyerek bitirdi Doron, "yapacağımız çok iş var. Rami size bugünün programını iletecek."

Rami, kalktı. "Eğer sözümü kesmezseniz omletler soğumadan yemek salonuna gidebiliriz," dedi sözüne başlarken adamlarını güldürerek; bazıları bunun Doron ve Yoav arasındaki diyaloğun örtülü bir eleştirisi olduğunu anlamıştı. Rami Doron'un cevaplarından, planlama oturumuna Rami'nin ekibini almayı reddetmiş olmasından, ilk planlamayı sadece İstihbarat ve Planlama bölümleriyle yapmaya zorlamasından hoşlanmadığı kadar hoşlanmamıştı.

Rami'nin ekibi, Operasyon Birimi'nin diğer tüm ekipleri gibi garip bir karışımdı: Bir tarafta ordudan sert bir disiplin, diğer tarafta çok sayıda operasyondan geçerek beraber olgunlaşan insanların dostluğu vardı. Astlarından bazılarının –bazı operasyonlar için özellikle seçilen takım komutanlarının ise kesin olarak– kendisi kadar tecrübeli olduğunun farkındaydı. Her birinin tecrübesi Mossad'a katılmadan önce Batı Şeria'da İSK Mistaravim timine komuta ettiği yıllar boyunca biriktirdiği kendi tecrübesi gibi biriktirilmişti. İntifada sırasında Batı Şeria'da olan bazıları kendisinden de fazla çatışma tecrübesi kazanmıştı; Rami o yılları Beyrut, Sur ve Sayda'daki göçmen kamplarında istihbarat toplayıp çok değerli bilgiler temin ederek geçirmişti.

Ekibindeki onlarca ajanı motive eden şey, hem karşılıklı olarak birbirlerine duydukları saygı hem de planlamada ve uygulamada hepsinin ortak olmasıydı. Genel Merkez'den hazır bir plan sunulması kararını beğenmemişti; ajanların bizzat, her birinin kendini o sokaklarda hayal ederek yaptıkları plan her zaman daha iyiydi. Ama Doron fikirler ve tartışmalarla zaman kaybetmek de, ajanların değerli uykularından mahrum olmalarını da –öyle demişti– istememişti. Rami'nin ekibi olan bitenden hoşnut değildi, o kadarı açıktı. Yoav sonuçları sis perdesi içinde olan bir operasyona komuta etmek üzere görevlendirilmiş bir kişinin otoritesiyle konuşmuştu ama böyle bir planın kendilerine dayatılmış olmasıyla ilgili hoşnutsuzluğunda yalnız değildi.

Rami, takımın önce tam bir istihbarat brifingi alacağını, sonra Yossi'nin, şoförün, seyir talimatları için istihbarat memurlarıyla kalacağını duyurdu. Moussa boş kaldığı zamanlarda ona katılacaktı. Yoav, acil durum planları dahil detaylar üzerine çalışmak için Rami, Doron ve Planlama Bölümü Müdürü'yle toplanacaktı; Eli bu sebeple bir istihbarat memuru daha görevlendirecekti. Ondan sonra takım, çeşitli durumlarda adam kaçırma çalışması ve sonrasında da bir dizi atış talimi yapacaktı. Çeşitli seyir rotaları öğrendikten sonra Yossi de operasyonel araba kullanma teknikleri çalışacaktı.

"Bu akşam yedi gibi işleri toparlayacağız," diyerek sözlerini sonlandırdı Rami. "Bu da bize on iki saatten az bir zaman bırakıyor ki bu çok kısıtlı bir süre. Akşam saat sekizde Birim Şefi'yle, saat dokuzda ise Mossad Başkanı'yla bilgilendirme toplantısı yapacağız. Sonrasında tam saati duyurulacak gece yola çıkış saatinden önce şahsi hazırlıklar için zaman olacak. Şimdi eğer sorusu olan yoksa –olmadığından eminim çünkü diğer türlü omletleri tekrar ısıtmamız gerekecek– yemeğe geçelim. Duyduğuma göre hangarda misafirler için de bir masa hazırlamışlar."

***

Ronen ertesi sabah iyi giyinmiş, tıraş olmuş, saçı taranmış şekilde çok erken saatte otoparka gitti. Kendi kendine yeni bir raunda başladığını söylemişti –yeniden ringe tırmanıyor gibiydi– ve birtakım ayarlamalar yapması gerekiyordu; en azından dış görünüşünün çevre üzerinde sakinleştirici bir etkisi olmalıydı. Patlayıcının durumunu, Gadi'nin ne yapmayı başardığını ya da başarıp başaramadığını bilmiyordu. Patlayıcı Gadi yüzünden mi, yoksa Ebu Halid'in arabasıyla aralarındaki mesafe ya da aralarına giren araç yüzünden mi patlamamıştı? Gadi orada uzanıp bir şey yapmış ya da yapmaya çalışmıştı. Sonrasında Ronen'in otel odasına dönmemişti; belki Ebu Halid'in evine, patlayıcıyı sökme işine devam etmeye gitmişti.

Eğer bir şansım kaldıysa, diye düşündü Ronen, şimdi, Ebu Halid evinden çıkar çıkmaz kullansam iyi olur. Gadi'nin orada olabileceğini biliyordu ama zaten her yerde olabilirdi.

Ronen otoparkın içinde ilerledi. Sabah sakinliğinde hiçbir şey orada daha birkaç saat önce gerçekleşen olaylar hakkında ipucu vermiyordu. En başta küçük bir eylem için –uzaktan kumandadaki kırmızı düğmeye basmak gibi– bütün kişiliğinin, geçmişinin ve uğruna savaştığı her şeyin bir araya gelmesini gerektiren kritik bir anda eyleme geçememiş bir insan gibi hissetmişti. Aynı o zaman da, parmağı tetiğin üzerinde Ebu Halid'in Lital'inin yüzündeki ifadeyi gördüğünde harekete geçemediği gibi. Gadi tehlike menzilinden çıkıp düğmeye bastığında çok geç olmuştu. Bunu takip eden, kendisiyle büyük başarısı arasında duran adamla ödeşmek için otel odasında oturup Gadi'nin dönmesini beklediği verimsiz saatler öfke ve hayal kırıklığı doluydu.

Şimdi hafif bir uyku ve duştan sonra işler kendisine farklı görünüyordu. Hayır, bu bir başarısızlık değil, aslında bir çeşit başarıydı. Gadi'yi zarar vermeyi göze alamazdı. Düğmeye *basmamak* –Ebu Halid ve arkadaşları sadece bir metre ötede, arabada olmasına rağmen– o ânın en önemli testiydi. Başlangıçtaki, ilkel arzusuna tersti, bütün hazırlıklarına, umutlarına ve başarma isteğine tersti. Değerleri, Gadi'nin hayatının görevin başarıyla tamamlanmasına karşılık adil bir bedel olacağını düşündürtecek kadar karışmamıştı. Dolayısıyla işte, deliliğe dönmüş azim testinde başarısız olmamıştı. Bir önceki Beyrut operasyonu bile yeni bir ışık altında değerlendirilmeliydi.

Yine de onunla başarısı arasında duran Gadi'ydi.

Ronen arabasının kapısını açtı. Yolcu koltuğu yatık haldeydi ve üstünde Gadi uzanıyordu.

Ronen oturup iç geçirdi. Gülse mi ağlasa mı bilmiyordu.

"Tam bir piçsin, biliyorsun değil mi?" dedi Gadi gözleri uykulu, koltuğunu doğrultmaya başlarken.

"Bu sabah çıkıp onu havaya uçurmaya gideceğimi bildiğin için mi beni burada bekledin?"

"Özür dilerim," dedi Gadi koltuğunu doğrultma işini tamamlayarak.

"Biliyor musun, dün gece seni son anda fark ettim. Neredeyse düğmeye çoktan basmış olacaktım. Arabadaki diğer dört şehitle beraber Cennet'e giderdin, sizin payınıza üç yüz elli bakire ayrılmış olurdu. Senden uzaklaştıkları zaman araya arabalar girmişti ve bütün iş yattı."

Durum buysa, diye düşündü Gadi, Ronen deli değildi ve kendisinden nefret etmiyordu; yine de minnettarlığının onu planından saptırmasına izin veremezdi. "Sana içtenlikle teşekkür ederim, çok düşüncelisin. Ama sanırım hesabın sonucu üç yüz altmış olacak, kişi başı yetmiş iki bakire, tabii eğer yanılmıyorsam."

"Senden sıkılmaya başladım, biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum. Ama belki bana bundan dışarıda bahsetmek istersin. Otoparkın içinde dolaşan bir koruma var. Beni otelime götürebilir misin?"

Ronen iç geçirdi, umutsuzca başını salladı, motoru çalıştırdı ve otoparktan çıktı.

Araba şehrin bu saatte hâlâ sakin olan anacaddesi üzerinde kesintiye uğramaksızın yol almaya başladı. Gadi'nin gözleri etrafı taradı ama otelin yakınlarında hiçbir şey bulamadı. Bir devriye minibüsü her zamanki gibi köşede park etmişti, polisler uykuluydu. Bu sabah trafik yoğun değildi, bu erken saate uygundu. Gadi penceresini açıp serin havayı soludu; arabanın içini hoş bir deniz kokusu doldurdu. Göğsünde hapsolmuş olan, rahatlamanın verdiği derin iç çekişi zor zapt edebildi.

"Operasyonumu nasıl mahvettiğin hakkında en ufak bir fikrin yok," dedi Ronen. "Ebu Halid'den ayrı olarak arabada başkomutanlarını da tespit ettim –onu Ebu Halid'in ofisine girip çıkarken birçok kez görmüştük– ve aynı zamanda birkaç kişi daha vardı. Onların hepsini beraber havaya uçurmak ne demek olurdu biliyor musun? Bunun ülken için ne işe yarayacağının farkında mısın? Mossad'ın itibarı için?"

"Sola dön," dedi Gadi.

Ronen gibi Gadi de önceki gece olanları düşünmeye devam etmişti. Arabanın altından sürünerek çıktıktan sonra ön tekerlek kolunu sıyırmıştı. Mercedes durmuş ve son derece yavaş çıkışa doğru dönmeye başlamıştı. Çok uzun bir an için arabadan birinin kendisini görüp görmediğini bilememişti. Kendini dev bir piton gibi yandaki arabanın altına sıkıştırmıştı ama Ebu Halid'in arabası gitmekte acele etmiyordu. Ninjitsuda dördüncü *dan* olması ve elindeki tornavida, Gadi'nin kendini korumak için tüm sahip oldukları bunlardı. Bahane yok, açıklama yok. Üzerine ateş açmadan arabanın altından çıkmasına bile izin verirler miydi? Ne de olsa bu Hizbullah'tı; ateş açmanın kuralları katı değildi.

Sonunda Mercedes birden hareket etmiş, tam karşısında iki araba arasında çömelmiş, kolları uzanmış duran Ronen'i görmüştü. Elinde tuttuğu şeyin ne olduğu açıktı, neden o pozisyonda durduğu ve eğer antenin bağlantısını koparmamış olsa ne olacağı da: Patlayıcının güçsüz gövdesi her yöne doğru patlayacak ve saçılan şarapneller arabadaki dört yolcuya olduğu gibi kendisine de isabet edecekti. Ya eğer kabloyu tamamen koparamadıysa, ya hâlâ küçük bir parçası bağlı kaldıysa? Buna karşın bütün patlayıcı sallanıyordu, neredeyse arabadan ayrılmıştı. Hizbullah'ın Meçhul Asker Anıtı'na teslim edilen ne kahramanca bir son.

Bu tuhaf durumun orta yerinde içinde mantığa aykırı bir şey o saniyede arabanın yolcularıyla birlikte havaya uçmasını istemişti. Ne etkileyici bir kapanış, ne şiirsel bir adalet olurdu: Bir yıl önce tasarladığı planı bir yıl sonra Ronen gerçekleştiriyordu. Kurbanın da Gadi'nin kendisi olması ne yazıktı.

Ronen ona bakmadan ve monoloğunun hızını kesmeden köşeyi döndü. "Benim hayatımı mahvetmeyi neredeyse görev edindin. Bunu on yıldır yapıyorsun, burnunu sokmaman gereken zamanlarda işime karışıp ilgi göstermen gereken zamanlarda uzak durarak."

"Sağa dön."

Ronen sağa döndü ve Gadi'ye baktı. Kirli kıyafetleri dikkatini çekti.

"Pislenmişsin. Arabanın altında tam olarak ne yapıyordun? Patlayıcıyı etkisiz hale getirmeyi başardın mı?"

"Hayır," diye cevap verdi Gadi. Kabloyu kopardığından ve uzaktan kumandanın artık patlayıcıyı çalıştıramayacağından neredeyse emindi. Ronen'in düğmeye bastığı şartlar altında bunu doğrulamak mümkün değildi ama her halükârda şimdi bunu ona söylemenin zamanı değildi. Ronen'in tekrar delirmesini ya da Ebu Halid'i öldürmek için yeni bir yol bulmasını istemiyordu. Gadi'nin zihni, eve dönünce Ronen'i olabildiğince çok beladan uzak tutabilecek yolları tasarlamakla meşguldü.

"Arabanı kirlettiysem özür dilerim," dedi konuyu değiştirerek. "Çok kirli olduğum için sana ya da kendi otelime geri dönemedim. Sheraton'a taksiyle gelmiştim. Sağa dön, tam buradan."

Ronen dar yola son anda döndü ve küçük bir otelin yanında durdu. "Bu çöplükte mi kalıyorsun?"

"Bu seyahat için masraflarım ödenmiyor," dedi Gadi gülerek.

"Ah, tabii benimkiler ödeniyor. Şu Sheraton Coral Beach Hotel bana ne kadara mal oluyor haberin var mı?"

"Dinle Ronen, hadi şu işi bitirelim," dedi Gadi kibarca, karşılıklı esprili şikâyetlerde bulunmalarını fırsat bilerek. "Aslında ne kendine ne de İsrail'e zarar vermek istemiyorsun. Operasyon bitti, bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bu işin peşini bırak."

Ronen kelimeleri tartarmış gibi dosdoğru karşıya baktı. "Bildiğin gibi geçtiğimiz birkaç ay İsrail'de kafede oturacak, insanlarla konuşacak, televizyon seyredecek zamanım oldu. Dolayısıyla sana şunu söyleyebilirim ki bu ülke ve bu insanlar benim Mossad'a savunmak için girdiklerim değil. Savunmak

istediğim insanlar da değil. Onların çıkarını düşünmeyi bıraktım, artık sadece kendi çıkarımı düşüneceğim."

"Neden? Her şey para ve rütbeyle ölçüldüğü için mi?"

"Sadece o yüzden değil. Kendimi, bir kafede otururken etrafımı saran para ve seks dışında hiçbir şeyi umursamayan borsacılar, gazeteciler ve kulağı küpeli, kel homolar arasında bir uzaylı gibi hissediyorum. Ama bu ülkeyi yönetenler o adamlar."

"Bekle bir dakika," diye araya girdi Gadi. İlk başta Ronen'in tasvirine gülmüş fakat sonra ciddileşmeye başlamıştı. "Her şeyden önce, sen ne zaman böyle ilkel ve dar kafalı oldun? Bu sana uymuyor. Ve ikincisi, biz Moskova'da eksi kırk derecede etrafta dolaşırken insanların Frishman Sokağı sahilinde olduğunu, Tahran'da yüz derecelik havada yürürken insanların Sheinkin Sokağı'ndaki klimalı kafelerde oturduğunu biliyorduk ve bunu aslında onlar için yapıyor olmamız sorun değildi."

"Geçtiğimiz bir senede o tutumdan uzaklaştım," dedi Ronen. "Kafelerde oturmaları normalmiş gibi davranıyorlar, onların orada oturmasını sağlamak için köpek gibi çalışan enayilerin olması normalmiş gibi."

"Ne bekliyordun ki? Bütün ülkenin orduya katılacağını, tarla süreceğini ve halk türküleri söyleyeceğini mi? Senden bundan daha olgun bir dünya görüşü beklerdim. Her neyse, bu her zaman böyleydi; Bağımsızlık Savaşı'nda bile gönüllüden çok yoklama kaçağı vardı. Doğada da bu böyle."

"Doğada en azından savaşın galibi dişileri hamile bırakmaya hak kazanıyor. Burada tam tersi. Kadınlar bile bir tür mutasyon geçirmiş gibiler, yoklama kaçaklarını ve masa başı işlerde çalışanları üç haftada bir eve gelebilen ve hayatı ateş hattında geçen muharebe askerlerine tercih ediyorlar."

"Yani şimdi kadınlar konusunda da mı uzmansın? Dinle, seninle yüzlerce saat süren konuşmalarımız oldu ve daha önce senin hiç böyle saçmalıklar söylediğini duymadım. Eğer

birinden nefret etmek istiyorsan benden nefret et, sistemden nefret et ama tüm dünyadan değil. Ve sana söyleyeceğim iki şey daha var," dedi Gadi, rahatsız rahatsız etrafına bakınarak. Odasına gitmiş olmayı, resepsiyon görevlisinin şüpheli bakışlarından kurtulmayı dilerdi. Yine de istisnasız herkes patlayıcıyı yeni baştan ateşleyebileceğinden, burada dikkatle etkisiz hale getirmek zorunda olduğu yeni mayınlar ortaya çıkardıklarını hissediyordu.

"Doğada sadece gönüllü savaşçılarını grubun önüne koyan, onlara iyi bedel ödenmesini sağlayan türler hayatta kalır. Eğer senin söylediğin doğru olsaydı –eğer toplumumuz borsacıları, gazetecileri ve masa başında çalışan askerleri tercih etseydi– o zaman soyumuz tükenmek üzere olurdu. Doğanın gerçekleri çok basittir: Hayatta kalan sürüler savaşmaya hazır yeteri kadar bireye sahip olanlardır ve bizim sürümüzde bu sen ve ben, David ve John ve bütün diğerleri. Eğer biz gönüllü olmazsak o zaman senin Lital'inin ve benim Ami ve Ruth'umun soyu tükenecek."

Gadi Lital'den bahsetmesinin Ronen'i doğru yöne çekeceğini umuyordu. Ronen'in nasıl tepki vereceğini bilemediğinden Naamah'ın adını anmaya cesaret edememişti.

"İkincisi," diye eklemekten kendini alamadı, "biz tam olarak galip sayılmayız. İşi berbat ettik ve nedenleri kimseyi ilgilendirmiyor."

"Ben buna katılmıyorum," dedi Ronen sözünü kesip delici bir bakış atarak, "batırdığımız her işe karşılık binlerce başarımız var ama kimse onlar yüzünden bize itibar etmiyor." Gadi bunu iyice düşündü, sonra konuşmayı bitirmek için başka bir taktik denedi: "Hâlâ Mossad'ı bu kadar önemsiyor olman şaşırtıcı. Artık aş bunu. Sinirli bir eşcinsel düşmanı olacağına trende uy. Git o takım elbiseli borsacılardan ya da küpeli eşcinsellerden olalım. Biz işin kaymağını yerken diğer herkese bok yedireceğiz."

"Aha! Bütün o yıllar boyunca beni çekici bulduğunu ve

bunu tuhaf bir şekilde ifade ettiğini biliyordum." İkisi de kahkahalara boğuldu. "Gazeteci olmamı önermediğin için şanslısın, böyle bir aşağılamanın altında kalamazdım," dedi Ronen ciddileşerek. "Problem şu, bizi, hepimizi, Lital'i, Ami'yi ve Ruth'u bile öldürmek isteyen insanların eğer hiçbir şey yapmazsak başarılı olacağına inanıyorum."

Yemi yuttu, diye düşündü Gadi, ama hiç sevinemedi. Toplum o kadar değişmiş, yeni bir değerler sistemine geçmiş ve sadece o ve arkadaşları bunu fark etmeyip hâlâ artık kimsenin inanmadığı bir şeyi, değerinden bihaber insanlar tarafından fırlatıp atılmış silik bir altın mücevher parçasıymış gibi kurtarmaya çalışıyor olabilirler miydi? Yine de avantaj sağlamak için son bir girişimde bulunmalıydı:

"Yani, ülken için endişelendiğinden onu böyle bir felakete sürüklemek istedin, öyle mi?"

Ronen sessizleşti ve kafasını pencereye doğru çevirdi. Gadi motoru kapattı ve anahtarı aldı.

"Beni bir dakika bekleyebilir misin? Sadece kıyafetlerimi değiştirmek istiyorum, böyle kendimi rahat hissetmiyorum," dedi gülümseyerek arabadan inerken. Ronen afallamıştı. Gadi bunun bir kumar olduğunu biliyordu; mesajının ona ulaştığını düşünüyor olmasına rağmen Ronen yine öfkeden deliye dönebilir ya da üzerine yürüyebilirdi. Ve şimdi Ronen'e güvendiğini göstermesi gerekiyordu. Ona güveniyordu evet. Ama anahtarlarla değil.

***

Omletlerini, peynirlerini ve keklerini midelerine hızla indirdikten sonra, orada bulunan adamların çoğu ellerinde kahve fincanlarıyla hangardaki araçlara yöneldi. İçeride cipler, askeri tip minibüsler, eski, yıpranmış bir Mercedes ve bir de daha yeni, doksanlı yılların başından, üzerinde birçok teknisyenin GPS ve gizli silah bölmeleri monte etmek için çalışmakta olduğu başka bir Mercedes vardı. Diğerleri üzerine operasyon

için ayrılan silahların dizildiği büyük masanın etrafına toplandı. Kısaltılmış M16'lar ve mini-Uziler, birkaç tanksavar tüfek bombası fırlatma rampası, RPG'ler, roketler, tabancalar, susturucular, bıçaklar ve el bombaları. "Biri bunun gerçekten bir savaşa dönüşebileceğini düşünüyor," diye mırıldandı Doron'un büro şefi masaya göz gezdirirken.

"İhtiyaçları olmayacağını umalım," diye cevap verdi Mühimmat Bölüm Müdürü Peter, "çünkü eğer olursa onlar için üzgünüm, onları yakalayan her kimse onun için de, bizim için de üzgünüm. Zaten bunların bir kısmını götürüyor olacaklar. Silahlarını seçmeleri gerekiyor."

Kulağın içine yerleştirilen minicik vericiler, daha uzun mesafelerle ve İsrail'le iletişim kurmak için kullanılan daha büyük vericilerle beraber başka bir masanın üzerindeydi. Cihazları getiren İletişim Müdürü Avi masaya şahsi bir GPS navigasyon aleti ekledi. Bu gereçlerin de "minimum malzeme" politikasına bağlı olarak küçük bir kısmı takımla beraber gidecekti.

Eli, onları hep beraber hangarın başka bir bölümüne çağırdı. Kendi başına ayakta duran iki kalın, V şeklinde katlanmış, hemen hemen iki metreye iki metre mukavva bölmenin yanında duruyordu. Birincisinde bir bölü elli bin ölçeğinde bir Lübnan şehir merkezi haritası ve aynı alana ait bir dizi hava fotoğrafı vardı. Diğeri uygun hava fotoğraflarıyla Beyrut'un daha büyük bir haritasıydı. Haritadan ve fotoğraflardan çıkan oklar bölmenin kenarlarında etiketleri olan bir dizi yakın çekim ve renkli fotoğrafın dizilmesine yol açmıştı: hedefin evi, Hizbullah'ın denizaşırı terör operasyonları genel merkezi, polis istasyonları, numaralandırılmış çeşitli barikatlar.

Biraz zaman ve teşvik istedi ama sonunda ekip üyeleri bölmelerin karşısındaki sandalyelerde yerlerini aldılar. Genel Merkez personelinden bazıları onlara katılırken, bazıları uzaklaştı.

Eli ilk bölmenin genel bir değerlendirmesini sundu: "İniş bölgesinden Beyrut'a giderken kullanılması tercih edilen rotalar yeşille işaretlenmiştir. Daimi barikatlar -bildiklerimiz- kırmızı

ve barikatların etrafından dolaşan alternatif rotalar mavi."

İkinci bölmeye geçti. "Bunlar şehrin girişinden Dahiye'ye giden çeşitli rotalar. Ebu Halid'in evinden ofisine giderken her gün kullandığı yol maviyle belirlenmiş ve bunlar," dedi bir dizi yakın çekim hava ve yer fotoğraflarını göstererek, "evi ve ofisi arasındaki binalar. Çarpıyla işaretlenmiş olanlar gözetleme için en uygun noktalar, Ronen'in amacı içinse bütün rota. Ronen herhangi birinde olabilir, o yüzden tamamını aramanız önemli. Burada," dedi yerde duran iki katlanmış bölmeyi göstererek, "kaçış rotalarıyla ilgili ihtiyacınız olan her şeyi bulacaksınız. Öğrenilecek çok şey var," dedi Yossi ve Moussa'ya dönerek. "Umarım uykunuzu almışsınızdır ve zihniniz açıktır."

"İyi bir uyku ve açık bir zihinle bile bunlar için bir haftaya ihtiyacım olur." diyerek kendi kendine güldü Yossi.

"Ben bölgeyi bildiğinizi, bu kursun sadece bilginizi tazelemek için verildiğini sanıyordum," diye şakalaştı Eli.

"Ah, bana ne? Günün sonunda rotaları bildiğime dair belgeyi imzalayacak olan sensin," dedi Yossi.

"Ama orada bizi bir yerden bir yere götürmek zorunda olan sensin kuş beyinli," dedi Daoud ensesine bir şaplak atarak.

"Merak etme Eli," dedi Moussa. "Yossi o yolları oldukça iyi biliyor ve şimdi onları öğreneceğiz. Ama söylesene bana, aramızda kalsın," dedi etrafına bir göz atıp sesini alçaltarak, "bu delilik gerçekten makul bulunuyor mu?"

Eli cevap vermedi. Dört istihbarat memurunu bütün gece çalıştırıp istihbaratı güncelleştirerek malzemeleri hazırlatmış, genellikle Mistaravim timiyle çalışan İstihbarat Memuru Yitzhaki'ye kaçış rotaları üzerinde çalışmasını söylemişti ve onlar da işlerini sabaha karşı ancak bitirebilmişlerdi. Yossi ve Moussa'nın bu sürede bu malzemeyi tamamen öğrenmeleri mümkün değildi. Bu koşullarda bu deliliğin makul bulunacak bir tarafı yoktu. Ya diğer koşullara ne demeli? Mesela zarara karşı elde edilecek fayda ya da riske karşı başarı ihtimali?

Eli'nin yine bir cevabı yoktu. O da burada, saha ajanlarının

arasında büyümüştü ve diğer birçokları gibi sahada çalışmakla Genel Merkez'de çalışmak arasında bocalamıştı. Operasyon kursundan sonra birime gelip orduda istihbarat eğitimi aldığı "keşfedildiğinde" istihbarat memuru olarak Doron'un ekibine atanmış ve eylemlerinde görev almıştı. Bazıları uzun yıllar yurtdışında kalmasını gerektiren birkaç pozisyon değiştirdikten sonra Eli, birimin İstihbarat Bölüm Müdürlüğü'ne atanmıştı. Bazıları çeşitli operasyon ekiplerine atanan ondan fazla istihbarat memurunun işlerinden sorumlu olduğu halde orada bile, kendini operasyonlar sırasında sahada, ajanlara mümkün olduğunca yakın konumlandırmanın yollarını aradı. Kendini onlara yakın hissediyor ve Moussa'nın sorusundan yükselen ifade edilmemiş hayal kırıklıklarını hissedebiliyordu.

Hayır, Eli'nin bir cevabı yoktu. Sadece son anda "bu deliliğe" gerek kalmayacağı yönünde kendinin bile bilmediği, bastırılmış bir umudu vardı. Böyle, yukarıdaki birinin aklı başına geldiği için ya da son karar ânı gelince suya düşen bir sürü operasyon vardı. Belki bu sefer de öyle olacaktı.

***

Gadi kısa bir duş aldıktan sonra –Ronen'i çok uzun süre yalnız bırakmanın belaya davetiye çıkartmak olduğunu düşünüyordu– yeni kıyafetlerle tıraş olmuş şekilde arabaya döndü. Ronen'e BMW'yi "soğumaya bırakıp" Mondeo'ya geçmelerini ve daha az dikkat çekecekleri bir yere gitmelerini önerdi. Yarım saat kadar sonra Junya yat limanının üstündeki seyir noktasının otoparkına park etmişlerdi. Oralı bir aile yakında park etmiş arabalarından manzarayı seyrediyorlardı ve yanlarındaki arabada bulunanlarsa belli ki turistti. Gadi ve Ronen Mondeo'dan çıkıp korkuluklara yaslandılar, her biri kendi düşüncelerine dalmış şekilde yat limanına bakıyordu.

"Ronen," dedi Gadi bir süre sonra şefkatle arkadaşına bakarak, "kendi ve ailenin iyiliği için bana uzaktan kumandayı

ver." Yine Naamah'ın ismini kullanmaktan çekinmişti.

Ronen tepki vermedi.

"İsrail'e dönünce hakkında dava açılacağı açık, o yüzden fikrini değiştirdiğin ve kumandayı bana özgür iradenle verdiğin yönünde ifade vermem senin için daha iyi olur."

"Eğer işime burnunu sokmasaydın hiç kimsenin haberi olmayacaktı. O yüzden şimdi bana senin yüzünden açılacak davada yardımcı olacakmışsın gibi konuşma," dedi Ronen kızgınlıkla.

"Eğer Ebu Halid havaya uçmuş olsaydı, bunu yapanın sen olduğunu bilmeyecekler miydi sanıyorsun?" diye ekledi Gadi düşünceli düşünceli. "Ronen, ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim senin için burada olduğuma inanmıyorsun."

"Bunu kanıtlayana kadar inanmıyorum," dedi Ronen bakışlarını denize çevirerek.

"Düşünebildiğim tek 'kanıt' cezanın hafifletilmesi için yapacağın başvuruya zarar verecektir."

"Ne?" dedi Ronen dalga geçerek. Şaşırmıştı.

"Tamam," dedi Gadi karara varmış bir insanın tonlamasıyla. "Dinle beni, bunu söylediğimi daha sonra inkâr edeceğim: Uzaktan kumanda işe yaramaz."

"Neden peki?" diye sordu Ronen şüpheyle.

"Çünkü arabanın altındayken kablosunu kopardım. Senin işine yaramayacak."

Mutlak bir şaşkınlık Ronen'in yüzüne yayıldı ve terlemeye başladı.

"Ne yaptın!" diye bağırdı panik ve umutsuzluk dolu bir sesle. Her şey Gadi'nin azimli elleriyle sebep olduğu ve yine Ronen'in sorumlu tutulacağı bir başka başarısızlıkla yok olmuştu.

Gadi, kendi açısından Ronen'in duygu patlamasını anlayamamıştı. Ronen'in sadece sonunda bu kişisel görevinin bittiğini anladığını ve bu yeni gelişmeye üzüldüğünü sanıyordu. "Anten kablosunu patlayıcıdan ayırdım," diye tekrarladı duygusuz duygusuz.

Ronen yanıldığını umuyordu. Yeterli zamanı yoktu, karanlıktı; belki de başka bir şeyi koparmıştı. Belki de bunu ona uzaktan kumandayı vermesini sağlamak için söylüyordu.

"Kopardığın şeyin o olduğuna emin misin?" diye sordu Ronen gerginlikle.

"Evet, eminim," diye cevap verdi Ronen. İsrail'e dönünce soruşturmada yalan söylemeden kabloyu kopardığından emin olamadığını, diğer bir deyişle Ronen'in operasyonun bittiğini bilmeden kumandayı kendisine uzattığını söyleyebilirdi.

Ronen arabaya döndü ve birden, sönmüş bir balon gibi oturdu. Gadi'ye göre zamanlama mükemmeldi. Şimdi gezi yolu, gelip geçmekte olan koşucular, hücum etmeye başlayan turistlerle canlanmaya başladığı için daha az dikkat çekmeleri yerinde olurdu. Gadi direksiyona oturdu; Ronen yolcu koltuğunda kamburlaşmış, kaşlarındaki terleri siliyordu.

"Ne tip bir patlayıcı olduğunu fark etmemişsin," dedi sessizce, kendi kendine konuşur gibi.

"Normal değil mi? Ama senin uydurduğun bir başka kapakla," dedi Gadi, esmer, ince uzun, uzun saçlı önlerinden koşarak geçen genç kadınla bakışırken, "ortada kablosu olan iki parça algıladım."

"Hayır," dedi Ronen neredeyse fısıldayarak. "Normal patlayıcılara erişimim yoktu. Eski depodan kullanımdışı olan bir patlayıcı aldım..."

Gadi, sararmıştı, sözünü böldü: "Bir dakika, zaman ayarlı olan mı?"

"Evet, seni aptal," dedi Ronen yavaşça. "Anten kablosu koparıldığı zaman otomatik olarak saati devreye giren patlayıcı," dedi bütün tabloyu gözler önüne sererek.

Ronen'in ne sesinde bir eleştiri iması ne de söylediklerinde bir provokasyon belirtisi vardı. Neredeyse öfke bile duymuyordu; özellikle de eğer patlayıcıyı Ronen'in kendisinin hazırladığını zannediyorsa Gadi'nin patlayıcının normal olmadığını tahmin etmesi mümkün değildi. Aynı zamanda ekibin eski

deposunda bir yerlere birinin yıllar önce sıradışı bir patlayıcı koyduğunu hatırlayıp –baskı altında olduğu o şartlarda, arabanın altında, insanlar ona yaklaşırken– Ronen'in onu çaldığını düşünmesi beklenemezdi. Patlayıcıyı zamanında sökmeyi başaramayınca her olasılığı düşünmemiş olması da şaşırtıcı değildi; anten kablosunu koparıp uzaktan kumandayı etkisiz kılmaya o anda düşünmeden karar vermişti. Yine de günahların bağışlanması bir işe yaramazdı, zarar verilmişti. Bu sefer zarar veren son darbeyi indiren Gadi'nin eli idiyse de o elin uzandığı beden Ronen'in bedeniydi. Bu gerçekten kaçmanın yolu yoktu.

Gadi'nin beyninin çarkları kendini içeriden patlabilecek bir hızda dönüyordu. Kendi aşırı özgüvenine, acele kararlarına, eylemlerini planlamayı beceremememesine ve bütün ihtimalleri düşünememesine küfretti. Bir anlamda Ronen gibi fazla savaş odaklı olduğuna ve özellikle de kabloyu koparır koparmaz kendisini de havaya uçurabileceğini anlayınca bunca yıldan sonra bile böyle bir işte gerekli olan güvenlik önlemlerini benimseyip özümseyememiş olmasına.

"Saati ne zamana kurmuştun?"

"Sorun da bu, kurmamıştım," diye cevap verdi Ronen. "Uzaktan kumandayla patlatmayı düşünüyordum."

"Bir dakika. Bu demektir ki otomatik ayarı var," dedi Gadi, avuçlarını şakaklarına bastırarak. Nabzı son sürat atıyordu. "Mantıklı olan, eğer kurmazsan ya hemen ya da otomatik ayarında patlaması." Ve hemen patlamadı, diye düşündü derhal Gadi, şanslı olduğunu kabul etmek için bir dakika harcamayarak.

"Söz konusu olan mantık değil elektronik," dedi Ronen, son derece pratik olduğu için kulağa kesinlikle düşmanca gelen bir tonda. "Yaklaşık olarak ne zaman bağlantısını kestin?"

Gadi gayri ihtiyari saatine baktı. "Tam olarak bilemiyorum. Gece on iki buçuk ya da bir? Tam senin geldiğin sıralardı. Kaç civarı olduğunu hatırlıyor musun?"

Şimdi saatine bakma sırası Ronen'deydi. "Hayır. Ama bu,

eğer acele hareket edersek zamanımız olabilir demektir." Ronen şimdiden başarısızlıkla uzlaşmıştı. Patlayıcıya her ne olacaksa olacaktı, şimdi oradan gitmeleri gerekiyordu.

"Acele hareket etmek mi?" diye şaşırdı Gadi. "Nereye?"

"Lübnan dışına, o şey patlayıp onlar sınırları kapatmadan."

Patlamak üzere olan bir bombayı geride bırakmak Gadi'nin değerlendirmek istediği son ihtimaldi. Motoru çalıştırıp kısaca, "Patlayıcıyı etkisiz hale getirmeden bir yere gitmiyoruz," dedi.

"Delirdin mi?" diye çıkıştı Ronen. "Eğer şansımız tükenirse –benimle olduğun sürece mutlaka öyle olacaktır– o şey yüzümüzde patlar." Gülümsedi. "Ama biraz şansımız varsa Ebu Halid arabadayken patlar."

"Ve belki karısı ve kızı da yanında olur, belki de o sırada bir komşusu yanından geçer. O bombayı orada bırakmıyoruz. Bunun bir başka felaket olacağını göremiyor musun? Konu sadece arabadan sökmek değil, aynı zamanda etkisiz hale getirmeliyiz. Dahiye'nin orta yerinde bırakamayız."

"Unut bunu," dedi Ronen. "Nasıl etkisiz hale getirebilirim hiçbir fikrim yok ve bunu yapmaya niyetim de yok."

"Ben bu tip patlayıcıları etkisiz hale getirdim," dedi Gadi. "Umarım nasıl olduğunu hatırlayabilirim."

"Yani sadece şansımızı deneyeceğiz öyle mi?" dedi Ronen dalga geçerek.

"'Biz' değil," dedi Gadi ağırbaşlılıkla, "ben. Bu sefer aptallık eden bendim."

"Bunu göreceğiz," dedi Ronen.

Gadi bunun bütün plana yönelik bir eleştiri mi olduğunu, yoksa Ronen'in kendisine katılmaya karar verdiği ve patlayıcıyı etkisiz hale getirme hakkı üzerinde tartıştığı anlamına mı geldiğini bilmiyordu. Hangisi olduğunu sormak üzereydi ama tam o anda Suriyeli bir askeri araç otopark alanına girip birkaç metre ötelerine park etti. Şimdi bir hikâye uydurmak için zamanları yoktu. Ve Ronen onunla birlikte mi, yoksa ona

karşı mı bilmiyordu. Ronen'in birden böyle bir tavır değişikliği göstermiş olmasına inanması zordu ama en azından onunla kavga etmiyordu. Tek başına bu bile epey olumluydu. Arabayı geri vitese aldı ve otoparkta geriye döndürdü. Suriye askeri aracının yanından geçtiler; iki subay ve iki güzel, genç kadın tam arabadan iniyorlardı. Artmaya başlayan trafikte yola çıkabilmek için bir boşluk bekledi ve sonra lüks Maronite villaları yönüne hızla döndü.

Villaların arasından, camları açık arabayı sürerken Gadi, seçeneklerini düşündü. Zaman kontrollü patlayıcı kullandıkları, hedefi arabasında yakalama ihtimaliyle ajanların kaçış fırsatlarını dengelemeye ihtiyaç duydukları operasyonları hatırladı. Bir noktada, hafızasından bulup çıkarmaya çalıştığı bilgilere boğulmuşken Gadi, Ronen'e eğer bomba o sırada patlamamışsa on iki saat sonra patlayacağını düşünmenin mümkün olduğunu söyledi.

"Ya da yirmi dört. Otomatik kurulumuna bağlı," diye cevapladı Ronen.

"Neden? Kadran tam on iki saat sonra devirini tamamlıyor ve devreyi kapatıyor," dedi Gadi.

Ronen katılarak güldü. "Ne kadranı? Eski bir düzenek olabilir ama *o kadar* da eski değil. Dijital."

Gadi, Ne kadar aptalım, der gibi kafasını salladı.

"Belki de Peter'i aramalıyız? Muhakkak biliyordur," diye önerdi Ronen.

"Biz" diyor olması Ronen'in kendisinin tarafında olduğunu gösteriyordu ama Gadi bunu ona doğrudan sormamaya karar verdi. Ronen'i dahil etmek istemesine rağmen önerisini kabul edemezdi. Bir Genel Merkez personeli olarak Peter onlara cevap vermeden önce izin alması gerekirdi ve büyük ihtimalle oradan derhal çıkıp gitmeleri söylenecekti. Helena'nın mesajı onlara ulaşmış ve biraz sakinleşmiş, onu affetmiş olsalar da hiç kimse Ebu Halid'in binasının hemen altındaki otoparkta bir

operasyon riskini göze almaya istekli olmazdı. Ölü İsraillilerin vücutlarının ortaya saçılmasındansa bombanın patlamasını ve berbat sonuçlarıyla sonra uğraşmayı tercih ederlerdi. Yine de İsrail'i arama fikri aklını çelmişti.

Gadi ufak bir kafenin otoparkına girdi.

"Hadi bir şeyler içelim, biraz sakinleşmeye ihtiyacım var," dedi. "Burada ankesörlü bir telefon var. Evlerimizi arayıp karılarımıza sakinleşebileceklerini söyleyelim. Eminim Naamah çok endişelenmiştir."

"Sen *Naamah* için mi endişeleniyorsun!" diye patladı Ronen.

"Sakin ol adamım, her şeye atlıyorsun! Sadece ben Helena ile zaten konuştum, o yüzden."

Gadi Helena'yı öğretmenler odasında, teneffüste yakaladı. Yumuşak, uzatılmış bir "merhaba" diyerek diğer öğretmenlere sırtını döndüğü bir anlık sürede –köşeye doğru hızla giderken altın sarısı saçları bir yay çizerek havalanıp sonra tekrar omuzlarına düşmüştü– odayı, herkesin nasıl bir anda dikkat kesildiğini, konuşmaların yarıda bırakıldığını, gözlerin ona doğru döndüğünü ve kulak kabartıldığını görmüştü. Hepsi iyi niyettendi; meslektaşları kocası hiçbir zaman etrafta olmayıp bu konudan hiç bahsetmeyen ve muhtemelen nerede olduğunu bilmeyen bu sevimli İngilizce öğretmeni için endişeleniyorlardı.

Bir fikirleri vardı ve bazıları emin bir kaynaktan bilgisi olan arkadaşlarından bazı şeyler duymuşlardı. Kocası orduda kıdemli subay olan ve sadece hafta sonları eve gelen biri onu dert ortağı edinmiş, ona nasıl başa çıktığını, çocuklarının ebeveyn-öğretmen toplantıları ya da gece aktiviteleri için ayarlamalar yapıp yapmadığını sormuş, yardım etmeyi teklif etmişti. Hiç doğrudan sormamışlar, arada sırada imalarda bulunmuşlardı. Bir keresinde, İslami Cihad Örgütü'nün başı Şikaki'nin suikastından sonra müdür kendisini ofisine çağırmış, "Kocan tabii ki oradaydı değil mi?" diye sormuştu. "Lütfen ona takdirlerimi ilet." Helena uygun tepkinin

ne olduğunu bilemediğinden utanarak teşekkür edip ofisten aceleyle çıkmıştı.

Gadi ona işlerin Ronen'le yoluna girdiğini söyledi. Ondan Doron'u tekrar aramasını istedi; Ronen'in onun yanında olduğunu bilmeleri ve bu noktada herhangi bir oyun oynamaya kalkışmamaları gerekiyordu.

Bu mesaj gönderme sistemine muhtemelen artık gerek yoktu ve hatta doğrudan olmayan her iletişim gibi bir risk faktörü içeriyordu ama Gadi hâlâ eğer doğrudan konuşursa Doron'dan duyabileceklerinden şüpheleniyordu. Durumu detaylı olarak anlatamayacaktı ve işi batırabilirlerdi. Şimdi, operasyonun sonu yaklaşmışken, sorumluluğunu paylaşmayacaktı.

"Ona hâlâ çözmem gereken bir karışıklık olduğunu ama bunun Ronen'le ilgili olmadığını söyle. Yanında getirdiği şeyle ilgisi var." Gadi Helena'ya bu noktanın üzerinde durmasını ve ertesi gün Avrupa'ya doğru harekete geçeceklerini eklemesini söyledi.

Ders zili konuşmalarını kısa kesti. Helena arkasındaki öğretmenlerin yerlerinden kalkarken, fincanlarını lavaboya koyarken ve koridorlarda öğrencilerin sınıflarına koşarken çıkardıkları tanıdık sesleri duyabiliyordu.

Gadi ona öpücüklerini gönderdi ve hoşça kal dedi. Onu ikilemde bırakmıştı: Öğretmenler odası boşalmıştı, koridorlarda kimse yoktu. Helena küçük telefon defterini açtı ve Tamar'ı aradı. "Gadi'den acil bir mesajım var, bana Doron'u bağlar mısın lütfen?"

Doron ofis telefonuna da, cep telefonuna da cevap vermiyordu. Helena'nın öğrencilerinden biri öğretmenler odasına kafasını uzattı ve dersleri olup olmadığını sordu.

"Geliyorum," diye cevap verdi Helena. "Lütfen herkese sessizce sınıfta beni beklemelerini söyle." Bazen böyle şeyler olurdu; önemli bir şey olduğunda çocuklar da bunu hissederdi.

"Tamam, ulaşır ulaşmaz ona beraber olduklarını söyleyin," dedi Tamar'a. "Gadi bunun gerçekten önemli olduğunu söylüyor. Aynı zamanda Ronen'in getirdiği şeyle ilgili çözmesi gereken

bir şey olduğunu ve yarın döneceklerini söyledi. Şey, biliyor musun?" dedi tekrar düşünerek, "Cep telefonumu Doron'un beni geri arayabilmesi için ders sırasında açık bırakacağım. Cep telefonu kullanımı hakkında öğrencilerime verdiğim bir senelik eğitimi bozacak ama bu son derece önemli. O yüzden lütfen onun fırsat bulur bulmaz beni aramasını sağlayın."

***

Eğitim tesisinin içindeki sokakların birinde park edilmiş bir arabada bir adam oturuyordu. Moussa ona önden, kaldırımdan yaklaşırken Yoav ve Daoud arkadan geldiler. Arabaya epey yaklaşınca Moussa, sürücünün dikkatini çekmek için durdu ve yüksek sesle hapşırdı. Bu işaretle Yoav ve Daoud arabanın kapılarını açtı: Daoud arka koltuğa kayıp sürücünün boynunun etrafına ince bir tel dolarken Yoav da yolcu koltuğu tarafından girip ellerini kavradı. Yossi arabasını sürüp kaçırılanın bulunduğu arabaya paralel durdu ve kapılarını açtı. Daoud arka koltuktan sıçrayıp Moussa'nın sürücüyü arabadan çıkarmasına yardım ederken Yoav adamın kafasını kavrayıp boynunu sıkmaya devam etti. Moussa bacaklarını tutarak Yossi'nin arabasının arka koltuğuna oturdu. Daoud ve Yoav başını ve bedenini tutarak onu takip ettiler. Yossi arabayı uzaklaştırdı.

Rami ve Doron, ekibi göğüs göğüse dövüş hocası Micky ile birlikte kaldırımdan izliyorlardı. Önden izleyen Eli ve arkadan izleyen Yitzhaki de diğerlerine katıldı. Karşı kaldırımda duran Planlama Bölüm Müdürü Arye ve diğer birkaç kişi sokağın karşısına geçti. Yossi arabayı geri getirdi ve Yoav'ın ekibi komutanlara katıldı.

"Hapşırıktan Yossi'nin arabayı uzaklaştırmasına kadar geçen süre on yedi saniye," dedi Eli kronometresine bakarak.

"Bunun beş ya da altı saniyesini daha kırpabilirler," dedi Micky.

"Evet, ama beni asıl endişelendiren," dedi Doron, "kaçırılan arabanın kapılarının açık kalması ve Yossi'nin Yoav'ın kapısı açıkken yola çıkması. Bu tehlikeli ve çok dikkat çeker. Arabanın kapılarının kapanmasını manevraya dahil etmek üzerine çalışmalıyız."

Diğer gözlemciler de izlenimlerini belirttikten sonra Yoav, "Tamam, bunun üzerinde çalışacağız," dedi.

"Senden atış talimleri, bireysel ve grup dövüş egzersizleri için iki saat ayırmanı istiyorum," dedi Doron. "Saat şimdi on iki. Dörtte döneceğim ve döndüğümde ateş altında barikattan geçme, geriye doğru takipçilere ateş etme ve takipteki bir arabayı atlatma talimlerini görmek istiyorum."

Yoav ve takımı Micky ile birlikte manevralarını geliştirmek için çalışmaya giderlerken Doron, Rami, istihbarat memurları ve Planlama Bölüm Müdürü zaman çizelgesine ve acil durum planlarına son hali vermek üzere hangara girdiler. Üzerinde harita ve fotoğrafların olduğu bölmenin karşısına oturdular.

"Yossi seyir planını öğrendi mi?" diye sordu Doron.

"Onunla kesintisiz üç saat çalıştık," diye cevapladı Yitzhaki, "ilk saat bütün ekiple birlikte, sonra diğerleri manevralara çalışmak üzere ayrıldı. Kaçış rotalarıyla ilgili temel bilgileri ona aktarmak için en azından iki saate daha ihtiyacım var."

"Ki buna sahip olamayabilirsin," dedi Rami.

"En kötü ihtimalle onunla çalışmaya Başkan'ın brifinginden sonra yola çıkış saatine kadar devam edebilirsin," dedi Eli. "Seçime bağlı bütün planları bir araya getirirsen burada, bazıları dağlardaki veya tarlalardaki toprak yollar olmak üzere öğrenilecek yüzlerce kilometrelik yol var. Bunların hepsinin ezberlenmesi mümkün değil, yanlarına gizli haritalar almaları gerekecek. Yitzhaki, Yossi ile yalnızca bir ve ikinci seçenekler üzerinde duruyor."

Doron bazıları Rami'nin yardımıyla İstihbarat ve Planlama bölümleri tarafından gece, diğerleri ise o dakikaya kadar ancak hazırlanan acil durum planı çizelgesini aldı.

"Yoav'ın planlamaya katılmamış olmasından memnun değilim," dedi Doron, elindeki kâğıtlara bakarak. "Burada onlarca örnek var ve herhangi birini hatırlayabileceğinin ya da sadece üstünden okuyarak önerilen her reaksiyonun altında yatan mantığı anlayabileceğinin bir garantisi yok."

"Yoav'ın nefes alacak zamanı yok," diye homurdandı Rami. "Ondan seyir rotalarını mümkün olduğunca etraflıca öğrenmesini istiyorum ki çeşitli seçenekler arasında tercih yapabilsin. Adam kaçırma, atış talimleri yapmak zorunda ve sonra da ekiple yola çıkıyor."

Doron sessiz kaldı. Rami'nin kendisine söylemeye cesaret ettiği şeyi, o Mossad Başkanı'na söylemeye cesaret edememişti. Herkes, söylemeye cesaret edemeden daha baştan başarısız olmaya mahkûm bir göreve koyulduklarını biliyordu. Belki de Beaufort'a bunu söylemesi için Rami'yi yanına almalıydı. Sonuçlar önceden belliyken Başkan'ın brifingini beklemenin anlamı neydi ki?

Ama bir önceki gece Beaufort'un kendisine ilettiği sürpriz karardan sonra Doron Başkan'a durumu anlatmak için Rami'den kendisine katılmasını istemenin bir yardımı olmayacağını biliyordu. Operasyon tertibinde riskler güzelce belgelenmiş ve bunun hiçbir yararı olmamıştı.

Ve başarılı olmaları, her şeyin kolaylıkla çözülmesi tabii ki mümkündü; belki Ronen sessizce teslim olacaktı ya da belki olabilecek en kötü şey meraklı bir nöbetçinin boynuna bir darbe indirmek veya boğazını kesmekti. Bu işi güzel bir şekilde başarıyla sonuçlandırabilirlerdi. Mossad'ın ve Başkan'ın sıkıntısı bu kadar belirgin ve meydana gelmesi muhtemel karışıklık bu kadar büyükken daha başlamadan havlu atmayı nasıl düşünebilmişti?

Doron elindeki kâğıda göz gezdirdi. "Önce kaçış rotası acil durum planları üzerinde çalışalım," dedi. "Sonra da, eğer zaman kalırsa, Lübnan'a inişlerinin detaylarıyla ilgileniriz. Örnek: Adam kaçırma sırasında tespit edildiniz, bir

yaygara koptu, korumalar alarma geçti, bölgeden kaçıyorsunuz ve bütün gece boyunca nöbetçilerin bulunduğu 18 numaralı barikata geldiniz. Atılacak adım ne olmalı?"

Yitzhaki evin bulunduğu bölgeyi gösteren hava fotoğrafındaki barikatı işaret etti. Rami cevap vermek için ağzını açarken Doron'un telefonu çaldı. Arkasını diğerlerine döndü; arayan Tamar'dı, özür dileyerek Gadi'den acil bir mesaj iletmek üzere Helena'nın aradığını açıkladı. Telefonun ekranında çok sayıda cevapsız arama olduğunu gördü: Onunla konuşacaktı.

7

Işınları Dan Panorama Oteli'nin üst lobisindeki küçük kafenin koyu renk camlı pencerelerinde eriyen geç öğleden sonra güneşi denizin üzerinde asılıydı. Sahil ile Yafa'ya giden trafik yüzünden uğuldayan yol arasındaki bir parça çimenlikte birkaç çocuk top oynuyordu. Lobide çok az otel misafiri vardı –birimin psikoloğu Benny de burayı bu yüzden seçmişti– ama yine de Beaufort ve Naamah üzerinde kahve fincanları ve kekler olan küçük masanın üzerine eğilmiş kısık sesle konuşuyorlardı.

Naamah'ın üzerinde bir eşofman vardı. Okuldan çıktıktan sonra Tel Aviv'deki bu toplantıya gelmeden önce ancak Lital'i kreşten alıp Ronen'in anne babasına bırakacak kadar vakti olmuştu.

"Bununla nasıl başa çıkıyorlar?" diye sordu Benny.

"Korkunç," diye cevap verdi Naamah. Deniz komandosu olduğu günden başlayıp sonra da Mossad'da onlar için gurur kaynağı olan oğullarının işten atılması onlar için küçük düşürücü olmuştu. Soruşturma Komisyonu'nun kararları halka açıklanınca, deniz kenarındaki küçük köylerinde bahsedilen

kişinin Ronen olduğundan kimsenin şüphesi kalmamıştı, özellikle de kısa bir süre sonra boş boş evde oturduğu ortaya çıkınca. Eski, oturmuş bir kasabada bile kendi içlerinden bir kahramanla duyulan gurur hemen başkalarının acısından sevinmeye dönüşebilir.

Evde geçirdiği aylardan sonra Ronen'in ortadan kayboluşunu anne babasından bir gün bile saklamak mümkün değildi. Başta Naamah onlara yalan söylemeyi düşünmüştü ama –er ya da geç karşı karşıya kalmak zorunda oldukları– gerçek onu bir düşmana dönüştürürdü. Onlarla şüphelerini paylaşmak istememiş ama bir gün daha geçince nereye gittiğini söylemeden evden ayrıldığını ve Mossad'ın onu aradığını söylemek zorunda kalmıştı. Bunu takip eden iki gün zarfında sanki geçen günler değil senelermiş gibi nasıl sararıp solduklarını izlemişti.

"Ya siz nasılsınız Bayan Dolev?" diye sordu Beaufort, sanki Naamah'ın bir cümlelik cevabı Ronen'in anne babasıyla ilgili meseleyi yeterince açıklamış gibi.

Genç bir ajan olarak Naamah Mossad Başkanı'na büyük bir saygı duyuyordu. Ama Mossad'daki görevi uzak geçmişinin bir parçası olmaya başlayıp yaşı kıdemli komutanlarınkine yaklaştıkça her şey başka görünmeye başlamıştı. Naamah Doron'u hâlâ genç, kendine aşırı güvenli bir ekip komutanı olarak hatırlıyor, bu da onun genel olarak bir birim sorumlusunda görmeyi beklediği yerinde hüküm verme ve ölçülülük özelliklerine sahip olup olmadığını sorgulamasına neden oluyordu. Diğer taraftan Mossad Başkanı bitkin görünüyordu; gözlerini açık tutmakta zorlandığı hemen fark ediliyordu ve Naamah onun uyuşuk omuzlarının üzerlerine yüklenen göreve uygun olup olmadığından emin değildi. Kesinlikle zekiydi ve çok analitik olduğunu duymuştu. Güzel de konuşuyordu. Büyük ihtimalle ülkelerin liderlerini ve hiç kuşkusuz yabancı istihbarat servislerinin başkanlarını iyi idare ediyordu. Ama Ronen'ini eve getirmeye ne kadar yetkindi? Ve yetkinlik demişken Doron neden bu toplantıda değildi?

Söyleyecek hiçbir şeyi yok muydu? Onunla buluşmaktan mı kaçınıyordu? Ya da kocasını geri getirmek üzere bir operasyonun, Gadi'nin bahsettiği operasyonun ortasında mıydı? Peki, Gadi'nin bu işteki rolü neydi? Onun ülkeyi terk ettiğini biliyordu ama hiç kimse bir bilgi paylaşmaya yanaşmıyordu, her gün konuştuğu Benny bile. "Açıksözlülüğüm için beni bağışlayın ama benim nasıl olduğumu ya da bu günleri nasıl geçirdiğimi veya Benny'nin duymakla ilgilendiği ve senin de duymanı istediği Ronen'in Mossad'a karşı hissettiği şeyleri sormanın zamanı değil. *Bunu* çok uzun zaman önce sormalıydınız."

"Lütfen Naamah, seninle her gün iletişimdeydim..."

Benny onu sakinleştirmek istedi ama Başkan araya girdi: "Ona yardım edebilmek için seninle işbirliği yapmak isteğimizi söylemeye geldik."

Benny rahatlayarak arkasına yaslandı, Başkan'ın meseleleri tersine çevirmekteki becerisinden etkilenmişti. Ama Naamah buna kanmayacaktı.

"Yardım etmek mi? *Ona* şimdi mi yardım etmek istiyorsunuz? Onu köpeklerin önüne atmak yerine Lübnan seyahatinden hemen önce Rusya'da toplanan istihbarat için ona bir ödül vererek yardım edebilirdiniz."

"Sevgili hanımefendi, yıl sonunda verilecek ödüle aday olması mümkün..."

"Ah lütfen," dedi Naamah. "On yıldır o çapta onlarca iş yaptı ve hiçbir zaman bir övgü almadı. Ah pardon, üç tane takdir mektubu aldı ama ikisi Başbakan'dandı, sizden değil. Ama tabii ki bir soruşturma komisyonu kararı aldı. En azından ikisini de alsaydı bir şekilde birbirini dengeleyebilirdi."

"Bir övgü o zaman uygun olmazdı Bayan Dolev. Nasıl görüneceğini düşünün."

"Nasıl görünürdü?" diye soruya soruyla karşılık verdi Naamah. "Ve kime? Medyaya mı? Eminim medyayı memnun etmek için ondan kurtuldunuz."

Naamah dudaklarını ısırdı ve sustu. Bu konuşma ümit ettiği doğrultuda gitmiyordu. Öfkesini şu anda özellikle sıkılmış gözüken Mossad Başkanı'nın üzerine boşaltmayı planlamamıştı. İyi haberler getirmesini beklemediyse de hâlâ gizli umutlar besliyordu. Belki şapkasından bir tavşan çıkaracaktı; hatta belki de bu tavşan kendisi olacaktı. Ronen'i eve getirmekte Gadi'den daha başarılı olacağı fikri Gadi'yle yaptığı son konuşmada aklından geçmişti ama bu umutsuz bir girişim olurdu: Gadi ile işbirliği yapmak Ronen'in tepesini gerçekten attırabilirdi. Şimdi işler başkaydı. Gadi zaten oradaydı.

"Ben de tam olarak bu yüzden bugün gelmeyi kabul ettim, ona yardım etmek için," dedi Naamah usulca. "Ebu Halid'in mahallesini bilmiyorum ama Beyrut'u hâlâ oldukça iyi hatırlıyorum. Kullandığım pasaportlardan biri, Güney Afrikalı olduğum, hâlâ geçerli ve onu kullanabilirim. Beyrut'a uçabilirim ve eğer benim ona ulaşmama yardım ederseniz Ronen'i bundan vazgeçirme şansım herkesten daha yüksek."

Mossad Başkanı ve Psikolog birbirlerine baktılar.

"Bakın, bu anlık delice bir düşünce değil, bütün gece bunu düşündüm. Siz oraya Gadi'yi gönderdiniz ama bu büyük bir yüzleşmeye yol açabilir: Her biri diğerine karşı o kadar dolu ki her an bir kavga patlak verebilir ya da birbirlerini zekâlarıyla alt etmeye kalkabilir, hatta zarar verebilirler. Benimle ise her şey tamamen farklı olacaktır."

Benny Beaufort'a baktı, hazırladığı psikolojik analizi hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu. Şu an Naamah'ın söylediklerinin aynısını belirtmişti. Naamah'ın fikri çok parlaktı; Beyrut'ta ortaya çıkması Ronen üzerinde bir sihirli değnek etkisi yapabilirdi. Ama Gadi'nin orada kendi inisiyatifiyle bulunduğunu bilmiyordu: Beyrut'ta bulacağı şey tahmininden biraz farklıydı. Bir psikolog olarak Ronen'in onunla uslu bir çocuk gibi eve döneceğinden emin olabilir miydi? Gerçekten kontrolünü kaybetmiş ve onu ve çocuğunu bırakmaya hazırlanmış, Naamah'ı dul, çocuğunu ise babasız bırakma riskini almış ise

nasıl davranacağını kim öngörebilirdi? Daha Gadi'nin kendisi Genel Merkez'in talimatlarını takip etmezken Naamah'ın Gadi ve Ronen arasındaki savaşı nasıl ateşleyeceğini kim bilebilirdi?

Beaufort da benzer şeyler düşünüyordu ve Benny gibi sessiz kaldı.

Bu yer bu tip bir kararın verileceği yer, bu insanlar bu kararı verebilecek insanlar değil, diye düşündü Naamah. Doron da burada olmalıydı. Beyrut'a gidişinin gerçekten ne anlama geleceğini bilebilecek bir tek o vardı, Şii mahallelerinde dolaşan otuzlu yaşlarının ortalarındaki bir Güney Afrikalı kadın. Üstlerine bu tip bir eylemi önerebilecek, ona eşlik edip onu arabayla gezdirebilecek birini atamaya karar verebilecek kişi oydu. Fikrini ilk açıkladığında Benny'nin yüzündeki olumlu ifadeden onun bu fikri sevdiğini anlamıştı; diğer yandan Beaufort'un yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu ve şimdi Benny'nin gözlerindeki ışık da sönmüş gibiydi. Anlaşılan o ki kendi-başını-kurtar aşamasına geçmişlerdi.

"Bakın," dedi Naamah sessizliği bozarak. "Bu fikri onun da düşüncelerini almak için Doron'la paylaşmanızı önereceğim. Bir tepeye koca bir tugayla saldırabilir –ve birçok zayiat verebilir– ya da küçük bir ekibi helikopterle tepenin üzerine bırakabilirsiniz. Ne planladınız bilmiyorum ama ben size çabuk ve neredeyse risksiz bir çözüm öneriyorum."

Naamah'ın verdiği örnek Beaufort'un bilincine nüfuz etmişti. Naamah'ı içeri sokup üçünü beraber dışarı çıkarmak en zarif çözüm olabilirdi. Ama hâlâ Ronen'le iletişim kurmasının üzerinden bir buçuk gün geçtiğinden bunu Gadi'nin başaracağı umudunu besliyordu. Bunun yanı sıra Başbakan'ın halihazırda onayladığı bir plan da vardı ve o cenahta sorun çıkarmayı istemiyordu. Nasıl olup da Naamah'ı baştan düşünmemişlerdi? Ve tabii bu arada işler karışıp Naamah Hizbullah'ın eline düşse bu dışarıdan nasıl görünürdü? Bir bebeğin hem anne hem babasını aslanın inine gönderdiğini ve bunun Mossad'ın bulabildiği en iyi çözüm olduğunu nasıl açıklayabilirdi?

"Ben bütün haklardan, taleplerden ve davalardan vazgeçerim," diye ekledi iki adam da konuşmayınca. "Kontrat, operasyon tertibi ya da hayat sigortasıyla ilgilenmiyorum. Sadece Ronen'i geri getirmek istiyorum. Bunu siz de istiyorsunuz. Eğer tercihiniz bu yönde olursa bunu bir başvuru olarak kabul edin: Teklifi ben yapıyorum ve bütün riskleri ben üstleniyorum."

***

Talim, biri açık biri kapalı iki barikata bir hızlı, bir de yavaş yaklaşmayı içeriyordu. Barikatta iki, üç ve dört asker varken ve bir de yakın bir binada teyakkuzda bir askeri birlik varken ateş açma alıştırması yaptılar. "Nöbetçiler"e arabanın önünden yaklaşma, sürücü tarafından yaklaşma, yolcu tarafından yaklaşma ve her üç yönden birden yaklaşma talimatı verildi. Bazen "Ronen" işbirliği yaparak sakince oturdu, bu durumda hedef nöbetçileri sakinleştirerek hızlı bir bahane bulup arabayı sürmeye devam etmekti; bazense "Ronen" vahşileşti, bu durumda da ajanlar araba daha durmadan nöbetçilere ateş açtı.

Her şey saniyelerle ölçülüyordu. Yoav parolayı söylüyor ve susturuculu mini-Uziler bir anda ortaya çıkıyor, boya topları nöbetçilerin alnında ve göğsünde patlıyordu. Bütün bir birlik işin içine girdiğinde bölükler daha neredeyse binanın dışına çıkamadan birkaç uzun şarjörle hizaya getirilmiş oluyordu.

Doron takipçilere karşı yapılan talimlerin de başarılı geçtiğini hissediyordu. Moussa ve Daoud kısa namlulu M16'larım dışarıyı gözleyerek koltukların altından çıkardılar, namlularını kurşun geçirmez arka penceredeki iki delikten vurarak geçirip takipteki arabanın ön camını boyayla kapladılar. Ve zırhlı araçtaki insanlar özellikle inatçı olduğunda Yoav tavan penceresini açıp ayağa kalktı ve onlara yalancı bir RPG roketi fırlattı.

"Tamam, Yossi, senin neler yapabileceğini görelim," dedi Doron ve araç talimi için ayrılan alana yöneldiler. El freni, direksiyon simidi ve gaz pedalını kullanarak Yossi arabayı

kaydırıp geldiği yönün ters istikametine çevirdi ve el frenini biraz daha önce bıraktığında bunu yapma niyeti –ya da ihtimali– olduğu anlaşılmaksızın doksan derecelik bir dönüş gerçekleştirdi. Yolun kenarındaki su oluğuna girdi, dik bir yokuştan çıktı ve çöl için kumlu ve çamurlu yollarda sadece dört çekerli bir aracın yapmaya cesaret edebileceği sürüş tekniklerini sergiledi.

Bir sonraki aşama helikoptere biniş ve iniş talimleriydi.

Günün sonuna doğru denize değmek üzere olan, dalgaların hemen üzerinde duran güneşin içinden çıkmış gibi birden bir Yasur helikopteri belirdi. CH-53 Sea Stallion savaş helikopteri eğitim tesisinin ucundaki iniş pistine ilerleyip inmeden önce bir daire çizdi. İçinden dört yana askerler dağılıp Yasur'un çevresinde pozisyon aldı. Aracın arkası aşağıya doğru açılıp bir rampa meydana getirdi. İçinden bir Mercedes belirip yavaşça aşağıya indikten sonra hızla uzaklaştı. Askerler koşarak helikoptere geri döndü, rampa kapandı. Helikopter kalktı, yönünü değiştirdi ve gözden kayboldu. Yossi arabayı çevirip komutanların inişi izlediği yere doğru sürdü.

"İyi bir zamanlama," dedi Doron. "Alanın uygun olduğundan emin olmaları için askerlere biraz daha fazla süre verin ve ondan sonra dışarı çıkın. Biraz yavaşlatın Yossi." Mossad ve Hava Kuvvetleri arasında irtibat yetkilisi olarak görev yapan astsubaya dönüp, "Askerlere ve helikopter ekibine araba kendilerinden belli bir mesafe uzaklaşana kadar yerlerinde kalmalarını söyleyin," dedi.

Rami ve Yoav'a "Her şeyi bir de tamamen karanlık çökünce tekrarlamanızı istiyorum," dedi Doron saatine bakarak, "yarım saat içinde. Ondan sonra brifinglere başlayacağız. Mossad Başkanı gelir gelmez son brifingi yapacağız ve sonra yola çıkacaksınız."

***

Helena Güney Tel Aviv'in kalabalığında, Yafa ve Bat Yam'a

bağlanan trafiği düşünemediği için kendine küfrederek yol alıyordu. Mossad Başkanı'yla yapılacak toplantıya geç kalmak ne büyük saygısızlıktı! Gadi'nin hikâyeleri sayesinde birkaç Mossad Başkanı'nı biliyor olsa da daha önce hiçbiriyle tanışmamıştı. Gadi ailesini Genel Merkez'den uzak tuttuğu için sadece kısa süre önce psikolog olan Benny ile tanışmış ve onu oldukça anlayışlı ve destekleyici bulmuştu.

Helena bu buluşmadan ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Birkaç dileği ve umudu vardı ve özellikle de Mossad'ın Gadi'yi sağ salim eve getirmek için ne yaptığını bilmek istiyordu. Yol uzadıkça geç kaldığı için kendine daha çok kızıyor, Mossad ve Başkanı'na olan öfkesi pekişiyordu. Gadi'yi dinlemeyi reddettikten ve Gadi kendi başına yola çıktıktan sonra kendisinden ne istiyordu? Özür dilemek için mi kendisini çağırtmıştı? Ne yapmak üzere olduğunu açıklamak için mi?

Birden bu toplantıdan iyi bir şey çıkmayacağını düşündü. Eğer kolay bir çözümleri olsaydı onunla konuşmazlardı. Eğer tehlikeli bir maceraya atılmak üzerelerse istedikleri neydi? İzni mi? Ehliyetsiz bir hastaya yapılacak ameliyat için ailesinden onay alınması gibi miydi? Ya da belki Gadi'yi kafeslemek, kendisinden Gadi'nin Beyrut'ta yetkisi olmadığını bilerek bulunduğunu, tüm risklerin farkında olduğunu duymak istiyorlardı. Gadi'den Soruşturma Komisyonu hakkında bunun gerçek bir olasılık olabileceğini bilecek kadar çok şey duymuştu. Ama belki de hâlâ bir şekilde yardımcı olabilirdi.

Duygu ve düşüncelerinden kafası karışmış olan Helena dönüş noktasını geçtikten sonra solundaki oteli fark etti. Sağındaki denize inen çimenlik alanın içinde bulunan otoparka dönerken dudaklarından uzun Danca bir küfür döküldü.

***

Helena onu bir süredir takip etmekte olan ve peşi sıra otoparka giren arabayı fark etmemişti. Bu, Haramati'ydi. Sabah

erken saatlerde Naamah'ın evini bir su arıtma cihazı satıcısı rolünde aramış ve ona kocasının evde olmadığını duyduğuna üzüldüğünü söylemişti. "Ona nasıl ulaşabileceğimi ya da ne zaman eve döneceğini söyleyebilir misiniz? Bu genellikle erkeklerin anladığı teknik bir konu."

"Ben teknik işlerden iyi anlarım ve konu hakkında bilgi almak isterim," dedi Naamah sabırla, ama Haramati kocalar olmadan pazarlık yapmadığı konusunda ısrarcı oldu: "Kadınlar dinleyip sonra kocası geldiğinde onun karar vereceğini söylüyor ve ben de dansa yeni baştan başlamak zorunda kalıyorum." Kocasının ne zaman geri döneceğini tekrar sorunca bu küçük şoveniste karşı sabrı tükenen Naamah telefonu onun suratına kapatmıştı.

Haramati onu köyünün girişinde beklemiş ve sonra Rupin Kavşağı'ndaki okuluna kadar takip etmişti. Ondan sonra hızla çalıştığı gazeteye gitmiş, kendisini bekleyen birkaç işi tamamlamış ve öğleden sonra Rupin'e dönmüştü. Naamah'ın arabasının otoparkta olduğunu gördüğüne memnun oldu ve onu rahatça izleyebileceği bir gözetleme yeri seçti. Özel dedektif ya da belki de gizli ajan rolü oynamak hoşuna gitmişti ama saatler boyunca bastıran uykuyla boğuşmak zorunda kalacağını göz önüne almamıştı. Gözünü açtığında Naamah'ın arabasının hızla yola çıktığını görene kadar uyuyup uyuyup uyanmıştı. Ona yetişmek için acele etti ama trafikte kaybetti.

Naamah'ın arabası evinin yanında değildi, Haramati de bir kooperatif yerleşiminde bulunan diğer adreste şansını denemeye karar verdi. Alçak çalılarla çevrili bakımlı evi gözetlerken onu kimse rahatsız etmedi. Bir saat kadar sonra Helena evden çıktı. Haramati onu nispeten kolay takip etti. Kesin olan bir şey var, dedi kendi kendine, Mossad'daki bu şanslı piçler güzel kadınları nasıl tavlayacağını biliyor.

Helena saatine baktı; sadece birkaç dakika geç kalmıştı.

Otoparkın girişindeki tabela ona on beş dakika sonra park etmenin ücretsiz olacağını söylüyordu, dolayısıyla o da park biletindeki tarih ve saati kazımakla uğraşmadı. Hızla sahil kenarındaki gezi yolundan otele doğru yürüdü. Tam karşıda, hemen ilerisinde bir kaya parçasına dayanmış kararmakta olan denizi seyreden Naamah'ı gördü. Durdu, kalp atışları hızlanmıştı. İlk düşüncesi Naamah'ın ne kadar güzel olduğuydu, yüzü hafifçe güneşin denize battığı noktaya dönmüştü. Solgun ışıkta keskin hatlı profili bütünüyle ortaya çıkmıştı; dar uzun burnu, çenesi. Deniz esintisi sırtına dökülen uzun, siyah saçlarını dalgalandırıyordu. Ve ne kadar da havalı, diye düşündü Naamah'ın ne giydiğine dikkat edince: bir eşofman. Kendisi ise dolabını karıştırmış, önce şık bir kıyafet, sonra bir döpiyes, daha sonra spor ama şık bir kıyafet, en sonunda da sevimli, çok neşeli olmayıp bir iş toplantısına uygun olan bir elbise seçmiş ve şık bir çift ayakkabı giymişti. Yanında da saygın bir hava katmak dışında hiçbir amacı olmayan ince ipek bir ceket getirmişti. Naamah da şüphesiz Mossad Başkanı'yla toplantıya gelmişti, buna rağmen ondan ne kadar farklıydı; o da sıkıntılar içindeydi ve o da kocasını kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Gadi'nin Naamah yüzünden şu an orada, tehditlerle dolu bir tuzakta bulunduğu düşüncesi birden ikisinin dert ortağı iki kız kardeş olduklarını fark etmesiyle yok oldu. İçinde bir sıcaklıkla birlikte Naamah'ın ne yapılması gerektiğini bileceği ümidi doğdu. Kesinlikle Helena'dan daha fazlasını bilmesi gerekirdi, ne de olsa orada daha önce bulunmuştu. Gadi ile birlikte.

"Naamah?" dedi Helena çekinerek. Dalgalar sesini yuttu. "Naamah?" diye tekrarladı iki adım daha atarak.

Naamah gözlerini açarak ona doğru döndü. Helena kararmakta olan havada bile onun gözlerindeki üzüntüyle karışık endişeyi gördü. Yine de onu fark ettikten hemen sonra Naamah'ın yüzünde bu yabancı kadına duyduğu acımanın izini taşıyan zayıf bir gülümseme oluşmaya başladı. Mossad Başkanı'yla görüşmek için özene bezene giyinmiş, karşısında duruyordu. Hiç şüphesiz görüşmenin içeriği hakkında en ufak

bir fikri yoktu. Helena'nın sabırsızlıkla bekleyeceği hiçbir şey olmadığını bilen Naamah'ın merhamet dolu gülümsemesi genişledi, otelin üst lobisindeki kafede, Avrupa moda dergilerinin kapağından fırlamış gibi görünen sarışın, güzel kadını bekleyen iyi bir haber yoktu.

Naamah ve Helena nadir durumlarda, ekip üyeleri ve eşleri ekibi bırakan üyelerle bir araya geldiğinde karşılaşırdı. Naamah protokolün incelikleriyle ilgilenmediği, Gadi'nin sevdiği kadınla havadan sudan konuşmadığı için ve Helena da nasıl yaklaşacağını bilemediğinden birbirlerinden uzak durur, hemen hemen hiç konuşmazlardı. Naamah bu kadının Gadi'yi neye dönüştürdüğünü düşünmek istemiyordu, tıpkı Helena'nın vahşi ve dizginlenemez gözüken Naamah'ın Gadi'yi içine sürüklediği tutkulu seks hayatını düşünmeyi tercih etmediği gibi. Şimdi, birden bunlar Helena'nın gözünde bir avantaja dönüştü. Naamah'ın Gadi'nin başarısında bir çıkarı vardı ve nedenleri önemli değildi, kendisinin kendi özel nedenleriyle Ronen'in eve sağ sağlim dönmesini istiyor olması gibi.

"Seni de mi buraya çağırdılar?" diye sordu kibarca Naamah.

"Evet, ama biraz geciktim. Çocuklar, trafik."

"Ben Lital'i Ronen'in anne babasına bırakıp okuldan doğruca buraya geldim," dedi eşofmanını işaret ederek.

Helena tereddüt etti. Muhtemelen kızmış olan Mossad Başkanı ve Psikolog onu bekliyorlardı ama Beyrut felaketi için doğru çözümün Naamah'ta olduğunu düşünüyordu. Güneşin ardında bıraktığı, kuzey, güney ve doğudan bastıran karanlıkta kaybolmakta olan son renklerin, denizden esen rüzgârın ve dalga seslerinin fonunda iki kadını bir yakınlık halesi kuşattı; Helena onu karanlıkla birlikte geride bırakmayı istemiyordu. Naamah'tan ayrılmak istemiyordu.

"Bir kahve içecek zamanın var mı?" diye sorarken buldu kendini.

Naamah gülümsedi, şaşırmıştı. "Ya onlar ne olacak?" diye sordu, oteli işaret ederek.

"Bu toplantıyı çok kısa tutmayı planlıyorum, sadece bir nezaket ziyareti. Yardımcı olabileceklerini sanmıyorum. Burada beni birkaç dakika bekleyebilir misin?"

Naamah, bu kadında sandığımdan fazlası var, diye düşünerek içtenlikle bekleyebileceğini söyledi.

Uzaktan olan biteni seyreden Haramati kaşlarını kaşıdı. Şans eseri gerçek bir entrikaya mı denk gelmişti? Karşıdan karşıya geçen Helena'yı takip etmeye devam etti.

***

Gadi'nin kullandığı Ronen'in kiralık BMW'si Ebu Halid'in mahallesi Bir el Abid girişine yaklaştı. Hava kararmadan Gadi arabanın farlarından birinin bir ampulünü yerinden çıkarmıştı, böylelikle mahalledeki birçok araba gibi farlarının parlaklığı eşit değildi. Bu şekilde BMW belki daha az öne çıkardı. Hangi arabayı kullanacaklarını bir süre tartışmışlardı: BMW daha çok dikkat çekerdi, ama Şii mahallelerinde bile BMW'si olan birçok zengin insan olduğunu tecrübelerinden biliyorlardı, Ford Mondeo ise neredeyse sadece araba kiralama şirketleri tarafından kullanılıyordu. Ve bir saldırıdan kaçış halinde BMW'nin belli başlı avantajları vardı.

"Ben geldiğimde Doktor Itzmat hikâyesini kullanmıştım. Ya sen?"

"Ben de," diye güldü Ronen.

"İşe yarıyor. Onu kullanmaya devam edelim."

"Herhangi bir desteği var mı?"

"Şimdi mi? Tabii ki yok. Biz afişe olduktan sonra altyapıyı ortadan kaldırdılar. Nöbetçilerin aramayacağına güveniyorum. Ararlarsa sen karatede oldukça iyisindir."

Ronen Gadi'nin iltifatının kendisi için ne kadar önemli olduğunu fark edince hayal kırıklığına uğradı.

"Sadece benim emrim olmadan bir şey yapma," diye belirtme ihtiyacı duydu Gadi ve hissettiği o memnuniyet hissi bir

anda o eski kötü hisse dönüştü. Demek hâlâ bana güvenmiyor, diye düşündü Ronen. Ve neden güvenecekti ki?

Aslında neden bu deliliğe uyuyordu ki? Bunu ne zaman kabul etmişti? Gadi kontrolü eline almıştı ve onun peşinden sürükleniyordu, aynı eski günlerdeki gibi. Ne de olsa Ebu Halid'in öldürülmemesi gerektiğine ikna olmamıştı. Karısı ve çocuklarının da ölmesi onu rahatsız ederdi ama o kadar da değil: Ebu Halid'in intihar bombacıları şüphe yok ki yeterince kadın ve çocuk öldürmüştü. Arabanın boşken havaya uçması gibi bir kaza ya da bunun İsrail'in kuzey sınırında yol açabileceği karışıklık şu an Gadi ve kendisinin aldığı elle tutulur riske oranla çok teorik kalıyordu. Öyleyse neden bunun bir parçası oluyordu?

Gadi her ne olursa olsun patlayıcıyı etkisiz hale getireceğini açıkladığı anda her şey değişmişti. İçinde kaybolduğu bu kalın sis bulutuna rağmen bu kadarı Ronen için açıktı. Uzaktan kumanda olmadan patlayıcı üzerinde herhangi bir kontrolü ve Gadi'yi patlayıcıyı etkisiz hale getirmekten alıkoymasının bir yolu yoktu. Ne yapabilirdi ki, onu sersemletmeye mi çalışacaktı? Polisi mi arayacaktı? Söz konusu olamazdı. Operasyonu sona ermişti; bunun sonunda eğer birisi ölecekse bu büyük ihtimalle Gadi olacaktı.

Çünkü Gadi her ne pahasına olursa olsun sonuna kadar gidecekti. Sadece iki kişinin böyle bir operasyonun üstesinden gelebileceğini düşünmek yeterince büyük bir delilikken bunu kendi başına yapmasına izin veremezdi. Ronen kendini suçlu ya da bu durumdan sorumlu hissetmiyordu; o sadece kendi deliliğinden sorumluydu. Şu anki hareketlerini belirleyen Gadi'nin deliliği ise sadece Gadi'ye aitti. Ronen şimdi onu yalnız başına bırakamazdı, bu böyleydi. Böyle olmasını sağlayan dürtülerine bir isim koymamayı tercih etti.

Gadi yanında aydınlatılmış ufak bir kulübeyle barikatı gördükleri zaman sadece biraz yavaşladı. Elinde bir Kalaşnikof tutan yalnız bir nöbetçi durmalarını işaret etti. Nöbetçi

Gadi'nin yanına giderken kulübenin içinden çıkan diğer ikisi arabanın kiralık olduğunu fark edince silahlarının namlularına mermi sürdüler.

"Pasaport lütfen," dedi ilk anda yabancı olduklarını fark eden nöbetçi.

Gadi ceketinden pasaportunu çıkarıp ona uzattı, sonra Ronen'inkini alıp iletti. İki nöbetçi arabanın iki yanında açıkta, silahlarını onlara doğrultmuş durdukları için, Gadi ve Ronen'in –eğer gerekirse– tepki verecek zamanları olmazdı ama kısaca pasaportlara baktıktan sonra nöbetçi Gadi'ye pasaportları geri verdi.

'"Pasaport lütfen!' Bunu hiç duymuş muydun? Bu, pasaportumu ilk isteyişleri. Hizbullah gerçekten devlet içinde devlet yarattı," dedi Gadi, arabayı hareket ettirdikten bir-iki dakika sonra.

"Neler oluyor dersin? Bomba patlamış ve yeni talimatlar almış olabilirler mi?"

"Zannetmem. Eğer öyle olsaydı kolayca geçmemize izin vermezlerdi. Bence bu yerel bir inisiyatif."

"Ya da durmadan Doktor Itzmat'ı ziyaret edip duran iki yabancının gerçekten iki masum yabancı olup olmadığını bilmek istediler," dedi Ronen.

"Eğer gerçekten şüphelenseler o isimde biri olmadığını bulurlar ve en azından bizi sorgularlardı. İçeri girdik bile, görevimize odaklanalım."

Gadi'nin pratikliği Ronen'in içini rahatlatmamıştı. Ya bu bir tuzaksa? Ama Gadi Birim Şefi'nden duymaktan hiç hazzetmediği sözleri tam olarak tekrarladı: "Bir operasyonu gerçekleştirmemek için her zaman neden vardır." Gadi'yi niyetinden vazgeçirmek için mesnetsiz korkulardan fazlasına ihtiyacı vardı. Bir kez daha Ronen kendinden daha güçlü birine boyun eğmiş gibi hissediyordu. Bir an duraksadıktan sonra konuştu:

"Gadi, bombayı etkisiz hale getirmek için saati sökersek ne olacağından emin değiliz ya da bir tuzak falan varsa. Peter

muhtemelen şimdi evdedir, onu ararsak Doron'la irtibat kuramadan bize cevap vermek zorunda kalacaktır."

Gadi bunun üzerine düşündü. Ronen'in söylediği doğruydu: Böyle bir telefon konuşması çok işlerine yarardı. Eğer saati sökmek patlayıcıyı harekete geçiriyorsa bombanın yüzünde patlamasına engel olabilirdi. Ama bölüm müdürlerinin Genel Merkez'in niyetinin onları geri getirmek olduğunu biliyor olması ihtimali vardı ve Peter telefonu açar açmaz onlara İsrail'e geri dönmeleri için verilen emri iletebilirdi.

"Bir fikrim var. Ebu Halid'in oradan bir kez geçip duruma bakalım," dedi Gadi. "Eğer yapabilirsek yaparız ve eğer ortalık kalabalıksa ve zaman öldürmemiz gerekirse Peter'i ararız. Eğer bizi durdurmaya kalkarsa ne yapacağımı bilirim; ne de olsa emirlerimi ondan almıyorum. Ve Ronen..." Ronen'in ona dönmesini bekleyerek ekledi, "teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Kalmaya karar verdiğin için. Taraf değiştirmenin ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum, özellikle de başarma ihtimalimiz sınırdayken. Eğer istersen hâlâ ayrılabilirsin."

Ronen kafasını çevirdi. "Gazla," dedi.

Duygusallığa zaman yoktu. İçinde bulundukları durum gerçekten çok kötüydü; fark edilme, bir kovalamaca sonunda yakalanma ya da mahallenin yatağa girmesini bekledikten sonra patlayıcıyla beraber havaya uçma ihtimalleri çok yüksekti. Bunu yapmaya karar veren Gadi idi ama onların Beyrut'ta sıkışıp kalmalarını sağlayan da Ronen'in kendisiydi. Dolayısıyla Gadi'nin teşekkürü gereksizdi, ayrılması için sunduğu seçenek de öyle. Gadi'nin kendisine içinden geldiği gibi küfretmesini tercih ederdi ya da çenesini kapamasını.

Ebu Halid'in evinin önünden geçtiler. Mercedes orada değildi. Kahretsin, dediler aynı anda. Şimdi zaman öldürmek zorundaydılar. Ne zaman döneceğini bilmenin bir yolu yoktu.

"Bu arada," dedi Ronen gülümsemesini örtmeye çalışarak, "en azından belki havaya uçar." Gadi, gülüp küfrederek hafifçe

ensesine vurdu. Sonra ciddileşerek, "Bu komik değil," dedi. Ronen ısrar etti: "Hadi şimdi Peter'i arayacak bir yer bulalım."

***

"Problemler mi? Yok canım!" dedi Helena, Naamah için Beaufort ve Benny ile yaptığı görüşmeyi canlandırırken kendini taklit ederek. "Ne? Talep ettiği anda Mossad Başkanı ona yardım etmedi mi? Olamaz! Doron daha görev süresi bitmeden yerine getireceği kişiyi atadı mı? Mümkün değil! Personel müdürü, teşkilatın onun istifa etmesini istediğini göstermek için onunla oynayarak hata yapmasına neden olmaya mı çalışıyordu? Kesinlikle inanılır şey değil!"

Naamah güldü. Küçük, boş bir kafede oturuyorlardı; Naamah'ın önünde boş bir kahve fincanı duruyordu. Helena hem şu anki neşeli haliyle hem de görüşmede kullandığı ona göre biraz abartılı kendinden emin tavırla kendisini de şaşırtmıştı. Sert ve hesapçı olmaya alışkın değildi, şaka yapmazdı ama şimdi dakikalar içinde kendini ikinci kez şaşırtıyordu. Sanki Naamah'ın bir parçası görüşmede ona katılmış, onun ağzından konuşmuş gibiydi.

"Her neyse, bunların hepsi saçmalık," dedi, ciddileşerek. "Onlara herhangi bir konuda yardım edemeyeceğimi hemen anladım. Beni esas endişelendirense herhangi bir şey yapacaklarmış hissini bende uyandırmamaları oldu. Bu beni epey sinirlendirdi. Bu konuşmaya sadece kendi kıçlarını kurtarmak için mi ihtiyaç duydular?"

Naamah, bu ifadeyi kullanır kullanmaz çıkık elmacıkkemikli yüzü kızaran güzel Helena'nın ağzından çıkanlara gülümsemeden edemedi. Belki bu yumuşak dış görünüşün altında Naamah'ın Gadi'nin onsuz yaşayabildiğine inanmakta zorluk çektiği gizli bir çekicilik vardı. Bu kendisi için daha mı iyiydi, yoksa daha mı kötü?

"Onlara tıpkı önceki operasyonda olduğu gibi şimdi de

ona destek olmadıklarını söyledim. Onu işleri temizlemesi için kendi başına bıraktılar," diye devam etti Helena. Naamah Gadi'nin temizlemek zorunda kaldığı "pisliğin" Ronen olduğu gerçeğini göz ardı etmeye çalıştı.

"Dolayısıyla şimdi de kendi başınıza işleri temizlemeniz için sizden ayrılacağım," diyerek konuşmasını bitirdi, kelimesi kelimesine kendi sözlerinden alıntı yaparak. Bir an düşündükten sonra ekledi: "Umarım bunun ters bir etkisi olmaz."

"Ben de öyle," dedi Naamah, Mossad'ın harekete geçmesini sağlayabilecek bir fırsatı kaçırıp kaçırmadıklarını merak ederek. Gadi'nin oraya yalnız gitmiş olduğu gerçeği ancak Beaufort'la yaptığı konuşma sırasında onun için netleşmişti ve ancak şimdi –Helena ile otururken– onun bunu Mossad'ın desteği olmadan yaptığını anlıyordu. Demek durum pırıl pırıl zırhı içindeki şövalye Gadi'ye karşı kafesteki kaplan Ronen'di; karışacak başka biri onlarla savaşabilir, onları kurtaramazdı. "Beyrut'ta onlara neler olabileceğini düşünmek oldukça korkutucu."

Şehrin ismine değinince telaşlanan Naamah kimsenin onu duyup duymadığını görmek için etrafına baktı. Kafe, karanlık girişte yeni beliren bir adamın dışında boştu. Garson bakışını yakalayıp masaya yaklaştı. Helena bir meyve suyu, Naamah da bir kahve daha istedi. Garson masadan gittikten sonra oluşan sessizlikte Naamah bu kadına yapılması gereken hareketi yapmak istediğini –ve yapabileceğini– hissetti. Gadi ile sonlandıramadığı konular, ona karşı hâlâ hissettiği hisler Helena'ya karşı bastırılmış bir hınca dönüşmemeliydi. Gücenecek biri varsa o da Helena'ydı. Ama Helena Gadi'nin Beyrut'ta Ronen ile görüştüğünü ona haber vermekle Naamah'ın şu anda ona duyduğu sempatinin temelini oluşturmuştu.

"Sana telefon ettiğin için teşekkür etmek istiyorum," dedi. "Telefonun beni kurtardı."

Naamah bunun Helena için kolay olmadığını tahmin edebiliyordu. Kocanın eski sevgilisini aramak çok hoş olmasa gerekti. Dışarıdan pek belli olmasa da, seyrek konuşmaları

sadece gizli anlamlarla kısıtlı olsa da Gadi ile aralarındaki gerilimli ilişki Helena'nın dikkatli gözlerinden kaçmamıştı. Belki de bazı eski yaraları iyileştirmenin tam zamanıydı.

"Bütün bu yıllar boyunca Ronen'i sevdiğimi biliyordum," dedi Naamah dikkatle, her kelimeyi tartarak, "ama gittiğinden beri onsuz deliye döndüm."

Bu kelimeler onu tatmin etmişti, duygularını tam olarak ifade ediyorlardı. Belki bütün duygularını kapsamıyordu ama kesinlikle esası buydu. Bu gerçekti, sadece gerçeğin hepsi değildi.

"Gadi arayana kadar ben de deliye dönmüştüm. Sadece kime kızmam gerektiğini bilmiyordum. Ona mı, Mossad'a mı, sana mı," dedi Helena kendisine serbestçe konuşma izin vererek.

"Bana mı? Neden bana?" Helena'nın duygularını aktarmaya istekli olması Naamah için suçtan daha rahatsız ediciydi.

"Çünkü senin için bir şey hissetmiyor olsa oraya gitmeyeceğine inanıyordum."

Naamah bakışlarını indirdi ve ağzının içinde birkaç cevap geveledi. Gadi'nin kendisini düşündüğünü inkâr edemezdi; Helena ona inanmazdı ve bu, aralarında oluşmaya başlayan bir örümcek ağı kadar narin yakınlığı bozardı. Mantığına başvuracaktı.

"Eğer gerçekten bana karşı bir şey hissetseydi, kocamı kurtarmak için böyle bir risk alır mıydı?"

"Bunu ben de düşündüm ama söz konusu Gadi olunca bu mümkün."

Mantık şüpheye ya da bir kez ekildikten sonra tedavisi olmayan kıskançlık tohumuna bir cevap olamazdı. Konuşmayı farklı bir yöne çevirmek zorundaydı. Belki Helena bazı cevaplar, belki bir parça huzur arıyordu. Ama bunun için daha çok erkendi; Helena'nın Naamah'ın inkârlarına inanmasına yetecek kadar yakınlaşmamışlardı.

"Gerçekten suçlu olan tarafa kızmak çok daha anlamlı olur."

"Kocalarımız mı? Mossad mı?" Helena meraklanmıştı.

Naamah tekrar etrafına baktı; bu sefer Helena Mossad'ın isminden ihtiyatsızca bahsetmişti. Onların ardından kafeye giren adam arkalarındaki masaya oturmuştu, sırtı ona dönüktü. Ne saygısızlık, diye düşündü Naamah: Kafe bomboştu. Ama en çok da Helena'ya Ronen demeyip "kocalarımız" dediği için minnettar kaldı; sadece Ronen'i suçlamamıştı.

"Her birimizin diğer kocaya kızgın olmak için nedenleri var, ne de olsa ikisi de diğerinin şu anda bulundukları yere gitmesine neden oldu. O yüzden... Ofise kızgın olmak konusunda anlaşalım," dedi Mossad yerine kullanacağı kelimeyi dikkatle seçerek.

Helene hemen anlaşmayı doğrulayacak bir gerekçe buldu. "Sizin evinizde durum nasıl bilmem ama bizimkinde ofis her şeyden önce gelir: aşkımızdan, hatta çocuklarımızdan bile. Bu, tam bir bağımlılık."

"Aynısı," diye itiraf etti Naamah.

"Siz de mi portakal suyu istemiştiniz?" diye sordu garson. Tam o sırada siparişlerle masaya gelmiş ve Naamah'ın kendisiyle konuştuğunu zannetmişti. İki kadın kahkahalarla güldü. Garson bardaklarını masaya bıraktı ve arkalarındaki masada oturan adama mönüyü uzattı.

"Ben bunun nasıl bir şey olduğunu kendimden biliyorum. Ronen aracılığıyla o dünyaya bir şekilde bağlı kalmaya devam ettim. Ama onun için bir ayrılma süreci olmadı, bir anda ve bütünüyle koptu. Bir giyotinle öldürülmüş gibiydi. Arkasında bıraktığı insanlar da ona ölmüş gibi davrandı," dedi, Gadi'yi de kapsayan bir genelleme yapmaktan kendini alamayarak.

"Orada çalışırken oradan daha önemli ya da büyüleyici hiçbir şey olmadığını düşünüyorsun. Ayrılınca bu çok zor oluyor, özellikle de Ronen örneğinde olduğu gibi bu ayrılık kesinse." Bir an düşündü ve ekledi: "Belki gerçekten de başka hiçbir şey o kadar önemli ya da büyüleyici değildir."

"Ben bir cafe latte alacağım," dedi Naamah'ın arkasındaki adam.

Bu o sabah arayan su arıtma cihazı satıcısının sesiydi. Naamah arkasına dönerken sandalyesinin yere sürterek çıkardığı ses Haramati'nin başını çevirmesine sebep oldu.

"Onca yer varken neden burada oturuyorsunuz?" diye sordu Naamah, yüzü gergin ve ciddi.

"Bir problem mi var?" diye sordu Haramati, masum taklidi yaparak.

"Problem şu ki ben tesadüflere inanmam," dedi sert sert Naamah.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Helena, yavaş yavaş olan bitenin farkına varmaya başladı. "Sanırım bu adamı toplantıya gelmek için çıkarken evimin yanında gördüm ve şimdi de otelin lobisinde."

Naamah sandalyesini tamamen çevirip Haramati'nin tarafına oturdu. Haramati birden mönüyle ilgilenmeye başladı. Naamah'a göre o ya Mossad tarafından peşlerine takılan biri ya bir gazeteci ya da yabancı bir ajandı; hepsi de eşit derecede mümkündü. "Seni kim gönderdi?" diye sordu, utancından faydalanmaya çalışarak.

Haramati mönüyü incelemeye devam etti ama bunun kötü bitebileceğini anladı. Sadece açıkça kim olduğunun ortaya çıkabileceği ya da görevinde başarısız olacağı için değildi. Kendini bu kadınlar tarafından her an çağırılabilecek olan polisler tarafından sorgulanırken bile bulabileceğini anladı. Sessiz kalırsa belki gideceklerini düşünmüştü ama Naamah'ın ona sessiz kalma hakkı vermeye niyeti yoktu.

"Bana cevap vermeyi düşünüyor musun?"

Eşofmanlar içindeki bu atletik yapılı kadın her an köpürecekmiş gibi duruyordu. Sonraki aşama tahmin ettiğinden de tehdit ediciydi. Elini ceketinin cebine soktu ve içinde kartvizitlerinin olduğu deri bir kutu çıkardı. Kartların üzerinde İsrail Yayın Kurumu'nun ve büyük bir akşam gazete-

sinin logosuyla beraber Dan Haramati, Gazeteci yazıyordu.

"Eğer görünmezlik pelerini giymiş Bay Harry Potter değilsen," dedi birdenbire Naamah, "sen gerçek bir baş belasısın, biliyorsun değil mi?"

"İşim gereği," diye şakalaştı Haramati keyifsiz keyifsiz.

Naamah bir bilginin sızdığını ve birinin büyük bir haber yakalamaya çalıştığını anlamıştı. Eğer şimdi aşırı tepki gösterirse bu, karşısındakinin şüphelerini doğru çıkartırdı. Şimdi yapmakta olduğundan daha büyük bir olay çıkartırsa sadece onun "Mossad Eşleri Neden Gergin" başlıklı bir yazı yazmasına vesile olmuş olurdu.

Sonunda farklı bir yöntem izlemeye karar verdi: "Özel bir sohbet yapmakta olan iki arkadaşı engellemek seni rahatsız etmiyor mu?"

"Tam tersine, kesinlikle rahatsız ediyor," dedi Haramati, kendini toparlayarak. "Konuşmanıza devam etmenizle epey ilgileniyorum."

"Hadi buradan gidelim," dedi Helena, o Kuzeyli soğukluğunu koruyarak.

Naamah hissettiği saldırganlıktan durumun gerektirdiği geri adımı atmaya geçmekte zorlanıyordu. O kendini beğenmiş yüzüne tokat atma ya da onu ensesinden yakalayıp dışarı atma arzusundan kurtulamıyordu.

"Bir dakika. Neden o değil de biz gidiyoruz?"

Haramati'nin kahvesiyle mutfaktan çıkan garson gördüğü sahneye şaşırarak yarı yolda durdu.

"Boş ver. Yarın gazetede bununla ilgili bir şey okumak istemezsin değil mi?" diye sordu Helena.

Naamah bunun olmasına izin verebilecekleri son şey olduğunu fark edip kendini kontrol etti. Gazetede bir tek kelime çıkarsa kocaları çok büyük bir tehlikede olabilirdi ve Mossad tarafından yapılacak herhangi bir kurtarma girişimi alelacele iptal edilirdi. Gazetecinin ismini ve çalıştığı yerleri biliyordu; hikâyenin ortaya çıkmasını engellemeleri için Mossad'ı hemen

uyarmalıydı. Helena elli şekellik bir banknot çıkarmıştı ve onu masaya bıraktı. İki kadın oradan ayrıldılar.

Haramati rahatlayarak gülümsedi, omuzlarını silkti, cebinden küçük bir ses kayıt cihazı çıkarttı ve onu kapattı. Çantasından bir dizüstü bilgisayar çıkarttı, masaya yerleştirdi, programın açılmasını beklerken kahvesinden bir yudum aldı. Sonra "Mossad Eşlerinin Güzel Yaşamları" başlıklı yeni bir dosya açtı. Hemen altına, programın bir alt başlık istediği yere ise şunları ekledi, "Kocalar İsrail'in Parasıyla Keyif Çatıyor – Eşler Vergi Mükelleflerinin Parasıyla".

Haramati koca bir yudum kahveyi daha yutup uzun parmaklarıyla hızla yazmaya başladı "*İki Mossad ajanının karısı, sırayla Mossad Başkanı'ndan başkası olmayan eşlikçileriyle tabii ki lüks bir otelde vergi mükelleflerinin paralarıyla birer fincan kahve içtikten sonra, Tel Aviv gezi yolu üzerindeki bir kafede görüldü. İki kadın olup biteni birbirlerine anlatmak için bir araya gelmişti. Rastlantı eseri, eşleri şu anda yurtdışında, bir kaynağın aktardığına göre 'Mossad'ın yakın zamanda üstlendiği en olağandışı görevlerden biri' ile ilgilenmekte.*"

Haramati yazdıklarını okudu ve iç geçirdi. Naamah'ın gözlerinde sadece öfke değil korku da görmüştü. Hiç kimseyi deşifre etmemiş ve bir zarar vermemişti ama nefret dolu ya da ilkesiz birinin haberini bir sıçrama tahtası olarak kullanmasına yetecek kadar ipucu vardı. Paragrafı seçti, kahvesinden bir yudum aldı ve tekrar okudu. Milken'le konuşsam iyi olacak, diye düşündü silme tuşuna basarken.

Dışarı çıktıkları anda Helena, "Mossad'ı bundan haberdar etmeliyiz," diye fısıldadı. "Ne duyduysa onu yayımlamadan durdurmaları gerekiyor."

Naamah görünüşe göre Haramati'ye ulaşan bilginin sızmasını engellemenin bir yolu olmadığı gibi yayımlanmasını durdurma şanslarının da olmamasından korkuyordu. Büyük bir haber yakalayan bir gazetecinin sözlüğünde "vicdan" kelimesi

olmazdı; her halükârda bu haberi kocalarının canına mal olmadan derhal ortadan kaldırmak için ellerinden gelen her şeyi yapmaları gerekiyordu. Her gazete muhabiri sansürün etrafından dolaşmasını bilirdi. Belki Mossad Başkanı'nın İsrail Yayın Kurumu'na ya da gazetenin genel yayın yönetmenine açacağı bir telefon bunu durdurabilirdi. Cep telefonunu çıkarıp önce Benny'yi, sonra Tamar'ı aradı, böylece Beaufort'a mesajı iki farklı kaynaktan ulaşacaktı.

Naamah gibi Helena da çok umutlu değildi. Başarısız oldukları Beyrut operasyonunu takip eden, daha ajanlar sağ salim evlerine dönmeden yapılan televizyon haberini Gadi'nin nasıl tarif ettiğini çok iyi hatırlıyordu. Gadi, Ronen ve John'u öfkeli kalabalığın elinden kurtaralı daha birkaç saat olmuştu. Dar bir yolun sonunda, kaçış arabalarını stratejik olarak üçünü gelip geçenlerin meraklı bakışlarından koruyacak şekilde yerleştirip yaralarına pansuman yapmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde ana damarlardan hiçbiri zarar görmemiş ve kemikleri kırılmamıştı. Ronen ve John dişlerini sıkarak uçabileceklerini söylemişlerdi. Gadi ekibine buluşma yerine gitmelerini söylemişti.

Operasyon asistanı önceden havalimanına gitmiş, Ronen ve John için, her birine eşlik eden ekip üyeleriyle birlikte, tarifeye göre Batı'ya giden ilk uçuşlara bilet almıştı: Londra ve Kopenhag. Kaybetmekte oldukları kan giysilerinden sızmadan, biri hava sahasını kapatma emri vermeden Lübnan'dan ayrılmaları gerekiyordu. Genel Merkez'le yapılan müzakerelerde havadan nakil ve denizden kurtarma gibi birçok seçenek tartışılmış ama suikast girişimiyle ilgili medyada hiçbir haber yer almadığından ülkeden normal tarifeli uçuşlarla ayrılmalarına karar verilmişti.

Gadi buluşma yerlerinden ajanları toplayıp ellerindeki vericileri, mikrofonları ve diğer bütün suçlanmalara yol açabilecek kanıtları almış, onları cesaretlendirmiş, olanları açıklamış ve sakinleştirmişti. Her birini check-in'e dakikalar

kala havalimanının kapısında indirmiş ve operasyon asistanı çıkış kapılarına kadar onlara eşlik etmişti. Birkaç saat içinde üç uçak ajanları Batı'daki varış noktalarına taşımış ve operasyon asistanı Gadi'ye hınzırca gülümseyerek bir sonraki uçağın Hong Kong'a gittiğini söylemişti. Bu kulağa çok da fena gelmiyordu. Ondan sonra sadece Paris'e bir gece uçuşu vardı.

"Sen Hong Kong'a git, ben Paris'e uçarım," demişti Gadi. Uzakdoğu'ya uçmak Gadi'nin İsrail'e dönüşünü iki-üç gün geciktirirdi ve operasyonun başarısızlığından büyük hayal kırıklığına uğramış olan Gadi olabildiğince çabuk ekibinin yanına dönüp operasyon sonrası soruşturmayı gerçekleştirmek istiyordu. Gadi oteline geri dönmüştü. Saat akşama yaklaşıyordu. Duş almış, sonra gömleğinde kan lekeleri aramış, onun yerine pantolonunda birkaç leke bulmuştu. Lekeleri yıkayıp eşyalarını toplamış ve oda servisinden yemek istemişti. Önündeki saatlerin hayatının en uzun saatleri olacağını biliyordu.

Paris'e gitmek üzere yola çıkmasına daha dört saat vardı, Gadi televizyonda İsrail akşam haberlerini açtı. Karlı ekranda sunucuyu seçebiliyordu; sol yanında kanalın kötü şöhretli skandal habercisi Milken oturmaktaydı. Kötü haberler Gadi'nin içine doğmuştu. "Başka hiçbir kaynak tarafından doğrulanmayan Hizbullah Radyosu'nun haberine göre," diye başlamıştı Milken, "Hizbullah'ın denizaşırı terör operasyonlarının başındaki kişiye bu öğle saatlerinde bir suikast girişiminde bulunuldu. İsimsiz suikastçı Beyrut'taki ofisinin önünde kendisine silah çekip bir talihsizlik eseri ateş etmedi. İsimsiz suikastçı firar arabasıyla kaçtı ama civardaki polisler ateş ederek arabadaki diğer yolcuları yaraladı. Yaralılar ekip arkadaşları tarafından kurtarıldı ve şu anda onları bulmak için yapılan çalışmalar halen devam ediyor. Firar arabasında kan lekeleri bulundu. Birçok işarete ve Hizbullah Radyosu'na göre sözü geçen kişiler Mossad ajanları. Belirtildiği gibi bu haber henüz başka kaynaklarca doğrulanmadı."

Gadi birden sırtında bir ürperti hissetmişti. Helena, diye düşündü. Ve Naamah. Herkesin anne babası ve çocukları.

Saatine baktı: Ronen Londra'ya inmiş olmalıydı ve John da birkaç dakika içinde Kopenhag'da olacaktı. Ronen ve John – refakatçilerinin yardımıyla–ayakta kalmayı başarmış ve hatta sınır polisinin kulağına bir şey fısıldanmadan pasaport kontrolünden geçmiş olsalar da daha İsrail'e gitmek üzere bir başka uçağa bineceklerdi ve bu en iyi ihtimalle birkaç saat sonra gerçekleşecekti. Diğer herkes hâlâ yoldaydı. Yakalanmayacaklarından emin olmanın yolu yoktu.

Haber ajansları çok nadir Hizbullah Radyosu'ndan alıntı yapardı. Siyonist düşmanla yaptıkları birçok çatışma haberinin sonradan uydurma olduğu ortaya çıkmıştı, dolayısıyla önde gelen yayın istasyonları onları güvenilir bir haber kaynağı olarak kullanmayı bırakmıştı. Ama eğer İsrail Yayın Kurumu bunu haber yapmaya karar verdiyse o zaman güvenilir olmalıydı. Haber bülteni bir anda yayılacak ve hiç vakit kaybetmeden CNN ve BBC tarafından kullanılacaktı.

Görünüşte gerçek mücadele Avrupa'daki güvenlik teşkilatlarıyla değil Hizbullah ve yerel güvenlik güçleriyle olduğundan Beyrut'taki güvenliğime doğrudan bir tehdit oluşturmuyor, diye düşündü Gadi. Ama çelişkili de olsa Lübnan güvenlik güçleri, Hizbullah'tan aldıkları histerik haberlerdense İYK'nın yayınlarına inanmaya daha eğilimliydi.

Mossad ekibinin bir kısmı yolda, bir kısmı da daha Beyrut'tayken tam olarak kim bu habere onay verecek kadar sorumsuz olabilmişti? Ne çeşit hasta ruhlu bir haber avcısı böyle bir bülteni tam yetki almadan, bu işe karışanların nerede olduğunu, başlarına ne gelebileceğini ya da ailelerinin nasıl tepki vereceklerini bilmeden yayınlardı?

Gadi dinlemeye devam etmişti. Görünüşe göre biri araya girmişti ve akşam haberlerinde olaydan daha fazla bahsedilmedi; Milken kendi zehrini yutmaya zorlanmıştı ve sessizce stüdyoyu terk etti. Kısa bir süre seçeneklerini gözden geçirdikten sonra Gadi gece yarısında hiçbir şey değişmemiş gibi havalimanına gitmeye karar verdi.

Havalimanında gerçekten de güvenlik artırılmıştı ama bunlar Lübnan polisleriydi, Hizbullah ya da Suriye kuvvetleri değil. Otoriteler suikast girişimi hikâyesini pek yutmamışlardı. Gadi'ye faaliyetleri, toplantıları, vaktini nerede geçirdiği ile ilgili bir dizi soru sordular ama dört saatlik hazırlıktan sonra her sorunun cevabı hazırdı. Geri kalanını da gülümsemesi, rahat ve kibar tutumuyla deli gibi çarpan kalbini gizleyerek halletti. Geri dönüşünden kısa bir süre sonra Helena'ya, en büyük küfürleri İsrail Yayın Kurumu'na savurmak istediğini söylemişti.

Benny'nin Naamah ve Helena'ya "mümkün olan herkesin" araya girdiğini söylemesine rağmen ertesi sabah Haramati'nin haberi gazetedeydi. Kafede yazıldığı halinden yumuşatılmıştı ama halen zarar verebilirdi.

"Yayımlanmasını engellemek için bir sebep yoktu," diyerek özür diledi Büro Şefi Avigur, Beaufort'un isteği üzerine açıklama yapmak için telefon ettiğinde. "Mossad'ın medya karşısındaki gücünü anlayabildiğinizden eminim ve sansür ofisi de bu günlerde oldukça sınırlandırılmış durumda. Eğer makaleyi okursanız gerçekten zarar verici nitelikte olmadığını göreceksiniz."

***

Mistaravim timinin deneyimli üyeleri Mossad Başkanı'yla yaptıkları sabahın erken saatlerine dek süren ve operasyon planının her bir detayının üzerinden geçilen brifingleri hatırladılar. İçinde bulundukları durumda, Doron tarafından detaylı bir operasyon bilgilendirme toplantısı yapılmış ve Başkan gelene kadar devam etmişti. Doron Beaufort'la özel olarak konuşmak için durduğunda ajanlar mutfaktan onlar için hazırlanıp gelen kekler, börekler ve sandviçlerle resmi bir kahve molasına dönüşen kısa bir ara için fırsat buldular. Beaufort

Doron'a eşlerle yaptığı görüşmeleri, özellikle de Naamah'ın Beyrut'a gitme önerisini anlattı. "Ama Gadi'nin Helena'yla yaptığı son telefon görüşmesine bakılacak olursa," diye devam etti, "sanırım artık buna ihtiyaç kalmadı. İşlerin kontrol altına alındığı izlenimini taşıyorum. Hatta belki de bu operasyon için çok aceleci olmamalıyız."

"Aceleci olmamak bunu yirmi dört saat, yarın akşama kadar ertelemek demek çünkü ekibi oraya gündüz sokma ihtimalimiz yok," dedi Doron. "Çok geç olabilir. Ama diğer taraftan," diye devam etti, en sonunda Başkan'a zaman çizelgesi meselesinden bahsetme fırsatını yakalayarak, "bu bize hazırlıklar için kullanabileceğimiz bir gün daha verir."

"Operasyonu ertelemenin neticeleri çok ciddi," diyerek ona katıldı Beaufort. Önünde masa bulunan oturma sıralarını ve arkalarına yerleştirilen bölmeleri başıyla göstererek, "Hazırlıkların sonucunu gördükten sonra bunu Başbakan'a danışacağım," dedi. Diğerlerine iki yeni bölme daha eklenmişti ve hepsi İstihbarat Bölümü'nün memurlarının ve teknik ressamlarının gün içinde hazırlamayı başardıkları açıklamalar ve başlıklarla bezenmiş yakın çekim hava ve yer fotoğraflarıyla kaplıydı.

Doron dikkatlerini çekmek ve topluluğa sıralarına dönmelerini işaret etmek için iki kez ellerini çırptı. Mossad Başkanı neyi başardıklarını görecek, operasyonla ilgili karar verecekti ve Doron da son yirmi dört saattir tamamen detaylarla ilgileniyor olduğundan planın bütünüyle ilgili fikir tazeleme fırsatı bulacaktı. Ellerinde kahveleri ve kekleriyle yerlerine oturan topluluk, Mossad Başkanı kendilerine seslenmek üzere ayağa kalktığında sustu.

"Basitçe dile getirecek olursam, buraya ulusunuzu sonuçları çok kötü, geçmişteki başarısızlıklardan daha kötü olabilecek bir karışıklıktan kurtarmak üzere çağırıldınız." Dilini dudaklarının üzerinde dolaştırıp keskin bakışlarla kaşlarını çatarak orada bulunanları gözden geçirdi. Bu görevin önemini

anlıyorlar mıydı? Eylemlerinin ülkeyi bir bataklığa sürükleyebileceğinin ya da oradan kurtarabileceğinin farkında mıydılar? Karşısında duran her bir genç savaşçı –ya da ondan biraz büyük komutanları– şansını tam olarak ne kadar zorlayabileceğini bilecek kadar bilgeliğe, atılganlığa ve esnekliğe sahip miydi? Hangi riskin gerekli ve hangisinin kaçınılası olduğunu biliyorlar mıydı? Ne zaman işleri zorlayıp ve ne zaman hızla kaçacaklarını? Bu hissi onlara geçirmek mümkün müydü?

"Büyük ihtimalle şu anda Beyrut'ta eski bir Mossad ajanı Mossad'la ve/veya Hizbullah'ın Denizaşırı Terör Operasyonları Şefi Ebu Halid'le ödeşmeye çalışıyor ve bir başka Mossad ajanı hemen hemen kendi inisiyatifiyle onu durdurmaya çalışıyor. Bu öğleden sonra bir araya geldiklerini ve beraber çalışmaya başladıklarını öğrendik. Henüz bu ne anlama geliyor bilmiyoruz. Tahminimiz Gadi'nin Ronen'i durdurduğu ve yarın beraber İsrail'e dönebilecekleri yönünde. Diğer yandan, Gadi kendi kendine hareket ettiği ve bütün iletişim yetkili olmayan üçüncü bir kişi tarafından sağlandığı için bu sadece bir tahmin olmaktan öteye geçemiyor. Anladığımıza göre Ronen'in yanında götürdüğü patlayıcıda meydana gelen bir komplikasyon söz konusu. Bu patlayıcı arabaya ya da başka bir yere yerleştirildi mi, onu da bilmiyoruz. Tüm bu nedenler yüzünden operasyonu iptal etmek için bir gerekçe olmadığına karar verdik."

Aslında Mossad Başkanı, şu anda yaptığı gibi operasyonel detaylardan bahsederken değil de resmi değerlendirmeler, çeşitli olasılıklar, stratejik ve politik düzlemdeki sonuçlardan bahsederken ayaklarının yere daha sağlam bastığını hissederdi. Yoav'ın, Lübnan'a inecekleri saatten Bir el Abid'e varacakları zamana, sonra buluşmaya ya da adam kaçırmaya ve sonra da geri çekilmeye kadar operasyonu tanımlamasına imkân veren birkaç soruyla yetindi. Yossi kaçış seçeneklerini anlatmak için haritaları ve hava fotoğraflarını kullanırken, Daoud ve Moussa adam kaçırma ve barikatları geçme konularında birçok özel

soruya cevap verdi. Mossad Başkanı'nın soruları bitmişti.

"Herhangi bir şey söylemek isteyen var mı? Bir yorumu olan, çözümlenmemiş meseleler olduğunu düşünen biri var mı?" diye sordu. Sıralardan birtakım mırıldanmalar yükselip sonra dindi. "Bu bir evet mi, yoksa hayır mı?" diye söylendi Beaufort.

"Sadece bizim önceki deneyimlerden bildiğimiz," diye araya girdi Doron, "bu tip bir operasyonun, potansiyel aksilikleri önleyebilmek için, çok daha uzun bir hazırlık sürecini gerektirdiği."

Doron, hem en azından bu kadarını yinelemek zorunda olduğunu hem de böyle bir oturumda en fazla bu kadarını söyleyebileceğini hissediyordu.

Brifingin sona erdiği anla yola çıkış ânı arasındaki süre, yarım kalan şeylerin tamamlandığı, resmin tamamına odaklanıldığı zamandı. Bu resim Doron'un zihninde, kısa bir süre önce başarısızlığa mahkûm gibi görünüyor olsa da şimdi başarıya ulaşma ihtimali bulunan bir operasyon olarak şekil almaya başlamıştı. Ekibi onların emrinde olan bütün istihbarat mekanizmalarını kullanmış ve sonuçlar akmaya başlamıştı. Ebu Halid'in evinin ve çevresinin hava fotoğraflarının kusursuz analizi ve yorumu bölgedeki bütün barikatları olduğu gibi evinin girişindeki nöbetçi kulübesini de tespit etmişti; şimdi bile, Eli'nin bölümündeki fotoğraf analizcileri iniş alanını ve erişim yollarını güncellenen hava fotoğraflarından kontrol ediyorlardı. Kuzey Beyrut'tan Dahiye'ye anayollar kontrol edilmişti ve her an kontrol noktaları ve alarm durumları hakkında güncellenmiş bir rapor almayı bekliyorlardı. Ajanlar iyi eğitimliydi ve Gadi'nin onların tarafında olması gerektiğini hatırlamaları gerekiyordu – yalnızca Gadi takımın gücünü ikiye katlardı. Belki de kendi başına Ronen'le meseleyi halletmiş ve bu arada "Ronen'in beraberinde getirdiği şey" ile ilgili problem her ne ise üstesinden gelmişti. Doron tabii ki Gadi'nin yeteneklerini inkâr etmiyordu. Meseleye

tam bir iyimserlikle bakınca Mistaravim oraya sadece Gadi ve Ronen'i eve getirmeye gidiyor olabilirdi ya da ikisinin çoktan ayrıldığını öğrenebilirlerdi. Ama daha az iyimser olarak, bütün çekinceleri, itirazları göz önüne alsa bile bu operasyonun hâlâ başarılı olma potansiyeli vardı. Sonuç olarak bir işi yapanlar ve bir de konuşanlar vardır, diye düşündü Doron, işi kalpleriyle yapanlar, operasyonu yapma kararı verildiği zaman, eyleme geçmemek için nedenler bulmak yerine, ajanlara başarılı olmaları için ihtiyaç duyacakları her şeyi sağlamak için çalışırdı. Kendini adrenalin denizine bırakmadan önce bu nedenleri bastırıp bastırmadığından şüphelendi.

Doron, Mossad Başkanı'nın orada olanlara şans dilediğini duydu.

Bir grup teknisyen Mercedes'i helikopterin zeminine sabitliyordu. Yasur'un yanındaki pilotlar oturup kahve içerek kendi aralarında konuşurlarken, askerler uzun namlulu keskin nişancı tüfekleri, gece gözlükleri ve füzeleriyle kendi gruplarını oluşturmuşlardı. Hangarın kapıları açıldı ve Mistaravim timi genel merkezden bazı resmi görevliler eşliğinde helikoptere doğru ilerledi.

Beaufort Başbakan'la kısa bir telefon görüşmesi yaparken Doron ve Mossad Başkanı geride kaldı. Doron konuşmayı dinledi ve daha bitmeden Büro Şefi'ni adamlara helikoptere binmeleri talimatını vermek üzere gönderdi. "Cevap 'evet' olacak, o zaman neden değerli vaktimizi kaybedelim?" dedi meselenin nasıl sunulduğunu duyunca. Telefonda Beaufort Başbakan'a belli başlı noktaları sıralamıştı: Gadi'nin Ronen'le bir araya geldiğini ama aralarındaki ilişkinin belirsiz olduğunu; patlayıcıyla ilgili bir problem varmış gibi göründüğünü ama ne olduğunun bilinmediğini; yirmi dört saatlik hazırlığın yeterli olmamasına rağmen ekibin hazır olduğunu ve daha fazla ertelemenin zamanında müdahale şansını ortadan kaldıracağını.

Mossad Başkanı bir dakika sonra telefonu kapadı. "Nihai

karar doksan dakika daha, yere inmelerinden hemen öncesine ertelendi. Bu arada, onları yola çıkar. İyi şanslar Doron."

Doron'un içindeki çatışmanın son zerresi Mossad Başkanı ve Başbakan operasyonu gerçekleştirmeye karar verdiği anda kayboldu. Birçok şey, neredeyse her şey Yoav ve adamlarının operasyon kabiliyetlerine bağlıydı. Ama eğer komuta odasından karar verilmesi gerekirse sorumluluk ona düşecekti ve bunu ondan daha iyi yapabilecek kimse yoktu. Damarlarından pompalanmaya başlayan adrenalin bunu doğruluyordu.

"Kalkıştan önce adamları görmek ister misiniz?" diye sordu Doron.

"Evet, tabii ki," dedi Başkan, yorgunluğunu ve endişesini gizlemeye çalışarak.

Doron ve Beaufort helikoptere birkaç yüz metrelik mesafeyi Başkan'ın arabasıyla gittiler. Helikopter rampasının yanında Genel Merkez'den bir grup insanla el sıkışan Yoav ve ekibinin yanma doğru ilerlediler. Doron Yoav'ı kenara çekti.

"Şimdilik sadece uçuş için okey aldık. İnmeden önce bizimle mutlaka irtibata geçin."

Yoav memnuniyetsizlikle başını salladı. "Şimdi ile o zaman arasında ne değişecek? Adamlarımın yolda operasyon havasına girmesini istiyorum, onların boşlukta kalıp son dakikaya kadar operasyonun yapılıp yapılmayacağından emin olmamalarını istemiyorum."

"Onlara neyi söyleyip neyi söylemeyeceğini sana bırakıyorum," dedi Doron omzuna vurarak. "Ve iyi şanslar."

Yoav ekibinin arkasından helikopterin içindeki soluk kırmızı ışıkta kayboldu. Onu, son dakikada teknik bir problem olmadığını onaylamak üzere Mühimmat Şefi Peter, inişten sonra vericileri aktive edecek olan iletişimden sorumlu Avi ve son dakika istihbarat bilgilendirmelerini iletip gelebilecek raporları güncelleyecek olan Eli izledi. Üçü, helikopter Mistaravim'i bıraktıktan sonra İsrail'e geri dönecekti. Arka rampa yavaş yavaş kalktı ve kapandı. Aracın içinden gelen ışık yok oldu.

Alçak sesle çalışan motorlar bir anda gücünü artırdı ve pervaneler dönmeye başladı.

Mossad Başkanı başka bir şey söylemeden arabasına bindi ve uzaklaştı. Doron ve Genel Merkez görevlileri helikopterin pervanesinin çıkardığı tozdan ve rüzgârdan gözlerini kırpıştırarak grup halinde durmaya devam etti.

Helikopter on metre kadar dikine yükseldi, önce bir tarafa, sonra diğer tarafa yattı, burnunu indirdi ve denize doğru atıldı. Grup bir müddet hiç konuşmadan olduğu yerde kaldı. Birden Doron onlara döndü ve ellerini sıktı; bu, o andan sonra çok fazla şeyin, yüzünü her bir detayı düşünerek talihlerini sağlama bağlamayanlara çevirmemeyi seçen Şans Meleği'nin elinde olduğunu çok iyi bilen birinin jestiydi.

Üzerilerine çöken endişe ve gerginlik –ve hatta belki de hüzün– duvarında bir gedik açmayı uman Doron, "Komuta odasında görüşmek üzere," dedi keyifsiz bir gülüşle. Arabasına doğru yürüdü. Genel Merkez personeli, ajanları düşman ülkelere gönderirken her zaman endişeli olurdu ve gerginlik hiç değişmezdi. Belki sadece hüzün bu göreve mahsustu.

8

Peter'in evini aramak boşa giden bir çabaydı. Evde değildi ve oğlunun sadece, "Babam işte, bu gece eve gelmeyecek," diyecek kadar bilgisi vardı. Kahretsin, bu da ne demekti? O gece birimde olması planlanan bir operasyon yoktu. Belki Peter'i bütün gece meşgul eden acil hazırlıklar vardı. Onlarla bağlantılı olabilir miydi? Gadi, Helena'nın ilettiği yatıştırıcı mesajın harekete geçmek için baskı yapan militan ruhluları bir kenarda tutacağını umut etmişti. Ama mesajlarının istediği etkiyi yaratıp yaratmadığını bilemezdi. Son toplantılarındaki tutumuna bakılacak olursa Beaufort Lübnan'da alelacele bir operasyona girişmeyi destekleyecek son kişi olurdu. Tahmin edilmesi zor olan Doron'un pozisyonuydu, özellikle de eğer Ronen'in patlayıcıyı çalarak Ebu Halid suikastını kaçınılmaz hale getirdiğini fark ettilerse. Böyle bir durumda, iki ajanları başıboş dolaşırken Başbakan'ın Doron'a kısa bir süre içinde onları eve dönmeye ikna etmek ve hatta tutuklamak üzere birkaç kişiyi göndermesi için izin vereceğini tahmin etmek zor değildi. Belki Doron'un kendisi orada karşılarına çıkacaktı, bu tipik Doron davranışı

olurdu. Belki çoktan yola çıkmıştı ve komuta odası görevlilerle doluydu ve işte Peter de oradaydı...

Bu senaryonun doğurduğu aciliyet hissi Gadi ve Ronen'in daha erken harekete geçmeye çalışmasına neden oldu. Etrafları yeterli sayıda düşmanla çevriliydi, bir de birimden bir ekibin mahallede sinsi sinsi dolaşmasına ihtiyaçları yoktu. Sokağın karşı tarafındaki ikinci bina, Ebu Halid'in binasının çaprazındaki, gözlemlemek, oyalanmak, saklanmak ve gerekirse de bahane yaratmak için iyi bir zemin sağlıyordu. Önlerindeki bir saati burada geçireceklerdi; Gadi ayakta durup çitin üzerinden gelip geçenleri ve nöbetçinin hareketlerini izlerken Ronen çömelmiş, binanın kolonlarından birine dayanmıştı.

Sokaktan giderek daha az araba geçmeye başlamıştı ve yürüyenlerin sayısı da azaldı. Gadi son araba geçeli beş dakika, son yaya geçeli yedi dakika saymıştı. Bir başka araba geçti, sonra yan binada sohbet eden iki kız oradan ayrıldı, biri binaya girdi, diğeri ise ters istikamete ilerledi. Sokak daha uykuya dalmamıştı – evine daha on beş dakika önce gelen Ebu Halid de öyle. Arabanın gün ortasında havaya uçmamış olması saatin on iki saate değil büyük ihtimalle yirmi dört saate ayarlı olduğunu gösteriyordu. Biri hâlâ saklandıkları otopark alanına girip onları gafil avlayabilirdi ama eğer hesaplamaları doğruysa patlayıcının saatinin ayarlandığı yirmi dört saat gece yarısı doluyordu ve gece yarısına az kalmıştı.

Temel problemleri, duruma göre bir araba ya da bir insan yoldan geçerken kendini göstermek için kulübesinden çıkan nöbetçiydi. Hâlâ tetikteydi ama eğer onu etkisiz hale getirecek olurlarsa bayılmış ya da yerinde görünmeyen bir nöbetçi oradan geçen herhangi birinin destek çağırmasına neden olabilirdi. Gadi sokağın biraz daha sakinleşmesi için bir müddet beklemek zorunda kaldı.

***

Üzerlerinde haritaların ve fotoğrafların bulunduğu bütün bölmeler şimdi, Birim Şefi'nin bürosunun yanma kurulan komuta odasında duruyordu. İletişim sorumlusunun asistanı Albert, masanın üstüne yanlarında etiketleri olan vericileri dizdi: ekiple iletişim, Ordu Acil Hattı, Mossad Acil Hattı, Hava ve Deniz Kuvvetleri'nden temsilcilerin bulunduğu Ziyaretçi Odası'na bağlı bir telefon ve Mossad Başkanı'na bağlı bir diyafon.

Doron Mistaravim'le bilgilendirme toplantısındayken komuta odasını düzenleyen Planlama Bölümü Müdürü Arye, kimlerin oturacağını belirlemek için sandalyelere etiketler yapıştırmıştı: Ortada Birim Şefi, sağ ve sol yanma Planlama ve İstihbarat bölümleri müdürleri ve daha ileriye de Mühimmat ve İletişim görevlileri ile operasyon günlüğü tutmak üzere kendi yardımcılarından biri oturacaktı.

"Yanıma Rami'nin, vericilerin karşısına da Albert'in oturmasını istiyorum," dedi Doron odaya girer girmez. "Yitzhaki tam karşıma oturup harita ve fotoğrafları idare edecek. İletişim için kod adları gösteren bir tablo istiyorum. Ve Mossad Başkanı için de bir yer ayır." Eli'nin yokluğunda görev yapacak olan İstihbarat Memuru Yitzhaki masanın karşı tarafına yerleşmek üzere aceleyle ilerleyip iniş alanının hava fotoğraflarını ve Beyrut'a gidiş rotasını gösteren haritayı dağıtıp altlarına daha sonrası için bir Beyrut haritası iliştirdi. Albert daha önceden hazırladığı kod adları tablosunu masanın üzerine vericilerin yanına koydu. "Yardımcılarından birinin de operasyon günlüğüne notlar almasını istiyorum, hepsi bu, diğer herkes dışarı çıksın," dedi Doron Arye'ye. Bu operasyonun gelişmeleri o kadar sıra dışı olabilirdi ki etrafta gereksiz bir çift kulağın bulunmasını istemiyordu. Operasyon için nihai onay bir saat içinde, inişe yakın verilecekti –ya da verilmeyecekti– ama Doron'a göre operasyon çoktan uygulamaya konulmuştu.

Arye yutkundu ve masanın sonuna, operasyon günlüğünü tutan kişinin yanma oturdu. Bu küçük hakaret olmadan da bu herkesi günlerce meşgul eden operasyon ona zararlı ve gereksiz

görünmüştü. Eski bir ekip komutanı olarak Arye, Gadi'nin bir komutan gibi davranmadığını düşündüğünü gizlemedi. Bu, bir yönetmelik ihlaliydi ve Gadi yargılanmalı ve hakkında işlem yapılmalıydı.

Rütbe ve askeri mahkeme sistemi olmadan çok katı bir disiplinin yürürlükte olduğu Mossad'da birçok kişi Arye gibi düşünüyordu. Yazılı olan –ya da olmayan– herhangi bir kuralın ya da yönetmeliğin ihlali hınçla karşılanırdı, özellikle de bu sefer olduğu gibi operasyonel disiplinden taviz verildiyse.

Psikolog Benny, Gadi'nin eylemlerinde övülmeye değer bir şey bulan ya da en azından bunu söylemeye cesaret eden çok az kişiden biriydi. "Prosedürlere ve değerlere sahip olmak önemli ama biri onları ihlal ettiğinde bunun teşkilatın yararına mı zararına mı olduğuna bakmak gerek," demişti. "Biz tutumunu düzenli olarak gözden geçiren bir teşkilat değiliz."

Eli, helikopterle Lübnan'a gidip dönerken Beaufort ve Doron'un komuta odasında gelişmeleri bekleyerek oturacaklarını ve hiç şüphesiz Gadi ve Ronen'e ne yapacaklarını tartışacaklarını biliyordu. En azından yetkileri olmadan düşman bir ülkeye girmeleri sebebiyle Mossad Başkanı'nın tutuklanmaları yönünde emir vermesini engelleyecek bir şey yoktu. Mossad gibi gücün üstünlük taslamayla birleştiği vatansever bir teşkilatta kuralları ihlal eden bir kişi için sonuçların yıkıcı olabileceğini düşündü.

Tam helikoptere binmeden önce Eli, bu konudaki düşüncesini Doron'a iletme fırsatı bulabilmişti: "Her kural ihlali en yüksek cezayla cezalandırılmamalıdır. Gadi'nin teşkilatı teşkilatın kendisinden korumaya çalıştığını unutma."

***

Yoav uçuşa bitirilmemiş birkaç iş bırakmıştı: Yossi ve Eli ile tam olarak çalışamadığı birkaç seyir rotasının üzerinden

geçmek, bütün takımla kendisine düzgün bir şema halinde verilen ama astlarının bakmaya neredeyse fırsat bulamadıkları ana acil durum planlarını gözden geçirmek ve en çok da Ronen ve Gadi'yi buldukları anda neler olacağını tartışmak istiyordu. Ne de olsa, en kötü senaryoya –düşmanca bir adam kaçırma– zorlansalar bile bu adamların meslektaşları olduğunu akıllarında tutmaları önemliydi. Tüm bunları tamamlaması için yalnızca doksan dakikası vardı.

Yoav, Yossi'nin yanında arabanın ön koltuğunda, Moussa ve Daoud ise arkada oturuyorlardı. Arabanın iki tarafında da askerler ve onlarla gelen üç Genel Merkez personeli, helikopterin içinde sıralanan alçak sıralara yerleşmişti. Helikopterin içindeki ışık söndürülmüştü, sadece köşelerde dört yeşil acil durum lambası yanıp sönüyordu. Motorların gümbürtüsü içeride daha az duyulsa da aracı sarsıyordu ve pencerelerden dışarıda görülebilen karanlık hem huzurlu hem de gergin, kendine has bir atmosfer yaratıyordu. Kimse konuşmuyordu.

Yoav etrafına baktı. Yossi düşünceli görünüyordu, Yoav kendi enerjisinin de düştüğünü hissetti. Adamlarına bu belirsizlikten bahsetmemiş ve onların operasyonun gerçekten yapılacağını kabullenmelerini sağlamıştı. Daoud ve Moussa enerji toplamak için uyumayı başarmıştı. Ama görevin gözle görülür kesinliği Yossi'nin uzun süreli bir yenidoğan sarılığından yeni kurtulan oğlunu ve yürümekte hâlâ zorlanan ama buna rağmen bebeğine kendi başına bakmak zorunda kalan karısını düşünerek içine kapanmasına sebep olmuştu. Eğer her şey planlandığı gibi giderse yirmi dört saatten az bir sürede ona tekrar kavuşacaktı. Ama ya gitmezse? Yoav'ın gözünde çocukları, diğer eşlerin tersine kocasının işinden ve Mossad ailesine dahil olmasından mutlu olan karısı canlandı. Bunların o anda düşünmemesi gereken şeyler olduğunu biliyordu.

"Rotaları yeniden gözden geçirmek ister misin Yusuf?" diye sordu Yoav ve bir küskünlük ifadesiyle karşılaştı: Yaptıkları iş nedeniyle Arap kültürünün etkisinde kalıp kendilerini kaptıran

bazı meslektaşlarının tersine, Yossi, isminin Arapça versiyonuyla çağırılmaktan hoşlanmıyordu. "İş"ini ve "hayat"ını tam olarak ayırıyordu. Ancak tekrar düşününce, Yoav'ın sadece onu operasyon havasına sokmaya çalıştığını anladı. Bir saatten biraz uzun bir süre sonra köylerinden Burç Hamud'daki bir şantiyeye giden sürücü Yusuf, ustabaşı Münir ve işçiler Musa ve Davud olacaklardı. Ve Burç Hamud'u geçip Beyrut Nehri'ni aştıklarında hikâyeleri değişecekti. Burç Hamud'daki evlerinden El Ouzai'daki sahil boyunca inşa edilmekte olan yeni gelişim bölgesine gidiyor olacaklardı. Ve Dahiye'deki barikatlarda hikâye tamamen yön değiştirecek ve güneyden, Sayda bölgesinden El Sheikh'ten, biraz kuzeyden onları almak üzere gelen müteahhitle buluşuyor olacaklardı.

Ama henüz Yusuf'a dönüşmeye hazır değildi. Aslında, ne Yossi ne de Yusuf olarak Yitzhaki'nin saatlerdir kafasına soktuğu rotaları gözden geçirmek içinden gelmiyordu.

"Tamam, ben Eli ile üzerinden geçerken dinle o zaman," dedi Yoav. Yossi'den arka koltuğa geçmesini istedi ve sürücü koltuğuna Eli'yi çağırdı. Eli düzgünce katlanmış lamine haritayı direksiyonun ve gösterge panelinin üzerine serdi. Helikopter denizin üzerinde alçalarak kuzeye doğru devam etti.

Bir saat kadar sonra pilotun sesi hoparlörlerden duyuldu: "Kıyı şeridini geçiyoruz."

Ani ikaz adamların kaslarının gerilmesine yol açtı. Askerler içgüdüsel olarak silahlarını yokladılar ve Mistaravim gizli bölmelerini son bir kez kontrol etmeye karar verdi. İletişim görevlisi Avi, vericileri kontrol etmesinin zamanı gelmiş gibi ayağa kalktı. Artık Lübnan sınırları içindeydiler; her an biri onlara ateş açabilir ve kendilerini bir çatışmanın ortasında bulabilirlerdi.

Helikopter şimdi Beyrut'un otuz kilometre kadar kuzeyinde, önce doğuya, sonra güneye doğru iniş noktasına kadar radara yakalanmamalarını sağlayacak derin bir dere yatağını takip ederek ilerliyordu.

"Baylar, hâlâ biraz zamanımız var," dedi Yoav, adamlarını boş yere yatıştırmaya çalışarak. Zaten düşük olan konsantrasyon kabiliyetleri o sırada tamamen kaybolmuştu. Yossi sürücü koltuğuna geri döndü ve adamları son dakika hazırlıkları ile meşgulken Yoav acil durum planları tablosunu çıkardı, arabanın ışığına tuttu ve okumaya başladı – aslında o da konsantre olmakta zorlanıyordu. Karnının içini tanıdık bir ürperti ele geçirdi; birkaç dakika içinde operasyonun gerekli olup olmadığını anlayacak, kendisinin ve adamlarının başlarını aslanın ağzına sokmaları mı istenecek, yoksa bundan esirgenecekler mi öğrenecekti.

Pilotun sesi tekrar duyuldu: "İnişe beş dakika." Helikopter hareketlendi.

Askerler kurşun geçirmez yeleklerini giyip miğferlerini taktılar ve silahlarını toparlamaya başladılar. Mistaravim malzemelerinin yanlarında olduğunu ve uygunsuz olacak herhangi bir şeyin Mercedes'te görünür şekilde bırakılmadığını yeniden kontrol ettikten sonra doğru pozisyonlarına geçti.

Genel Merkez'den üç kişi arabanın etrafında toplanıp takımın elini sıktı. Yoav arabadaki gizli vericileri aktive etti. Hafif bir cızırtı oldu ve sonra parazit duyulmaz oldu. Sistem karşılık vermiyordu. İletişim Memuru Yoav'ın kapısını açtı ve içeri uzanıp düğmelerle oynadı. Biraz sonra paraziti tekrar duyuldu.

"Üç, üç," dedi Yoav. "Onay bekleniyor."

"Sizi duyuyoruz. Üç. Bekle." Bu, komuta odasından Albert'in sesiydi.

Yoav gergin ve tetikte bekledi. Ekibi "üç"ün ne anlama geldiğini, operasyonla ilgili son kararın ancak şimdi verildiğini bilmiyordu. Eğer şimdi geri dönecek olurlarsa adamları ona kin beslerlerdi; eğer devam edecek olurlarsa zaten operasyon havasına girmiş olacaklardı. Bu uçuşun süresi neredeyse hamilelik süresi kadar önemliydi: Bu kısa, sıkıştırılmış sürede bir görevde olduğunu ve geri dönüş olmadığını içselleştirmek durumundaydın. Uçuşun sonunda omzunda yeni sorumluluklar ve yüklerin

olacağı yeni bir gerçekliğe dahil olacaktın. Son kontrol ve hazırlıklarından sonra, her ekip üyesi –konuşmadan, kendi kendine– sevdikleriyle vedalaştı. Ama Yoav hâlâ bunu yapamıyordu.

Sonsuzluk kadar uzun bir dakika geçti. Ne bekliyorlar, diye düşündü Yoav. Helikopter inmek üzereydi.

"Devam." Radyodan duyulan Doron'un sesiydi: "Devam edin ve iyi şanslar."

Yoav derin bir nefes aldı. Harekete geçme isteği ile operasyonun gereksiz bulunup iptal edileceği umudu arasında gelip giden duygu sarkacı birdenbire durdu. Onun yerini bilincini, bütün diğer düşüncelerini bir kenara iterek uğraşılması gereken bütün detaylar doldurdu. Operasyon başlamıştı.

"İnişe bir dakika." Acil durum ışıkları kapatıldı. Herkes yerlerinde kaskatı oturmuş, o kadar sessizdi ki motorların cansız gürültüsünün dışında adamların nefes alıp verişlerini ve kalp atışlarını duymak bile neredeyse imkânsızdı. Pencerelerden dağın karanlık yüzünü ve üzerinde biraz daha açık renk gözüken gökyüzünü görebiliyorlardı.

Helikopter aygıtlarının yardımıyla tamamen karanlıkta iniş yapmayı başardı. Pervane dönmeye devam ediyordu ve iniş o kadar hafifti ki yolcular fark etmedi. Askerler silahlarını yüklenmiş, gözlerinde gece görüş gözlükleriyle helikopterin iki yanındaki küçük kapılardan tek sıra halinde dışarı çıkarlarken teknisyenler Mercedes'i yerine sabitleyen metal zincirleri çıkarmaya başladılar ve Yossi motoru çalıştırdı. Rampanın kilidi açıldı ve indirilmek üzere hazırlandı.

Askerler, helikopterin iki yanında ve önünde yüzüstü, silahlarını dışarıya doğru yöneltmiş şekilde pozisyonlarını aldılar. Bölgenin müsait olduğunu bildirdiler. Rampa yavaş yavaş indi ve Yossi arabayı öne doğru hareket ettirip tekerleklerin bağlandığı yuvadan çıkmasını sağladı. Peter onu helikopterin dışına yönlendirdi, Mercedes yavaşça ve neredeyse ses çıkarmadan sadece kayarak rampayı aştı. Eli helikopterden çıktı

ve arabanın yanında durarak gözlerinde gece görüş gözlüğü, elinde bir harita ve pusulayla etrafına baktı. Çok dar bir yayla üzerinde, ürünleri toplanmış bir tarlanın ortasındaydılar. GPS yerlerini oldukça doğru gösteriyordu ve işaret edeceği, arabanın tarladan çıkıp dar bir toprak yolla kıvrılarak birkaç kilometre sonra güneye giden şose yola birleşeceği yönü bulabildi. Arabanın sağında kalan bir noktayı işaret etti. "Yoav, Yossi, tam orada, buradan hemen hemen yüz metre kadar ileride sizin toprak yolunuz başlıyor."

Araba farları kapalı şekilde ilerlemeye başladı. Yoav yola bakıyordu, Yossi gece sürüşüyle meşguldü, sadece arka koltuktaki Daoud hafifçe el salladı.

Eli, Peter ve Avi, karartılmış Mercedes'in yolcularıyla iki yanlış teşebbüsten sonra yolu buluşunu ve –hâlâ farları kapalı şekilde– hızlanışını sessizce izledi. Üçü helikoptere geri döndü, bir müddet sonra da askerler geri döndüler. Motorlar gürledi, helikopter tozdan bir sütun oluşturarak kalktı, sağa döndü ve geldiği yönde geri uçtu.

"Yedi, yedi." Komuta odasında Avi'nin sesini duyabiliyorlardı. Geriden helikopterin sesi geliyordu.

"Yedi," dedi Doron önünde bulunan tablodan okuyarak. "Lübnan'dan kalkış."

"Bir dakika içinde arabadan bir 'sekiz' alacağız, farlar açıldığında," dedi Albert tabloya bakarak. Doron onu elini sallayarak susturdu. Yitzhaki lazer imlecini bölmeden indirilen büyültülmüş hava fotoğraflarının üzerinde dolaştırdı ve Mercedes'in şu anda karanlıkta ilerlediği toprak yolu gösterdi.

Ama vericiden henüz ses gelmiyordu.

"Belki helikopterin uzaklaşmasını bekliyordur," diye düşüncesini belirtti yardımcı iletişim görevlisi.

"Oldukça elverişli bir toprak yol. Belki görüş mesafesi iyidir ve şose yolda farlarını yakmadan gitmeyi tercih etmiştir," dedi Yitzhaki.

"Konuşmaya devam ederseniz onları duyamayacağız," dedi Birim Şefi.

Sessizlik içinde birkaç dakika daha geçti. Helikopter gittikçe uzaklaşıyordu; eğer Mercedes planladıkları gibi ilerlediyse şose yola varmış olmalıydı. Olasılıklar sonsuzdu ve birçoğu komuta odasında toplananların aklından geçti. Vericilerle ilgili bir problem mi vardı? Bu çok olasıydı. Arabayla ilgili mekanik bir problem mi olmuştu? Bir çiftçiye mi rastlamışlardı? Bir güvenlik kuvvetine rastlamışlar ve o yüzden mi rapor veremiyorlardı? Belki de araba devrilmişti? Tüm bunlar önceki operasyonlarda olan şeylerdi.

Doron, rahat olmaya çalışan bir ses tonuyla, "Peki Rami, bize görüşlerini açıkla," dedi.

"Ben de Yitzhaki gibi düşünüyorum. Benim tahminime göre görüş alanı açık ve Yoav fark edilmeden anacaddeye ulaşmak istiyor. Sonrasında göstermelik hikâyeyle işleri daha kolay olacaktır."

"Bu, acil durum planının parçası mı?" diye sordu Doron.

"Hayır." Rami gülümsedi. "Geleneğin bir parçası."

"Şu andan itibaren bunu da acil durum planlarına ekleyelim. Bu operasyon halen uygulamaya konmadı, önümüzde daha saatler var ve bizi gerecek herhangi bir doğaçlama harekete ihtiyacımız yok," dedi Doron usulca. Ancak onun soğukkanlılığını ve kendine hâkimiyetini bilenler ne kadar sinirli olduğunu anlardı.

Doron'un sekreteri üstü içeceklerle dolu küçük bir servis arabasıyla içeri girdi. Kapıdan girer girmez içerisinin ne kadar sessiz olduğunu fark edip servis arabasını bir kenara bıraktı ve tek kelime etmeden dışarı çıktı.

Doron ofisinde oturmuş istihbarat raporlarını inceleyen Beaufort'u gecikme hakkında bilgilendirmek için diyafonu kullandı. Uçuş ve yere iniş esnasında varlığına ihtiyaç duyulmayacağı için, Beaufort'un ekip Beyrut'a ulaştıktan sonra komuta odasındakilere katılmasını bekliyorlardı; ne var ki

beklenmedik gelişmeler meydana gelirse bir dakika içinde komuta odasında olabilirdi.

Helikopter kıyı çizgisini geçtiğini rapor etti. Bundan sonra eğer helikopteri Lübnan'a geri göndermeleri gerekirse Hava Kuvvetleri Komutanı ile görüşmeleri gerekecekti.

Yoav'ın sesi vericiden duyulana kadar birçok uzun dakika geçti. "Sekiz," diye bildirdi.

Yitzhaki saatine baktı ve imleci eğer planlanan hızda gittilerse şu anda olmaları gereken –iniş alanından on beş kilometre uzaklıkta– noktaya tuttu.

"Ya da belki patlayan bir lastiği değiştirdiler ve hâlâ dağdan aşağıya iniyorlar," dedi Doron ilk defa gülümseyerek. Soda almak için arkaya uzandı. "Beyrut'tan önce başka herhangi bir rapor beklemiyoruz, öyle değil mi?" diye sordu tabloya bakarak. Albert kafasını salladı. "İyi, o zaman ben ofisimden patrona rapor vereceğim. Rami, bu süre zarfında yetkili sensin."

Doron'un gidişiyle yan odalarda haber bekleyen bazı çalışanlar başlarını komuta odasının içine uzattılar ve odada bir rahatlama fısıltısı dalgalandı.

Tarlanın köşesindeki toprak yola girer girmez Yoav, Daoud'dan ayağının altındaki bölmeyi açmasını ve oraya saklanmış olan paketi kendisine vermesini istedi. Yoav paketin etrafındaki bezleri açıp içinden kendi inisiyatifiyle aldığı gece görüş gözlüğünü çıkararak onları takmasını söylediğinde Yossi'nin yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Dört Filistinli işçinin gecenin o saatinde dağlarda ne yaptığını bir de Rami ve Doron açıklamaya çalışsındı. Ayrılmadan önce bu konuyu tartışacak zaman olmamıştı ve Yoav "minimum ekipman" politikasının bedelini adamlarının ödemesine izin vermeyecekti. Nüfuslu bölgelere farları yanmadan –ve fark edilmeden– ulaşmayı tercih etmişti.

İniş alanından sahile inen sakin dolambaçlı dağ yolunda bir saat araba sürdükten sonra Jedeida'nın doğusunda,

Cuniye-Beyrut yolunun yanındaki İstihbarat tarafından bilinen ilk daimi barikat noktasına ulaştılar. Hafif silahlar barındıran gizli bölmeler kolay ulaşılması için hazırlandı.

Yere, geçiş için çok da bir alan bırakmayan birbirine paralel iki sıra kapan yerleştirilmişti ve Mistaravim yolun kenarında yanan ateşi görebiliyordu. Yossi yavaşlayarak kapanın başında bekleyen iki polisin yanında durdu. İlki belgelerini isterken ikincisi arabanın diğer tarafından canı sıkkın bir şekilde onları inceledi. Diğer iki polis memuru üzerine içinde Türk kahvesi olan bir cezve konmuş ateşin yanında duruyordu: Biri şarkı mırıldanıyor, diğeri de aşağı yukarı zıplıyor, dans ediyordu. Yoav onlara gülümsedi, Daoud ve Moussa da dostça baktılar. Memur belgelerini getirdi ve Yossi arabayı sürmeye başladı. Yoav penceresini kapadı ve Moussa polis memuru gibi şarkıyı mırıldanmaya başladı. "Soğuk bir rüzgâr esiyor," dedi popüler bir açık hava şarkısına başlayarak. "Bir çıra ekle, ateş yanmaya devam ediyor," diye devam etti hepsi hep bir ağızdan.

***

Gadi Ronen'in başına hafifçe vurdu. "Tamam, sokak sakin. Hadi gidelim."

Ronen sıçradı. "Uyuyakalmışım," dedi şaşkınlıkla.

"Nöbetçi hâlâ her birkaç dakikada bir kulübesinden dışarı çıkıyor. Seçeneğimiz yok, onu konuştuğumuz gibi etkisiz hale getireceğiz. Şu anda içeride. Sokağın karşısına geç ve ona arkadan yaklaş. Ben de bir dakika içinde harekete geçeceğim."

Ronen saklandığı yerden çaktırmadan doğruldu, iki tarafa da baktı ve sonra sokağın karşısına, Ebu Halid'in evinin bitişiğindeki binayı çevreleyen bahçeye geçti. Gadi sokağa çıktı: İki yönde de hiç kimse yoktu. Karşı kaldırıma geçti ve nöbetçi kulübesine doğru ilerledi. Gadi görüş alanına girer girmez nöbetçi ayağa kalktı, omzunda asılı Kalaşnikof'u sıkıca kavradı. Gadi gözünün ucuyla Ronen'in Ebu Halid'in bahçesini komşusununkinden

ayıran çitten atlayıp çömelerek kulübeye yaklaştığını görebiliyordu. Nöbetçi Ronen'in ayak seslerini duydu ve içgüdüsel olarak kafasını kulübenin arka tarafındaki küçük pencereye çevirdi.

Gadi nöbetçiyle arasında kalan mesafeyi hızla aşıp o daha kendisine saldırana bakma fırsatı bulamadan kaburgalarına bir yumruk indirdi. Gadi yumruğunun kırılan kaburgalarından arasından geçtiğini hissetti; nöbetçi inledi ve iki büklüm oldu. Gadi onu nefes borusundan yakalayıp yukarı kaldırdı. Ronen kulübenin penceresinin dışından boynuna bir ip dolayıp çekince nöbetçinin boğazından hafif bir hırıltıdan başka bir şey çıkmadı. Nöbetçinin vücudu kulübenin arka duvarına yapıştı ve kendinden geçtiği için kafası öne düştü. Ronen ipi gevşetirken Gadi onu kaldırıp sandalyesine oturttu. Tüfeğinden şarjörünü çıkarıp yakındaki çalıların arasına fırlattı ve tüfeği askısını boynuna geçirerek kucağına bıraktı. Gadi nöbetçinin kemerindeki tabancayı fark etti. "Buna dikkat etmeyerek hata yaptık," diye fısıldadı Ronen'e. Çeşitli planlar üzerinde tartışırlarken hep bir Kalaşnikof'u doğrultup nişan alarak horozunun kaldırılacağı süreyi hesaba katmışlardı. Ama tabanca çekmek hiç zaman almazdı, bir saniyede ateş etmeye hazır olurdun. Gadi tabancayı aldı, şöyle bir göz attı ve Ronen'e göz kırparak kendi beline soktu.

"Onu bağlamamız gerekmediğine emin misin?" diye sordu Ronen. Planın her aşamasının üzerinden birçok kez geçmişlerdi ama nöbetçiyi operasyonlarının tam ortasında serbest bırakmak içine sinmiyordu.

"Eğer biri gelip onu bağlı görürse bütün mahalleyi buraya toplar. Bu şekilde uyuduğunu düşünecekler ve o kendisi bile ona ne olduğunu hatırlamayacak," diye cevap verdi Gadi fısıldayarak.

Ronen'e birkaç metre uzakta, sokak ışıklarının ulaşmadığı otoparkın girişindeki kaldırımın yakınında durmasını işaret etti.

"Orada *sen* dur," diye karşılık verdi Ronen. "Onu ben sökeceğim. Nasıl bağladığımı ben biliyorum."

"Artık nasıl bağladığın önemli değil. Zaten onu sökmek benim kararımdı, o yüzden ben yapacağım. Oraya git!"

Ronen'in teklifinin bir mantığı vardı ve Gadi zamanı geldiğinde sorumluluğu üstlenmeye ve risk almaya gönüllü olmasını takdir ediyordu. Ama bu şövalyelik gösterisi yapılacak zaman değildi.

Gadi çömelerek Ebu Halid'in arabasına doğru ilerlerken Ronen kendisine söyleneni yaptı.

***

Yoav ve ekibi doğuya doğru Beyrut'u pas geçti, dakikalar içinde Burç Hamud ve Tel el Zaatar'a doğru kıvrıldılar ve şehrin güneyindeki Beyrut Nehri'ni aşana kadar bir tek barikata bile rastlamadılar. Nöbetçiler sıkılmıştı ve hoşgörülüydü: Gece geç vakitte Filistinli işçileri evlerine taşıyan bir araba rastlanmadık bir şey değildi. Oradan El Obeiri Caddesi'ne ulaştılar. Yoav bina numaralarını kontrol ederek Ebu Halid'in ofisini aradı ve yaklaştıklarında Yossi'ye yavaşlamasını söyledi. Beklenildiği gibi bina o saatte karanlıktı ve yanındaki otopark alanı boştu. Yoav bu bulguları komuta odasına aktardı ve Yossi'ye arabayı Ebu Halid'in evine doğru çevirmesi talimatını verdi.

Yollar bomboştu ve Yoav Bir el Abid'in girişindeki barikatın çevresinden dolaşmaya karar verdi. Yossi'ye girişinde "girilmez" işareti olan dar bir sokağı ve oradan da bir başkasını işaret etti. Ebu Halid'in sokağından bir blok ötede Yossi'ye arabayı durdurmasını söyledi.

"Burada ayrılıyoruz," dedi Yoav. "Moussa, hazır mısın? Bu senin sokağın," dedi sağı göstererek. "Bir sonraki kavşakta buluşuruz. Herhangi bir şey ya da bir kişi görürsen bize haber ver. Vericini kontrol et."

Moussa küçük kulaklığı kulağına yerleştirdi, arabadan çıktı ve Arapça rakamları saymaya başladı. Yossi araba radyosunun sesini ayarladı.

Araba ilerledi, tekrar durdu ve Daoud'u sola kıvrılan sokağı araştırması için indirdi. Yoav ve Yossi Ebu Halid'in sokağına doğru arabayı yavaşça sürmeye devam etti.

Ronen arabanın yaklaşmakta olduğunu gördü ve karanlığa doğru birkaç adım geri attı. Geçmekte olan arabanın farları onu yakalayamadığı gibi Ronen de uyumakta olan nöbetçiyi gören Yoav'ın gülümsemesini yakalayamadı. Yoav Daoud'a kendileri civardaki sokakları kontrol ederken gelip sokağı yaya olarak dolaşması talimatını verdi.

Gadi arabanın altında patlayıcıyı tehlikeli bir biçimde sarkarken buldu. Sadece bir metal bant onu şasiye bağlı tutarken bir diğeri alıcıyı yerinde tutuyordu; ikisini bağlayan kablo kopmuştu. Bu sefer yanında küçük bir fener ve yan keski vardı. Kabloları sökmekte zorlanmadı ama keski geniş bantlarda bir işe yaramıyordu. Gadi'nin bandın ucunu bulup açmak dışında başka bir şansı yoktu.

Boğuk bir öksürük sesi duydu. Bu, Ronen'in bir aksaklık olduğunu haber veren işaretiydi. Hareketlerini kısıtladı ama kalın bandı yavaş yavaş sökmeye devam etti.

Binadan, merdiven boşluğunun ışığı yanmadığına göre muhtemelen birinci kattan bir adam çıktı. Otoparkı geçip Ronen'in donmuş bir şekilde karanlıkta beklediği noktadan birkaç metre öteye sokağın ortasına çıktı. Öksürük sesinin oradan geldiğini düşündüğü kulübeye baktı, el salladı. Bir cevap gelmeyince nöbetçinin uyuduğunu düşünüp yoluna devam etti.

Ronen hafifçe hareket etmeye başlayan nöbetçiye yaklaştı ve kendine gelmesine engel olmak için boynuna bir shoto darbesi indirdi. Adamın başı öne düştü ve vücudu dengesini kaybetti. Ronen onu omuzlarından yakaladı ve tekrar arkasına yasladı. Ancak ondan sonra Gadi'ye her şeyin yolunda olduğunu belirtmek için boğazını temizledi. Ama Gadi zaten işini yapmaya devam ediyordu.

Daoud sokakta Ronen'e doğru ilerliyordu. Ronen tekrar öksürdü ve Daoud başını çevirmeden, adımlarını yavaşlatmadan karanlıkta suretini zar zor seçerek Ronen'i görebildi. Hiçbir tepki göstermeden yanından geçti. Bu arada yerinde başı önüne sarkmış oturan nöbetçiyi de gördü. Bunun uyuklamakta olan bir adamın pozisyonu olamayacağına hükmetti. Ronen'in boğazını temizlediğini duydu ve bu geleneksel işaretleri kullanıyor olmasına gülümsedi. Gömleğinin yakasındaki minik mikrofona fısıldamadan önce on adım daha ilerledi.

"Onu buldu!" dedi Yoav Yossi'ye. "Moussa'yı al." Yossi hızla Moussa'nın dolaştığı sokağa döndü. Daoud Ronen'in onun kim olduğunu anladığına ilişkin hiçbir işaret olmadığını ve Daoud yaklaşırken öksürüp uzaklaşırken boğazını temizlediğini söyledi. Birkaç saniye sonra Moussa arabadaydı. Yoav İsrail vericisini faaliyete geçirdi.

"Daoud hedefin evinin girişinde Ronen'i tespit etti," diye rapor verdi.

***

Yoav'ın sözleri Doron, Beaufort ve uçuştan dönen üç Genel Merkez personeli ile kalabalıklaşan komuta odasını heyecanlandırdı. Kimse hareket etmedi; çıkan tek ses vericinin çıkardığı parazit sesiydi.

"Durumu tarif et," dedi Doron sakince.

İletişim görevlisi sesi ayarladı ve Yoav'ın sesi odayı doldurdu:

"Sokak sessiz, şu an herhangi bir trafik yok. Daoud'un söylediklerinden anladığım Ronen kaldırımdan bir metre kadar içeride ve nöbetçi belli ki etkisiz hale getirilmiş. Bana göre harekete geçmek için koşullar uygun."

"Bir dakika, bazı bilgiler eksik. Hedefin arabasını tespit ettiniz mi?"

"Evet, Mercedes otoparkta."

"Ya Gadi?"

"Belirsiz," dedi Yoav bir an duraksayıp. "Ama belli ki yakınlarda çünkü Ronen olağan işaretleşme yöntemlerini kullanıyor."

"Barikatlarla ilgili durum nedir?" diye sordu Doron.

"Sadece daimi olanlar. Etraflarından dolaşabiliriz. Genel olarak durum sakin."

"Hazırlanıp bekleyin," dedi Doron, iletişimi sonlandırarak. Yanında oturan Beaufort'a döndü.

"Bence durum uygun, harekete geçmeliler."

"Gadi hakkında karar vermeye yetecek kadar bilgi sahibi olduğumuzu düşünmüyorum," diye cevap verdi Beaufort.

Bu arada Eli masaya Ebu Halid'in mahallesinin büyültülmüş hava fotoğraflarını yaydı.

Doron, "Ben Ronen'e karşı harekete geçmesi için Yoav'a yetki vermeyi öneriyorum. Gadi ortaya çıkarsa acil durum planları ne yapılması gerektiğini belirtiyor."

Beaufort ısrarcıydı. "Ben herhangi bir sürpriz istemiyorum. Eğer Gadi *oradaysa* Mistaravim ne yapacak?"

"Bizim tahminimiz Gadi'nin bizim yanımızda olduğu yönünde, onlara yardım edecektir."

"Ya değilse?"

"İkisini birden alt edemezler, o senaryo için hazırlıklı değiller. Bence bu noktada beklenmedik ihtimaller yaratmamıza gerek yok."

"Ne demek 'beklenmedik'?" dedi Beaufort kızgınlıkla. "Onların güçlerini birleştirdiğini biliyoruz, bu da iki ihtimal var demek: Ya bizim tarafımızdalar ya da bize karşılar. Nasıl 'beklenmedik' diyebiliyorsun?"

***

Bundan sonra Yossi Ronen'in görüş alanından çıkmış, yürümeye devam eden Daoud'u aldı. Daoud da arabadaki diğerlerine katılınca Yoav, "Tahminimiz Gadi'nin yanımızda

olduğu, Ronen'inse olmadığı. Başka türlü olduğunu öğrenene kadar bu varsayıma bağlı kalacağız. Ama aralarında neler olup bittiğini hâlâ bilmiyoruz. Eğer ikisi de Mercedes'in yanındaysa belki bir şeyler değişmiştir. Nöbetçiye bu kadar yakınken hiç kimseyi bir şey yapmaya ikna etmek mümkün değil: Ronen yalnızsa onu kaçıracağız. Eğer Gadi de oradaysa siz Ronen'in üzerine yürürken ben Gadi'ye yaklaşırım. Bize göre nöbetçi ciddi bir tehlike oluşturuyor. Eğer gerekli görürsem onu etkisiz hale getiririm."

"Bence o zaten etkisiz hale getirilmiş," diye tekrarladı Daoud.

"Ölü mü? Bayıltılmış mı? Ne zamandır?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Yani hâlâ bir tehdit oluşturuyor," dedi Yoev.

Moussa'nın omzuna hafifçe vurarak ona arabadan inmesi talimatını verdi. Moussa kısa boylu, iri yapılı, bıyıklı ve kıvırcık saçlı bir adamdı. Tehditkâr olmayan görünüşünün, soğukkanlı ve kontrollü olmasının ve inanılmaz yumruğunun –İSK'de başka bir gizli Mistaravim timinde görev yaparken Batı Şeria'da düzinelerce insanı bir yumrukta yere sermişti– birleşimi sayesinde operasyonu başlatmak üzere seçilmişti.

Moussa Ronen'e doğru yürümeye başladı.

"Bir Numara'yı gönderdim," dedi Yoav komuta odasına. "Sokak boş, operasyon için iyi şartlara sahibim."

"Sokak boş ve Yoav ilk adamını gönderdi bile. Şartlar her an değişebilir ve harekete geçme fırsatını kaçırabiliriz," diye vurguladı Doron.

Mossad Başkanı bir an düşündü. "Yoav'la Gadi meselesini netleştir."

Doron için her şey çok açıktı: yakınlık, şartlar; bir operasyonun başlangıcında yönetimle ilgili sorular sormaya başlayamayacağını biliyordu. Yine de Yoav'ın adamlarına, adrenalin bombardımanının orta yerinde, Gadi'nin kendilerine

yardımcı olacağını ve durum ne olursa olsun müttefik kabul edildiğini hatırlatmanın zararı olmazdı.

"Onlara hatırlatacağım," dedi Doron, "ama duruma bize tarif edildiği şekilde yaklaşmamız gerektiğini düşünüyorum. Ronen'i gördüler ama Gadi'yi görmediler. Harekete geçmeyi öneririm."

"Eğer şartların en uygun şartlar olduğuna ve meseleyi açıklamanın sebep olacağı iki dakikalık gecikmenin zararlı olacağına inanıyorsan," dedi Beaufort alçak sesle, "harekete geçilmesi için sana yetki veriyorum."

"Tamam çocuklar, çıkın," dedi Doron alıcıya. "Unutmayın, orada bir müttefikiniz var ve iyi şanslar."

***

Yoav Yossi'nin omzuna dokundu ve araba Moussa'nın arkasından ilerlemeye başladı.

Gadi patlayıcıyı sökme işini bitirdi, nazikçe yanına koydu ve arabanın altından sürünerek çıktı. Yüzüstü dönüp kollarını uzatarak patlayıcıyı dikkatle kendisine doğru çekti. Ronen üçüncü kez öksürdü ve Gadi donakaldı. Kahretsin! Şu anda otoparka giren herhangi biri tarafından patlayıcıyla beraber görülebilirdi. Patlayıcıyı tekrar arabanın altına itmeye başladı.

Moussa kaldırımda her adımını hesaplayarak ilerlemeye devam etti. Gadi'nin pozisyonunun farkına varan Ronen, gelen her kimse yolunu kesmek üzere karanlıktan kaldırıma çıktı. Bu kısa boylu iri adamın otoparka girmesine izin veremezdi. Ama adam yolunda dümdüz ilerliyora benziyordu, bu yüzden Ronen onunla göz göze gelmekten sakınarak, sanki binadan birinin çıkmasını bekliyormuş gibi ona arkasını döndü. Moussa Ronen'le aynı hizaya geldiği anda ekibin geri kalanıyla Mercedes yanlarına yanaştı.

Ronen'den hâlâ birkaç adım ötede olan Moussa sağ elini,

Ronen'in karnına ne kadar hızlı vuracağını hesaplayarak yumruk yaptı. Ama Ronen arkasına döndüğünde planını değiştirdi. Ronen'i boğazından yakaladı, kalçasını Ronen'in arkasına bastırıp onu arkaya doğru bükerek boğma etkisini artırdı.

Yoav ve Daoud arabadan kapıları açık bırakarak atladı. Daoud Ronen'i belinden kavrarken Yoav da ayaklarını tutarak kaldırdı. Sağ kolu Ronen'in boynuna dolanmış olarak arabaya binen Moussa'nın peşi sıra Daoud da arabaya bindi. Ronen'in sallanan bacakları Yoav'ın kapıyı kapamasını engelledi.

Her şeyden önce, buradan gidelim, diye düşündü Yoav. Ronen'in bacaklarını bıraktı, öndeki yolcu koltuğuna koştu ve araba yalpalayarak ilerledi. Yoav, Ronen'in bacaklarını kontrol edebilmek için koltuğunda arkaya doğru döndü. Ronen'e kim olduklarını söylemeye çalıştı ama Ronen'in diziyle çenesine indirdiği keskin bir darbe sözünü yarıda kesti. Daoud onun ellerini kelepçelemeye çalıştı ama Ronen'in sağ yumruğu yüzüne art arda darbeler indirdi; Moussa diğer elinin parmaklarıyla gözlerine saldıran Ronen'in boynunu sıkmaya devam etti. Ronen'in tekmelerinden biri boynuna inince Yossi arabayı kaldırım kenarına çaptı ve kontrol altına almakta zorlandı.

"Biz Mossad'danız! Aynı taraftayız!" dedi Yoav yüzüne bir tekme daha yerken. Kendi kendine, başka şansım yok, dedi ve Ronen'in kaburgalarına kuvvetli bir yumruk indirdi. Ronen'in soluğunun bir an kesilmesi diğer üçünün ellerini kelepçelemesine fırsat verdi. Ama arabanın kapısı açık şekilde gitmeye devam edemezlerdi. Yossi kenara çekti ve yeniden ona boyun eğdirmeye, kim olduklarını anlatmaya çalıştılar. Ama güçlükle nefes alan Ronen çırpınıyor ve hiçbir şey duyamıyordu.

"Onu bayılt," dedi Yoav Moussa'ya. O da Ronen'in boynundaki baskıyı artırdı.

Hızla geçen birkaç saniyede Gadi zayıf birtakım sesler, sonra da bir arabanın uzaklaştığını duydu. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve Mercedes'in camlarından etrafa baktı: Civarda

hiç kimse yoktu. Belki de nöbetçi kendine gelmişti ya da biri nöbeti devralmaya gelmişti ya da yerel bir devriye arabası geçmişti – zihninde birçok olasılık canlandı. Ama Ronen neredeydi? Belki saklanıyordu ama ortalık sakinken neden saklanmaya devam edecekti ki? Endişesi güvenliğinden üstün geldi ve kaldırıma doğru hızla ilerledi.

Sokağın aşağısında, kaldırımın kenarında, eski bir Mercedes'ten bir çift bacağın dışarı fırladığını, tekme atıp çırpındığını görebiliyordu. Sonra birden bacaklar içeri çekildi ve uzun bir kol arabanın içinden uzanıp kapıyı çekerek kapattı. Ronen kaçırılmıştı!

"Euzübillah!" diye bir kadın çığlığı duyuldu. "Allah yardımcımız olsun! Müfik, çabuk gel!" Tanıdık bir şey Gadi'nin kulaklarında çınladı; bir kez daha bu, o komşuydu ve bir kez daha Ronen dayak yiyordu.

Gadi tüm benliğiyle Ronen'i kurtarması gerektiğine odaklanmıştı. İlk aklına gelen onu kaçıranların Hizbullah'ın adamları olduğuydu. Belki biri mahallede etrafı kolaçan eden iki yabancıyı fark etmişti, biri –belki de binadan biraz önce çıkan adam– Ronen'i ya da bilinci yerinde olmayan nöbetçiyi görüp onları harekete geçirmişti ve onlar da Hizbullah'ın en iyi yaptığı şeyi yapmıştı: adam kaçırma. Diğer olasılıklar –bunların Lübnan güvenlik kuvvetleri ya da Mossad olabileceği– zihninden gölge gibi geçip kayboldu; Lübnan güvenlik kuvvetleri çok nadir Dahiye'ye girmeye teşebbüs ettiğinden ve yatıştırıcı mesajları sebebiyle Mossad'ın bir operasyon düzenlemek için çok az nedeni olduğundan ikisi de pek olası değildi. Kaçıranlar her kim olursa olsun eğer gözden kaybederse onları bulma ve Ronen'i kurtarma şansının sıfır olduğunu biliyordu. Ronen'in arabası yakınlardaydı, tam ona doğru atılmaya hazırlanmışken aklına geldi: patlayıcı!

Başta onu çalıların arasında bırakmayı düşündü ama yirmi dört saatten geriye kalan kısa zaman diliminde onu yok etmek

üzere geri dönemeyecekti. Eğer orada patlayacak olursa da önlemeye çalıştıkları zarara neden olmuş olacaklardı.

Patlayıcıyı aldı ve sokağa koştu. Tam da Mercedes'in kuyruğu yolun sonundan sağa dönüyordu. Daha sonra hangi yöne döneceklerini bilemeyeceği için kaybedecek bir dakikası bile yoktu. Yolda gördüğü ilk boş arsada ondan kurtulacaktı. Ama önce Ronen'i kurtarmalıydı.

BMW'ye oturup patlayıcıyı yolcu koltuğuna koyduğu anda bu yaptığının tamamen delilik olduğunu biliyordu. Neden sınırları sonuna kadar zorlaması gerekiyordu, neden hep uçurumun ucunda boşluğa bakarak durmak zorundaydı?

Mercedes'i çılgınca takip etmeye başladı. Yolun sonunda savrularak sağa döndü ve gaza basıp her köşe başında fren yaparak Mercedes'i aradı. Eğer kaçıranlar gerçekten Hizbullah'tansa herhangi bir dar yan sokağa girmiş olabilirlerdi: Her bina onların saklandığı yer olabilirdi. Yine de Gadi onu Haret Hreik'e, bölgelerinin kalbine götüreceklerini düşündü. Mercedes'i bulamayınca Haret Hreik'e yöneldi. Herhangi bir barikattan geçmek zorunda kalmadan Bir el Abid'den çıkmak için tek yönlü bir sokaktan hızla geçip iki mahalleyi ayıran anayol olan El Obeiri yolunun girişindeki dur levhasının yanında bir anlığına yavaşladı. Uzakta, sol tarafında, anacaddeden doğuya doğru gitmekte olan Mercedes'i fark edebildi.

Onu Bekaa Vadisi'ne götürüyor olmalılar, diye düşündü. Bu ona kendini toplayıp düşünmesi için ve bu yoğun nüfuslu alandan çıkar çıkmaz yan koltukta duran saatli bombadan kurtulması için zaman tanıyordu. Bu yol üzerinde Beyrut-Şam yoluyla birleşmeden önce birkaç boş arsa olduğunu hatırladı; oradaki bir patlama kimsenin İsrail'i suçlamasınalarına neden olmazdı.

"Ronen benimle beraber, biraz karşı koydu. Yoldayım, Gadi hakkında henüz bir ipucu yok," diye vericiye bildirdi Yoav.

Ronen yarı baygın mırıldanıyordu, ayakları bağlıydı. Yoav'ın

dudağı, Daoud'un burnu kanıyordu. Yoav bir mini-Uzi taşıyordu ve bir başka silah da Yossi'nin kucağındaydı. Barikatın etrafından dolaşıp mahalleyi terk ettiler ve Beyrut'un doğusundan dolaşan yola doğru hızla ilerlediler. Ronen'i ona ciddi şekilde zarar vermeden sakinleştirmeleri gerekiyordu. Yoav daha az kalabalık bir mahalleye ulaşana kadar bekledi. El Sheikh'in güney ucunda öyle bir yer buldular. Yossi hemen arabayı yavaşlattı ve Yoav dizlerinin üzerinde doğrulup yüzünü arka koltuğa doğru döndü. Moussa'ya Ronen'in boğazını biraz rahatlatmasını işaret etti. "Ronen," dedi, "biz birimdeniz. Dinle beni, biz Mossad'ız. Rami'nin ekibi. Şam'da birkaç yıl önce beraber çalışmıştık. Yakından bak, hatırlayacaksın."

Ronen'in gözlerinde bir hatırlama ve kavrama belirtisi yanıp söndü ve vahşice karşı koyduğu için duyduğu fakat algılayamadığı konuşmaların ve seslerin ayırdına vardı. Birden hep beraber –kendisi yüzünden– iyi niyetle de olsa Gadi'yi doğrudan cehenneme gönderdiklerini fark etti. Yoav Moussa'ya Ronen'i tamamen bırakmasını işaret etti. Konuşabildiğinde Ronen'in sesi güçlükle duyulabiliyordu: "Gadi patlayıcıyla beraber Ebu Halid'in arabasının yanında."

Gadi hızla Mercedes'e yaklaşıyordu ve bunun Ronen'i kaçıranların arabasını sollamak için doğru zaman ve yer olup olmadığını düşündü. Nöbetçinin tabancasını –eski ağır bir Webley– kontrol etmek için belinden çıkardı ve içinde altı dokuz milimetrelik kurşun olduğunu gördü. Mercedes'te dört kişi gibi göründüklerine göre arabanın yanına yanaşıp onlar olup biteni anlayıp Ronen'i vurmadan önce, kendisinin onları kafalarından vurması gerekecekti. Sonra ilk seferinde başaramadığı her neyse onu telafi etmek için iki kurşunu kalmış olacaktı. Hareket halindeki bir arabadan ateş etmek konusunda iyi eğitimliydi ama araba sürerken ateş etme deneyimi hiç yoktu. Arka pencereye iyice yanaşıp önce Ronen'i tutan ikisini, sonra da sürücüyü ve yolcu koltuğunda oturan kişiyi vuracaktı.

Eğer isabet ettiremezse Ronen'in hayatta kalma şansı çok azdı. Ve başarılı olsa bile Ronen'i kendi arabasına çekip kaçması gerekecekti: Yol çok boş değildi ve tanıklar olacaktı. Ve bir de hâlâ yanında tıklayan saatli bir bomba vardı. Plan kötüydü: İlk önce patlayıcıdan kurtulması gerekiyordu, kaçıranları Beyrut-Şam yolunda tamamen şehir dışına çıkana kadar takip edecek ve ancak ondan sonra harekete geçecekti.

Gadi hızını düşürdü ama şaşırtıcı bir şekilde kaçıranlar da yavaşladı. Arabanın içinde tuhaf bir hareketlilik vardı; görünüşe göre yolcu koltuğunda oturan kişi tüm vücuduyla arka koltuğa doğru dönmüştü. Ronen'e ne yapıyorlardı? Gadi patlayıcıya bakıp küfretti. Zaman ayarlayıcı konusunda risk almalı mıydı? Ronen'in hayatını şansa bırakıp ondan kurtulmalı mıydı? Harekete geçmeyi erteleyemezdi.

Mercedes birden yoldan bankete çıktı. Ronen'i öldürmüşler miydi? Şu anda öldürüyorlar mıydı? Mercedes durdu. O da arabayı onların yanma çekecekti; oldukları yerde durunca vurulmaları çok daha kolay olacaktı.

Gadi sağ pencereyi açtı, yan koltukta duran tabancayı aldı ve sağ eliyle sıkıca kavrayıp parmağını tetiğe yerleştirdi. Gözünü arabadan ayırmadan silahını kaldırıp yavaşlayarak Mercedes'in yanma yanaştı.

Ronen'i göremiyordu ama ön koltuktan arkaya eğilen adamın yüzü tanıdık geliyordu. Aynı anda diğer yüzler de kendisine döndü, sürücünün ve arkadaki diğer iki adamın yüzleri. Sürücü kendisine bir mini-Uzi doğrulturken Gadi silahını ona çevirdi. O kısacık anda Yossi silahın arkasında Gadi'nin yüzünü gördü ve Gadi bu adamların Mistaravim olduğunu fark etti. Silahını tam da Yossi kendininkini indirirken yanındaki koltuğa bıraktı. Demek Mossad harekete *geçmişti*, hem de ne büyük bir hızla! Şimdi Moussa'nın kalkmasına yardım ettiği Ronen'i görebiliyordu, boğazı düğümlendi. Kolaylıkla birbirlerini vurmuş olabilirlerdi, Beyrut'un banliyölerinde çifte ateş. Mistaravim her zaman acele işe şeytan karıştığını söyleyen

Arap deyimini kullanırdı ama bazen Şans Meleği aslında acele işin yanında olurdu.

"Patlayıcı burada, arabada," dedi Gadi, kendini toparlar toparlamaz. "Henüz etkisiz hale getirmedim. Zaman ayarlayıcının kaç saate kurulduğunu biliyor musunuz?"

Yoav'ın da cevaplamadan önce kendini toparlamak için birkaç saniyeye ihtiyacı vardı. "Hayır, hiç kimse patlayıcıyı etkisiz hale getirmek zorunda kalabileceğimiz ihtimalini düşünmedi. Onu ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Şu arsaya atmayı," dedi Gadi, sağdaki iki bina arasında kalan boş arsayı göstererek, "ve sonra da buradan cehennem olup gitmeyi. Ama komuta odasına bilgi verin, belki başka bir önerileri olur. Onlardan Peter'den kaç saate kurulu olduğunu öğrenmelerini isteyin. Eğer daha zamanımız olduğundan eminse onu etkisiz hale getiririm."

Gadi'nin arabası sağ şeridin ortasındaydı ve geçen birçok araba ona korna çaldı. Birkaç metre ileri gidip o da BMW'yi diğer arabanın önüne bankete soktu. Eğer onu etkisiz hale getirecek zamanı olduğu ortaya çıkarsa diye beklerken patlayıcının plastik kabını çıkartmaya başladı.

Artık bağlı olmayan Ronen ağrıyan yanını tutup topallayarak Gadi'nin arabasına geldi. Ronen'i görünce Gadi'nin dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme oluştu. Bu iki günde ilişkilerinde ne kadar çok gelgit yaşanmıştı! Ama bu eski sınıf arkadaşlarının yıllar sonra kavuştuğu bir toplantı değildi...

"Gadi, sen ne yapıyorsun!" Ronen Gadi'nin patlayıcı üzerinde çalıştığını görünce çok şaşırmıştı. "Komuta odasında ne söylediklerinin ne önemi var? Bu deli inadın yetti artık, sadece kurtul şundan!"

"Onlara birkaç saniye daha veriyorum. Hâlâ bana verecek bir cevapları yok mu?" Patlayıcıya baktı ve kabı üzerinde çalışmaya geri dönerken usulca, "Git buradan Ronen. Sen de havaya uçarsan çok yazık olur," dedi.

"Seninle konuşulmaz," diye homurdandı Ronen. Topallayarak Mercedes'e geri döndü ve Yoav'a, "Ona patlayıcıdan kurtulması, hepimizi havaya uçurmadan bu deliliğe son vermesi gerektiğini söyle," dedi.

Gadi, kendini bir kez daha engelleyemiyormuş gibi göründüğü bıçak sırtı durumlardan birine soktuğunu çok iyi biliyordu. Bu, birkaç arkadaşının dediği gibi ölümle flört etmek değildi. Ölüm hayatını ölçtüğü kıstaslardan biriydi. Ölümün kaçınılmaz olduğunu bilmesi hayattan ne istediğini, aynı zamanda hangi hedeflerin önemsiz olduğunu fark etmesini sağlıyordu. Helena, Ami ve Ruth'u sevmek, hayatının bir parçasını, genlerinin dikte ettiği gibi, ait olduğu o kalabalık aileye ya da o kabileye ya da o insanlara adamak istiyordu; enerjisini ölümünden sonra, artık onun için hiçbir anlam ifade etmeyecek olan zamanda hatırlanacak bir isim yaratmaya harcamak istemiyordu.

Ölüm kaçınılmazdı, tek gerçek soru, ne zaman olacağıydı: Bu görüş Gadi'nin tehlikeli görevleri neredeyse sükûnetle ele almasını sağlıyordu. Bir de tehlike anlarında, tam da şu anda ve daha önce sayısız kereler olduğu gibi damarlarında akan adrenalin vardı. Ve başka bir faktör de aslına bakılırsa delilikti, açık ve net. Diğer türlü patlayıcıdan derhal kurtulurdu. Ne de olsa ölümü acele etmesi için *zorlamanın* anlamı yoktu. Yine de bu deliliğine izin verilmesi gerekirdi: Bu meslek gerçekten normal insanlara göre değildi.

9

Doron'un Yoav'a verdiği harekete geçme onayı ile Yoav'ın Ronen'in ellerinde olduğunu bildirmesi arasından sadece birkaç dakika geçmişti – komuta odasında ölüm sessizliğinin hâkim olduğu, orada bulunan her adamın kendi düşünceleri ve korkularıyla baş başa olduğu dakikalar. Yoav'ın raporundan Dahiye'yi, her an tehlike içinde olunan alanı terk edip etmedikleri belli değildi. Beaufort da Doron gibi soru sorma isteğini bastırdı. Doron'un bir önceki operasyonda "Bizim merakımız bir etmen değil," dediğini hatırladı. "Uygun olduklarında yönetmeliklere göre rapor vereceklerdir," demişti.

Bir an sonra Yoav'nın sesi sessizliği tekrar bozdu ve Gadi'nin de patlayıcıyla birlikte yanlarında olduğunu ve talimat beklediğini bildirdi.

"Durum net değil," dedi Doron vericiye. "Açıkla."

"Hadet'in doğusundayım. Gadi de bir araba ve patlayıcıyla burada. Patlayıcıyı buradaki iki bina arasında kalan boş arsaya bırakmak istiyor. Peter'den saatin hangi süreye ayarlandığına ilişkin bilgi istiyor." Arkadan Ronen'in sesini duyabiliyorlardı.

Yoav ekledi: "Anten kablosunun bağlantısı koparıldıktan sonra. Eğer hâlâ zaman varsa etkisiz hale getirmek istiyor."

Komuta odasında bir tedirginlik havası dalgalandı. Durum, kablonun durumu da dahil hâlâ belirsizdi. Peter hatırlamaya çalışıyordu.

"Otomatik ayarın yirmi dört saat olduğuna neredeyse eminim ama üzerine yemin edemem," dedi sonunda. Sözlerinin içeriği herkes için açıktı: Eğer yanılıyorsa bu Gadi'nin hayatına mal olabilir ya da patlayıcının Beyrut'un varoşlarında bırakılmasına sebep olabilirdi. Tam ajanlar şehirden ayrılmak üzereyken meydana gelecek bir patlama sorun yaratırdı, özellikle de barikatlarda yaşanacak teyakkuz hali düşünülecek olursa.

"Bu tür durumlarda 'neredeyse emin olmak' diye bir şey söz konusu olamaz," dedi Doron Peter'e bir bakış fırlatarak.

"O bilgi ofisimde. Koşup bakabilirim. Birkaç yıl oldu..."

"O zaman koş," dedi Doron sözünü keserek. Peter, utanarak hızla harekete geçti.

Doron meseleyi Peter'in cevabını beklemeden çözmeye karar verdi.

"Saat ne zaman ve nasıl aktive edildi?" dedi vericinin mikrofonuna.

"Bunun ne önemi var?" dedi Mossad Başkanı, kendine gelerek. "Ondan kurtulması gerektiği açık."

Ne var ki daha Doron cevap veremeden Lübnan'dan kısa bir cevap geldi: "Dün gece on iki buçuk civarı." Bütün gözler büyük duvar saatine döndü. Saat neredeyse on iki buçuktu.

"Hepiniz delirdiniz mi?" diye sordu Mossad Başkanı. "Gadi Beyrut'ta oturup bir bombayı etkisiz hale getirmek mi istiyor? Çabuk ondan kurtulmasını söyleyin."

Beaufort, Gadi'nin bomba imhası konusundaki becerileri hakkında hiçbir şey bilmiyor ve hiç de ilgilenmiyordu. Patlayıcının önlerindeki birkaç dakika içinde patlayıp işleri korkunç şekilde karıştıracak olmasının yol açtığı korku dayanılmazdı ve Beyrut'ta boş bir arsada patlayan bir bombanın yaratacağı

etkiyle kıyas kabul etmezdi.

Doron kızardı ve hakareti yuttu. "Önce Peter'in cevabını bekleyelim, belki hâlâ zaman vardır ve bombayı nüfusun olduğu bir bölgede bırakmak zorunda kalmayız. Etrafta çocuklar varken patlayabilir..."

"Ya da şu anda Gadi'nin suratında. Hemen ondan kurtulmasını söyle. Şimdi kaybettirdiğin bir dakika bile çok kritik," dedi Başkan öfkeyle.

Doron yavaşça mikrofonu kaldırdı.

***

Güvenlik görevlilerini harekete geçirenin histerik komşu mu, yoksa araba takibine tanıklık eden şüpheli bir vatandaş mı olduğunu kimse bilemedi. Belki de sadece yolun kenarında duran iki arabadan şüphelenip ne olup bittiğini görmek için kenara çeken yanıp sönen turuncu lambalı bir Land Rover'ın içindeki Hizbullah devriyesiydi. Mercedes'in yanında durarak Yoav'la konuşmakta olan Ronen geldiklerini gördü. Arabadaki dört adamı uyardı ve Yoav bu bilgiyi çabucak komuta odasına iletti: "Bir devriye arabası geldi, kapatıyorum." Vericiyi kapattı, susturuculu mini-Uzi'sini ceketinin içine sakladı ve arabanın kapısını açtı. "Ben emir vermeden kimse ateş etmesin," dedi Land Rover'a doğru ilerlemeden önce.

Yolcu koltuğunda oturan polis memuruna, "İyi akşamlar efendim," dedi Arapça.

Aynı anda devriye arabasının sürücüsü araçtan inip Mercedes'i geçerek BMW'ye doğru yürümeye başladı. Moussa ve Daoud arka koltukta aralarında konuşurken Ronen Mercedes'in ön kapısının yanında ayakta dikilmeye devam ediyordu. Polis tozlu Mercedes'in yolcularını görmezden geldi, gözleri öndeki parlak, yeni BMW'deydi.

Gadi dikkatle patlayıcının kapağını sökmüştü. Elektrik

devreleri ve tellerin karmaşık yapısı karşısında duruyordu. İşine kendini o kadar kaptırmıştı ki yanıp sönen turuncu ışıkları fark etmedi.

Onlara bilgi vermeleri için yeterince zaman tanıdım, dedi kendi kendine, zaman doldu. Patlayıcıyı bırakmayı düşündüğü yerin boş olduğundan emin olmak için etrafa bakındı ve ancak o zaman devriye arabasını fark etti. Bir saniye sonra da polis memurunun kendisine doğru geldiğini gördü. Tabancayı aldı; yanındaki koltukta açıkta duran patlayıcı varken başka şansı yoktu. Arabaya ulaşır ulaşmaz polisi kafasından vurması ve sonra Yoav'ın başının belada olması ihtimaline karşı devriye arabasına koşması gerekecekti.

Ronen de başka şansının olmadığını anladı. Arapça konuşamaz, polis memurunun BMW'ye ulaşmasını engelleyecek bir konuşma başlatamazdı ve onun Gadi'yi patlayıcıyla görmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. Hızla öne atıldı, polisi boğazından yakaladı ve tüm gücünü kullanarak onu Mercedes ve BMW'nin arasına, yere yatırana kadar bastırdı. Adamın boğazını ancak ensesine kuvvetli bir darbe indirebilecek kadar gevşetti. Adam hafifçe inledi ve bayıldı.

Belgelerini diğer polis memuruna henüz vermiş olan Yoav ânında harekete geçti. Land Rover'ın kapısını açtı: Sağ eliyle adamı öne eğip sol eliyle boynuna keskin bir darbe indirdi. Ama arabanın tavanı Yoav'ın gerekli hızı yakalamasını engelledi ve iri bir adam olan rakibi doğrulup Yoav'a vurmaya çalıştı ve silahına davrandı. Yoav da kendi silahını çekti ve susturucuyla boğuk iki el ateş Hizbullahçının kafasını patlattı.

İyi iş, diye düşündü Gadi. Arabadan çıktı, patlayıcıyı eline aldı ve boş arsaya doğru yürüdü. Sadece çocukların ya da diğer gelip geçenlerin dikkatini çekmemesi için üzerini kapayacak bir şey bulması gerekiyordu.

Yossi ve Ronen bayılmış polis memurunu kollarından tutup Land Rover'a sürüklediler. Gelip geçenin olmaması onlar

için bir şanstı. Hep beraber onu sürücü koltuğuna oturttular, başı direksiyona düşüyordu.

"Bu adamdan da kurtulmalıyız," dedi Daoud. Yoav, tüm gözlerin bir cevap için kendisine döndüğünü gördü. Kendi güvenlikleri göz önüne alınınca haklılardı. Sürücü yakında kendine gelecek ve güvenlik kuvvetleri Mercedes ve BMW'yi aramaya başlayacaktı. Bir an meseleyi değerlendirdi: Durum belirsizdi, açık ve yakın bir tehlike yoktu. Başka bir arabanın daha durmasına yol açmadan karar vermesi gerekiyordu. Mercedes'e dönüp komuta odasının tavsiyesini soracak zaman yoktu. Acilen oradan ayrılmaları gerekiyordu. Yoav mini-Uzi'sini ters çevirip sürücünün kafasına indirdi.

"Bu, onun olayları hatırlamasını biraz geciktirir," dedi.

Daoud ve Moussa şüpheyle ona baktı.

"Bir fikrim var," dedi Ronen birden. "Bu, işi tamamen çözebilir," Gadi'nin patlayıcıyı arsanın ortasında birkaç parça eski hurdayla saklamak üzere olduğu yere koştu.

Bir dakikadan az bir süre sonra patlayıcı Land Rover'da ve Mercedes ile BMW ise yoldaydı.

***

Doron ona Başkan'ın talimatlarını iletmeden bir saniye önce Yoav'ın iletişimi kesmesi komuta odasında gergin ve öfkeli bir atmosfer oluşmasına yol açtı.

Beaufort, bu operasyonu yapmaya hiç kalkışmamaları gerektiğini düşünerek inledi. Ronen'i kendi haline bırakmayı önermişti: Tıpkı Mısırlıların Ras Burqa'da İsrailli turistleri, Ürdünlülerin Naharaim'de İsrailli kız öğrencileri öldüren "deli" askerleri gibi, şimdi de İsraillilerin deli askerleri vardı. Ama Başbakan hiçbir şey yapmama ihtimalini duymak istememişti, dolayısıyla Beaufort da Gadi'nin kendi başına onunla başa çıkmasını önermişti. İçgüdüleri operasyon grafiğini olabildiğince düşük tutmalarını söylüyordu ve haklı çıkmıştı.

Bu tepeden tırnağa silahlı dört Mistaravim'i adam kaçırmaya göndermek tehlikeli ve gereksizdi. Ya şu anda bomba patladıysa ve Beyrut'ta cesetler, yaralılar ve esirler varsa?

"Bana Başbakan'ı bağla," dedi Beaufot. "Şimdi."

Vericiden Yoav'ın sesi duyuldu: "Hadise geçti, polisler Land Roverlarında uyuyor ve patlayıcıdan kurtulduk."

Komuta odasında o kadar yüksek bir rahatlama sesi dalgalandı ki Doron sessizlik için masayı yumruklamak zorunda kaldı.

"Polisler ne durumda?" dedi Doron, öğrenmek için ısrar ediyordu.

"Land Roverlarındalar. Biri ebedi istirahatiine kavuştu, diğeri de yolda."

Doron adamlarına karşı sevgiyle dolduğunu hissetti.

"Patlayıcıdan ne haber?" diye sordu, sesindeki duygusallığı bastırmaya çalışarak.

"Land Rover'a koyduk."

Bu ilginç, hatta tuhaf bir karardı. Bunun yapılacak doğru şey olduğu hiç de kesin değildi. Eğer hâlâ yakınlardaysalar belki bir şey yapılabilirdi.

"Şu anki mevkiniz nedir?"

"Jedeida barikatına yaklaşıyoruz," dedi Yoav.

Bu, patlayıcı tarih oldu demekti; ondan bir daha bahsetmemek daha iyiydi. "Gadi ve Ronen nerede?"

"Arkamızda. Kapatmadan önce söylesene bizim eski hurda yerine eve yeni bir BMW getirmemizi ister misin?"

"Siz iniş alanına varmadan tekrar konuşacağız," diye cevapladı Doron. "İyi yolculuklar. İyi iş çıkardınız beyler."

Yoav belli ki barikattaki nöbetçilere ikna edici bir hikâye uydurmuştu, BMW'ye sadece geçmesini işaret ettiler. O ve Ronen eski Mercedes'i takip ederken, Gadi bunu önceden ayarlamış olmaları gerektiğini düşündü. Mistaravim'in kendilerini

BMW'nin yolcularıyla ilişkilendirmemesi gerekirdi. Ama daha Gadi bu mesele üzerine düşüncelerini toparlayamadan uzaktan cansız bir patlama sesi duyuldu.

Gadi içgüdüsel olarak saatine göz attı. Bombayı zamanında etkisiz hale getirmeyi başarabilir miydi? Gözleri dikiz aynasına, geride bıraktıkları barikattaki nöbetçilere yöneldi ama nöbetçiler başka bir arabayı kontrol etmekle meşguldüler.

Bütün bu kurtarma görevinin sonucu –kendisinin ve Mistaravim'in– onu başarılı bir operasyon haline getirse de olanlar herhangi bir araştırma komitesinin standartlarına uygun değildi. Yani bu ne anlama geliyordu? Mossad da "sıfır aksilik" mottosunu "cesaret eden kazanır"a mı çevirmeliydi? Toplum, medya ve Mossad'ın kendisi aksilikler konusunda bu kadar anlayışsızken bu mümkün müydü?

Gadi ve Ronen, Antalis'in girişinde sahil yolundan ayrılıp girintili çıkıntılı yoldan tepelere doğru, karanlık uykulu köylerin arasından tırmanarak Mercedes'i takip ederken gecenin serinleten esintisi açık pencereden içeri esiyordu. Onları takip eden başka araç yoktu. Şehirde o anda bir çeşit karışıklık olmuş ve barikatlara uyarılar gönderilmiş olsa da bir tek kişi bile orada olduklarını bilmiyordu.

Ronen yine direksiyona geçmişti. Gadi onun omzuna vurdu.

"Böylelikle," dedi Ronen araba anahtarını kapmadan önce Beyrut'taki bir kafede yaptıkları konuşmayı hatırlayıp gülümseyerek, "sanırım kanun adamlarının yabancı bir ülkedeki yetkilerini yürürlükten kaldırdık."

"Fazla bir şansımız yoktu. Sana gelip BMW'de neler olup bittiğini kontrol etmeye kararlıydı. Zaten o yetkileri Ebu Halid'in nöbetçisinin icabına bakarak çoktan ortadan kaldırdık ama bir kez olsun benim düşüncemi kabul etmen güzel."

"Şaşıracaksın ama bu senin düşünceni kabul ettiğim tek konu değil."

Ronen fazlasını duymak için bekledi.

"Geçtiğimiz iki gün içinde parçası olduğumuz teşkilat hakkında düşünecek çok zamanım oldu."

"*Senin* parçası olduğun," diye onu düzeltti Ronen.

"Senin olmaman zaten meselenin özü. Eğer teşkilatın içindeki herkes birbirini tutsa, yeri geldiğinde takdir edebilse ya da en azından bağışlayıcı olabilse harici düşmanlıkla baş etmek mümkün olur. Senin ve benim şimdi yaptığımız ne affedilmeye ne de desteğe layık olmayan şeyden bahsetmiyorum. Ben sıradan operasyonlardan, yüz tanenin içinde başarısız olan bir tanesinden bahsediyorum."

***

Rami ve Arye ajanları almaya giden Yasur helikopterine binecekleri piste arabayla götürüldüler. "Henüz Gadi ve Ronen bilmecesini çözmüş değiliz," dedi Beaufort onlara, "ve sizi her şeyin düzgün gitmesini ve sağ salim buraya gelmelerini sağlamanız için gönderiyorum."

"Sizin bu operasyona karşı olduğunuzu biliyorum," dedi Doron Arye'ye, "ama bu, Gadi ve Ronen'le bir tartışmaya girmenize sebep değil. Oraya indiğiniz anda saha komutanı olacaksınız ama bir problem çıkmadığı takdirde sadece bebek bakıcılığı yapmanızı istiyorum. Ve eğer çıkarsa Rami ve adamları emrinizde." Mistaravim timinin komutanına döndü. "Rami, lütfen Yoav ve ekibine teşekkürlerimizi ilet. Buradaki birçok insan 'baştan başarısız olmaya mahkûm' bir göreve çıktıklarını düşünmüşlerdi ama onlar bunun şık bir şekilde üstesinden geldiler."

"Bunun yasal kovuşturmalarla sonuçlanacağının farkındasındır," dedi Beaufort Doron'un ofisinde oturmuş helikopter insanları alacağı noktaya yaklaştığında komuta odasına çağırılmayı beklerlerken.

"Elimizde Lübnan'a yetkileri olmadan giren iki kişi var.

Ronen'le ilgili durum patlayıcıya ve onun yol açtığı her şeye bağlı olarak haliyle çok daha ciddi."

"Gadi seninle onun arasında bir yanlış anlaşılmanın söz konusu olduğunu öne sürerse Lübnan'a yetkisi olmadan girdiğini ispatlamak zor olacak," dedi Doron bir an düşündükten sonra. "Ve patlayıcı konusu da problemli. Ronen'in depoya girdiğini biliyoruz ama kayıp patlayıcıyı onun aldığına ya da onu kullandığına ilişkin bir kanıtımız yok. Sadece kendisi itiraf ederse ya da Gadi onun aleyhine ifade verirse onu suçlayabiliriz."

"Öyleyse böl ve ele geçir," dedi Başkan. "Zaten Gadi'yle daha az problemim var, baştan beri niyeti iyiydi ve o olmasa şu anda ne halde olurduk bilemiyorum. Başbakan'ın sana ve bana göstereceği takdirin çoğunu o hak ediyor."

"Her şeyi Ronen'in üstüne atıp Gadi'yi temize çıkarmanın doğru olduğunu düşünmüyorum. İkisiyle daha önce de bu noktaya gelmiştik; bu, aslında Soruşturma Komisyonu'nun karar verdiği şeydi. Gadi'nin birime bir kahraman olarak geri dönmesine izin veremem, sonuçtan o da payını almalı."

"Eh, öyleyse aylardır yapmaya çalıştığın şey için işte sana fırsat – kov onu," dedi Beaufort. "Gerçi ben senin ondan kurtulmak için neden bu kadar acele ettiğini hiç anlamadım. Alışılmışın dışında olduğu doğru ama işi bitiriyor."

Doron sessiz kaldı, keyifsizdi.

"En azından," diye toparladı Başkan, "Ronen hakkında hemfikiriz. Bu konuda tavize yer yok, artık bir Mossad ajanı değil ve onu korumaya niyetim yok. Ona karşı tavrımızın onu bu eyleme sürüklediğini öne süreceğini tahmin ediyorum ama şikâyetlerini dile getirmesine fırsat vermeye niyetim yok. Hukuk müşavirimizin bu konuda çalışmasını ve Ronen ayağını yere basar basmaz havaalanından alınmasını sağla."

"Ya Gadi?" diye ısrar etti Doron.

"Birime girmekten men edilmiş olduğunu ona bildir..."

"...ve ekibe," diye ekledi Doron. "Açık bir mesaj vermek

önemli. Gadi hakkındaki düşünceler farklı farklı ama yönetimden verilecek açık bir mesaj herkesin aynı çizgide toplanmasını sağlayacaktır. Herkes dediğim, iki-üç doğrucu tip dışındaki herkes."

"Nasıl istersen. Ben bütün çalışanlara bu ikisinin en yüksek cezayı alacağına ilişkin bir duyuru göndereceğim. Ama abartmayalım. Bu zorlu sınav iyi bir şekilde bitiyor, minnettar olmalıyız. İkimizi de pek iyi göstermeyecek bir patırtı başlatmak gibi bir niyetim yok."

***

Ronen Bikfaya Köyü'ne doğru dik ve dolambaçlı bir yolu takip ediyordu. Köylerin girişlerine yakın bazen tek bir sokak lambası bulunuyordu ama onun dışında yol tamamen karanlıktı. Farlar bazen virajlar ya da bayırlar yüzünden yolu göstermiyor, Ronen'in boşluğa düşmemek için aniden fren yapmasına neden oluyordu.

"Şu son birkaç gündür ben de bir iç hesaplaşma yapıyorum ve aslına bakarsan seninkinden farklı bir sonuca ulaştım," dedi Ronen sakinlikle. Gadi karanlık yolları gözlemeyi bırakarak ilgiyle ona baktı.

"Mossad'ın bize bir borcu yok ve orada sahip olduğumuz –olmuş olduğumuz– dostlarımızın da öyle. Biz tam olarak acınacak halde olan zavallılar değiliz. Çok az insan bizim yaptıklarımızı deneyimleme fırsatına sahip olur. Siyonist olduğumuz için orada olduğumuz doğru ama aynı zamanda yaptığımızdan zevk de aldığımız için oradaydık."

Gadi hiçbir şey söylemedi.

"Ve benim başıma gelene gelecek olursak," diye ekledi Ronen bir yanıt gelmeyince, "beni batıran kişi bendim ve bedeli ödemesi gereken kişi de benim. Düne kadar bu gerçeği kabul etmemiştim. Komisyon raporunu okudum, arkadaşlarımızı dinledim ve sorumlu tutup kin güttüğüm insanların uzun bir

listesini yaptım. Eminim listenin başında yer aldığının farkındasındır," dedi yüzünde bir gülümsemeyle, gözlerini tekrar yola çevirmeden önce Gadi'ye bir bakış atarak.

"O sadece benim sorumlu olduğum operasyonel bir hataydı. Geri kalan her şey saçmalık. Küçük kızının arabadan çıkıp ona doğru koştuğunu yeterince erken fark edemedim ve o pozisyonda ateş edemeyeceğime karar verdim. Ondan sonra da yolumuzu kapatan iki polis memurunu vurmamayı tercih ettim. Bunların her biri benim kendi hatalarımdı. Eğer Başbakan kendi politik çıkarları için bizi kullanmaya çalıştıysa ve eğer Mossad Başkanı onu durdurması gerekirken durdurmadıysa ve eğer sen, ben daha hazır değilken beni Bir Numara yaptıysan her biriniz kendi iç hesaplaşmanızı yapmalısınız. Kimse benim bu operasyonun bir parçası olmam ya da Bir Numara olmayı kabul etmem için kafama silah dayamadı. Dolayısıyla kabul edip bu göreve başladığım andan itibaren hatalar benim hatalarım. Konu kapanmıştır. Ve eğer Lital yüzünden bir problemim varsa," dedi sesi çatallanınca öksürüp boğazını temizleyerek, "o görevimi yerine getirmeme mani olduğu için sonucun bedelini İsrail Halkı'nın ödemesi, savunulamaz."

Ronen'in söyledikleri Gadi'nin zihninde zincirleme bir reaksiyona yol açtı. Neredeyse bir yıldır kafasında dönüp duran kelimeler ve cümleler birden yerli yerine oturdu.

Beraber Başbakan'ın karşısında oturduklarında Mossad Başkanı'nın ve Birim Şefi'nin konumunu ve onurunu görmezden gelmesi gereken kişi *oydu*; zaman çizelgesi bu kadar budanmış bir göreve girişmenin imkânsız olduğunu söylemesi gerekirdi. Bunu Başbakan kendi başına bilemezdi, Mossad Başkanı da öyle; o mevkiye Operasyon Birimi'nden yükselerek gelmemişti. Ve Birim Şefi biliyor ve dile getirmesi gerekiyor olsa da bu, kendi sorumluluğunu, söylenmesi gereken şeyi söylememiş olmasından kaynaklanan kendi suçunu azaltmazdı.

Onu ne alıkoymuştu? Daha kıdemli bir amirin yanında kendi amirlerine karşı gelmelerine engel olan o nefret uyandırıcı gelenek mi? Rütbesinin kısıtlamalarının ve Mossad hiyerarşisinin arkasına saklanmayı tercih ettiğine göre söylenmesi gereken şeyi söylemek için gerekli olan cesaretten –medeni cesaretten– yoksun muydu?

Kendi dünyasında tek suçlu olan taraf kendisiydi ve gerisi Ronen'in de söylediği gibi saçmalıktı.

Sadece bir kısmı asfalt kaplı, kalanı taş, çakıl ve çukurlardan oluşan yol Biskanta'nın doğusunda sona erdi. Mercedes durdu ve Ronen arkasına yanaştı. Yoav yanlarına geldi.

"Şimdi komuta odasıyla irtibat kurmalıyım. Helikopter denizin üzerinde ve yere inmek için bizden haber bekliyor. Buluşma noktasına varana kadar daha yaklaşık on beş kilometre kadar toprak yolumuz var."

"Şimdiye kadar kat ettiğimiz yol nasıl bir yoldu ki?" diye sordu Ronen, Yoav güldü.

"Bekle, daha başına gelecekleri bilmiyorsun. Farları söndürerek gitmeyi planlıyorum. Oldukça açık bir gece ve muhtemelen beni rahatça görebilirsin, o yüzden farlar olmadan hemen peşimizden gelmeyi mi tercih edersin, yoksa belli bir mesafe bırakarak farların açık gelmeyi mi?"

"Bu yolculuğu daha önce yaptınız," dedi Gadi, "yolda kötü sürprizler yok mu?"

"Bu aynı yol değil. Yasur ilkinden çok uzak olmayan başka bir noktaya iniyor. İlk seferde inilen noktanın 'kirlenmiş' olması ve birinin bizi orada bekliyor olması ihtimaline karşı hemen hemen beş kilometre uzağına."

"Farlar olmadan bir deneyeyim," dedi Ronen. "İlk çukura düştükten sonra açarım."

"O arabaya iyi bak. Komuta odasının bana BMW'yi mi yoksa Mercedes'i mi getireceğimi bildirmesi gerekiyor. Yani çukurlara düşmemeye çalış."

"Geride bırakacağımız arabayı tepeden aşağıya atacağız," dedi Gadi. Yoav'ın operasyonu kendi yöntemleriyle bitirmesine müsaade ediyordu ama bunun gibi bazı konular kendi üst rütbesini ve deneyimini gerektiriyordu.

Yoav Mercedes'e döndü ve Gadi soğuk yüzünden pencereyi kapadı. Saat gece yarısı biri geçmişti ve bin sekiz yüz metre yükseklikteydiler; dondurucu soğuk arabanın içine nüfuz etmişti.

"Eğer BMW'yi burada bırakırlarsa benim belgelerimin hiçbir değeri olmayacak. Başka hiç kimse onları kullanamaz," dedi Ronen.

"Bu doğru ama BMW'yi burada bırakmak, buranın bir iniş noktası olduğunu belli eder. Her halükârda belgelerin seni çok endişelendirmesin. Benimkiler de öyle. Lübnan'dan çıkış damgaları olmadan pasaportlarımız hemen hemen değersiz. Eninde sonunda Lübnan otoriteleri Bay Smith ve Bay Ford'un ülkelerinde kaldıklarını keşfedecek. Geldiler ve hiç gitmediler."

"Demek sonuç olarak yine kaçırılanlar listesinde yerimizi aldık," dedi Ronen. "Ama gerçekten, senin pasaportuna yazık olmadı mı?"

"Ona daha fazla ihtiyaç duyacağımı sanmıyorum," dedi Gadi hüzünle.

Yoav arabalarına geri döndü. "Tamam, BMW'yi beraberimizde götürüp Mercedes'i buluşma noktasının yakınlarındaki bir vadiye atıyoruz. Vericiyi alın," dedi kulaklıklarıyla beraber ufak bir tertibatı onlara uzatarak. "Üç yüz metreye kadar çekiyor. Karanlıkta kaybolursak, bizi arayın."

Ronen motoru çalıştırdı ve yavaş yavaş Mercedes'i takip etmeye başladı. Dönemeçlerde arabanın silueti bulutsuz gökyüzünün önünde açıkça seçiliyor ama tam önlerindeyken sıradağların içinde kayboluyordu.

"Pasaportla ilgili söylediklerinden ayrılmaya karar verdiğini anlıyorum, öyle mi?"

"Aslında Beyrut'a giden o uçağa bindiğim anda ayrıldım," diye cevap verdi Gadi.

"Bunu tavsiye etmem," dedi Ronen, bütün dikkatini araba kullanmaya vermek için öne doğru eğilerek. "Kendini dışarıda bulmak kolay değil, özellikle de teşkilatın olağanüstü yeteneklerini gördükten sonra. Örneğin bugün bu işi Mistaravim'le tek bir günde halletmeleri gibi. Evde televizyondan terörist saldırılar hakkındaki haberleri izliyor olacak, kimlerin harekete geçmek üzere hazırlandıklarını bilecek ve sen artık bir oyuncu bile olmayacaksın. Bu seni çileden çıkaracak. Aynı zamanda benim gibi onlarla bağlantının tamamen kesileceğini bilmelisin. Bir yerden kötü ayrılmak gerçekten zor oluyor. Bütün arkadaşlarının nasıl birden ortadan kaybolduğuna inanamazsın. Izzy'nin seni emekliye ayrılanlar için verilen partilere çağırmasını bile bekleme. Çağırmayacak. Birinin ilerlemesine ne kadar yardımcı olursan seni o kadar çabuk unutuyor."

"İnsanları ve operasyonları özleyeceğimi biliyorum ve bu hayatımın en anlamlı kısmıydı," dedi Gadi, "ama teşkilatla artık hiç uyuşmuyormuşum gibi hissediyorum. Geçen sene Beyrut'ta yaptıkları her hatayı bu görevde Mistaravim'le tekrarladılar. Neden? Çünkü meslektaşlarına güvenebilirler ve üstün başarı kültürü onların düşündüklerini açıkça söylemelerine engel oldu."

"Küçük iyi çocuklar," dedi Ronen gülümseyerek. "Evet efendimciler."

"Artık sessiz kalmayı ya da sadece doğru şeyleri söylemeyi uygun bulmuyorum," diye devam etti Gadi. "Konuşmam gerektiği zaman ben kendim de konuşmadım ve 'suç teşkil eden azim' göstermeye devam ettim. İnanmadığım şeyleri yaptım çünkü teşkilatın kurallarını tamamen benimsemiştim. Ama bu artık benim için de teşkilat için de iyi değil. Bir zamanlar birbirimize âşıktık, mutlu bir evliliğimiz oldu ama artık her şey bitti," dedi melankolik bir gülümsemeyle.

"Böyle hissettiğine üzüldüm," dedi Ronen. Gadi'nin Mos-

sad adına –ve aslında genel olarak toplum adına, kendi sözlü saldırılarını dikkate alarak– yaptığı konuşmalar Ronen'e tam tersine umut aşılamıştı. Meseleyi daha da açıklığa kavuşturmak istedi: "Öyleyse söylesene bu, medya ve toplum meselesine uyandığın anlamına mı geliyor?"

"Şu an kendim dışında kimseyi yargılayacak durumda olduğumu sanmıyorum. Ama şimdi durumu oldukça iyi özetleyen bir Rus atasözü aklıma geldi: 'Kahramanlarını onurlandırmayan bir ulusun onurlandırılacak kahramanları olmayacaktır.'"

Araba keskin bir virajı döndü ve ikisinin birden soluğu kesildi: Neredeyse iki bin dört yüz metre yükseklikten, Jabel el Ruissa'nın güney ucundan güneybatı manzarası önlerine serildi; önce Beyrut, sonra güneye doğru Sayda, Sur ile İsrail'in kuzeyinde bulunan Rosh Hanikra'nın tepeleri ardındaki Nahariya, Akka, ışıkların oluşturduğu yayın gölgesinde karanlıkta nefessiz kalmış Hayfa Körfezi'nin etrafındaki şehirler ve üzerilerinde yüksekte, ışıl ışıl parlayan Hayfa.

Ronen frene bastı ve uzunca bir an, Gadi kendine gelip vericiden Mistaravim'e durup kendilerini beklemelerini söyleyene kadar ayaklarının altındaki büyüleyici manzaraya baktılar.

Ronen için Hayfa Limanı, ordu deneyiminin ayrılmaz bir parçasıydı. Orası sadece dalıp, denize açılıp talim yaptıkları yer değil aynı zamanda denizci üniformalarıyla yürüyüp komando nişanlarıyla caka satarak kız tavladıkları yerdi. Yıldan yıla, bir gruptan diğer bir gruba aynı kulüp ve barlarda her zaman denizcileri bekleyen kızlar olurdu. Orası aynı zamanda her zaman Tirat Hacarmel'den çıkan rakipleriyle dövüştükleri ve Ronen'in mecburi hizmetini tamamladıktan sonra iki yıl daha deniz komandosu olarak görev yaptığı yerdi.

Gadi, bunun İsrail'e sınırın diğer tarafından son bakışı olduğunu biliyordu. İsrail'e özellikle doğudan ama aynı zamanda güneyden ve kuzeyden de bakarken her zaman duygulanırdı. Özellikle Golan Tepeleri'nin Suriye tarafından gün içinde

ve özellikle de gece yerleşim yerlerinin ışıkları sarı sarı parlarken tam olarak nasıl göründüğünü gözünün önüne getirebiliyordu. Yarmuk Nehri'nin üstünde, Akraba'daki seyir noktasından ya da Umm el Kis'ten Ürdün'ün ve Bet Şean Vadisi'nin yeşil, kahverengi, sarı ve mavi bölümlerini görmenin kendisi için ne kadar heyecan verici olduğunu hatırlıyordu. Ne zaman İsrail'i düşman ülkelerin birinden görse hissettiği yalnızlık her zamankinden daha şiddetli oluyordu.

Ve bu son defaydı, Bay Ford'dan ve diğer bütün sahte kimliklerinden ayrılışı, İsrail'i çok az İsraillinin deneyimleme fırsatı bulduğu açılardan son görüşüydü. Hayatının çok önemli bir parçasını geride bırakıyordu.

"Size doğru geliyoruz," dedi Gadi vericiye. "Gece görüş gözlüklerinizle bakın ve uçurumdan uçmadan önce bize haber verin."

Ronen vites değiştirdi ve yavaşça ilerlediler.

Bu seferki iniş alanı sıra dağların birinde bulunan bir çeşit gizli yaylanın ufak düz bir noktasıydı. Yoav kendisi ve adamları küçük vadiyi ve çevresini incelerken Ronen ve Gadi'ye yolda kalmalarını söylemişti.

"Burada her şey sakin," dedi geri dönünce, "helikopter buraya on beş dakika içinde ulaşacak. İniş alanında Mercedes'ten teçhizatlarımızı çıkaracağız, sonra ben arabayı vadiye doğru itip sizinle döneceğim." Tekrar karanlıkta kayboldu. Sessizlik, kasvetli dağlar, camların kapalı olmasına rağmen içeri giren dondurucu rüzgâr Gadi ve Ronen'in içinde o tanıdık ürpertiyi uyandırdı. Birkaç dakika sonra, silahlar ve vericiler iniş sahasının bir kenarında toplandığında ve Mercedes vadinin dibine doğru son yolculuğuna çıktığında yine başlarını kurtaracak bir hikâyelerinin olmadığı, eğer beklenmedik bir asker devriyesi tarafından gafil avlanırlarsa sadece ateş gücünün onları kurtarabileceği aşamada olacaklardı. Farları kapalı seyahat etmeleri bu ihtimali azaltmıştı ama komşu bir köye giden bir

çobanın yanından geçmiş, o da onları ihbar etmiş olabilirdi. Ya da bir köy bekçisi hiçbir yere ulaşmayan bir yolda giden iki arabaya şaşırmış ve şüphelerini aktarmış olabilirdi. Beyrut'ta meydana gelen patlamanın ardından güvenlik kuvvetlerinin ne tip bir arama ve devriye çalışması yaptıkları hakkında da en ufak bir fikre sahip değillerdi. Bu tip zamanlarda beklemek her zamankinden zordu.

Ronen sessizliği bozdu: "Sonunda bana Bir Numara'ya verdiğin bilgilendirmenin ne olduğunu söyleyecek misin? Beyrut'taki son operasyon öncesinde bana verme fırsatı bulamadığın bilgilendirmenin?" Bunu yapmasını başarısızlığa uğrayan operasyondan beri çeşitli defalar Gadi'den istemişti. Gadi ile tetiği çekecek insan arasındaki bu özel, fısıldanan toplantı bilinen bir ritüeldi ama Ronen kısaltılan zaman çizelgesi yüzünden bunu kaçırmıştı. Felaketlerinden sonra Gadi vermediği bilgilendirmeyi yeni baştan yapmasının ne işe yarayacağını anlamamıştı ama şimdi Ronen'in isteğini yerine getirmenin doğru olacağını düşündü.

"Sana özet halini, en önemli noktaları söyleyeceğim," dedi kısa bir süre durakladıktan sonra. "Siyonist kısmı atlayıp doğrudan ikinci bölüme geçiyorum."

Mercedes, içinde Yossi ve Yoav ile iniş alanından tepenin ucuna doğru uzaklaştırılırken duraksayıp sonra devam etti: "Cinayetler işleyen ve işlemeye devam etmeye niyetli olan bir teröristi öldüreceksin. Haklı sebeplerin var ve ülken de senin arkanda. Ama o da kendi nedenleri olan bir insan ve sen bu işi yapmayı seçtiğin için yapacaksın. Bir makinenin dişli çarkı değilsin. Yani şimdi iki seçeneğin var: Bunun senin seçimin olmadığını söyleyebilir ve evine dönebilirsin ya da yapmak üzere olduğun şeyle barıştıktan sonra işe koyulabilirsin.

"Eğer devam etmeye karar verirsen herhangi bir şeyin yolunda gitmeyebileceğini göz önünde bulundurmalısın. Sadece operasyonel olarak değil aynı zamanda ahlaken de."

Dağdan aşağıya yuvarlanan ve aşağıdaki kayalara çarpan

Mercedes'in boğuk gümbürtüsü duyulunca tekrar duraksadı.

"Bu yüzden ülkeni, eğer ateş etmezsen meydana gelebilecek terörist saldırıları düşün. Ve sonrasında bu yeni durumda ne yapacağınla ilgili kararın senin, sadece senin olduğunu, olduğun ve temsil ettiğin şeyden, bir ajandan, bir İsrailliden, şefkatli bir insandan, hatta mantıklı bile diyebileceğimiz bir insandan çıktığını hatırla," dedi yüzüne bir gülümseme yayılmış şekilde Ronen'e bir bakış atarak, "ama her şeyden önce bir insandan. Geçmişte Bir Numara olanlara söylediğim ve eğer fırsat olsa sana da söylemiş olacağım şey bu."

Arka kapı açıldı ve Yossi ve Yoav içeri girdi. Bir an için parlayan arabanın iç lambasının ışığında Gadi Ronen'in yanaklarından süzülen yaşların izlerini gördüğünü zannetti. Ronen orada, Ebu Halid ve kızının karşısında, dinleme fırsatı bulamadığı bilgilendirmeye uygun davranmıştı: bir insan gibi. Bunun meşruiyet kazanması şimdiye kadar neredeyse bir yıl sürmüştü.

Ronen, hiçbir zaman Gadi'nin kısa konuşmasında orada özellikle onun için yaptığı değişiklikleri bilemeyecekti.

"Gidelim," dedi Yoav. "Helikopter beş dakika içinde orada olacak."

Gece görüş gözlüğünü Ronen'e verdi ve iniş noktasına doğru kayalar ve çukurlar arasında zikzak çizerek birkaç yüz metre ilerlediler. Moussa ve Daoud bir grup teçhizatın yanında duruyorlardı.

"Beş dakikayla ne demek istediklerini biliyorum," dedi Gadi koltuğunu arkaya doğru yatırıp arka koltukta yayılmak isteyen Yoav'ı umutsuzluğa düşürerek. "O uçan hurda buraya ulaştığında beni uyandırın."

10

Gadi, altındaki toprak gümbürdeyip gökte büyük kara bir leke gibi görünen dev bir CH-53 helikopteri vadilerin birinden yükselerek adamlarının teçhizatlarıyla araziyi taraması için havada kısa bir süre durduğunda henüz uykuya dalmayı başaramamıştı. Yoav, vericiyi kullanarak helikopteri bulundukları yere yönlendirdi ve helikopter inerken bir toz bulutu göğe doğru yükselip tüm alanı yuttu.

Her yönü gözlem altında tutan Yoav'ın adamlarına güvenerek helikopterdeki askerlere normal güvenlik prosedürüne göre ilerlemeleri talimatı verildi. Rampa indirildiğinde Arye ve Rami ekibi karşılamak üzere dışarı çıktı. Teçhizatların yüklenmesine yardım ederek el sıkışmaları kalkış sonrasına, helikopterin içine sakladılar.

Ronen BMW'yi helikopterin içine sürdü ve rampa kalkıp yerine oturdu. Kalkıştan önce son bir kez etraflarına baktılar, helikopter ineli en fazla iki dakika olmuştu. Ronen arabadan indi ve yerine sabitlenmesine yardım etti, sonra helikopterin içine sıralanmış sıralarda oturan askerler ile Mistaravim timine

katıldı. Hiç kimseyle konuşmak gibi bir niyeti yoktu. Gadi, Arye, Rami ve Yoav karşılıklı olarak –Ronen'in varlığı yüzünden minimum coşkuyla– kısaca birbirlerini tebrik edip sırtlarını sıvazladıktan sonra arabanın içinde oturdular. Başta aralarında hiç konuşma geçmedi; durum düşman ülkelerden kalkış yaptıkları diğer seferlere benzese de bu sefer bir neşe hissedilmiyordu. Her şey sessiz sakin sona ermişti ama hepsi gereksiz ve tamamen anlamsızdı ve sonuçlardan etkilenecek olanlar vardı.

Ronen düşüncelerinde kaybolmuş şekilde oturuyor, kendini bekleyen şeyleri düşünüyordu. Bu sefer iş Soruşturma Komisyonu'yla değil bir ceza davasıyla, hatta belki hapiste sonlanacaktı. Eğer ülkenin güvenlik teşkilatları onun bir düşman olduğuna karar verirse her hâkim onların uyarılarını dikkate alacak ve onların talimatlarına göre kendisini hapse tıkacaktı. Onun bir önceki resmi görevinde başaramadığını bu sefer doğru şekilde yapmayı, çuvalladığı için İsraillileri öldürmeye devam eden bir teröristin eylemlerine son vermeyi istediğini dinlemeye kim gönüllü olurdu?

Batıya doğru giden helikopterin acil durum aydınlatmalarının verdiği solgun ışıkta Ronen, uzun ellerinin ve göğsüne çekilmiş sivri dizlerinin çizgilerini takip etti ve vücuduna tamamen yabancı gibi hissetti. Sadece bir gece önce bombayı yerleştiren bu eller kendisinin değil gibiydi. Bilincini kaplayan ağırbaşlılık içinde kendi kendisine neler olduğunu açıklamakta zorlandı; sanki bir parçası geride, gerçek olamayacağını fark edip uyandırılmayı beklediği korkunç bir kâbusun içinde kalmış gibiydi. Ama sağında ve solunda oturan, tanıdığı ama kendisiyle konuşmayan adamlar bunun bir rüya olmadığını ortaya koyuyordu.

Birden Naamah'ın orada olmasını diledi. Öyle olsa da konuşmazdı ama başını omzuna yaslayabilir, parmaklarını onun parmaklarına dolayabilir ve tüm bedenini saran titremeye karşılık onun sıcaklığını soluyabilirdi.

Neredeyse yirmi dakikalık sessizlikten sonra pilot kıyı şeridini geçtiklerini anons etti. Lübnan sınırlarından çıkmışlardı.

Önlerinde hâlâ uzun bir yolculuk vardı, Beyrut'un kuzeyindeki denizin üstündeydiler ama artık hiçbir omuz üstünden ateşlenen füze ya da uçaksavar mermisi onlar için tehdit oluşturamazdı. Helikopterdeki adamlar rahatladılar. Sadece düşüncelerine ve düşlerine dalmış olan Ronen diğerlerinden ayrıydı.

Rami ve Arye ancak şimdi Gadi ve Yoav'a her şeyin nasıl gittiğini sorabildiler. Yoav olanların kısa bir özetini yaptı, ardından Gadi, "Kes şunu. Mutlaka bir soruşturma komisyonu kurulacak, neden benimkiyle çelişen bir yoruma bulaşayım ki?" dedi. Eğer sessiz kalacak olursa Ronen hakkında çok az şey bileceklerdi. İkisini de düşman bir devlete girmekle suçlayacaklardı ama bunun ötesinde ne biliyorlardı ki?

"Bu doğru," dedi Arye. "Bir soruşturma memuru şimdiden atandı ama biz şimdilik sadece patlayıcının nasıl çalındığını kontrol etmek istiyoruz."

"Soruşturma yapmayan ya da soruşturma altında olmayan biri kaldı mı?" diye sordu Gadi.

"Çok değil, ama onlar da o noktaya gelecek," diye cevap verdi Rami arka koltuktan.

Yoav Gadi'ye yönelerek ekledi: "Seni soruşturmayacaklarını mı düşünüyorsun? Ne de olsa yetki almadan gittin."

"Ya *sen*?" dedi Gadi gülümseyerek. "Bu kadar kolay kurtulacağını mı zannediyorsun? O polis memuruna yaptıklarından ve onları havaya uçurmamızdan sonra." Yoav'ın ani kahkahası birden kesildi. Bir kahraman olarak döndüğünü düşünmesini sağlayacak yeterli sebebi vardı ama birden mevcut şartlar altında bir soruşturma komisyonuna Hizbullah'ın adamını neden vurduğunu ya da patlayıcının güvenlik kuvvetlerinin aracına yerleştirilmesine neden onay verdiğini açıklamak durumunda kalma ihtimali vardı.

Pilot Beyrut'un solda kaldığını anons etti ve birçok kişi görebilmek için başını pencereye doğru çevirdi. BMW'nin sürücü koltuğunda oturan Gadi bakmadı. Onun için her

şey geride kalmıştı, zihninde Lübnan Dağı'ndan gördüğü, Beyrut'tan Hayfa'ya uzanan yüzlerce kilometrelik manzarayı tutmak daha iyiydi. O olağanüstü manzarayı ilk kez paraşüt birliğinde genç bir subay olarak Hermon Dağı'nın zirvesinde bir görevdeyken gördüğünden bu yana ne kadar mesafe kat etmiş olduğunu düşündü. Tırmanışlarına şafak vakti başlamışlardı, tepeye ulaşana kadar çıktıkları her birkaç elli metre, üzerinde erimemiş kar birikintileri olan birkaç kilometrelik kahverengi, beyaz damalı toprakları önlerine seriyordu. Tepede doğudaki vadinin ortasında Şam'ı, batıda Beyrut'u ve denizi ve arkalarına döndüklerinde pamuk yığını gibi görünen kar tümsekleriyle Golan Tepeleri'ni ve oradan aşağıda Celile'yi, yemyeşil Karmel Dağı'na ve Hayfa Körfezi'ne kadar bütün toprakları görmüşlerdi. Nefes almakta zorlanıyordu ama bu, kız arkadaşının –o zamanlar orduyu bıraktıktan sonra Güney Amerika'da çıktığı bir seyahatteydi– kendisine dağın birinden yazdığı bir mektuptan alıntı yapmasına engel olmamıştı: Tanrı kendisi dünyayı böyle görüyor olmalı.

Kat ettiği uzun yol kendisine her zaman büyüleyici görünmüştü – gerçekten dünyadaki çok az insan bu kadar çok seyahati, macerayı ve başarıyı hak etmişti. Ama birden dünya küçülmüş, o zamanın Karmel Dağı ve bugünün Lübnan Dağı çok benzer görünmüştü, aynı teröristlerin, silah tüccarlarının ve ruhlarını şeytana satan bilim adamlarının peşine düştüğü bütün o başkentler, metropoller ve taşra şehirleri gibi. Ve birkaç boş saatini gergin uykularda geçirdiği beş kıtadaki bütün o otel odaları, iki kişilik yatağın bir tarafı her zaman bozulmadan kalan tek bir otel odası gibiydi.

Gadi bu seyahatin döngünün tamamlanmasını sağladığını, Beyrut'a bir önceki seyahatinde işlediği günahları telafi ettiğini hissediyordu. Ama bunu kabul etmek kendisini yatıştırmıyordu. Kaçırılan fırsatlar için üzülüyordu. Bir şeyler yanlıştı ve bunun kendisinden mi, Mossad'dan mı, yoksa ara-

larındaki uyuşmazlıktan mı kaynaklandığını bilemiyordu.

Ama onu rahatsız eden şey sadece bu değildi. Bu neyin iyi, neyin kötü olduğunu hiçbir zaman tam olarak bilemeyeceğin, hoş görülebilir olanın yasaklandığı ve yasaklananın hoş görüldüğü karanlık, aldatıcı, güvenilmez dünyada yaşamaya devam etme kabiliyetinden yoksundu. Diyelim ki yaşlı bir kadını bir baltayla öldürmedin de öldürme yetkisine sahip olduğun bir teröristi vurdun diye suçlandığın ve cezasının yakında kesileceği bir dünya. Boşa kürek çekmeyi gerektiren bu işi yapmaya devam edenlere hayranlık duyuyordu ama artık onlardan biri değildi.

Gadi, ilk kez bu iş için uygun olmamakla kalmayıp layık da olmadığını düşündü. Kurallara uymak için gerekli olan alçakgönüllülükten, kurallar doğru olanı işaret ettiği zaman bile yoksun olabilirdi.

***

Helikopterin motorları sustu. Yolcular yere inişi değil sadece birden oluşan sessizliği fark ettiler. Işıklar yandı ve adamlar uyanıp ayağa kalktılar. Mistaravim timi teçhizatlarını toplayıp yan kapıdan çıktı. Askerler gelişlerini bekleyen bir ekibin yardımıyla silahlarını toparladılar. Helikopter ekibi kendi kontrollerini gerçekleştirdi. Mühimmat Bölümü'nden bir memur arabayı bağlarından kurtarırken birimin şoförlerinden biri BMW'yi dışarı çıkarmak için helikoptere girdi. Gadi hâlâ dünyadan kopuk, sırada oturan Ronen'i bekledi. Çantaları ellerinde, yavaş yavaş dışarı çıkan BMW'nin yanı sıra rampadan aşağıya indiler.

"Umarım bu küçük hediye için sana teşekkür ederler," dedi Gadi, arabanın metal tavanına hafifçe vurarak.

Ronen'in yüzüne hüzünlü bir gülümseme yayıldı. Yorgundu ve ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. İçinde sağ salim geri dönmüş olmanın neşesi, kendisini bekleyenlerin

korkusu ve tüm bunları yaşatmış olmanın yüreğini dağlayan derin üzüntüsü birbirine karışmış durumdaydı.

Onları karşılayan gün doğmadan önceki hava, sadece doksan dakika önce geride bıraktıkları Lübnan Dağı'nın soğuğundan otuz derece daha sıcaktı. Hâlâ helikopterin motorundan gelen yakıt dumanıyla karışmış olsa da Gadi havayı derin derin ciğerlerine çekti. Koku ve rüzgâr ona çok güzel gelmişti; sıcak Tel Aviv havasının bir uçağın kapısında yüzüne çarpması bu tuhaf meslekteki sevdiği şeylerden biriydi.

Bir helikopterle askeri bir üsse ya da Hayfa'daki deniz üssünde bulunan bir gemiye yaptığı inişler ayrı bir bayram havasını beraberinde getirirdi. Bir helikopterde ya da gemide o ve adamlarına kendi özel köşeleri tahsis edilirdi ve Mossad ajanlarını düşman bir ülkenin kalbinden alan askerlerin yüzündeki hayranlık dolu ifadeleri fark etmek zor olmazdı. Hava üslerinde ya da rıhtımlarda her zaman birim tarafından gönderilen neşeli bir karşılama komitesiyle karşılanırlardı.

Ne var ki o anki durum garip bir karışımdı: Bir helikopter ve bir Arap ülkesinden kurtarma görevi vardı ama atmosfer yabancıydı ve yabancılaştırıyordu.

Gadi ve Ronen helikopterin etrafındaki koşuşturmacadan uzaklaştılar. Rami, Yoav ve adamlarının iniş alanının ucundaki minibüsün yanında birimden birkaç sempatizanla toplandığını görebiliyor ve o yönden gelen kahkahaları duyabiliyorlardı. Helikopterin arkasında askerler kendilerine katılan askeri bir aracın yanında ekipmanlarını düzenliyorlardı. Yer mürettebatı helikopterdeki bir grup boruyu ve kapağı kontrol ediyordu.

Helikopter sadece çevresindeki sarı projektörlerle aydınlatılmış asfalt alanın tam ortasında duruyordu. Bir tarafta yer alan alçak bir bina sırasının, diğer tarafta iniş ışıklarının uzandığını seçebiliyorlardı. Uzaklarda Tel Aviv'in ışıkları görünüyordu ve arkalarında denizin sesini duyabiliyorlardı. Önlerindeki karanlığın içinden iki beyaz Mazda Lantis üstlerine doğru geliyordu.

Gadi şoförün yanında Helena'nın oturduğu kendi arabasını tanıdı. Naamah da birim araçlarından biri olan diğer Lantis'in arka koltuğundan indi.

"İki araba, bizim için bütün imkânlarını kullanmışlar!" dedi Ronen keyifsiz bir gülümsemeyle Naamah'a doğru yürürken. Ancak Naamah'ın "Seni çok seviyorum" dediğini neredeyse kaçırdığı uzun bir kucaklaşmadan sonra Naamah'ın omzunun üstünden Lital'in arabada oturduğunu gördü.

Ciğerlerine çektiği bütün hava boğazında toplandı ve o her ne ise orada durmayıp onu boğarak gözlerine ulaştı ve hava basıncıyla olmuş gibi bir anda göz pınarlarını boşalttı. Ronen kendini Naamah'tan kurtardı, arabanın kapısını hızla açtı ve dudaklarını Lital'in küçük kafasına bastırdı. Onu öpücüklere boğdu, sonra başını kucağına gömüp ağladı. Baba, dedi küçük kız hafifçe başına vurup saçını çekerek. Babasının sarsılan omuzları karnını o kadar gıdıklamıştı ki kontrol edilemez bir kahkahaya boğuldu. Naamah gözlerinde yaşlarla yanlarında duruyordu.

***

Gadi Helena'nın yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Son sefer?" dedi Helena yarı soran yarı direten bir tonda. Aksanı Gadi'yi eve, ona, Ami ve Ruth'a, o andan itibaren tek ve biricik dünyası olacağından emin olduğu her şeye geri döndürmüştü.

"En son sefer, geri dönüş yok," dedi gülerek Gadi. Onu belinden kavradı, yerden kaldırıp havada döndürdü. Şaşırıp utanan Helena sıkıca boynuna dolandı, yüzü parıldıyordu.

Onu yere bıraktıktan bir an sonra Gadi, Dolev ailesine baktı. Ronen kızının yanında oturuyordu. Naamah arabanın yanında ayaktaydı, göz göze geldiler.

"Teşekkürler," dedi Naamah ama sesi Gadi'nin kulaklarına ulaşmamıştı. Gadi o sesin Naamah'ın ağzından bile çıkmadığını fark etti. Ancak dudaklarını okumak kolaydı.

Üçüncü bir Lantis karanlıkta bir kenarda durdu. İçinde Doron ve uzun zamandır Operasyon Birimi'nin gizli bir ortağı olan İsrail Polis Genel Merkezi'nden bir görevli vardı.

"Yedek kuvvete ihtiyacımız olmayacağına emin misin?" diye sordu görevli.

"Abartma. Sadece incelikle ele alınması gerekiyor. Bunu bekleyip beklemediğini ya da ne durumda olduğunu bilmiyorum. Hadi harekete geçelim. Konuşmayı ben yaparım, sen benim yasal desteğim olacaksın. Seni görmesine izin verelim ki bu fikre alışabilsin."

"Diğer adam müdahale etmez mi?"

"Umarım etmez. Onun evine dönmesine izin veriyoruz. Daha sonra onunla bir araya gelip nasıl ilerleyeceğimize bakacağız."

Lantis yavaşça ilerleyip Naamah'ın yanında durdu. Doron arabadan inip onun elini sıktı. Ronen arabadan çıktı ve Doron ona da elini uzattı. Birbirlerine baktılar, sonra Ronen kenarda duran polis memurunu gördü ve durumu anladı. Göğsüne soğuk bir yumru oturdu. Bunu bekliyordu ama polis memurunu görünce bunun teşkilat içinde çözülmesini, bir duruşmaya çıksa bile hapishaneye gitmek durumunda kalmamayı ne kadar umut ettiğini anladı. Memurun korkuları yersizdi, Ronen'in karşı koymak gibi bir niyeti yoktu. Tüm benliği kederle dolmuştu ve bu kederden bir kabulleniş ve yeni bir berraklık yükselmişti. Ronen ödemesi *gereken* bedeli ödemek için oradaydı. Ödedikten sonra hayatının bu bölümü –Mossad'la sorunlu olarak geçen bu bölümü– arkasında kalmış olacak, gelecekte ondan kopması kesinleşecekti. Kim olduğunu biliyordu: Ebu Halid'in suikastçısı değil sadece Lital'in babası ve Naamah'ın kocasıydı. Hayatının eski bölümünün kapanması yeni bölümünün başlaması için duyduğu beklentileri körükledi.

Gadi, Doron'un Ronen'in omzuna kolunu dolayıp onu bir kenara çekişini izledi. Bir süre sonra Ronen Naamah'a

gidip onunla sakince konuştu. Doron Gadi'ye doğru geldi. Helena'ya başıyla selam verip Gadi'nin elini sıktı.

"Konuşacak çok şeyimiz var," dedi soğuk bir edayla. "Beaufort ve ben seninle yarın sabah sekizde Ben Yehuda Caddesi'ndeki operasyon dairesinde buluşmak istiyoruz. O zamana kadar ekipten ya da genel merkezden herhangi biriyle irtibat kurma."

Gadi gözünün ucuyla Ronen ve Naamah'ın öpüşüp uzun uzun kucaklaştıklarını gördü. Ronen Doron'un arabasına gitti, Gadi için olan biten açıktı: Kendisi Mossad'dan ve ekibinden uzaklaştırılıyor, Ronen de demir parmaklıkların arkasına gönderiliyordu.

"Ona Naamah ve Lital'le bir gün veremez misiniz?" dedi Gadi öfkeyle.

Doron cevap vermedi. Kafasını çevirdi, bu görüşmeyi bir an evvel bitirmek istediği belliydi.

Gadi Ronen'in kaderini nasıl tamamen kabullendiğini gördü ve ona karşı büyük bir şefkat hissetti. Ronen'i tutuklamalarının gerekçesini anlıyordu ama Soruşturma Komisyonu'ndan çok tanıdık gelen bu düzenin kendini tekrar etmesini reddediyordu. Ronen bir hücreye gider ve Naamah da orada tek başına kalırken kendisi Helena'yla eve dönemezdi.

Bu yeni durumun birçok bilinmeyeni vardı. Ona büyük ihtimalle reddeceği bir teklif getirebilirler ve o da kendisini Ronen'in yan hücresinde bulabilirdi. Her şey sabah netleşecekti. Şimdi yapabileceği, en azından izin verdikleri son âna kadar Ronen'in yanında olmaktı. Gadi Helena'ya döndü.

"Iloush, orada Ronen'le beraber olmalıyım," dedi Helena'nın alnından öperek. Helena ona hayretle baktı ve Gadi olanları ona birkaç kelimeyle açıkladı.

"Ama sen..."

"Hayır, ben hapse atılmayacağım. Sadece orada onunla olmak istiyorum. Anlıyor musun?"

Helena anlamıyordu.

"Sadece yanında olup destek vermek için. Sonra eve geleceğim," dedi Gadi ve Helena şaşkın şaşkın ona bakarken onun yanından uzaklaştı.

Gadi Ronen'in yanına, Doron'un arabasının arka koltuğuna oturdu.

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu, onu orada gördüğüne şaşıran Doron'a.

"Gönüllü hapse izin vermiyoruz," dedi polis memuru.

"Bu da nedir, güzel bir arkadaşlığın başlangıcı mı?" dedi Doron, rahatsızlığını yenerek.

"Hayır, güzel bir kariyerin sonu," dedi Gadi.

Ama pencereden görünen manzara, Naamah'ın gidip Helena'ya sarılması gerçekten güzel bir arkadaşlığın ispatıydı.

"Görünüşe göre Gadi arabasını kullanmayacak. Beraber gidelim mi?" diye sordu Helena. Naamah onu yanaklarından öptü. Lital'in iki yanına oturdular. Şaşıran şoför omuzlarını silkti ve askeri havaalanının çıkışına doğru Doron'un arabasını takip etmeye başladı.

Küçük havaalanının kapısında patlayan flaş lambası yüzünden iki kadının bir an için gözleri karardı. Bir süre önce Doron'un arabası önlerindeki kapıdan geçerken flaşın patladığını görmüşler ama bu ışığın bir fotoğraf makinesinden geldiğini anlamamışlardı.

"Bir dakika," dedi Helena. "Bu şey değil mi, neydi ismi?"

"Dur, dur!" diye bağırdı Naamah ve şoför arabayı durdurdu. Bu, Haramati'ydi.

"Şimdi tam olarak ne yapacağımı biliyorum," dedi Naamah.

"Onu bana kibarca verecek misin, vermeyecek misin?" diye soracaktı elini fotoğraf makinesine doğru uzatarak.

"Hiç niyetim yok desem ne dersin?" diye cevap verecekti Haramati o arsız tavrıyla.

Naamah tek eliyle fotoğraf makinesini yakalayacak ve diğer

eliyle onun yüzüne bütün gücüyle bir tokat indirecekti. Eğitim yıllarında öğrendiği cinsten bir darbe değil, öfkesinin ve horgörüsünün sonucu olacak bir tokatla bir yumruk arası bir şey. Haramati arkaya doğru sendeleyecek, makine Naamah'ın ellerinde kalırken o yere düşecekti. Bir anda makineyi açıp filmi kapının ışığının altına tutacak, ondan sonra da kibarca Haramati'nin bedeninin üstüne bırakacaktı.

"Umarım tepki göstermeyeceksin," dedi Helena. "Gadi, Ronen ve Doron bir şey yapmadı. Eğer ona bir makale yazması için malzeme verirsek hiçbir şeyi sessiz sakin çözemeyiz."

"Ama sansürün hiçbir şey yapmayacağını biliyoruz." Naamah bir an Haramati'ye bakıp düşündü.

"Tamam, devam et," dedi şoföre, kapısını kapatarak. "Bırakalım şansını denesin."

Araba uzaklaşırken Haramati rahatlayarak iç geçirdi ve çalmakta olan cep telefonuna cevap verdi.

"Hayır," dedi, "hiçbir şey yok."

Milken'in kızgın sesi telefondan bağırdı: "Böyle büyük bir haberden bu şekilde vazgeçemezsin. Böyle özel bir bilgiyi elde etmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Haramati sadece hayal edebiliyordu; Milken'in mükemmel bağlantılarına karşı saygıyla karışık bir korku duyuyordu. Sadece önemli bir şey olduğunu değil, aynı zamanda tam olarak nerede olduğunu ve ne zaman sona ereceğini biliyordu. Arabanın arka koltuğunda polis memurunu, Gadi'yi ve Ronen'i görmüş veya tutuklandıklarını ya da sorgulanmak üzere götürüldüklerini tahmin etmişti. Eşlerini ve Naamah'ın yüzündeki ifadeyi de fark etmişti. Onunla ilgili yaptıkları tartışmanın içeriğini tahmin edebiliyordu. Haberin büyüklüğünü ve bunun bu insanlara ne yapacağını çok iyi biliyordu.

"Üzgünüm," diyerek özür diledi Haramati. "Rapor edebileceğim bir şey yok."

TEŞEKKÜR

Beyrut'ta Düet ilk olarak, ben Mossad'dan ayrıldıktan üç yıl sonra 2002 yılında İbranice basıldı. 2008 yılında Hizbullah'ın güvenlik ve denizaşırı terör operasyonları sorumlusu İmad Muğniye arabasına yerleştirilen bir bombayla öldürüldü. Hizbullah Mossad'ı suçladı ama şu âna kadar hiç kimse bu cinayeti üstlenmedi.

***

Mossad'daki meslektaşlarıma on iki muhteşem yıl için kalpten teşekkürlerimi yolluyorum.

Mossad'dan ayrıldıktan sonra senaryo yazma eğitimi aldım ve final ödevim bu kitabın dayanağı olan bir senaryoydu. Yüreklendirmelerinden ötürü Senaryo Yazarlığı Okul Müdürü Idit Shehori'ye, öğretmenlerime ve öğrenci arkadaşlarıma teşekkür etmek isterim.

Uri Adelman senaryonun ödül kazandığı törende oradaydı ve bunu bir kitaba çevirmemi önerdi – filme hayali bir aksiyon

atfettiğim için bu fikir benim aklıma gelmemişti. Uri olmasaydı bu kitap hiç yazılmamış olacaktı. Ona faydalı yorumları için de ayrıca en derin teşekkürlerimi sunuyorum.

Bu kitap Askeri Sansür Kurulu, Mossad ve Bakanlık Kamu Çalışanları Yayınları Komisyonu tarafından uzun bir denetleme sürecine tabi tutuldu. O kurumlarm temsilcilerine dürüstlükleri, işbirlikleri ve profesyonellikleri için teşekkürlerimi sunarım.

Bu kitabın izin süreci yayımcısı Keter Yayınevi Ltd'den büyük bir sabır isteyen bir süreç oldu. Baş editör Zvika Meir ve Keter'deki diğer herkese kitaba inandıkları için teşekkür ederim.

Bu kitapta –gerçek hayatta da olduğu gibi– çocuklarıyla beraber yüksek bir bedel ödeyen Mossad çalışanlarının eşleri önemli bir rol oynadı. Aileme –karım Shina'ya ve çocuklarım Shiri, Regev ve Omer'e– bu bedeli anlayış ve sevgiyle kabul ettikleri için kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

MISHKA BEN-DAVID
BEYRUT'TA DÜET



Fotoğraf: Boris Dikerman

Mishka Ben-David, 1952'de İsrail'de doğdu. Yazar, Wisconsin Üniversitesi'nden karşılaştırmalı edebiyat dalında yüksek lisans ve Kudüs İbrani Üniversitesi'nden İbrani Edebiyatı dalında doktora derecelerine sahip. Ben-David 12 yıl Mossad'da hizmet verdi; ayrıca Kudüs'te bir lisede müdürlük ve bir sosyal merkezde yöneticilik yaptı, Açık Üniversite'de dersler verdi. Artık bütün vaktini yazarak geçiriyor. Ben-David, dört çok satan casus romanından başka, romanlar, kısa hikâyeler ve araştırma yazıları yayımladı. Ben-David, Harrey Harshon Ödülü (1976; 1977), Rabinovich Foundation Ödülü (1984), casus romanlarının her biri için Kitap Yayıncıları Birliği Altın Ödülü ve Başbakanlık Ödülü'nü aldı (2002).

İsrail'deki intihar saldırılarından sorumlu Hizbullah casusuna karşı girişilen başarısız bir suikastın arkasından işten çıkarılan Mossad ajanı Ronen kayıplara karışır. Yetkisi olmadan kendi başına bir görev üstlendiğinden şüphelenilen Ronen'i kendisine ve ülkesine herhangi bir zarar vermeden bulmak ve engellemek eski komutanı Gadi'ye kalmıştır. İki adam arasındaki fiziksel ve zihinsel çekişme, derin ve ahlaki bir sorgulamaya dönüşür.

Beyrut'ta Düet sürükleyici bir casus romanı olduğu kadar İsrail halkı, medyası ve düzen hakkında bazı katı gerçekleri dile getiren dokunaklı bir psikolojik roman olma özelliğine de sahip.



%100 Koton Kitap
%100 OKUNAN KİTAPLAR www.kotonkitap.com
twitter.com/KotonKitap facebook.com/KotonKitap
9 786056 4686